STEPHANIE ARCHER

SERIA VANCOUVER STORM

Foc pe gheață

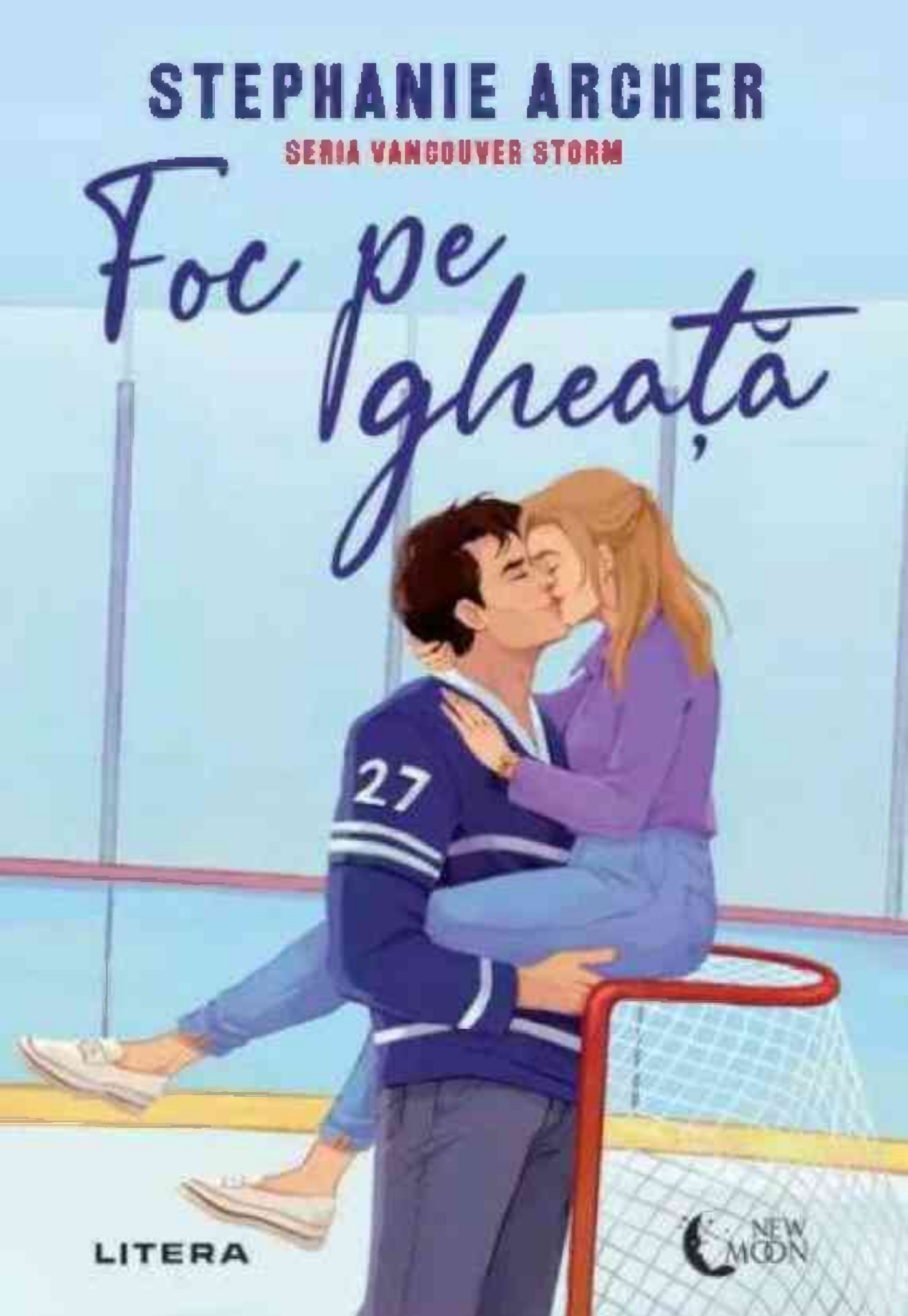

LITERA

NEW MOON

STEPHANIE ARCHER

Foc pe gheață

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Behind the Net
Stephanie Archer
Copyright © 2023 Stephanie Archer

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Foc pe gheață
Stephanie Archer

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARCHER, STEPHANIE
Foc pe gheață / Stephanie Archer;
trad. din lb. engleză Elena Macoviciuc. –
București: Litera, 2023
ISBN 978-630-319-716-6
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111

Pentru Bryan, Alanna, Sarah, Helen și Anthea, care sunt susținătorii mei cei mai zgomotoși când am o reușită.

CAPITOLUL 1

Jamie

Atacantul din stânga patinează spre poartă și trage cu pucul în mine. Îl prind însă, și în sânge îmi clocotesc satisfacția și competitivitatea.

– Streicher a blocat, strigă noul meu coleg de echipă când trece pe lângă mine.

Îi fac semn și arunc pucul din nou pe gheață. Fanii din New York scandau asta în timpul meciurilor. Anul trecut, când am câștigat trofeul Vezina, înmânat celui mai bun portar din NHL, chiar au pomenit expresia în discursul despre performanța mea.

Aproape de bancă, antrenorii se uită, iau notițe și discută performanța echipei. Un puc trece pe lângă mine, și mă încordez. Antrenorul principal mă privește cu o expresie imposibil de citit.

În urmă cu două săptămâni, am semnat ca agent liber, sub valoarea mea, ca să joc pentru Vancouver Storm. Mama a insistat că e bine după atacul de panică din cauza căruia a făcut un accident de mașină, dar știu că, dacă mi-a ascuns asta, înseamnă că situația se înrăutățește. Acum, că echipa m-a cumpărat pentru un preț mai mic, reprezint un avantaj pentru ei. Pot să mă schimbe pentru mai mulți bani, iar eu n-aș avea nici un cuvânt de spus în toată treaba. Sunt ca o casă pe care au luat-o la ofertă, și, dacă vor decide să cumpere ceva mai bun, mă vor vinde.

Sunt îngrijorat. Mama s-a luptat cu depresia și anxietatea ani întregi – mai exact, de când tata a murit într-un accident rutier

pe care l-a provocat pentru că era beat la volan. Eu eram un bebeluș în perioada aia, dar, de atunci, situația s-a înrăutățit cât eu n-am fost atent.

Nu e o opțiune să plec din Vancouver și nici nu vreau să renunț la sportul pe care-l iubesc, așa că sezonul ăsta trebuie să meargă bine. Trebuie să joc cel mai bine și să-mi mențin statutul în top, ca să nu mă schimbe. Anul ăsta trebuie să mă concentrez.

Jucătorii fac exerciții în timp ce antrenamentul continuă, și mă gândesc la ce știu despre ei din meciurile anterioare. Am jucat împotriva echipei Vancouver Storm în trecut și recunosc fețele jucătorilor, dar nu-i cunosc așa cum îmi știam vechea echipă. Am jucat șapte ani în echipa din New York, de la 19 ani. Nu-i cunosc pe antrenori și n-am mai simțit că orașul ăsta e casa mea de când am plecat la juniori, dar acum trebuie să fiu în Vancouver.

Ceva mă apasă pe piept. E doar prima zi de cantonament, dar niciodată n-am simțit mai multă presiune să joc pe cât pot de bine.

Aud fluierul și patinez spre bancă, împreună cu ceilalți jucători.

– Vă descurcați bine, băieți, spune antrenorul în timp ce ne strângem în jurul băncii.

La sfârșitul sezonului trecut, unul dintre cele mai proaste din istoria echipei Vancouver Storm, Tate Ward a făcut valuri după ce a fost numit noul antrenor principal. Tipul se apropie de 40 de ani, nu e cu mult mai mare decât unii jucători de la Vancouver, și avea o carieră promițătoare ca fundaș în ligă, până când o rană la genunchi i-a pus punct. Până anul trecut, a fost antrenor la echipele de hochei din colegiu, și, din ce am citit în ziare, fanii sunt sceptici. În mod normal, antrenorii principali sunt mai în vârstă și au mai multă experiență la nivel profesionist.

Ward se uită la mine, și mă încordez, sub masca de portar.

– Avem mult de lucru în următoarele sezoane. Am terminat anul trecut pe ultimele locuri în ligă, spune el.

Atmosfera e apăsătoare, iar jucătorii se foiesc, pregătindu-se pentru ce e mai rău. Asta e partea în care mulți antrenori ar scoate

în evidență defectele și slăbiciunile jucătorilor. Ce a greșit echipa anul trecut. Acum, o să ne spună că nu e o opțiune să pierdem.

Și știu asta foarte bine.

– De aici nu putem s-o luăm decât în sus. Duceți-vă la duș și odihniți-vă! Ne vedem mâine, spune Ward, zâmbindu-ne.

Jucătorii ies de pe teren, și eu îmi scot masca, încruntat. Sunt sigur că fațada asta plăcută și încurajatoare a lui Ward o să dispară când o să înceapă sezonul, în câteva săptămâni, și o să simtă presiunea.

– Streicher, strigă antrenorul când o iau spre vestiar. Vine la mine și așteaptă ca restul jucătorilor să dispară pe hol, salutându-i. Cum merge cu mutatul?

– Bine. Însă am apartamentul plin de cutii pe care nu am timp să le despachetez. Mulțumesc c-ai găsit apartamentul și ai vorbit cu oamenii să mă ajute la mutat!

Simt o tensiune în umeri și-mi trec mâna prin păr. Nu-mi place să accept ajutor de la alții.

– E sarcina noastră să-i ajutăm pe jucători să-și găsească locul. Mulți chiar cer un asistent. Poate să te ajute să despachetezi, cu mâncarea, să-ți ducă mașina în service, să-ți plimbe câinele. Orice vrei.

– N-am câine.

Ward râde.

– Știi ce vreau să spun. Suntem aici ca să-ți oferim orice-ți trebuie ca să te poți concentra la joc. Așa că, indiferent de ce ai nevoie, nu trebuie decât să ne spui.

N-am nevoie de ajutor ca să mă concentrez la meci. Mi-am simplificat viața, astfel încât să conteze doar două lucruri: hocheiul și mama.

– S-a făcut, îi răspund, deși știu foarte bine că n-o să cer nimic.

Mereu am fost genul de bărbat care are grijă de toate el însuși, iar asta n-o să se schimbe.

– Și, dacă mama ta are nevoie de ajutor, putem să-ți oferim și asta, spune Ward mai încet.

Când am cerut să fiu transferat la Vancouver, el a fost cel care m-a sunat să mă întrebe de ce fac mutarea. I-am spus tot. E singurul care știe despre mama.

Simt cum mă cuprinde neliniștea. N-ar fi trebuit să deschid gura. Acum, oamenii vor să se bage în treaba mea. Toate instinctele din corp mi se revoltă, și mă încordez.

Programul de anul ăsta o să fie epuizant. 82 de meciuri, jumătate pe teren propriu, în Vancouver, și jumătate în deplasare, cu antrenamente cu echipa, antrenamente cu antrenorul de portari și propriile antrenamente. Pe lângă toate astea, mai am ședințe cu fizioterapeutul, ședințe de masaj, cu psihologul sportiv și antrenorul personal.

Simt un amestec de anticipare și competitivitate. Concurez în meciurile de hochei de la cinci ani și ador provocările, căci scot ce e mai bun din mine. Presiunea mă alimentează. Anii întregi de antrenamente m-au transformat într-o persoană care adoră să-și împingă limitele și să câștige.

Iar anul ăsta chiar o să fie o provocare, având în vedere cât de încăpățânată e mama și cât de intens o să fie programul meu.

Însă nu e o situație căreia să nu-i pot face față, nu trebuie decât să mă concentrez.

– E în regulă, mulțumesc, răspund eu scurt.

Mereu am fost doar eu și mama. Mă descurc. Mereu am făcut-o.

După ce-mi fac duș și mă schimb, plec din arenă ca să iau prânzul și să mă duc acasă să trag un pui de somn înainte de sală. Merg pe o alee care dă dinspre arenă în stradă, când aud un zgomot la tomberoane.

Un fund maro și pufos de câine iese dintr-o cutie. Când trec pe lângă, câinele își ridică capul și se uită la mine. Are fața plină de macaroane cu brânză.

Dă din coadă în timp ce mă privește, și eu mă uit la el. Are ochii de un căprui-închis, plini de entuziasm. E greu de spus ce rasă e. Are în jur de douăzeci de kilograme, poate e corcitură între labrador și spaniel. Una din urechi e mai scurtă decât cealaltă.

Câinele face un pas înainte și eu fac unul în spate.

– În nici un caz, îi zic eu.

Câinele se întinde pe jos, cu burta în sus, și așteaptă, în timp ce dă din coadă ca să-l mângâi.

Unde e proprietarul lui? Mă uit în jur, dar suntem doar noi doi. Îl studiez mai atent. Nu are zgardă și e murdar pe bot. Blana e prea lungă, îi cade în ochi, și, chiar dacă i-ar prinde bine să fie tuns, tot văd cât de slab e.

Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos.

– Nu mânca aia, o să ți se facă rău, îi spun eu, arătând spre gunoi.

Limba roz îi cade într-o parte.

– Du-te acasă!

Tonul meu e ferm, dar el tot așteaptă să-l mângâi pe burtă.

Simt un junghi în inimă, dar ignor sentimentul. Asta nu e problema mea. Nu mă las distras. Nici măcar nu ies la întâlniri, pentru că știu din experiență că oamenii vor mai mult decât le pot oferi.

Dar nu pot nici să-l las aici. Ar putea fi lovit de o mașină sau rănit de un coiot. Ar putea să mănânce ceva care să-i facă rău.

Cei de la SPCA îl vor lua. Îmi scot telefonul și caut cea mai apropiată locație, după care sun.

– E un câine în spatele arenei din centru, îi spun femeii care răspunde. Nu există decât o singură arenă în centrul orașului Vancouver, așa c-o să știe ce vreau să spun. Pe fundal se aud câini care latră. Poate să vină cineva să-l ia?

Femeia râde.

– Dragule, avem foarte puțini oameni. Va trebui să-l aduci la una dintre locațiile noastre.

Îmi spune locațiile care acceptă câini, apoi închide. Cele din apropiere sunt pline, așa că va trebui să conduc două ore în afara orașului ca să-l las. Mă uit încruntat la telefon, apoi la câine.

Acesta se ridică. Continuă să se uite la mine și să dea din coadă. Crede c-o să-i dau ceva bun. Am o senzație enervantă în piept.

– Ce e? îl întreb, moment în care începe să dea și mai tare din coadă.

Apoi simt o căldură în piept și înghit cu noduri.

Nu pot să-l las aici.

Partea disciplinată din mine pufnește. Cum rămâne cu programul meu plin? N-am cum să mă ocup de un câine. N-am cum să am nici măcar o iubită fără s-o dau în bară. Clar nu pot să am grijă de un câine. Jumătate din sezon sunt plecat.

Dar nu pot nici să-l las aici.

Dă din nou din coadă și mă privește cu ochii săi căprui. O să-l duc la adăpost, n-o să-l păstrez.

În seara aia, stau în mașină, în fața adăpostului, și analizez clădirea mică, dar bine întreținută. Aud lătrat dinăuntru. Lângă clădire e un câmp îngrădit, cu jucării pentru câini și echipament din plastic, ca un teren de joacă.

Cățelușa e pe locul pasagerului și se uită, curioasă, pe geam. Deschid geamul și o las să adulmece.

După ce am căutat anunțurile cu câini pierduți de pe internet, am găsit o fermă cu recenzii foarte bune care primește câini ai străzii și le găsește stăpâni. Îi aleg cu grijă, și câinii sunt bine îngrijiți.

E cel mai bun adăpost pe care l-am găsit. Am condus trei ore ca să ajung aici.

Privesc reticent locul. Simt o apăsare în stomac doar când mă gândesc c-o s-o las aici.

Cățelușa se uită la mine și gâfâie, cu limba afară.

– Nu pot să te păstrez, îi spun.

Ea se ridică și încearcă să se urce în poala mea, la care oftez. A tot încercat să facă asta în vreme ce conduceam. Se târăște în poala mea și-și pune capul pe cotieră.

La naiba! Dac-aș fi știut cât de greu o să fie, n-aș mai fi luat-o.

Asta e, însă, o minciună. În nici un caz n-aș fi lăsat-o pe aleea aia murdară.

Trec în revistă toate motivele pentru care nu pot s-o păstrez. N-am avut niciodată un câine. Nu știu cum să îngrijesc unul.

Mama are probleme mentale grave și are nevoie de mine, chiar dacă nu recunoaște asta. Trebuie să mă concentrez la hochei. După ce m-am despărțit de fosta mea iubită, Erin, la 19 ani, nu mi-am mai asumat nici un angajament. Cățelușa asta e un angajament mare, și ar trebui să-mi fac programul – plin – în funcție de ea.

Cu toate astea, ezitarea se intensifică. Analizez clădirea și caut defecte. În grădină sunt câteva buruieni. Exteriorul trebuie vopsit. Pe câmp sunt probabil câteva gropi făcute de câini. Nu pot să mă descurc cu un câine, dar nici nu pot să-l las aici.

Locul ăsta nu e destul de bun pentru cățelușă.

Îmi frec nasul. Știu că m-am hotărât deja. La naiba!

– Hei, vrei să locuiești cu mine?

Își înalță capul și mă privește cu ochii luminoși. Mă emoționează.

Cățelușa continuă să mă privească.

– A, vrei o recompensă, de fapt.

Sare din poală pe scaunul pasagerului și așteaptă. Mă întind în spate și deschid punga cu recompense pe care i-am luat-o. Îi dau câteva și o privesc cum le mănâncă.

Am hotărât ce o să fac, așa că ignor vocea aia mică din minte care-mi spune că nu e o idee bună. Mă uit cum se ghemuiește pe scaun și se culcă. Am bani să-mi permit un asistent anul ăsta, și câinele o să fie bine îngrijit.

Îmi iau telefonul și caut un număr.

– Streicher, răspunde Ward.

– Bună! M-am răzgândit. O să am nevoie de un asistent, spun eu, în timp ce o presimțire rea îmi apare în stomac.

CAPITOLUL 2

Pippa

Inima îmi bate cu putere când stau în faţa clădirii în care locuieşte Jamie Streicher.

Ultima oară când l-am văzut în persoană, tocmai vărsasem un suc albastru pe tricoul meu alb, în cantina din liceu. Îmi amintesc expresia lui rece şi lipsită de interes, felul în care ochii lui verzi m-au analizat, după care s-a întors la conversaţia pe care o purta cu ceilalţi tipi sexy şi populari.

Acum, o să fiu asistenta lui.

Mereu a fost un nemernic, dar, Dumnezeule, chiar şi atunci era superb. Avea părul brunet, puţin ciufulit de la hochei. Maxilarul ascuţit, nasul puternic. Umeri laţi şi puternici. Şi era înalt, atât de înalt. Gene nedrept de închise la culoare. N-a trecut niciodată prin etapa aia stângace din adolescenţă, care la mine a părut să se întindă pe toată perioada adolescenţei. Atitudinea lui tăcută, intimidantă şi morocănoasă mă descuraja şi fascina în acelaşi timp. Pe mine şi pe restul fetelor din liceu şi pe jumătate dintre tipi.

Dumnezeule! Inspir adânc şi tastez numărul la interfon. Îmi deschide fără să spună ceva. În lift, stomacul mi se întoarce pe dos.

Nu mai sunt fata aia tocilară care cânta în trupă. Sunt o femeie în toată firea. Au trecut opt ani. Nu-mi mai place de el.

Am nevoie de jobul ăsta. Sunt falită și dorm pe canapeaua surorii mele. Am demisionat de la Barry's Hot Dog Hut după numai o săptămână, fără să-i anunț înainte. M-am angajat acolo doar ca măsură de urgență, ca să pot plăti facturile și s-o ajut pe Hazel cu chiria. Chiar dac-aș vrea să mă întorc, nu m-ar primi înapoi.

În plus, nu cred că Jamie o să-și amintească de mine. Liceul nostru era imens. Eu eram tocilara pasionată de muzică, tipa care stătea mereu cu ceilalți copii care cântau în trupă, iar el era jucătorul sexy de hochei. Sunt cu doi ani mai mică, deci nici măcar n-aveam cursuri comune sau prieteni. E unul dintre cei mai buni portari din NHL și arată ca un zeu. Se știe că nu e implicat în nici o relație, iar asta doar îi ațâță și mai mult pe oameni. Anul trecut, o tipă și-a aruncat chiloții pe gheață. A apărut peste tot la știrile sportive. N-o să-și amintească de mine.

Mă uit la numărul afișat în lift, care crește pe măsură ce mă apropii de etajul lui.

O să fie ocupat cu antrenamentele, nici măcar n-o să-l văd.

În plus, chiar am nevoie de locul ăsta de muncă. M-am săturat de industria muzicală și de nemernicii faimoși din ea. La școală am studiat marketing, și e timpul să o iau în direcția asta. Singurele posturi în marketing din Vancouver cer o experiență de cel puțin cinci ani, așa că nici măcar n-aș fi luată în considerație. Sora mea, Hazel, care lucrează ca fizioterapeut pentru Vancouver Storm, mi-a spus că în curând o să apară un post de marketing pentru echipă. Mi-a zis și că internii au prioritate.

Postul ăsta de asistentă e biletul meu de intrare. E ceva temporar. Dac-o să demonstrez de ce sunt capabilă, o să fie un pas mai aproape spre postul respectiv.

Liftul se deschide la ultimul etaj, și mă duc la ușa lui Jamie. Inspir adânc, ca să mă calmez. Nu merge însă, pentru că inima continuă să-mi bată cu putere. Îmi reamintesc că am nevoie de jobul ăsta.

Bat la ușă, iar aceasta se deschide. Pulsul mi-o ia razna.

E mult mai sexy acum, că e matur. Felul în care arată e nedrept.

Statura lui umple cadrul ușii. E cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine, și, chiar și îmbrăcat cu bluza de sport cu mâneci

lungi, se vede că are corpul perfect. Materialul subțire se întinde peste umerii lui lați. Sunt vag conștientă că un câine latră pe fundal și aleargă prin apartament în spatele lui, dar privirea mea e îndreptată spre el, în vreme ce își pune mâna pe cadrul ușii. Are mânecile ridicate, și privirea îmi rămâne fixată asupra antebrațului său.

Antebrațele lui Jamie Streicher ar putea să lase o femeie însărcinată.

Îmi dau seama că mă holbez, așa că-mi ridic privirea spre fața lui.

Simt fluturi în stomac. Pasiunea pe care am avut-o pentru el în adolescență revine la viață ca o cometă, provocându-mi fiori. Ochii lui au în continuare cea mai adâncă și bogată nuanță de verde, ca toate nuanțele unei păduri antice.

– Bună, șoptesc eu, înainte să tușesc. Simt că fața mi-a luat foc. Bună! De data asta, vocea mea e mai puternică, și îmi pun un zâmbet fals luminos pe față. Eu sunt Pippa, noua ta asistentă.

Îmi mângâi coada.

Pentru o fracțiune de secundă, expresia lui e neutră, după care privirea îi devine tăioasă, și se încruntă.

Gândurile mele se împrăștie în aer precum niște confetti. Cuvinte? Ce sunt alea? N-aș putea să-ți zic nici măcar unul. Are părul des, scurt și puțin cârlionțat. E ud, ca și cum tocmai a ieșit din duș. Nu vreau decât să-mi plimb degetele prin el.

Mă fixează cu privirea, care-i devine din ce în ce mai ostilă cu fiecare secundă care trece. Apoi oftează, de parcă-l deranjez. Așa părea și în liceu: ursuz, iritat, arțăgos. Nu c-am fi interacționat vreodată.

– Grozav.

Spune asta ca un blestem, de parcă sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă. Se întoarce și intră în apartament.

Știam eu că n-o să-și amintească de mine.

Îmi controlez râsetul jenat și uimirea. Nu știu de ce sunt surprinsă de atitudinea lui. Dac-am învățat ceva de la fostul meu, Zach, și gașca lui, e că oamenii superbi și faimoși au voie să se poarte ca niște nemernici. Lumea trece asta cu vederea.

Jamie Streicher e la fel.

Interpretez ușa deschisă ca fiind un semn să-l urmez. Cățelușa sare pe mine. Poartă o zgardă roz, și o ador imediat.

– Jos! îi spune el pe un ton ferm, care-mi dă fiori.

Cățelușa îl ignoră. Sare pe mine și continuă să dea din coadă.

– Salutare, drăguțo, spun eu și mă las pe vine, râzând când ea se întinde să mă pupe.

Are o energie debordantă și amuzantă. Face un mic dans cu lăbuțele pe podea, în timp ce dă din coadă așa tare, c-ar putea să-i cadă. Fundul i se mișcă în cel mai adorabil mod posibil când o mângâi în zona de deasupra cozii.

M-am îndrăgostit.

Jamie tușește dezaprobator. Simt o urmă de rușine, dar o dau laoparte. Am venit ca să-l ajut cu câinele. Care e problema lui? Când mă îndrept, fața mi-e fierbinte.

Apartamentul lui e unul dintre cele mai drăguțe locuri în care am fost vreodată. De fapt, e unul dintre cele mai drăguțe locuri pe care *le-am văzut* vreodată. Ferestrele din tavan până în podea se întind pe două etaje și au vedere spre apă și spre munții North Shore. Ca urmare, sufrageria deschisă și bucătăria sunt scăldate în lumină. Bucătăria e curată și spațioasă, și, chiar dacă sufrageria e plină de cutii pentru mutat și de jucării pentru câini, canapeaua enormă pare foarte confortabilă și primitoare. Presupun că scările duc spre dormitor. Pe geam văd nordul orașului Vancouver și munții. Chiar și într-o zi furtunoasă, în cea mai ploioasă și sumbră iarnă din Vancouver, priveliștea sigur e spectaculoasă.

Pun pariu că are o cadă imensă.

– Cum o cheamă? îl întreb pe Jamie în timp ce mângâi cățelușa.

Aceasta se reazemă de mine. E clar că adoră atenția de care are parte.

Jamie își încordează maxilarul, iar felul în care mă privește îmi dă fiori. Ochii lui verzi sunt atât de intenși și de pătrunzători! Mă întreb dacă a zâmbit vreodată.

– Nu știu.

Lângă canapea e un pat mare și pufos pentru câini și pe jos sunt împrăștiate cam o sută de jucării colorate pentru câini.

În bucătărie sunt un castron cu apă și unul gol pentru mâncare, iar pe tejghea văd o pungă mare cu recompense, pe jumătate goală. Cățelul își ia una dintre jucării și i-o duce lui Jamie la picioare, apoi îl privește și dă din coadă.

– Trebuie să plec la arenă, așa că hai să terminăm cu asta! spune Jamie, de parcă-i irosesc timpul.

Trece pe lângă mine, și parfumul lui îmi inundă nările.

Nu-mi vine să cred. Miroase incredibil. E mirosul ăla de deodorant masculin, care nu poate fi identificat cu precizie. Este, în același timp, ascuțit, condimentat, îndrăzneț, proaspăt și curat. Parfumul probabil se numește „Avalanșă" sau „Uragan" sau alt nume puternic și de nestăvilit. Nu vreau decât să-mi lipesc fața de bluza lui și să inspir adânc. Probabil aș leșina.

În timp ce-mi arată unde e mâncarea câinelui în bucătărie, sunt surprinsă de forța și grația cu care se mișcă. Mușchii spatelui i se încordează sub bluză. Are umerii atât de lați! E atât de înalt!

Îmi dau seama că nici măcar nu s-a prezentat. Asta făceau oamenii faimoși când veneau în culise în timpul turneului lui Zach, de parcă se așteptau să știi cine sunt.

– Vom comunica prin e-mail sau mesaje. Trebuie să scoți cățelușa la plimbare, s-o hrănești și s-o ții departe de probleme. Am dus-o deja la veterinar și la tuns.

Se uită din nou la ea, iar eu îi zâmbesc liniștitor.

– Mă descurc.

– Bine.

Tonul lui e tăios.

Uau, ce personalitate! Înghit cu noduri. E așa autoritar! Mă străbate un fior, și pielea mă gâdilă. Pun pariu că e autoritar și în pat.

– Pentru că asta e sarcina ta, adaugă el.

O senzație de greață mi se urcă în gât, dar o resping. Nu mai am 16 ani. Știu mai multe și îi cunosc genul. După Zach, știu că nu e cazul să mă îndrăgostesc de astfel de tipi, care sunt faimoși și au un ego cât casa. Tipi care au impresia că pot să facă ce vor, fără consecințe.

Tipi care o să se satură de mine și o să mă dea laoparte.

– În zilele cu meci, dorm după prânz. Am nevoie de liniște totală, îmi spune el peste umăr, în timp ce-l urmez la etaj.

Am nevoie de toată voința ca să nu spun „Da, să trăiți!" Ceva îmi zice că n-ar fi amuzat.

– O s-o scot la plimbări mai lungi în perioada aia.

Mormăie. Probabil e modul lui de a plânge lacrimi de bucurie.

Când ajungem pe holul de sus, se oprește în dreptul unei uși deschise. Camera e goală, cu excepția unor cutii mari și a unei saltele înfășurate în plastic.

– Asta o să fie camera mea? îl întreb.

Jamie se încruntă, și stomacul mi se întoarce pe dos.

– Adică, asta o să fie camera în care o să dorm cât ești în deplasare?

Simt nevoia să clarific, ca să n-aibă impresia că încerc să mă mut de tot la el.

– Când am grijă de câine.

– Da, spune el, încrucișându-și brațele la piept.

Felul în care mă privește îmi face stomacul să tresalte, exact cum făcea câinele mai devreme. Reacția mea agitată e să zâmbesc din nou, la care el se încruntă și mai tare.

– Grozav.

Vocea mea e practic un ciripit.

Arată spre baia de pe hol.

– Poți să folosești baia aia, eu o am pe a mea lângă dormitor.

Mă privește mai intens, și încerc să nu mă foiesc. Tipul ăsta nu mă place, dar o să-și schimbe părerea după ce o să constate cât de mult pot să-i ușurez viața. În plus, nici măcar n-o să mă vadă.

Nu-mi permit să pierd jobul ăsta.

CAPITOLUL 3

Jamie

Pippa Hartley stă în sufrageria mea şi se joacă cu câinele, iar eu nu pot să respir. Când am deschis uşa, am crezut că am halucinaţii.

Are părul mai lung. Acelaşi zâmbet timid, aceiaşi ochi albaştri-cenuşii care mă fac să uit cum mă cheamă. Aceeaşi voce delicată şi melodioasă pe care mă străduiam s-o aud în liceu când ea vorbea şi râdea cu ceilalţi copii din trupă.

Însă acum, matură, este de-a dreptul superbă. Minunată. Are pistrui pe nas şi pe obraji de la soarele verii şi şuviţe aurii în părul caramel, care nu e nici şaten, nici blond. Deşi era drăguţă în liceu când purta aparat, zâmbetul ei de azi aproape mi-a oprit inima-n loc.

„Sunt Pippa", a spus ea când am deschis uşa, de parcă nu-şi amintea de mine. Nu ştiu de ce asta m-a dezamăgit aşa mult.

– Vrei să te ajut să despachetezi? mă întreabă, în timp ce se joacă cu câinele. Sau pot să fac cumpărături şi să-ţi pregătesc masa.

Îi privesc curbura drăguţă a gurii în timp ce vorbeşte. Buzele ei par catifelate şi au nuanţa perfectă de roz. Mereu au fost aşa.

La naiba!

– Nu.

Cuvântul iese mai tăios decât vreau, dar sunt dat peste cap.

Nu pot să gândesc în preajma Pippei Hartley, mereu am fost aşa.

Într-o fracțiune de secundă, mintea îmi zboară înapoi pe holul din dreptul camerei de muzică, pe vremea când o ascultam cântând. Avea cea mai frumoasă, captivantă și fermecătoare voce pe care am auzit-o vreodată. Era dulce, dar și aspră când atingea anumite note. Puternică, dar delicată în anumite părți. Mereu controlată. Pippa știa exact cum să-și folosească vocea. Însă niciodată n-a cântat în public. Mereu cânta idiotul ăla, Zach, iar ea cânta la chitară pentru el.

Mă întreb dacă mai cântă.

Mă întreb dacă mai e cu el și mă enervez. Astă-vară am văzut un afiș cu fața lui stupidă, numai bună de pocnit, și aproape am ieșit de pe șosea. Tipul ăla a ajuns să cânte în deschiderea unui turneu? Abia era în stare să cânte la chitară, iar vocea lui n-avea nimic ieșit din comun.

Nu era ca a Pippei. Ea chiar era talentată.

Opt ani mai târziu, încă mă gândesc mereu la acel moment de pe hol. Nu știu de ce și nici nu contează.

Câinele trage de jucăria pe care o ține Pippa, iar ea râde.

Trebuie să plec de aici.

– Trebuie să ajung la antrenament.

Îmi iau cheile de pe blat și-mi pun geanta peste umăr.

– Pa! strigă ea când ies pe ușă.

După antrenamentul din acea după-amiază, mă pregătesc să deschid ușa de la apartament, când un zgomot dinăuntru mă face să mă opresc pe loc, cu mâna pe clanță.

Dinăuntru se aude Fleetwood Mac. Vocea ei răsună puternic, clar și melodios peste melodie. Atinge toate notele, dar felul în care cântă are ceva special. Ceva unic al ei.

Nu pot să mă mișc. Dac-o să intru, o să se oprească din cântat.

Mă panichez. Exact asta n-ar trebui să fac. Ar fi trebuit să fie deja plecată.

Nu pot s-o am pe Pippa în preajmă anul ăsta. Au trecut doar câteva ore, și deja mi s-a strecurat în minte.

Când deschid ușa, noua mea asistentă despachetează cutiile din bucătărie. Se întinde să pună un pahar pe un raft

și se apleacă peste tejghea, oferindu-mi o priveliște directă spre fundul ei incredibil.

Sunt iritat. Asta e ultimul lucru de care am nevoie.

Mă uit prin apartament. Majoritatea cutiilor sunt desfăcute. Mi-a aranjat sufrageria, și poza cu mama și cu mine e pe un raft. A aranjat mobila altfel decât era în apartamentul meu din New York. Scaunul Eames e cu fața spre ferestre, având vedere spre luminile din nord ale orașului, de dincolo de apă. Cățelușa doarme ghemuită pe canapea.

Îmi încrucișez brațele la piept și simt un amestec de ușurare și confuzie. Apartamentul arată drăguț. Acum, e un cămin. Mă gândeam cu groază la momentul când aveam să despachetez, dar acum totul e aproape rezolvat.

Nu mă deranjează nici măcar faptul că văd cățelușa suită pe canapea.

Pippa se oprește din cântat și se uită peste umăr.

– A, bună! Icnește, se uită la telefon și apoi la mine. Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama cât e ceasul. Se șterge pe mâini și se îndreaptă spre ușă. Cum a fost antrenamentul? mă întreabă, în timp ce-și pune adidașii.

Felul dulce și curios în care mă întreabă îmi dă o senzație ciudată. Caldă și umedă. Nu-mi place. Simt un impuls să-i zic câte emoții am legate de sezonul ăsta.

– Bine.

Asta e tot ce-i spun, iar ea face ochii mari când îmi aude tonul tăios.

La naiba! Vezi? Tocmai de asta nu o să meargă. Îmi pasă prea mult de ce crede.

– Eu și Daisy ne-am plimbat două ore prin Stanley Park, după care am petrecut cea mai mare parte a serii învățând-o să facă diferite trucuri.

– Daisy? o întreb eu mirat.

Pippa ridică din umeri și zâmbește, în timp ce se uită la câine.

– Are nevoie de un nume. Am scos-o acum o oră, deci nu mai trebuie s-o faci și tu.

Pippa își ridică geanta. Încerc să-i mulțumesc, dar nu iese decât un mormăit.

Își trece mâna peste coadă, clipește de două ori și-mi aruncă zâmbetul strălucitor de mai devreme, cel la care m-am gândit în timpul antrenamentului.

În obraji îi apare o nuanță rozalie, și pare jenată.

– O să plec. Își pune geanta peste umăr și-mi aruncă un alt zâmbet timid. Vin mâine-dimineață după ce o să pleci la antrenament. Noapte bună, Jamie!

Îi privesc buzele frumoase și rămân fără cuvinte. Probabil crede că m-am lovit la cap de prea multe ori.

Pippa pleacă, și eu stau pur și simplu acolo și mă holbez la ușă.

Poate nu trebuie să...

Dau gândul laoparte imediat, ca atunci când omor un țânțar de pe braț. Pippa trebuie să plece. Știu de la mama și de la cealaltă relație pe care am încercat s-o am în primul an de NHL că, dacă trebuie să mă ocup de mai multe lucruri, unul clar o să aibă de suferit. Mereu e așa.

În clipa în care pleacă, îmi scot telefonul și-l sun pe Ward.

– Streicher, răspunde el.

– Domnule antrenor. Am nevoie de altă asistentă.

CAPITOLUL 4

Pippa

– Mă concediați? repet eu la telefon în dimineața următoare, privind în gol. Sunt la ușă și mă încalț ca să plec la Jamie. Nu-mi vine să cred ce aud. Nu înțeleg.

Femeia de la biroul echipei oftează.

– N-o lua personal. Tipii ăștia pot fi foarte specifici.

Mi se face rău. Am fost concediată după o singură zi. Asta n-o să dea bine când o să depun o cerere de angajare pentru echipa de marketing.

Chiar credeam c-am făcut o treabă grozavă ieri. Am despachetat majoritatea lucrurilor, iar Daisy era bine și obosită când a ajuns el acasă. Chiar a fost distractiv s-o plimb și să pun muzică în apartament în vreme ce ea mă urmărea.

Încep să mă panichez. La naiba! Am nevoie de bani acum. Trebuie să mă mut din studioul mic al lui Hazel. Nu pot să mă întorc la Hot Dog Hut, mi se face greață doar când îmi aduc aminte cât de sinistru se uita proprietarul la mine. Ca să nu mai vorbesc despre cum miroseam după ture.

Am fost concediată. Părinții mei își vor ieși din minți. După ce mi-am irosit viața urmându-l pe Zach în turneu timp de doi ani, își doreau cu disperare să am o carieră în marketing, căci asta am studiat la școală. Își doresc obsesiv să am o slujbă stabilă, cu venit constant. O slujbă de birou. Ceva cu beneficii. Ceva care să nu fie în industria muzicală. Au muncit din greu ca să-mi plătească

educația. Părinții mei nu sunt bogați și au sacrificat multe pentru ca eu și Hazel să avem tot ce ei n-au avut.

Vreau să fie mândri de mine.

Îi mulțumesc femeii, închid și mă holbez la podea. Apoi mă lovește realitatea, și-mi las umerii-n jos. Sunt într-o situație nasoală.

Ușa se deschide lângă mine și mă lovește. Mă chinuiesc să mă dau laoparte, dar mă împiedic de una dintre cutiile mele pentru mutat și aterizez în fund.

– Îmi pare rău, ești bine?

Hazel face ochii mari în timp ce mă ajută să mă ridic.

Îmi frec brațul și scâncesc.

– Sunt bine. N-ar fi trebuit să stau în fața ușii.

Apartamentul ei e un studio mic, pentru că Vancouverul e un oraș foarte scump. Tocmai de asta am nevoie de slujba asta, dacă vreau să mă mut.

– Cum a mers ieri?

Se duce în bucătărie și scoate ingredientele pentru un smoothie.

Când am ajuns acasă aseară, preda un curs de yoga. Pe lângă faptul că lucrează ca fizioterapeut pentru echipă, adevărata pasiune a lui Hazel e să predea yoga. Azi, a avut oră de yoga mai devreme, înainte să plece la muncă.

Îi spun veștile dezamăgitoare pe care tocmai le-am primit, și rămâne mască.

– Nu ți-au dat nici măcar un motiv?

– Nu. Mă străbate un fior de furie, și mă încordez. Dar a fost un nemernic. Abia dacă mi-a spus două cuvinte cât am fost acolo. N-a făcut decât să se holbeze la mine, mormăi eu.

Hazel ridică dintr-o sprânceană. Are părul mai închis la culoare decât al meu, un șaten-ciocolatiu, spre deosebire de blondul meu murdar.

– Crezi că și-a amintit de tine?

– Nu, în nici un caz. Nici măcar nu s-a prezentat.

Mă descalț și pun pantofii în fața dulapului de pe hol.

– Ce nepoliticos!

– Nu-i așa? Chiar foarte nepoliticos. Știu că e o vedetă mare și bogată, dar asta nu înseamnă că e în regulă să se poarte cu mine de parcă nu aș fi și eu om.

– Clar. Ești o persoană care merită respect.

– Respect? Nu știe ce înseamnă asta. M-a tratat de parc-aș fi fost un purice al cărui loc era la gunoi.

– Îl urăsc. Jucătorii de hochei sunt groaznici.

Hazel a ieșit cu un jucător de hochei cât era la universitate, și tipul a înșelat-o. A fost dureros, și nu deschid subiectul.

– Cei mai groaznici, repet eu, în timp ce-mi încrucișez brațele la piept. Bat cu piciorul în podea și simt cum mi se formează noduri în stomac. Ieri am făcut o treabă foarte bună, sunt perfectă pentru jobul ăsta.

După Zach, încrederea în mine a avut de suferit, iar acum se întâmplă și asta? Chiar toate merg prost?

Mintea îmi zboară la ce s-a întâmplat acum o lună, când eram în aeroport și așteptam zborul spre casă. Managerul de turneu îmi chemase Uberul. Credeam c-avea să mă ducă la locul de întâlnire cu autobuzul de turneu și că urma să mergem la următoarea locație. Însă m-a dus la aeroport, și, când am început să sun, derutată, oameni, nimeni nu mi-a răspuns.

Într-un final, m-a sunat Zach.

– La naiba, te-a trimis deja la aeroport? Voiam să vorbesc cu tine înainte.

Mi-a dat papucii la telefon. A spus că am devenit prea diferiți, că nu mai suntem adolescenți și că vrea să vadă cine e când nu este cu mine. Am fost împreună opt ani, încă din clasa a zecea, și, în ciuda acestui lucru, și-a pus angajații să mă trimită acasă.

Când i s-a făcut oferta să meargă în turneu în ultimul an de universitate, mi-a găsit un post, să-l ajut pe coordonatorul de turneu, ca să n-avem o relație la distanță. Când era blocat la un cântec, lucram împreună. Eu cântam la chitară și-l ajutam cu versurile. Mi-am pus toată viața pe pauză ca să-l urmez peste tot, în timp ce el își trăia visurile.

Simt cum îmi arde fața când îmi amintesc cum am plâns în baia aeroportului. M-am simțit atât de pierdută și de singură. Atât de nedorită, ca o pungă de gunoi de la marginea drumului.

Tipii ca Zach și Jamie au impresia că lumea se învârte în jurul lor și că pot să scape de oameni după ce nu mai sunt interesați. Simt un val de rușine, urmat de furie.

M-am săturat să fiu fata aia pe care lumea o dă, pur și simplu, laoparte.

M-am enervat.

– O să-l înfrunt.

Hazel face ochii mari, în timp ce ține blenderul în mână.

– Nu cred că e o idee bună.

Pulsul mi-o ia razna doar la gândul că i-aș spune lui Jamie Streicher ce cred despre toată situația. M-am săturat să tot fiu călcată în picioare de bărbați.

– Mereu îmi zici că trebuie să îi spun universului ce vreau.

– Da, universului, nu lui. Jamie probabil o să cheme poliția.

– N-o s-o cheme.

Mi-l și imaginez aruncându-mă pe umăr ca să mă scoată din casă. Un fior ciudat mă străbate între picioare. Îmi place ideea.

Mă rog, nu asta e important. Jamie e regele nemernicilor, dar am nevoie de jobul ăsta.

Hazel râde.

– Așa ajungi pe prima pagină a ziarelor. „Vedetă locală de hochei acostată de o femeie nebună care-l urmărește."

– N-o să-l urmăresc. O să-mi obțin jobul înapoi.

Poate are dreptate și nu e chiar o idee bună să mă duc acolo înflăcărată. Hazel se întoarce la smoothie-ul ei, și, când deschide ușa de la cuptor, văd tava de brioșe pe care am folosit-o săptămâna trecută.

Atunci, îmi vine o idee. Hazel are dreptate. Dac-o să mă duc și o să-i zic să-mi dea jobul înapoi, o să creadă că sunt o psihopată.

Dar, dac-o să mă duc cu brioșe, o să-i demonstrez ce asistentă grozavă aș fi. Nimeni nu cheamă poliția pentru cineva care aduce brioșe.

Hazel râde când îi spun planul meu.

O să mi ții telefonul la îndemână, în caz că va trebui să-ți plătesc cauțiunea.

Două ore mai târziu, brioșele s-au răcit și sunt decorate. În exterior, sunt perfect glazurate, presărate cu drajeuri colorate. În interior însă, sunt umplute cu toată furia mea. Am bătut aluatul de n-am mai știut când le-am făcut. Mi-am revărsat în ele toată frustrarea provocată de Zach și de Jamie și de situația nasoală în care mă aflu acum.

Datorită programului pe care mi l-a dat Jamie, știu c-o să fie acasă în zece minute, așa că pun brioșele într-o cutie și mă pregătesc să plec.

Hazel îmi zâmbește în timp ce mă încalț.

– Să-l pui la punct!

În drum spre apartamentul lui Jamie, începe să plouă. Am uitat că vremea din Vancouver e foarte imprevizibilă, așa că nu am haina cu glugă. La un stop, îmi mușc buza și mă întreb dacă n-ar trebui să mă întorc și să-mi iau cealaltă geacă.

Nu. Deja simt cum se strecoară ezitarea. Dac-o să mă întorc, n-o să-mi duc planul până la capăt.

Am nevoie de jobul ăsta. Am nevoie de bani. Trebuie să-i dau spațiu lui Hazel în apartament, și am nevoie de o portiță cu echipa, ca să obțin jobul la marketing și să merg mai departe cu viața mea. O să-mi duc planul până la capăt.

O să-mi obțin jobul înapoi.

CAPITOLUL 5

Jamie

Încerc să trag un pui de somn, dar nu mă gândesc decât la asistenta mea cea drăguță.

Fosta asistentă, de fapt.

La naiba! Mă uit pe geamul dormitorului și văd că afară toarnă cu găleata. Vremea se potrivește cu starea mea. Toată ziua m-am gândit la ea. De ce-mi pasă? O să fie angajată imediat de altcineva.

O senzație neplăcută îmi apare în piept. Nu-mi place ideea ca ea să aranjeze apartamentul altui tip și să-i zâmbească și să-i cânte în bucătărie.

Aud o bătaie la ușă și mă încrunt. Nu aștept pe nimeni. Când ajung la ușă, Daisy e deja acolo, adulmecă și dă din coadă.

Când deschid ușa, înghеț.

Pe obrajii Pippei curge rimel. A plâns? Durerea îmi străpunge pieptul, însă văd că are ochii limpezi și părul ud, bretonul lipit de frunte. Atunci, mă relaxez. Când mă vede, se îndreaptă, serioasă. E foarte drăguță.

– Bună, spune ea și mă privește.

Are emoții și o cutie de plastic în mâini, cu brioșe înăuntru.

Mă încrunt din nou.

– Cum ai intrat în clădire?

Are nevoie ori de cheie, ori să-i dau drumul de la interfon.

– Tipii de ieri și-au amintit de mine – și le-am dat brioșe.

Bineînțeles c-au lăsat-o să urce. Femeia asta ar putea convinge și un polițist să-i dea arma. N-ar trebui decât să zâmbească și să-și fluture coada, iar el ar întreba-o dacă nu vrea și gloanțele. Simt o presiune ciudată în piept și, pentru prima oară de mult timp, simt nevoia să zâmbesc.

Îmi pune cutia în brațe.

– Astea sunt pentru tine.

Mă uit mirat la cutie.

– N-am mai mâncat brioșe de mai bine de un deceniu.

Pippa face ochii mari.

– Poftim? Ce trist!

Își surprinde reflexia în oglinda din spatele meu, pe care a atârnat-o probabil ieri.

– Dumnezeule, așa arăt?

Se șterge sub ochi.

Știe c-am concediat-o, nu-i așa?

Apoi, se întoarce spre mine și inspiră adânc.

– Ieri, am făcut o treabă bună.

Ezit.

Are dreptate.

Văd că i se înroșesc obrajii.

– Ba nu. Am făcut o treabă grozavă. Pot să gestionez orice îmi ceri să fac, fără nici o problemă. Și nici măcar nu te-ai prezentat. Cine crezi că ești, Ryan Gosling? Ai impresia că poți să mă concediezi ca un idiot?

Îl cunosc pe Ryan Gosling, l-am întâlnit la o petrecere NHL la care echipa a trebuit să meargă anul trecut. E un tip de treabă. Mult mai de treabă decât mine.

Ăsta e genul ei? Mă încordez. Nu-mi place ideea asta.

– Idiot, repet eu.

– Îmi pare rău, dar și eu sunt o ființă umană. Merit să fiu tratată cu respect.

Ridică din sprâncene și clipește repede. Arată ca un pui de câine lovit. La naiba! Simt cum mi se afundă inima. Nu suport sentimentul ăsta. Nu suport că se simte așa din cauza mea.

Are dreptate. Ieri m-am purtat ca un nemernic, deși n-am vrut. Nu știu cum să mă port normal în preajma ei. A apărut la ușa mea ca o prințesă Disney, și n-am fost în stare să leg două vorbe.

Arată spre Daisy, care stă lângă picioarele ei și o privește cu afecțiune.

– Mă înțeleg foarte bine cu Daisy. Îmi pare rău că aseară eram aici când te-ai întors!! Am pierdut noțiunea timpului, dar n-o să se mai întâmple. Îți promit că nu va trebui să mă mai vezi vreodată! O să fac orice e nevoie ca să-mi obțin jobul înapoi, spune ea, pe un ton tremurând.

Atmosfera devine tensionată, și doar ne uităm unul la celălalt. Oare... În minte îmi apar imagini cu noi doi încolăciți în pat. Ea e sub mine, cu capul dat pe spate, ochii închiși și o expresie de plăcere când o pătrund.

O să mă gândesc la asta mai târziu, în vreme ce mă satisfac. Mă urăsc pentru asta.

– Nu asta voiam să spun. N-a sunat bine, zice ea, în timp ce roșește. Vreau să spun că am nevoie de jobul ăsta, așa că te rog să-mi spui ce am făcut de ai considerat că nu sunt potrivită să-ți fiu asistentă.

Nu pot să-i spun adevărul, că e fata de care am fost obsedat doi ani în liceu. Și are dreptate cu tot ce a spus. Îmi place cum mi-a aranjat apartamentul. A obosit-o pe Daisy mai mult decât aș fi putut eu s-o fac. Mi-am dat deja seama că acest câine are nevoie de multă stimulare mentală, precum și de exerciții fizice. În adâncul meu, am încredere să o las în grija ei.

Ar trebui să las echipa să-mi găsească altă asistentă. Problemele Pippei nu sunt ale mele. Am destule pe cap.

La fel ca atunci când eram la adăpost cu Daisy, ignor ezitarea. Felul în care se uită Pippa la mine, cu un amestec de determinare și îngrijorare, cu capul ținut sus, mă lovește fix în centrul pieptului.

Îi studiez fața. Chiar dacă arată ca un șobolan înecat, ochii încă îi licăresc. Are obrajii înroșiți, plini de viață, și am o senzație ciudată în piept, ca o arsură.

O privesc mirat.

– Tocmai mi-ai zis că sunt un idiot, după care mi-ai cerut să te angajez la loc?

Se foiește.

– Da.

Mă privește cu o expresie vinovată, iar determinarea din ochii ei mă emoționează.

– Îmi pare rău!

Îmi place de ea. E bătăioasă. A fost nevoie de mult curaj să vină la mine la ușă și să-mi spună că sunt un idiot. Nimeni nu-mi vorbește așa.

Nu pot să-i fac asta. O să găsesc o soluție pentru a mă concentra anul ăsta. Mereu o fac. Ani întregi mi-am exersat disciplina. Anul ăsta, va trebui să mi-o exersez ceva mai mult.

Nu pot s-o concediez, dar pot s-o țin la distanță.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă reazem de cadrul ușii. Ceafa mi s-a încins.

– Bine.

Se luminează la față, și, pentru o clipă, sunt îngrozit c-o să mă ia în brațe.

– Serios?

Îngrozit sau entuziasmat, nu știu sigur.

– Să nu-ți lași nimic aici, adaug eu repede.

Bate din palme, și asta o agită pe Daisy, care începe să alerge prin apartament. Pippa îmi aruncă un zâmbet larg, și simt c-o să mi se facă rău.

– Mulțumesc! Îți promit c-o să fiu grozavă!

Nu asta e problema.

– Am antrenament, îi spun.

Începe abia peste o oră, dar n-o să stau în apartament ca să mă uit la ea.

Pippa deja își dă geaca jos.

– Nici o problemă, am totul sub control aici. Ai nevoie să-ți fac cumpărăturile?

Mă încalț și ezit. Chiar am nevoie.

Nu știu ce expresie am, dar ea încuviințează.

– Pot să merg eu. Ce-ți place să mănânci?

Nutriționistul echipei are planuri detaliate de masă pentru fiecare jucător, dar nu vreau să mă bazez pe Pippa mai mult decât sunt nevoit.

– Nu știu. Chestii.

Pippa încuviințează, zâmbind.

– Minunat. Pot să iau asta.

Deschid ușa. Trebuie să plec de aici.

– Stai un pic, ia brioșele cu tine! Poți să le dai coechipierilor sau cui vrei tu.

O privesc ciudat. Dac-o să apar cu brioșe la antrenament, toți colegii o să-mi facă capul calendar. Cu toate astea, le iau. Nu suport să-i mai văd expresia dezamăgită.

Când ies pe stradă, deschid cutia și mănânc o brioșă. Îmi dau ochii peste cap în clipa în care zahărul îmi atinge limba, și aproape-mi scapă un geamăt.

E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

CAPITOLUL 6

Pippa

– Nu-mi vine să cred că faza cu brioșele a funcționat, spune Hazel, în timp ce ne plimbăm pe poteca de munte.

Au trecut două săptămâni de când l-am înfruntat pe Jamie, dar, la cât de prinsă am fost cu Daisy, iar Hazel cu munca ei ca fizioterapeut și cursurile de yoga, abia ne-am văzut. Azi e prima noastră ocazie să vorbim despre ce s-a mai întâmplat.

Daisy adulmecă ceva în tufișuri, apoi o ia înainte. Am petrecut dimineața dresând-o să vină când o chem, până când eu și Hazel am fost destul de încrezătoare să-i dăm drumul pe un traseu din nordul orașului Vancouver pe care câinii nu trebuie să fie ținuți neapărat în lesă.

În timp ce urcăm, temperatura scade, dar soarele e pe cer, pădurea e liniștită, avem geci groase pe noi și Daisy se distrează de minune.

Mă gândesc la momentul când l-am înfruntat pe Jamie. Arăta de parcă urma să mă dea afară sau, și mai rău, să sune echipa și să-mi distrugă șansele pentru un viitor job la ei.

Dar n-a făcut-o. Când i-am spus că merit că fiu tratată cu respect, chiar a părut să aibă remușcări.

– Nu cred c-a fost de la brioșe.

Nu l-am mai văzut de când a plecat la antrenament în ziua aia. A fost foarte ocupat și, în ultimele zile, de când a început sezonul, a călătorit. Apartamentul lui parcă e scos dintr-o revistă

de design, și, uneori, mă uit pe geam, la munți, și am impresia că stau într-o casă de vacanță, care n-are nici o legătură cu viața mea adevărată. Apartamentul e mereu scăldat în lumină, așa că săptămâna asta am cumpărat câteva plante, ca să-l mai personalizez.

Locul e superb, însă cam pustiu. Suntem doar eu și Daisy. Niciodată n-am locuit singură. La colegiu am stat mereu cu cel puțin alți patru oameni, iar în timpul turneelor lui Zach, mereu erau oameni prin preajmă. Mereu aveam cu cine să vorbesc și să râd.

Trebuie să-mi fac mai mulți prieteni în Vancouver. Toți prietenii mei sunt din industria muzicală.

Simt o apăsare în piept. Trebuie să-mi fac prieteni noi, pentru c-am terminat-o cu muzica.

Ceva din ce i-am zis lui Jamie ultima oară îmi tot răsună în minte. „O să fac orice e nevoie."

Mă crispez.

– Din greșeală, am insinuat că m-aș culca cu el ca să-mi păstrez locul de muncă.

Hazel râde, și eu mormăi.

– Am clarificat lucrurile imediat, dar tot a fost ciudat.

– Și-a dat seama că ați mers la același liceu?

Hazel e cu un an mai mare decât mine și cu un an mai mică decât el.

– Clar nu. Ai lucrat cu el?

– Nu. O să deschizi subiectul?

– În nici un caz. Cât de ciudat ar fi? O să vrea să știe de ce n-am spus nimic prima oară când l-am întâlnit.

– În scurt timp, n-o să conteze. Emma și-a stabilit data când o să înceapă concediul de maternitate, așa că se fac actele ca să anunțe eliberarea postului.

Așa e, jobul în departamentul de marketing. Încuviințez nerăbdătoare, dar mi se pare puțin forțat.

– Minunat!

– Probabil vor începe interviurile în decembrie sau anul următor.

– E bine, înseamnă c-o să am destul timp cu echipa cât să demonstrez de ce sunt capabilă.

– Da, după care putem amândouă să avem niște locuri de muncă stabile și responsabile pentru tot restul vieții noastre, spune ea sarcastic.

O privesc cu subînțeles. Visul lui Hazel e să-și deschidă propriul studio de yoga și fizioterapie, un loc unde oameni de toate dimensiunile și formele să se simtă confortabil, însă părinții noștri ar fi șocați dacă ar auzi asta.

Ar spune că e prea riscant.

Mă uit în jos în timp ce ne plimbăm.

– Nu se înșală. Un loc de muncă stabil chiar face viața mai ușoară.

Expiră exasperată.

– Da, doar că ei sunt obsedați de asta.

– Vor ce e mai bun pentru noi.

Părinții noștri n-au crescut săraci, dar provin din familii cu venituri reduse. Tata a fost mecanic și mama balerină, până când a fost respinsă de o companie de balet. Apoi, și-a deschis propriul studio de dans. A predat balet până când s-au retras într-un orășel din British Columbia, în urmă cu câțiva ani. Chiar dacă era o profesoară incredibilă, cred că acel loc de muncă i-a reamintit de toate lucrurile pe care nu le realizase. Când creșteam, tot spuneam că vreau să fac muzică, iar ea își folosea propria viață ca motiv pentru care să n-o fac.

„Eșecul e foarte dificil", spune ea mereu. „Mai bine asigură-te c-o să ai succes."

Ei vor să avem niște vieți comode și fericite. Pentru tata, asta înseamnă un loc de muncă la care ești plătit de două ori pe lună și ai beneficii. Pentru mama, înseamnă ceva ce n-o să fie prea dezamăgitor dacă n-o să meargă bine. Precum salonul de fizioterapie al lui Hazel. Precum jobul ăsta în marketing.

Nu ceva în industria muzicală. De asta am studiat marketing la universitate, iar specializarea secundară a fost muzica. Eu am vrut să am specializare principală în muzică, dar ai mei m-au convins să nu fac asta.

Se pare c-au avut dreptate. Industria muzicală e brutală. Îmi aduc aminte că i-am cântat lui Zach un cântec scris de mine, iar el și managerul lui au râs. Zach a spus că era *drăguț*.

Stomacul mi se întoarce pe dos de rușine. Când mă gândesc la momentul ăla, mă doare sufletul. Nu sunt destul de puternică să suport asta.

Hazel se întoarce spre mine.

– Tata te mai întreabă despre Streicher?

– Da, mormăi eu.

Pe lângă faptul că părinții noștri vor să avem locuri de muncă pe care ne putem baza, tata adoră hocheiul și toată viața a fost fanul echipei Vancouver Storm. E încântat că amândouă lucrăm acum pentru ei. Când a aflat că un tip de la noi din liceu a fost vândut echipei Vancouver, a luat-o razna.

Amândouă râdem, iar Daisy o ia înainte, în întâmpinarea unui labrador auriu.

– E un câine așa bun, spune Hazel, în timp ce mă prinde de braț.

O privesc pe Daisy, zâmbind.

– Da, chiar e. Ador aspectul ăsta al locului meu de muncă.

Ne plimbăm, fiind atente la câini, îi salutăm pe proprietari când trecem pe lângă ei și ne bucurăm de timpul petrecut în pădure. Printre copaci curge un râu, revărsându-se peste pietre. Există poiene de-a lungul drumului, iar Daisy intră în apă și iese din ea, întorcându-se pe traseu.

– Nu te-ai mai atins de chitară de când te-ai întors acasă.

Simt un nod în gât.

– Am fost ocupată.

E o minciună, iar Hazel știe asta foarte bine. Toată viața mea mi-au plutit în minte cântece. Când eu și Zach ne petreceam timpul împreună, mă jucam la chitară și, când nimeream o anumită combinație de acorduri, cântecul îmi apărea pur și simplu în minte. Parcă deschideam o ușă.

Însă, de când m-a părăsit, nu s-a mai întâmplat nimic. Tăcere completă.

Pașii ni se aud pe drum, și-mi imaginez chitara mea, singură în apartamentul lui Hazel, așteptându-mă. Mă străbate un fior de vinovăție, de parcă o neglijez. Am cumpărat-o în liceu. Nu e nici cea mai drăguță și nici cea mai scumpă chitară, ba chiar departe de asta, dar, cu toate astea, o iubesc.

Iar acum, o evit.

De fiecare dată când mă gândesc să cânt la chitară, mă gândesc automat la faptul că Zach a aranjat totul ca să fiu trimisă la aeroport. Mă gândesc la toate momentele când am cântat la chitară în timp ce eu și Zach scriam versurile. Îmi amintesc cum a râs de cântecul pe care l-am scris.

Hazel se încruntă.

– Are de-a face cu Herpes?

Mă pufnește râsul. Așa îi spune lui Zach.

– Nu putem să-i zicem așa.

– Le-am spus tuturor că știu că are asta.

– Herpesul e pentru totdeauna.

– Exact, iar Zach a dispărut. Atunci, hai să-i spunem Chlamydia. Deci are de-a face cu el?

Mă aplec s-o mângâi pe Daisy, care merge lângă mine.

– Probabil.

Hazel e tăcută, deși are probabil o sută de lucruri pe care vrea să mi le spună. Niciodată nu l-a plăcut pe Zach, nici măcar în liceu.

– Aș vrea să știi că ești cea mai bună. Aș vrea să știi cât de talentată ești. Ai fi de neoprit, spune ea încet, și un mușchi îi zvâcnește în maxilar.

Când folosește tonul ăsta serios și șoptit, îmi vine să plâng, nu știu de ce. Ne plimbăm în tăcere. Nu se aude decât râul care curge în paralel cu drumul.

– Ei bine, va trebui să meditezi ca să ți-l scoți din minte, spune ea, ridicând din umeri.

– Herpes. Meditați ca să scăpați de el, spun eu pe un ton de vânzător, de parcă prezint un pachet de spa.

– Chlamydia, mă corectează ea, și râdem. Vorbesc serios, meditează ca să ți-l scoți pe tipul ăsta din minte.

Abordarea ei directă, fără înfloriturі, în ceea ce privește bunăstarea mă face să zâmbesc.

– Și, dacă meditația n-o să funcționeze, va trebui să faci sex, spune ea, chicotind.

Fața îmi ia foc.

– Cel mai bun mod să uiți pe cineva e să faci sex. Mai ales când toată viața ta nu te-ai culcat decât cu un singur tip, adaugă, privindu-mă cu subînțeles.

Mă foiesc și-mi bag mâinile în buzunare. Așa e, mi-am pierdut virginitatea cu Zach și nu m-am mai culcat cu nimeni altcineva.

Un alt val de rușine îmi arde în stomac. Probabil ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a vrut să meargă mai departe, pentru că nu pot...

Nu pot să am orgasm cu un tip. I-am recunoscut odată lui Hazel că m-am prefăcut de fiecare dată când am făcut sex cu Zach. M-am prefăcut o dată, și a fost așa fericit și ușurat. Cred că avea impresia că era vina lui că nu puteam avea orgasm. Iar după, am continuat să mă prefac. Mi-am tot spus că o să mă opresc, pentru că îl mințeam. Dar, până la urmă, nu răneam pe nimeni, așa c-am continuat. Dacă nu aveam orgasm, Zach se stresa, iar asta mă stresa apoi pe mine, așa că era mai ușor să mă prefac.

Ideea de a mă culca cu cineva nou e înfricoșătoare. N-am ieșit niciodată la o întâlnire oficială și n-am fost niciodată pe o aplicație de întâlniri. Eu și Zach am fost prieteni din clasa a opta, când eram în trupă, și de atunci ne-am tot apropiat. Până într-o zi, de la sfârșitul clasei a zecea, când m-a luat de mână, și eu l-am lăsat. Apoi, a început să mă numească iubita lui. Toți din jur s-au purtat de parcă era normal, așa că n-am făcut mare tam-tam din asta.

De-a lungul anilor, m-am lăsat dusă de val. Nu știu exact ce părere am despre asta. Nu pot să-mi imaginez că aș putea fi la fel de familiară cu altcineva cum am fost cu Zach.

Mai ales având în vedere mica mea problemă. Ar trebui să mă prefac iar cu altcineva nou.

Hazel îmi aruncă o privire, de parcă toate îngrijorările mi se citesc pe față.

– Ce e?

– Nu pot să... Știi tu, spun eu și flutur o mână în aer.

Pufnește și-mi imită gestul, într-un mod exagerat. Eu râd agitată.

– Să ai orgasm?

– Da. E o problemă a corpului meu. Iar acum, trebuie să-i spun unei persoane noi despre asta?

Hazel oftează și își dă capul pe spate.

– Problema nu e corpul tău. Vaginul tău știa că Zach era un ratat de proporții colosale.

– Nu mai vorbi despre vaginul meu!

– Vaginul tău tânjește după acțiune! Dă-i ce vrea! strigă ea în pădure, iar eu râd și încerc să-i acopăr gura.

Un cuplu trece pe lângă noi, și le zâmbim. Sunt roșie ca racul la față. Când trec de noi, izbucnim din nou în râs.

Hazel îi aruncă bățul lui Daisy, și aceasta fuge după el. Restul plimbării, Hazel îmi povestește despre colegii ei snobi de la studioul de yoga și, deja, când ajungem înapoi la mașina ei, mă doare fața de la atâta râs. Daisy e acoperită cu un strat de noroi de la cât a alergat prin bălți, dar are fața aia de câine epuizat și fericit.

– Haide, treci înăuntru! îi spun, arătând spre bancheta acoperită de prosoape.

Se uită la mine, după care începe să se scuture, stropindu-mă cu noroi și apă din bălți. Încerc să mă feresc, dar e prea târziu.

De cealaltă parte a mașinii, Hazel moare de râs. Îmi face o poză și zâmbește când vede rezultatul.

Îi zâmbesc crispată.

– Tot noroiul e în păr, nu-i așa?

– Da, răspunde ea zâmbind.

O oră mai târziu, Daisy e curată și ghemuită pe canapeaua din sufragerie, în timp ce eu fac duș, ca să-mi spăl noroiul din păr. Jamie o să vină acasă mai târziu, așa că eu cânt liniștită un cântec de la Coldplay. Îl cânt așa cum l-aș fi înregistrat eu, delicat în unele părți și vulnerabil în altele.

Acustica din baie e incredibilă. Ceva din apa caldă care-mi curge pe piele și din mirosul de balsam îmi dă senzația că asta e lumea mea, unde nimic nu mă poate atinge.

Termin cântecul, opresc apa și îmi șterg părul cu prosopul, apoi îl înfășor în jurul meu și ies din baie, ca să văd ce face Daisy.

Jamie Streicher stă în sufragerie și se uită la mine, în timp ce port doar un prosop.

CAPITOLUL 7

Jamie

Creierul meu nu funcționează.

Asta e singura explicație pentru faptul că pur și simplu stau aici și mă holbez la Pippa, care e aproape goală, înfășurată doar într-un prosop mic. Părul ud i se revarsă pe umeri, și privirea mi-e ațintită asupra decolteului ei. Are pistrui presărați pe clavicula și pe față.

A cântat cât a fost la duș, și a fost cel mai dulce sunet pe care l-am auzit vreodată. N-am putut să mă mișc.

Ceva îmi face sângele să fiarbă. Excitare. Atracție. Simt fiori pe spate în timp ce-i admir picioarele. Pielea ei pare așa catifelată.

Deși nu-mi convine, încă sunt foarte atras de fata asta.

O văd că se înroșește. Unghiile de la picioare sunt un verde mentă. De ce mi se pare așa drăguț? Mă uit la buza ei de jos. Mereu a fost așa plină? Sângele mi se adună în penis, și mă întorc.

– Ce faci? o întreb eu, însă pe un ton mai tăios decât voiam.

– Daisy m-a umplut de noroi, și nu credeam c-o să ajungi acasă așa devreme...

– E-n regulă.

Nu trebuia să fie aici când mă întorceam acasă. Toată treaba asta nu poate să funcționeze dacă o văd.

Pe cine păcălesc? Toată treaba asta nu funcționează. Mă gândesc la ea de două săptămâni, întrebându-mă întruna ce fac ea și Daisy. Mi-a trimis e-mailuri zilnice cu ce face, și, chiar dacă

nu răspund niciodată, le aștept cu nerăbdare. Le aștept și-mi reîmprospătez e-mailul în timp ce stau în avion sau între sesiunile de antrenament.

Credeam că, dacă n-o văd, n-o să-mi poată distrage atenția, dar m-am înșelat. Bombăn frustrat și o iau spre ușă.

– O să plec imediat, strigă ea.

– Mă întorc la 16.00.

Atunci trebuia să mă întorc, de fapt, acasă, dar unul dintre antrenorii mei a trebuit să reprogrameze sesiunea. Mă încalț și nu privesc în urmă.

În lift închid ochii și expir îndelung, într-o încercare patetică de a mă echilibra. Telefonul îmi sună în buzunar, și, când îl scot, văd pe ecran o poză cu mine și mama, pe fundalul apelului de la ea.

Asta mă readuce cu picioarele pe pământ. Abia pot să fac față programului pe care-l am acum, cu hochei și avut grijă de mama. În nici un caz nu pot să-mi pierd capul după o fată. Nu merită.

– Bună, mamă!

CAPITOLUL 8

Pippa

Jamie pleacă, şi eu mă holbez la uşă, uimită.

E un nemernic. El e cel care a ajuns acasă mai devreme. Eu doar respectam programul pe care mi l-a dat.

Mă duc în camera în care stau cât e plecat, ca să mă schimb şi să plec. Nici nu mă sinchisesc să-mi usuc părul. Doar îmi trag nişte haine pe mine şi cobor ca s-o pup pe Daisy înainte să ies şi să închid uşa.

Hazel predă cursuri de yoga de acasă până seara şi vreau să-i ofer spaţiu, aşa că mă duc la cafeneaua de la parter ca să-i scriu e-mailul lui Jamie. Nu mi-a cerut să fac asta, dar încerc să fac o treabă bună.

Am un mesaj trimis de Hazel mai devreme, însă nu l-am văzut pentru că făceam duş.

„Ce naiba e asta?" mă întreabă ea, şi văd că mi-a trimis şi un link.

Stomacul mi se întoarce pe dos când începe clipul. Mă grăbesc să-mi conectez căştile, în timp ce Zach cântă într-un concert şi îi zâmbeşte femeii care stă lângă el pe scenă. Aceasta pare să aibă aceeaşi vârstă ca mine şi Zach. Are păr lung, ondulat, blond platinat. Hainele îi sunt elegante şi boeme, şi zâmbeşte şi cântă lângă Zach, în timp ce acesta îi zâmbeşte la rându-i.

Locul ei pare să fie pe scenă. Se simte atât de confortabil acolo. E perfectă şi carismatică.

Când mi se conectează căștile, rămân mască. Cântă un cântec scris de mine și Zach. Nu am primit credit de compozitoare, pentru că ne jucam cu melodia într-una dintre zilele noastre libere, dar chiar și așa.

N-am fost doar părăsită, am fost și înlocuită cu un model mai nou și mai strălucitor. Ochii mă înțeapă, și clipesc, ca să nu plâng.

„Nu ai ce trebuie", mi-a spus Zach odată, când i-am zis că mă gândeam că scriu propriul album. Mereu am vrut să fac asta. „E foarte greu să fii în lumina reflectoarelor", a adăugat el, de parcă mă proteja de asta.

N-a fost mereu așa. Sau poate a fost, și lucrul ăsta a devenit mai evident în ultimele luni. Când totul era bine între noi, când Zach era carismatic și îmi oferea atenție, mă simțeam atât de specială și plină de căldură. Când eram doar noi doi, râdeam așa mult. Mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva. Zâmbetul lui mă făcea să mă simt de milioane.

În înregistrare, îi zâmbește așa cum îmi zâmbea mie. Simt o durere în piept. Ochii mi se umezesc din nou, și o lacrimă îmi cade pe obraz, însă o șterg repede.

Pe mine niciodată nu m-a invitat să urc pe scenă cu el. Nici măcar o dată.

Ce zi oribilă!

Stau într-o cafenea, cu 123 de dolari în cont, dorm pe canapeaua lui Hazel când Jamie e în oraș și fostul meu a trecut mai departe.

Prin geam, privirea mi se intersectează cu a lui Jamie. Serios? Parcă universul găsește cele mai nepotrivite momente ca să mă întâlnesc cu el. Las capul în jos, în speranța că poate o să plece dac-o să mă prefac că nu l-am văzut.

Dar nu. Mă uit spre el. E la ușa cafenelei. O deschide. La naiba! Poate vine doar să-și ia o cafea.

Nu. Vine spre mine.

CAPITOLUL 9

Jamie

Stă la o masă de lângă fereastră și își șterge lacrimile. Mă alarmez, și instinctul protector din mine se activează imediat. Într-o clipă, ajung în fața ei.

O privesc.

– Plângi pentru că te-am văzut doar în prosop?

Își șterge lacrimile și clipește rapid.

– Nu. Chestia aia nici măcar n-a intrat pe lista cu experiențe jenante. Râde, dar sunetul e gol. Apoi, tușește și se forțează să zâmbească. Sunt bine.

Simt o durere în piept când o văd așa. Nu suport.

– Spune-mi de ce plângi!

Îmi încrucișez brațele la piept.

– Sunt bine, repetă ea, fără să-mi întâlnească privirea.

Se întinde după telefon și geantă, de parcă se pregătește să se ridice.

Mă aplec peste ea și-mi pun mâinile pe masă. Sunt un nemernic intimidant, dar trebuie să știu de ce plânge, ca să repar situația.

– Spune-mi!

Vorbesc încet, și își ține respirația.

Își întinde telefonul pe masă, apoi pornește clipul video. Pe ecran apare idiotul ăla, Zach Hanson, cu care a fost în liceu și care cântă pe scenă cu o femeie.

Ridic dintr-o sprânceană și o privesc pe Pippa.

În ochi i se citește furia.

– Mi-a dat papucii luna trecută și acum este pe scenă cu cineva nou.

Un val proaspăt de lacrimi i se revarsă din ochi. Îmi vine să-i omor pe tipul ăla pentru c-o face să se simtă așa.

Mă uit din nou la înregistrare, la fața idiotului ăluia prost. Deci, au fost împreună până de curând. Era slăbănog în liceu. Nu reușesc să văd dac-a pus ceva pe el de atunci, pentru că are o geacă, dar pare tot mic. Pun pariu că sunt mai puternic.

– Nu mai plânge! îi ordon.

Gâfâie.

– Încerc. Totul e oribil acum. El are o muză nouă, și eu sunt o ratată care locuiește pe canapeaua surorii ei și imploră să-și primească slujba înapoi.

O altă lacrimă i se rostogolește pe obraz.

Îmi ridic mâna, dar mă opresc la timp. Ce naiba? Chiar voiam să-i șterg lacrima? Mă așez în fața ei. Bâțâi din genunchi agitat în timp ce mă gândesc ce să fac în legătură cu asta.

Îl urăsc pe tipul ăla. Îl urăsc atât de mult! Are o față pufoasă, numai bună de pocnit. Portarii nu sunt implicați aproape niciodată în bătăi, dar n-aș ezita dacă tipul ar fi pe gheață la meciul de mâine.

Mă gândesc la ce a spus, despre faptul că doarme pe canapeaua surorii ei.

– Atunci, ia-ți locul tău!

Mă privește iritată. Foarte bine. Măcar asta ajută cu plânsul. Să fie furioasă e mai bine decât să fie tristă. Nu știu cum să mă port cu Pippa cea tristă.

– Totul e scump în Vancouver. Vreau să găsesc ceva aproape de apartamentul tău, ca să pot veni repede dacă ai nevoie de mine.

Îmi place cum sună, „dacă ai nevoie de mine". Un fior îmi străbate pielea, și mă încrunt.

– Ar trebui să te duci acasă.

– Nu pot.

Se întristează, și mă panichez. Îmi spune că sora ei predă cursuri de yoga online.

– Dar de ce-ți spun ție toate astea? Sunt bine. Nu trebuie decât să plâng puțin.

Nu-mi place nimic la situația asta. Toate instinctele mele protectoare se activează. Nu vreau decât să îmbunătățesc lucrurile pentru ea.

– Mută-te cu mine!

Ne privim unul pe celălalt. Nu știu de ce am spus asta. Ar trebui s-o evit, nu să petrec mai mult timp cu ea.

Să locuiesc cu ea e exact opusul a ce mi-am spus că vreau.

Măcar s-a oprit din plâns. E și asta ceva. Mă privește cu o expresie derutată.

Gândul că ar locui în apartamentul meu îmi ia o greutate de pe piept.

– Ar fi mai ușor pentru Daisy, încerc eu să-i explic.

Îmi amintesc cum cânta când am ajuns acasă, și inima îmi bate și mai tare. Poate, dac-o să locuiască cu mine, o s-o aud cântând din nou.

O văd cum își roade buza.

– Nu știu ce să spun.

Pulsul mi-o ia razna. Mi-o imaginez în apartamentul meu, întinsă pe canapea, citind o carte, cu Daisy la picioare. Cântând la chitară, așa cum făcea cu prietenii ei în liceu. Simt o căldură în piept. Îmi place imaginea.

Nu-mi pasă dacă e o idee proastă. Nu pot să renunț la ea. În plus, sunt ocupat cu hocheiul și cu vizitarea mamei mele, în nord. Nici n-o s-o văd.

Și, dacă stă la mine, n-o să-mi mai fac griji pentru ea, așa că e și asta ceva.

– Nu poți să plângi în public, îi spun, pe un ton mai tăios decât aș vrea să fie. Nu e profesionist. O să te muți mâine.

Sunt un nemernic.

O privesc, căutând un semn că nu vrea să facă asta, orice urmă de teamă sau repulsie. Dar Pippa oftează, și fața i se relaxează, de parcă e ușurată.

Inima îmi plutește.

Colțul gurii i se ridică și privirea i se îmblânzește.

– Bine. Mulțumesc, Jamie!

Ceva îmi străbate spatele. Îmi place felul dulce în care-mi spune numele. Îmi place cum mă privește acum, de parcă mă place.

Încuviințez și mă ridic.

– Mâine, repet eu.

Pippa încuviințează și își șterge rimelul întins.

– Mâine.

Când mă duc sus, pulsul mi-o ia razna, de parcă sunt în mijlocul unui meci. E ca și cum am pus bețe în roate în mașinăria bine unsă care e viața mea. Pippa e îmbătător de frumoasă, și nu pot să gândesc când sunt în preajma ei, dar simt un junghi de anticipare plină de entuziasm pe care nu l-am mai simțit de mult timp.

CAPITOLUL 10

Jamie

În seara aia, chiar înainte de apus, parchez în faţa unei case dintr-o suburbie aflată în nordul oraşului Vancouver. Pe scaunul de lângă mine e o pungă cu mâncare grecească. În seara asta are loc o cină informală cu jucătorii, ca să-i cunoaştem mai bine pe cei noi, dar am ignorat invitaţia. Daisy dă din coadă pe bancheta din spate. E curioasă şi entuziasmată. Eu inspir adânc.

Nu-mi vine să cred că i-am spus Pippei să se mute cu mine. Dar, cum o să se ocupe ea de Daisy, o să am mai mult timp să o supraveghez pe mama.

Daisy îşi pune capul pe umărul meu şi mă adulmecă, iar eu o privesc cu coada ochiului. Simt un sentiment ciudat în piept.

Oare începe să-mi placă de câinele ăsta? O privesc încruntat, şi ea dă din coadă şi gâfâie. Pufnesc.

– Haide!

Ies din maşină, o las pe Daisy să iasă şi mă îndrept spre casa mică.

Locuinţa e modestă, tipică pentru cineva din clasa mijlocie. Am încercat să-i cumpăr mamei o casă mai mare când am trecut la profesionişti, dar n-a vrut. A spus că nu vrea să plece din cartierul în care a trăit ani întregi. Că îi plac vecinii şi nu vrea să-şi facă prieteni noi.

Când mă apropii de uşa din faţă, observ mişcare pe acoperiş, şi inima îmi stă în loc.

Mama e pe acoperiș și are niște mănuși groase de grădinărit. Îmi face cu mâna și-mi zâmbește.

– Bună, dragule!

Sângele îmi pulsează în urechi. Nu pot să cred că e acolo. Mintea mi-o ia razna când îmi imaginez cum ar putea să aibă un atac de panică pe acoperiș, să alunece, să cadă și să-și spargă capul de asfalt.

– Ce faci acolo? o întreb.

Daisy latră la mama, dând din coadă.

– Curăț jgheaburile, îmi spune mama, zâmbind.

– Dă-te jos! Acum! Se întunecă, spun eu pe cel mai ferm ton posibil.

– Văd foarte bine. Oricum, am terminat.

Chicotește și azvârle cu frunze în mine. Acestea îmi cad la picioare, iar Daisy sare și încearcă să muște una.

– Jamie, dragule, al cui e câinele ăla?

Mă uit la Daisy, care mătură asfaltul cu coada. O văd că face ochii mari. Crede c-o să primească o recompensă.

Poate o parte din mine începe s-o placă.

– Al meu. Mi-am luat câine, îi răspund eu.

Mama se luminează la față și bate din palme.

– Serios? Jamie, e minunat! Exact de asta ai nevoie!

– Poți să cobori? O să angajez pe cineva să se ocupe de asta.

Sunt agitat știind-o pe acoperiș.

– Nu mă mai trata ca pe un copil! Sunt capabilă să-mi trăiesc viața.

Simt cum mă cuprinde iritarea. Iritarea și altceva, ceva mai furios. Nu suport când se poartă de parcă e bine, deși nu e. Mereu s-a purtat așa. Când creșteam, n-am vorbit niciodată despre depresia sau anxietatea ei. Încă n-am vorbit despre accidentul de mașină de anul trecut. Mă uit la garajul deschis. Mașina ei e reparată, și mă întreb dacă s-a mai urcat la volan. N-are voie s-o facă până n-o să primească ajutor.

Ducea niște prieteni acasă de la bar, când a avut un atac de panică și a lovit mașina din față. Din cauza problemelor pe care le-a avut tatăl meu defunct cu alcoolismul, mereu e cea care

îi conduce pe oameni acasă. Cred că s-a întâmplat când a simțit că unul dintre prietenii ei mirosea a alcool. În plus, era noapte și ea era la volan. Pe noapte a avut loc și accidentul lui tata.

Nu mi-l amintesc. Dram bebelușa când a condus beat și a intrat cu mașina într-un stâlp dar îl despovărez pentru că a lăsat-o pe mama cu atâtea pe cap. Dacă n-ar fi fost tata, poate mama n-ar mai fi fost deprimată pe când creșteam. Poate n-ar mai fi avut atacuri de panică.

– Nici măcar nu eșt asigurată. Ai putea să alunecă și să cazi, spun eu, simțind o presiune în piept.

Își dă ochii peste cap și se îndreaptă spre scară.

– Un meteorit ar putea să-mi cadă în cap și să mă omoare. Coboară scara, și nu mai fi isteric. Îți faci prea multe griji.

Mă descumpănesc în interior. Uneori, mi-ar plăcea să fiu ca ea, dar atunci cine ar mai ține familia asta unită? Cine ar mai interveni și ar răspunde la apelurile mamei când are un atac de panică?

Daisy o adoră imediat, bineînțeles. Intrăm, iar mama face treabă prin bucătărie. Scoate mâncarea grecească pe care am adus-o în timp ce eu scot farfuriile. Daisy adulmecă fiecare parte din casă.

– Cum te-ai obișnuit în noul tău apartament?

Simt nevoia să-i spun despre Pippa. Dar ce aș putea să spun? Asistenta mea e o cântăreață absolut superbă de care mi-a plăcut în liceu. Care se poartă incredibil cu câinele meu. Care mi-a umplut frigiderul cu toate alimentele care-mi plac, chiar dacă lista de cumpărături pe care i-am dat-o cuprindea „chestii". Iar acum, o să stea cu mine, dormind de cealaltă parte a peretelui.

Poate avea să facă și alte lucruri de cealaltă parte a peretelui. Gândul mi se duce imediat la penis.

– E bine. E în regulă.

Aduce farfuriile la masă.

– Vreau să vin la un meci.

– Nu mai că e o idee bună.

Mă privește de parcă i-am dat o palmă, și regret imediat ce am spus. Aș fi putut să formulez altfel. Dar chiar nu e o idee bună. Mirosul de alcool e un factor declanșator pentru ea, și toată

lumea bea la meciurile de hochei. Dac-o să se întâmple ceva, o să mă concentrez doar la ea, și nu-mi permit să nu fiu concentrat când sunt pe gheață.

Îmi aruncă o privire indulgentă, dar care are la bază iritare.

– Jamie, am avut un singur mic atac de panică.

Unul singur pe care l-a recunoscut.

Se uită la lasagna în timp ce-mi răspunde.

– Mă tratezi de parcă sunt de porțelan.

„Asta pentru că ești fragilă și n-ai demonstrat că poți să te controlezi", îmi spun eu. Îmi amintesc când aveam zece ani și mi-am pregătit singur prânzul pentru școală fiindcă ea era deprimată.

– Ai nevoie de ajutor la mutat?

Intră în bucătărie, și sunt ușurat c-a renunțat la ideea de a veni la un meci.

– Nu, am despachetat tot.

Îmi aruncă o privire aparte. Știe cât de solicitant este programul meu.

– Ce repede!

Tușesc.

– Am angajat pe cineva ca să mă ajute cu Daisy și cu alte lucruri.

Mama mă privește uimită și zâmbește.

– Tu ai angajat pe cineva să te ajute?

– Nu e mare lucru.

Îi arunc o privire tăioasă, dar zâmbesc.

Mama râde.

– Dacă spui tu. Când trece pe lângă mine, îmi dă un cot. E grozav, dragule.

Simt căldură în piept. Îmi las capul în jos, jenat, și ridic din umeri.

– Da. Ea chiar face multe lucruri care mă ajută să economisesc timp și să mă concentrez la hochei.

– E o ea?

Își înclină capul, și îi apare o licărire în ochi.

Stomacul mi se întoarce pe dos, și mă uit la mama. Ridic din nou din umeri.

– Da.

Ceafa îmi ia foc.

– Cum o cheamă?

Ochii mamei sunt ca niște lasere, și colțul gurii îi zvâcnește.

Îmi mențin o expresie neutră. Nu vreau să dau nimic de gol, deși pulsul mi-o ia razna când mă gândesc la asistenta mea cea drăguță.

– Pippa.

„Te rog nu mă întreba de unde e", o implor eu în tăcere, pentru c-o să spun c-am fost la același liceu și o să iasă totul la iveală.

Mama scoate un sunet de mulțumire.

– Ce nume drăguț! Câți ani are?

A simțit ceva.

Am 26 de ani, iar Pippa – 24.

– Nu știu.

– Ghicește!

Pielea mă furnică. Știe. Mai mult ca sigur știe.

– E puțin mai mică decât mine.

Mama încuviințează și se uită la mine.

– Interesant!

Nu spun nimic.

– E drăguță?

– Nu știu.

Îmi trec mâna prin păr.

– Dar ai ochi, nu-i așa?

Îmi pune întrebarea așa inocent, de parcă nu știe răspunsul.

Respir frustrat din cauza mamei, dar și a mea, pentru că n-ar trebui să-mi placă de Pippa.

Și clar n-ar fi trebuit să-i spun să se mute cu mine.

– Da, ești fericită? E foarte drăguță și cântă superb, iar Daisy o iubește.

Mama încearcă să-și ascundă zâmbetul, dar privirea ei e luminoasă.

– Ce e? o întreb eu.

Izbucnește în râs, iar eu mormăi. Are un mod aparte de a mă face să spun lucruri.

Îmi zâmbește când se așază în fața mea la masă, înclinându-și capul.

– A trecut mult de la despărțirea de Erin, spune ea încet, și simt o presiune în plămâni. Am văzut-o într-un serial nou, e actrița principală.

Îmi încordez maxilarul atât de tare, că mi-e c-o să mi se crape dinții. Îmi amintesc cum era în urmă cu șapte ani, în primul meu an. Erin Davis, supermodelul în ascensiune, care a șocat industria modei când a renunțat dintr-odată la modeling. În ultimii ani, s-a concentrat la actorie. Mă mai interesez din când în când de ea, ca să văd dacă mai lucrează.

Mama crede că eu și Erin ne-am despărțit pentru că n-am fost în stare să mă ocup de hochei și de o relație în același timp, ceea ce e adevărat. Nu știe că m-am panicat când Erin mi-a spus că i-a întârziat ciclul o săptămână. Erin era așa entuziasmată, iar pe fața mea se citea teroarea. Aveam doar 19 ani. Eram în primul an și mă concentram mai mult ca oricând la hochei. De fiecare dată când puteam, luam avionul ca să merg acasă și s-o vizitez pe mama. Prietenul meu cel mai bun din copilărie, Rory Miller, nu mai era interesat să fim prieteni, acum că jucam în echipe diferite de hochei. Totul era diferit, iar eu reușeam să nu-mi pierd controlul. Era înfricoșător să adaug încă un angajament în viața mea, dar aș fi făcut-o, oricât de greu ar fi fost.

I-a venit ciclul în ziua următoare, dar răul fusese deja făcut. Amândoi am știut că relația se terminase, și, o săptămână mai târziu, am auzit la știri că a renunțat la cariera de model. A dispărut de pe fața pământului aproape cinci ani.

Mă simt vinovat. De asta nu mai sunt interesat de relații. Pentru că Erin a vrut mult mai mult decât eram capabil să-i ofer. Deoarece pentru mine n-a fost ceva important, și i-am frânt inima. A fost atât de traumatizată, că a renunțat la o carieră promițătoare.

Din cauza mea.

Chiar dacă n-am fost îndrăgostit de ea, era o persoană de treabă și merita mult mai mult decât atenția parțială pe care i-o ofeream. Dac-am fi ajuns să avem un copil, copilul ar fi meritat mult mai mult decât timpul limitat pe care aș fi putut să i-l ofer.

N-o să mai rănesc niciodată pe cineva așa cum am rănit-o pe Erin.

Când o să termin cu hocheiul, o să am timp pentru o relație, poate chiar pentru căsătorie, copii. Dac-o să rămân în formă și o să mă concentrez, pot să joc până la 35 de ani. Însă, până atunci, toate chestiile astea nu fac parte din planul meu.

– Jamie?

Îmi întorc capul spre mama, care mă privește cu o expresie curioasă și blândă.

– Știi că viața înseamnă mai mult decât hochei.

Încuviințez și scot un sunet, semn că sunt de acord, dar mama nu se prinde. După ce am văzut-o pe Pippa plângând, n-o să se întâmple nimic între noi. Știu că n-am timp pentru ea și nu pot s-o fac să sufere, cum a făcut fostul ei și cum am făcut-o eu să sufere pe Erin.

– Și vezi că tot vreau să vin la un meci. Mama face ochii mari și mă privește plină de afecțiune, dar și de hotărâre. Dacă trebuie, o să stau în zona cea mai îndepărtată de teren.

CAPITOLUL 11

Pippa

Peste o săptămână, aşez o poză înrămată cu mine şi cu Hazel pe un raft din camera mea. N-aveam nici o problemă să mă mut într-o cameră în care nu erau decât un pat şi un şifonier, dar, în ultimele zile, a tot venit mobilă. Nici măcar nu eram aici când a apărut raftul ăsta. Pur şi simplu, a apărut dimineaţă, după ce m-am întors cu Daisy de la plimbare.

Simt fluturi în stomac. Ştiu că el l-a asamblat.

Nu e mai niciodată aici. Uneori, aud uşa de la intrare noaptea târziu, când ajunge acasă. Daisy doarme în camera mea în fiecare noapte, dar îi place să-l întâmpine când ajunge acasă, aşa că las uşa întredeschisă şi o las să se ducă, dar nu-l salut, pentru că vreau să-i ofer spaţiu.

Scot cutia cu chitara de sub pat, ca să fac loc pentru ceva. Mă pregătesc s-o împing la loc, dar ezit. Într-un final, o deschid.

Chitara luceşte, şi inima îmi tresaltă. O ador, dar am lăsat-o să adune praf. Mă întind şi ating o coardă.

Ultima oară când am cântat la ea a fost în faţa lui Zach şi a managerului lui, în turneu. Nici măcar n-am vrut să fie managerul lui de faţă, dar Zach l-a tras înăuntru. M-au ascultat cât am cântat versiunea nefinisată a unui cântec la care lucrasem. Chiar şi în liceu, adoram să scriu muzică.

În adâncul meu, am visat la o carieră ca a lui Zach.

Pepsă, mi-au zâmbit cu superioritate, iar eu am chicotit, ca să-mi ascund jena. Cea mai groaznică parte e că, până în clipa aia, chiar am crezut că aveam ce trebuie pentru o carieră în muzică. Pot să cânt cu vocea și la chitară și pot să scriu muzică. Mereu am vrut să scriu un album, chiar și numai ca să văd dacă pot.

Jobul în marketing o să fie însă mult mai simplu. Munca de birou n-o să frângă niciodată inima nimănui.

Aud un zgomot la ușa dormitorului și inspir adânc. Jamie stă în fața mea, încruntat.

– Dumnezeule! M-ai speriat. Nu te-am auzit când ai venit.

Închid cutia chitarei și o bag sub pat. Jamie se încruntă și mai mult.

– Îmi pare rău!

– E în regulă.

Jamie se uită la marginea cutiei, care iese de sub pat. Pare c-o să mă întrebe ceva, dar mă ridic înainte să spună ceva.

– Tocmai mă pregăteam s-o scot pe Daisy. O să ies, ca să-ți dau spațiu.

Trec pe lângă el. Pulsul mi-a luat-o razna.

Aș vrea să n-am genul ăsta de reacție la el. Probabil pentru el sunt ca o insectă – mică, nesemnificativă și ușor enervantă. Felul în care se încruntă de fiecare dată când sunt în preajma lui îmi spune tot ce trebuie să știu.

Mă duc jos, ca s-o pregătesc pe Daisy pentru plimbare. Când îi pun hamul și zgarda, Jamie intră în sufragerie, își încrucișează brațele la piept și mă privește. Prezența lui în apartament e intensă. E înalt și bine făcut, iar ochii lui verzi îmi dau fiori. Sunt așa tăioși! Privirile ni se intersectează, și zâmbesc agitată. Încerc să fiu din nou acea versiune a mea care și-a cerut locul de muncă înapoi și i-a zis că e un idiot.

– Am fost cu ea în parcul de câini din apropiere, îi spun. Dac-o să mă port de parcă prezența lui nu mă afectează, poate corpul meu o să facă același lucru. E un tip care are un câine leit Daisy. Le place să se joace împreună. Cred că-l cheamă Andrew.

Tot bat câmpii în timp ce mă încalț. Se pare că nu reușesc să-mi controlez emoțiile în preajma tipului ăstuia.

– Andrew.

Pronunță cuvântul de parcă are un gust amar.

Îl privesc confuză.

– Da. E tânăr, probabil de vârsta mea. E antrenor personal.

Privirea lui Jamie devine rece, apoi se îndreaptă spre ușă.

– Vin cu tine.

Mă uit surprinsă la el în timp ce se încalță.

– Nu trebuie. Probabil ești obosit.

De obicei, la ora asta trage un pui de somn, fiind epuizat de la antrenament.

– Nu sunt obosit.

Își scoate geaca din dulap și și-o pune pe el, apoi îmi ia lesa din mână.

– Mă dor mușchii, și trebuie să fac mișcare. Hai să mergem!

Înainte să apuc să protestez, deschide ușa și-mi face semn să ies pe hol.

CAPITOLUL 12

Pippa

Plimbarea spre parcul de câini e tăcută și tensionată. Când ajungem, Jamie cercetează zona împrejmuită, apoi se relaxează. Le fac cu mâna și le zâmbesc câtorva oameni, apoi îi dau drumul lui Daisy, ca să se ducă la alți câini.

Oare n-are încredere în mine cu Daisy? Îmi muşc buza, în timp ce trec în revistă posibilele motive pentru care a venit cu noi. Omul ăsta m-a evitat toată săptămâna.

Se reazemă de gard, cu brațele încrucișate la piept și încruntat.

– Parcul ăsta e foarte sigur. N-aș aduce-o niciodată pe Daisy într-un loc nesigur, îi spun.

– Știu, am încredere în tine, spune el, cu o expresie mai înțelegătoare. Își ridică un colț al gurii, și privirea îi pare aproape amuzată. Nu te-aș fi rugat că te muți la mine dacă n-aș fi avut încredere în tine.

– Dar nu m-ai rugat.

Tușește și își mută privirea în altă parte. Oare a râs? Mi-e foarte greu să-mi dau seama când vine vorba despre el.

– Ar trebui să ne cunoaștem mai bine.

Se uită din nou la mine și mi-e greu să-mi mut privirea. Ochii lui au culoarea brazilor Douglas. A mușchiului din parcul Stanley. A pietrei de un verde profund de pe fundul unui pârâu.

Îl privesc surprinsă și, dintr-odată, devin timidă.

– Bine. Care e mâncarea ta preferată?

– Asta e întrebarea ta? zice el mirat.

– N-am fost avertizată c-o să vrei să vorbim azi, altfel aș fi pregătit o listă cu întrebări.

Zâmbetul meu se transformă în tachinare.

Ridică din nou colțul gurii, și privirea îi e aproape blândă. Îmi place cum arată așa.

Mă privește îndelung. Fata care și-a cerut locul de muncă înapoi reapare, și-i înfrunt privirea.

– Cina de Crăciun, spune el, în timp ce continuă să mă privească în felul ăla care-mi agită roiuri de fluturi în stomac. Curcan, piure, sos, broccoli gratinat.

– Sos de merișoare?

Încuviințează.

– Făcut în casă, nu la conservă.

– Bineînțeles. Îți place Crăciunul?

– Nu neapărat, dar mamei îi place. Se uită la Daisy, care are un băț în gură și încearcă să convingă alt câine să se joace cu ea. Petrecem cea mai mare parte a timpului gătind împreună și uitându-ne la filme de Crăciun.

Felul în care spune asta mă face să mă gândesc să-i place s-o vadă fericită.

Îmi aruncă o privire, studiindu-mi fața.

– Mi-au plăcut *enchiladas* pe care le-ai făcut.

– Super! O să mai fac, spun eu mândră.

Daisy aleargă pe lângă noi, urmărită de un golden retriever. Se distrează de minune, iar eu îi zâmbesc lui Jamie. Buzele îi zvâcnesc când ni se intersectează privirile.

De fiecare dată când zâmbesc, buzele îi zvâcnesc. Conștientizarea acestui fapt îmi dă o senzație de căldură și mă topește, așa că îi zâmbesc și mai larg.

Poate nu e chiar un nemernic.

– Următoarea întrebare!

Mi se răcesc mâinile, așa că le bag în buzunare.

– De ce hochei?

Se uită în jur, în timp ce se gândește la răspuns.

– Nici nu știu de unde să încep.

– Ia-o de la început!

Pufnește.

– Am primit prima mea crosă la doi ani.

– Uau! Tatăl tău e fan înfocat de hochei?

Expresia lui se schimbă imperceptibil, și el se încruntă.

– A fost. A murit.

Mă întristez. Îmi aduc aminte c-am citit despre asta. La naiba! N-ar fi trebuit să aduc vorba despre el.

– Îmi pare așa rău!

– E-n regulă. Nu mi-l amintesc. S-a întâmplat când eram foarte mic. Era beat și și-a înfășurat mașina în jurul unui stâlp.

– La naiba!

Ce tragedie! Îl studiez pe Jamie, dar nu pare afectat.

– Serios. Nu mi-l amintesc. Mereu am fost doar eu și mama. E de ajuns pentru mine. Își mută privirea și-și freacă bărbia. Hocheiul are un ritm rapid, mai mult decât orice alt sport, iar senzația că mă concentrez la joc, că ignor restul lucrurilor.... Pe gheață nu pare să mai conteze nimic altceva.

Colțul gurii îi zvâcnește din nou, și își îndreaptă privirea spre mine.

Simt cum îmi tresaltă inima. Asta mă simt și eu când scriu cântece. Sau când scriam. Simțeam că totul avea sens.

– Îmi place să fac parte dintr-o echipă. Dar îmi place și să fiu singurul tip din poartă. Îmi place presiunea, spune el, ridicând din umeri.

– Îți place echipa nouă?

– Am mai jucat împotriva lor, dar nu sunt prieten cu vreunul dintre ei.

– Și brioșele?

Mă privește confuz.

– Cutia era goală. Li le-ai dat colegilor tăi, nu-i așa?

Jamie îngheață pe loc, cu o expresie vinovată, și rămân mască.

– Dumnezeule, le-ai aruncat!

Se foiește, uitându-se în jur. Vinovăția de pe fața lui se intensifică.

– Jamie!

Îl privesc șocată, și, când îi spun numele, se întoarce și-mi oferă toată atenția lui.

Senzația e îmbătătoare.

– Ai aruncat brioșele la gunoi? Au fost groaznice, nu-i așa?

Îmi încrucișez brațele la piept, dar simt zâmbetul care vrea să-mi apară pe buze.

Privirile ni se intersectează, și îl văd că zâmbește de-a dreptul. Dumnezeule, ce ochi frumoși are! Felul în care mă privește, amuzat și intens, îmi provoacă fluturi în stomac.

Oare flirtăm în momentul ăsta? Nu pot să-mi iau privirea de la el.

– Au fost incredibile.

Își coboară privirea spre gura mea, și fac ochii mari.

Deci flirtăm. Ce se întâmplă?

Clipesc des și memorez momentul, ca să-l analizez cu Hazel mai târziu.

– Deci nu le-ai aruncat.

Clatină din cap și-mi zâmbește.

– Le-am mâncat pe toate.

Mă topesc. Asta e singura explicație pentru ce se întâmplă în interiorul meu acum.

– Ah!

– Da.

I-a dispărut zâmbetul de pe buze, dar privirea îi e în continuare amuzată, chiar fericită.

– Dac-o să mai fac, o să ajungă la coechipieri?

– Probabil că nu.

Râd, și colțul gurii îi zvâcnește.

Dumnezeule, îmi doresc așa mult să-l văd zâmbind cu totul. Pun pariu că m-ar da gata, mi-ar face părul să fluture din cauza intensității.

– Ți-ai adus chitara, spune el, schimbând subiectul.

Mă crispez. Nu pot să-i spun adevărul.

– Nu înseamnă nimic.

Mă forțez să zâmbesc și clatin din cap. Apoi, îmi dau ochii peste cap. „Prea mult", îmi spun. „Prea fals." E o chitară veche,

pentru care Hazel n-are loc. Mi-am cumpărat-o după absolvire. În minte încep să răsune alarme când ne apropiem de subiectul liceu. Îmi dau ochii peste cap din nou, încercând să par indiferentă, lucru care nu mi-a ieșit niciodată. Nici măcar nu mai cânt.

– De ce nu?

Felul în care mă privește mă face să mă simt dezbrăcată.

Nu mă gândesc decât la Zach, pe scenă, cu tipa aia nouă, și la cât de ușor a fost să mă înlocuiască. Cu un model mai bun. Nou și îmbunătățit.

– Nu știu. Am învățat să cânt când aveam 12 ani și, după aceea, l-am întâlnit pe Zach, fostul meu.

Jamie scoate un zgomot de nemulțumire.

– Mereu ne jucam făcând muzică. Eu cântam o melodie și cântam împreună sau ceva de genul ăsta. Mă joc, agitată, cu tivul geciī. Chiar și când eram în turneu, cântam uneori – dacă eram doar noi doi.

Mi se face rușine, și îmi mușc buza de jos.

Nu suport să fiu fata care a fost părăsită. Urăsc faptul că Zach a lăsat amprenta asta urâtă asupra mea. Despărțirea de el e ca o povară care mă trage în jos.

Îmi ridic privirea spre Jamie, care are o expresie aparte în timp ce mă privește. Dulce și tăioasă. Mă face să-mi doresc să stau toată ziua în parcul ăsta, de vorbă cu el.

– Nu contează, e în trecut, spune el zâmbind, ca să dau laoparte sentimentele ciudate pe care le am față de Zach. Ai o voce frumoasă, adaugă, în timp ce-mi analizează fața.

Rămân mască și simt cum mă cuprinde rușinea.

– M-ai auzit cântând?

Încuviințează.

– În ziua când...

Așa e. În ziua când m-a văzut aproape goală. Ce jenant! Fața îmi ia foc.

– Toată lumea sună bine la duș.

– Nu e adevărat, spune el și-mi aruncă o privire tăioasă.

Dumnezeule, e atât de intens! Simt un fior pe spate când îi aud tonul ferm. Oare e la fel de ferm și în pat? Încerc să nu-mi mușc

buza când mă străbate excitarea. Imaginea cu Jamie Streicher peste mine, gol, transpirat și cu o expresie de extaz e foarte, foarte sexy.

– Ai o voce grozavă, știi asta, repetă el.

Când profesoara mea din clasa a XII-a mi-a spus asta, Zach a făcut să pară că era doar drăguță, de parcă îi părea rău pentru mine.

– N-o să fac nimic cu asta.

Jamie mă fixează cu privirea.

– Nu sunt interpretă, îi spun, repetând ce mi-a spus Zach acum mulți ani.

„N-ai ce trebuie", mi-a zis el. Încă mi-e rușine că am încercat să fac asta. Mai ales când mă gândesc la noua lui muză.

– E-n regulă, îi spun lui Jamie.

– Fostul tău e un ratat că te-a lăsat să pleci, șuieră el.

Rămân fără aer. În ochi îi licărește furia, și-mi înclin capul, studiindu-l. Se încruntă și mai mult. Se pregătește să continue, dar îl întrerup.

– Hai să mergem! îi spun eu pe un ton vioi.

Nu vreau să fiu fata tristă, ratată și rănită. Nu vreau decât să uit.

Mă privește atent pentru o clipă, apoi încuviințează și renunță la subiect. Când ne îndreptăm spre casă, îl întreb de programul pe care o să-l aibă în viitorul apropiat și caut alte moduri prin care să-l ajut prin apartament. Se împotrivește însă și, în afară de îngrijirea lui Daisy și de cumpăratul alimentelor, nu cere prea mult.

Însă îmi fac notițe în minte să mai iau ingrediente pentru brioșe.

Suntem în apropiere de apartament când ceva din vitrina unui magazin cu instrumente muzicale în atrage atenția. Mă opresc pe loc.

Dumnezeule!

În vitrină e etalată chitara visurilor mele. Strălucește. Pozele din revista cu chitare pe care am răsfoit-o acum câteva zile nu i-au făcut dreptate. De aproape văd măiestria și finețea cu care a fost lucrată, detaliile din lemn, forma care mi se odihnește

pe gheață în timp ce cânt. E mai mult decât frumoasă. Mă uit la fiecare linie, la fiecare curbă, ca să le memorez.

E făcută dintr-un amestec de nuc, mahon și molid. În clipul video pe care l-am văzut, sunetul era cald, bogat și plin. Compania n-a făcut decât o mie de exemplare, și unul dintre ele e chiar în fața mea.

Pun pariu că interiorul acelei chitare miroase incredibil. Cred că așa se numește dragoste la prima vedere.

O vreau. Mi-o doresc atât de mult, dar nu mi-o permit. Dacă-o să obțin postul de marketing și o să fiu foarte, foarte atentă cu banii, poate o să găsesc una într-un an sau doi.

Mă opresc. De ce tânjesc după chitara visurilor mele, când nu pot să cânt nici măcar la cea pe care o am? Simt o durere în piept.

Îmi dau seama că Jamie se uită la mine cum privesc chitara. Are o expresie curioasă.

– Scuze! Hai să mergem! spun eu, întorcându-mă cu spatele la chitară.

Când pleacă la meciul din seara aia, chiar îmi spune „la revedere".

– Dă lovitura! îi spun, în vreme ce stau pe jos în living, dresând-o pe Daisy să aștepte comenzile.

Mă privește alarmat.

– „Baftă" e de ajuns.

Îmi imaginez brutalitatea jocului și că e chiar probabil să dea careva vreo lovitură dureroasă.

– Scuze! Baftă!

Încuviințează o dată și pleacă.

În seara aia, stau întinsă în pat și mă gândesc la conversația pe care am purtat-o în parcul pentru câini. Îmi reamintesc expresiile faciale ale lui Jamie, licărirea amuzată din ochii lui în timp ce mă asculta, scânteia intensă pe care o avea când vorbea despre hochei și spunea de ce iubește jocul.

Aș vrea să-l văd zâmbind. Mi-l imaginez și simt fluturi în stomac.

Și atunci îmi răsună în minte niște note muzicale. Mă ridic în dormitorul întunecat. Sunt doar câteva note, dar e același sentiment de dinainte, când stăteam cu Zach pe canapea cu chitara mea și ne jucam. Simt o presiune spumoasă în piept, ca bulele de șampanie. Îmi pun mâna în dreptul inimii, zâmbesc și sunt atât de ușurată, c-aș putea să plâng.

Zach nu m-a distrus. Fata care am fost e în continuare în interiorul meu. Trebuie doar să găsesc un mod s-o scot la suprafață.

Mă gândesc din nou la Jamie și mă întreb dacă ce se întâmplă are vreo legătură cu el.

CAPITOLUL 13

Jamie

– Streicher, strigă Ward, în timp ce mă îndrept spre vestiar după antrenament. Vino în biroul meu după ce termini!

Stomacul mi se întoarce pe dos în timp ce încuviințez și mă duc la duș. Când ești chemat în biroul antrenorului, e ca și cum ai fi chemat în biroul directorului. La duș trec în revistă meciurile și antrenamentele recente. Trebuie să fiu pregătit dacă Ward o să vorbească despre slăbiciunile mele.

Ușa biroului lui e deschisă când ajung acolo, și își ridică privirea din calculator.

– Hai să luăm prânzul! Știu un loc bun.

Simt o greutate în stomac. Dac-ar fi ceva simplu, am vorbi în biroul lui. Prânzul înseamnă o conversație mai importantă, și, oricare ar fi subiectul, nu ard de nerăbdare să port conversația asta.

Ward vorbește despre nimicuri când plecăm din arenă și ne plimbăm pe străzile din centru.

– Pe aici! spune el, luând-o pe o alee.

Ridic dintr-o sprânceană și mă uit la drumul îngust, dar antrenorul merge hotărât, așa că-l urmez spre o ușă verde. Deasupra ei e un semn uzat pe care scrie The Filthy Flamingo. O deschide, și în stradă se revarsă muzică rock clasică.

– După tine, Streicher!

Intru. Este un bar cu lambriuri din lemn și afișe vintage înrămate, poze Polaroid în spatele barului, printre sticlele cu alcool și luminițele de pe tavan. Oamenii stau în separeuri, mâncând prânzul.

– M-ai adus la o bodegă? îl întreb pe Ward când ușa se închide în spatele nostru.

– Hei, asta nu e o bodegă, spune o femeie din spatele barului, cu o tavă cu pahare în mână.

Are aproape 30 de ani și părul brunet lung, prins în coadă. Poartă un tricou cu o trupă și e încruntată.

– Asta nu e o bodegă, Streicher, spune Ward destul de tare cât să-l audă femeia.

Barmanița îi aruncă o privire tăioasă înainte să ducă băuturile la o masă.

Ward se apleacă spre mine.

– E o bodegă, dar nu spunem asta în fața lui Jordan. Locul ăsta e copilul ei.

Ne așezăm la bar, în timp ce analizez locul. Pe tabla din spatele barului sunt trecute trei opțiuni pentru prânz, și cred că alea sunt singurele dintre care pot să aleg.

Îmi place locul ăsta. E altfel. Când am călătorit în Vancouver de-a lungul anilor, am fost fie în North Van cu mama, fie într-o cameră de hotel. Barul ăsta dărăpănat pare o conexiune cu orașul care sper c-o să mai fie casa mea o perioadă.

Mă întreb dacă Pippa știe de locul ăsta.

– Jordan urăște hocheiul, așa că n-o să ne deranjeze nimeni aici, spune Ward încet. Îmi zâmbește și o privește cu interes pe barmanița iritată, apoi se uită din nou la mine. Cum merge adaptarea? A fost o problemă cu asistenta ta. S-a rezolvat?

– Da, totul e grozav. Mă ajută foarte mult.

– Mă bucur să aud asta, spune Ward și zâmbește, plăcut surprins.

Jordan ne ia comanda, și, după ce pleacă, Ward mă privește cu curiozitate.

– N-ai venit la cină aseară.

Se referă la cina informală cu jucătorii.

– A trebuit să merg la mama, să văd ce face.

Încuviințează înțelegător, analizând pozele Polaroid de la bar. Urmează o pauză.

– Nu petreci prea mult timp cu băieții după meciuri.

Mă foiesc incomod pe scaunul de la bar. Unii se împrietenesc cu colegii lor din NHL, alții nu. Antrenorul meu din New York n-a avut nici o problemă cu faptul că îmi mențineam concentrarea și stăteam departe de probleme. Ultimul lucru de care e nevoie e ca jucătorii să apară în presă pentru că sunt petrecăreți. Anul trecut n-am fost ales cel mai bun portar din ligă pentru c-am ieșit în oraș să beau cu colegii.

Mă gândesc la Rory Miller și la mine jucând hochei în adolescență. Tatăl lui, Rick Miller, care a ajuns în NHL Hall of Fame, aranja să petrecem mai mult timp pe gheață în arena locală. Ne antrenam ore întregi, exersând trasul la poartă, râzând și tachinându-ne.

Rory era prietenul meu cel mai bun. Îmi încordez maxilarul și-mi încrucișez brațele la piept. Nu mai fac așa ceva.

– Mă concentrez la hochei. Până acum, n-a fost o problemă, spun eu, ridicând din umeri.

– Streicher, concentrarea ta e unică, dar vreau să petreci mai mult timp cu băieții și când nu sunteți pe gheață. Camaraderia din echipă e la fel de importantă ca antrenamentele pe gheață.

– N-am timp, zic eu încruntat.

– Fă-ți!

Zâmbetul lui e relaxat, dar determinarea din privire nu lasă loc pentru negocieri.

Bat din picior, frustrat. Dacă vreau să rămân în echipă, e foarte important ca antrenorul să fie fericit. Am văzut antrenori cu egouri imense, schimbând jucători pentru motive penibile. Dacă-l enervez, aș putea să pun totul în pericol.

Mă uit la Ward. Nu pare să aibă ego, dar nici nu vreau să risc.

– S-a făcut, îi spun.

CAPITOLUL 14

Pippa

Arena e goală, cu excepția jucătorilor de pe gheață. Jumătate poartă tricouri albe peste protecții și jumătate poartă tricouri albastre și se antrenează, în timp ce Jamie și al doilea portar apără fiecare câte o poartă. Antrenorii stau pe margine, cu mape, și le spun jucătorilor ce să îmbunătățească.

Mă așez în tribună, în spatele băncii, cu cheile pe care Jamie le-a uitat pe masă de dimineață.

Jamie e în poartă și blochează pucurile cu care jucătorii aruncă în el. E foarte rapid. Nici măcar nu văd pucul, iar el l-a prins deja. Între exerciții, se așază în genunchi și face niște mișcări din șold, ca să își întindă mușchii. În mintea mea răsună muzică din filmele porno din anii '70, și-mi ascund zâmbetul.

Se aude fluierul, și jucătorii ies de pe gheață. O iau spre vestiar, își dau căștile jos și vorbesc. Câțiva îmi aruncă priviri curioase.

Un tip blond mare, cu un zâmbet fermecător, se reazemă de balustrada care ne separă. Are părul tuns scurt și cei mai albaștri ochi.

– Te-ai pierdut? mă întreabă el.

– Nu. Sunt Pippa, asistenta lui Jamie, spun eu, în timp ce roșesc.

Zâmbetul i se mărește.

– Streicher n-a spus nimic despre o asistentă drăguță.

Râd cu poftă. Majoritatea tipilor care ar spune așa ceva ar fi penibili, dar nu și el. În ciuda dimensiunii, e ca un golden retriever mare, amuzant și glumeț.

– Omule, asta e replica ta?

Râde, și nu e câtuși de puțin rușinat.

– Cum de nu te-am mai văzut la meciuri?

– Nu-mi place hocheiul, scuze!

– Pippa.

Când aud vocea lui Jamie, îngheț. Îl văd cum se îndreaptă spre noi, cu o expresie furtunoasă. Și el are părul ud de la transpirație și ar putea să fie scârbos, dar arată ciudat de sexy. Se oprește între tipul blond și mine, de parcă încearcă să mă protejeze.

Fața îmi ia foc și mai tare. Sper că n-o să creadă c-am venit ca să agăț jucători.

– Ți-ai uitat cheile. N-am vrut să rămâi pe afară cât o plimb pe Daisy, îi spun eu, întinzându-i-le.

– Mulțumesc!

Le ia, apoi îi aruncă o privire ciudată tipului blond. O șuviță de păr brunet îi cade în ochi, dar n-o observă.

Tipul blond îmi zâmbește și mai larg. Pentru un jucător de hochei, are dinți surprinzător de frumoși.

– Sunt Hayden Owens.

– Pippa.

– Bună, Pippa! Cum de n-ai invitat-o la meciuri? îl întreabă pe Jamie.

Acesta se încruntă și-mi aruncă o privire.

– De obicei, am grijă de câine seara, răspund eu repede, pentru că nu vreau ca Jamie să fie într-o situație ciudată.

Hayden se sprijină de balustradă, iar Jamie se încordează.

– Pippa, poți să-mi faci o favoare, te rog? Apoi arată spre Jamie. Convinge-l pe tipul ăsta să iasă cu noi după meci. Jumătate de echipă se teme de el, pentru că nu vorbește.

Izbucnesc în râs, iar Jamie se întoarce spre mine.

– Înțeleg de ce. Fixezi foarte des oamenii cu privirea.

Hayden râde.

Colțul gurii lui Jamie zvâcnește, și simt din nou senzația aia spumoasă. Zâmbetul mi se lărgește, nu mă pot abține. Încep să mă obișnuiesc să fiu în preajma lui, iar senzația aia de fascinație față de el începe să dispară.

Da, sigur, mi-a plăcut de el în liceu, dar au trecut ani întregi de atunci. Am învățat multe în timpul ăsta, mai exact, să nu ies niciodată cu un tip faimos, căruia i se pune totul pe tavă. N-o să se întâmple niciodată nimic cu Jamie Streicher. Faptul că știu asta îmi dă mai multă încredere.

Hayden merge cu spatele spre vestiar și arată spre mine.

– Pippa, încântat de cunoștință! Apoi arată spre Jamie. Nu uita ce am spus!

Hayden pleacă și eu mă ridic, băgându-mi mâinile în buzunare.

– O să plec.

– Stai un pic!

Jamie își freacă ceafa și pare că vrea să spună ceva. Sunt curioasă.

Parcă îi văd o latură ascunsă, un Jamie emoționat.

– Mă întrebam... începe el, iar eu aștept. Mama m-a tot bătut la cap să vină la un meci.

– Ce drăguț! Zâmbesc și mă întreb cum e mama lui. Vrei să rezolv cu biletele?

– Nu, asta pot să fac eu. Mă întrebam dac-ai putea să mergi cu ea.

Îl privesc ciudat.

– Ești conștient că nu știu nimic despre hochei, nu-i așa?

Expresia i se relaxează, și scoate un sunet care e aproape un râset. Aproape. E ca un fredonat amuzat.

– E-n regulă, nu-i pasă. Trebuie doar să-i ții companie.

– Asta pot să fac. E morocănoasă, ca tine?

Întreb asta fără să gândesc. Cu cât stau mai mult cu Jamie, cu atât e mai simplu să-l tachinez. E mult mai bine decât tăcerile încărcate și ciudate.

Își arcuiește o sprânceană, și ceva erupe în mine – cred că e încântare.

– Nu.

Chiar dacă nu zâmbește, are scântei în ochi, încurajându-mă. Îmi pun o expresie exagerată de ușurare.

– Ce bine, altfel ar fi o noapte lungă.

Se uită la mine, și încerc să nu râd. Simt că vrea să zâmbească, și inima îmi tresaltă în piept, ca o minge de ping-pong. Dacă aș fi văzut versiunea asta a lui Jamie în liceu, clar aș fi început să-l urmăresc.

– Foarte amuzant, zice el.

– Știu, sunt foarte amuzantă, spun eu, dându-mi ochii peste cap. Bun, hai c-o să mă duc acasă!

– Mulțumesc că mi-ai adus cheile!

– Nici o problemă. Fac doi pași, apoi mă întorc spre el. Îl văd că stă pe loc și se uită la mine. Jamie?

Așteaptă concentrat.

– Ar trebui să ieși cu echipa. Sunt sigură c-ar fi amuzant.

Îmi analizează fața, și mi se pare că vrea să spună ceva, dar doar încuviințează o singură dată.

– O să mă gândesc la asta.

CAPITOLUL 15

Pippa

Un jucător de la San Jose îl bagă pe Hayden în panourile din fața noastră, și fanii țipă în jur, în timp ce lovesc geamul cu putere. Un val de huiduieli răsună din partea arenei în care ne aflăm.

– E de penalizare! urlă un tip din spatele nostru la arbitru.

Donna, mama lui Jamie, mă privește cu ochii ei luminoși, care au același verde profund cu ai lui Jamie.

– E foarte palpitant. E mai ușor să spun asta când nu fiul meu e băgat în panouri, spune ea, zâmbind.

Se joacă cu mărgelele de la mâna stângă. A făcut asta de când am ajuns la stadion.

Îi zâmbesc și îl văd pe Jamie în poartă, lângă noi. Să-l văd pe Jamie Streicher jucând un meci e o experiență cu totul diferită decât să-l văd la antrenament. Când blochează pucul, mulțimea din jur izbucnește în urale, deși el nu pare să observe și nici nu pare să-i pese. La fel ca la antrenament, e mai rapid decât îl pot urmări, dar, acum, cinci tipi încearcă să bage pucul în poartă, în timp ce alți cinci încearcă să-i împiedice. Corpul lui Jamie se apleacă și se contorsionează cu mișcări rapide, dar el face totul să pară ușor. E rapid, brutal și plin de energie.

Îmi place ce văd.

Credeam că hocheiul e plictisitor, dar poate n-am fost atentă până acum. Evident, tata o să fie încântat.

Mă uit la mâna Donnei, care se joacă cu mărgelele.

– Vreți ceva? Pot să mă duc să iau un suc sau ceva de mâncare. Orice vreți.

Refuză, zâmbind.

– Nu, mulțumesc, draga mea. Sunt bine. Își înclină capul și mă studiază. Ești din Vancouver?

– Din North Vancouver, spun eu, fără să gândesc.

– Acolo locuiesc eu. În ce cartier?

Se luminează la față, iar eu înghețț.

Nu pot s-o mint, e prea drăguță. Cu cât încerc să găsesc o explicație, cu atât gândurile îmi dispar din minte, așa că spun adevărul.

– Berkley Creek.

– Nu pot să cred! Acolo a crescut Jamie.

– Nu pot să cred!

Mă forțez să zâmbesc, în timp ce pulsul mi-o ia razna.

Mama lui mă privește curioasă.

– La ce liceu ai mers?

Sunt mai multe licee pe acolo, și e normal ca studenții să meargă la școli din afara zonei lor pentru programele speciale.

– Păi...

Se pare că începem.

Cineva ne bate pe umăr, apoi arată spre ecranul de deasupra. Meciul e oprit pentru o clipă, și mama lui Jamie apare pe el.

– Oferiți-i un bun-venit foarte special femeii din spatele portarului care blochează loviturile, Donna Streicher!

Toți din arenă izbucnesc în urale, iar Donna râde și face cu mâna, uitându-se la noi două pe ecran. Arată spre Jamie și îi trimite un pupic. Toți din arenă se emoționează.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Mama lui Jamie e așa drăguță și simpatică și atât de mândră de el.

Slavă Domnului c-am fost întrerupte!

– Jamie mi-a spus că ai o voce foarte frumoasă, zice Donna peste câteva minute, când jucătorii se strâng pentru confruntare.

A spus el asta?

– Ești și cântăreață?

– Nu mă mai ocup cu asta, îi răspund și simt un gol în stomac.

Donna zâmbește.

– Păcat! Mi-ar plăcea să te aud cântând la un moment dat. Dacă Jamie spune că ești bună, înseamnă că așa e. Dar nu este nici o problemă, draga mea, spune ea și își pune mâna pe genunchiul meu.

Amândouă ne oprim când jucătorii din San Jose patinează spre poarta echipei din Vancouver. Energia din jurul nostru se intensifică în clipa când pucul se îndreaptă spre Jamie și intră în poartă, iar mulțimea mormăie supărată.

– O să fie supărat din cauza asta. E atât de dur cu el însuși, dar așa a ajuns aici. De mic și-a asumat toată responsabilitatea. Îmi fac griji pentru el. Mă bucur că te are pe tine să-l ajuți. Are prea multe responsabilități, spune ea și-mi zâmbește.

Încuviințez.

– Da, am observat. Dar alaltăieri a ieșit cu mine la o plimbare.

– Serios? mă întreabă Donna surprinsă și cu o licărire în ochi.

– A spus că-l ajută să facă mișcare după antrenament, nu-l mai dor mușchii așa tare.

Mă fixează cu privirea, interesată și amuzată, de parcă are un secret.

– Da, are sens. Cum ai ajuns să fii asistentă?

Îi spun despre diploma mea, despre turneul lui Zach, fără să intru în detalii, și că vreau să obțin un job în departamentul de marketing al echipei.

Îmi zâmbește plină de afecțiune.

– E grozav, Pippa! Sunt convinsă c-o să reușești orice-ți propui.

Îi arunc un zâmbet deznădăjduit. Marketingul nu e visul meu, dar e cea mai bună opțiune. Îmi răsună în minte vocile părinților mei. „Nu e nimic în neregulă cu un loc de muncă stabil, Pippa!" Mă simt vinovată. Mi-au plătit școala, când alții au fost nevoiți să facă credite sau să nu meargă deloc la universitate. Ce contează că nu e visul meu?

Mi-am învățat deja lecția cu îndeplinirea visului. Mă uit la Jamie, care privește la pucul aflat în celălalt capăt al terenului.

Unii oameni sunt meniți să-și urmeze visurile, însă eu nu mă număr printre ei.

Cât jucătorii se schimbă și vorbesc cu presa după meci, ne ducem în boxa rezervată pentru prieteni și familie. Aceasta e plină cu jucători, antrenori, soții, copii și prieteni. Recunosc câțiva antrenori și jucători, inclusiv pe Hayden, care îmi face cu mâna.

În timp ce-l așteptăm pe Jamie, îi arăt Donnei poze cu Daisy.

– Dumnezeule, e adorabilă, spune Donna încântată.

În spatele ei, o chelneriță are o tavă cu băuturi.

– Le ador pe cele în care are limba scoasă. Îi fac cam douăsprezece poze pe zi.

Cu coada ochiului, văd cum un jucător intră din greșeală în chelneriță. Aceasta face ochii mari și încearcă să țină tava, dar e prea târziu. Paharele se varsă peste mâneca Donnei. Apoi, cad pe jos, și toți din boxă se întorc spre noi.

– Îmi pare atât de rău! spune chelnerița.

În jurul nostru, oamenii adună cioburi, ne dau șervețele și curăță băutura de pe jos.

– O să aduc mai multe șervețele, ne spune chelnerița. Nu vă mișcați!

– Ups!

Îi dau Donnei un prosop cu logoul echipei Vancouver Storm.

Donna se șterge pe mânecă și nu spune nimic.

– Sunteți bine? o întreb.

Tușește, apoi se uită în jur. S-a albit la față și nu pare să mă fi auzit. Clipește și se uită spre ușa care dă spre hol.

– Doamnă Streicher?

– Ce?

Se întoarce spre mine, și văd că respiră mai greu.

Ceva nu e bine, o simt. Se poartă diferit.

– Sunteți bine? Pot să vă aduc ceva? o întreb din nou, punându-mi mâna pe brațul ei.

Când îmi simte atingerea, mă privește șocată, de parc-a uitat că eram acolo.

– Am nevoie de aer. Trebuie să merg afară.

Tonul i s-a schimbat complet.

Femeia caldă și glumeață de acum câteva minute a dispărut. Acum, pare îngrozită. Se forțează să zâmbească. Știu asta, pentru că și eu fac la fel tot timpul.

– Mă duc la toaletă, zice ea, cu glas sugrumat. Mă întorc imediat.

Am o senzație neplăcută în stomac când o privesc ducându-se spre ușă. Am auzit odată că oamenii care se înecă se duc deseori la baie, ca să nu facă o scenă, când ăla e cel mai periculos loc pentru ei, pentru că nu poate să-i ajute nimeni.

Donna nu se înecă, dar clar nu e bine.

Mă duc repede după ea. Când deschid ușa, e în fața chiuvetei și își dă cu apă pe mânecă. Șuieră, respiră sacadat și are ochii mari.

Nu știu ce să fac. Nu știu ce se întâmplă. Se uită în jur disperată, în timp ce încearcă să tragă mai mult aer în piept.

– Ce se întâmplă? o întreb și mă duc lângă ea.

– Sunt bine.

Vocea îi tremură când închide apa și șuieră mai tare decât înainte. Strânge chiuveta, pentru echilibru. Se reazemă de perete, și mă panichez.

Nu poate să respire. Are un atac de panică.

CAPITOLUL 16

Pippa

– Haideți, uitați-vă la mine!

Vocea mea e puternică și fermă. Mă așez în fața ei.

Își ridică privirea, speriată, în timp ce încearcă să respire.

Îi fac semn spre ochii mei.

– Aici.

Încuviințează disperată.

– O să respirăm împreună.

Încerc să-mi amintesc ce face Hazel la cursurile ei de yoga.

– Inspirăm, doi, trei, patru, spun eu lent, în timp ce mențin contactul vizual. Expirăm doi, trei, patru, cinci, șase. Foarte bine. Așa. Inspirăm, doi, trei, patru.

Tremură și încearcă să respire în ritmul pe care i-l spun. Se reazemă și mai mult de perete. Mi-e teamă c-o să alunece, așa c-o ajut să se așeze pe podea și iau și eu loc lângă ea.

– Vă descurcați foarte bine, îi spun, apoi încep din nou să respir și să număr.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, spune ea, clătinând din cap.

Încuviințez.

– Nu e nici o problemă. O să respirăm până o să treacă.

Mă privește în ochi, plină de teamă.

– Este de la mirosul de burbon. Îmi pierd cumpătul din cauza lui.

– E-n regulă, îi spun eu calmă, apoi încep din nou să număr și să respir.

Ușa se deschide. O femeie ne vede stând pe jos și iese. O ghidez pe Donna prin mai multe exerciții de respirație. Nu știu ce fac, dar pare s-o ajute. După cinci minute, pare să fie bine. Încă tremură, dar poate să respire singură fără probleme.

– Sunt bine, spune ea, încuviințând, cu ochii închiși. Îmi pare atât de rău!

Fac ochii mari.

– Vă rog, nu vă cereți scuze. Se mai întâmplă, spun eu, ridicând din umeri.

Zâmbește recunoscătoare.

– Ești incredibilă, știi asta?

Clatin din cap, râzând.

– Nu știu ce fac.

– Nici eu, răspunde ea râzând.

Nu spunem nimic pentru o clipă. Aud oamenii care vorbesc pe hol și se îndreaptă spre casă. Mă gândesc la cât de des își vizitează Jamie mama. Ea a spus că nu i s-a mai întâmplat niciodată, dar s-a dus la toaletă destul de repede cât să-mi demonstreze contrariul.

– Jamie știe că aveți atacuri de panică?

– Da, oftează ea.

Apoi îmi aruncă o privire prin care mă imploră.

– Te rog să nu-i spui despre asta! Are destule pe cap.

Mă strâmb. E șeful meu, nu pot să am secrete față de el. Apoi mă gândesc la felul în care Zach a aranjat pe la spatele meu să fiu dusă la aeroport. Știu cum e să-ți fie rușine de ceva ce nu poți controla.

– Bine, dar cred c-ar trebui să-i spuneți.

Pufnește.

– O să încerce iar să se mute cu mine.

E agitație pe hol. Se aud voci ridicate.

– Unde e? răsună vocea lui Jamie.

Pulsul mi-o ia razna, și mă ridic. Mă uit la Donna, apoi deschid ușa. Jamie stă în fața ușii de la boxă, cu brațele încrucișate

și încordat. Femeia care a intrat mai devreme în baie arată spre toaletă. Jamie e roșu la față de la efort, și ochii îi sunt luminoși. Simt o strângere în piept. Dumnezeule, e superb, chiar și când este furios. Jamie se uită la mine, și furia din ochi îi dispare. Apoi se relaxează.

– Bună! A trebuit să mergem la toaletă, îl mint eu, voioasă.

Vine spre noi și se uită la Donna, care apare în spatele meu, pe holul din fața băii.

– Cineva a spus că e în baie o femeie care are un atac de panică.

Donna oftează și își dă ochii peste cap.

– S-a dus secretul.

– Mamă, spune el tăios și îngrijorat.

– Bun, m-am agitat puțin, mare lucru, zice ea.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Jamie.

Când mama lui expiră frustrată, se întoarce spre mine.

– Ce s-a întâmplat? întreabă sacadat.

– Chelnerița a vărsat din greșeală băutură pe mine, recunoaște Donna. Pippa m-a ajutat să-mi revin, și acum sunt pregătită să mă întorc acasă și să-mi citesc cartea. O să chem un Uber.

Jamie clatină din cap.

– O să te duc eu.

Donna își scoate telefonul și deschide aplicația.

– Ba nu.

Văd de la cine a moștenit Jamie încăpățânarea.

– Ba da.

Donna îl privește cu un început de zâmbet.

– Ba nu. Sunt foarte bine acum, datorită Pippei.

Îmi aruncă un zâmbet cald, și, de data asta, privirea îi licărește.

Nu știu ce să spun. Nu-mi vine să cred c-au ajutat-o exercițiile.

– N-a fost nimic.

– Ba nu-i adevărat, spune ea și-mi face cu ochiul.

După ce Donna a promis c-o să-i trimită mesaj în clipa în care ajunge acasă, Jamie a cedat, și coborâm toți ca să-i așteptăm mașina. Când aceasta ajunge, Donna mă ia în brațe.

– Ne vedem în curând! îmi spune ea. O spune de parcă suntem prietene de-o viață. Când îl îmbrățișează pe Jamie, arată spre mine. Să n-o lași să scape!

Fața îmi ia foc. Știu că se referă la mine ca la asistenta lui, pentru că-i fac viața mai ușoară, dar nu mă pot abține și mă gândesc la cealaltă variantă. Cea romantică.

Ba nu, îmi spun eu. N-o să mă gândesc la asta. Ultimul lucru la care se gândește Jamie Streicher e să iasă cu asistenta lui. În plus, n-am de gând să ies cu alt tip faimos.

– Scrie-mi când ajungi acasă, îi repetă el când Donna urcă în mașină și ne face cu mâna.

Privim cum mașina se îndepărtează, după care Jamie mă fixează cu privirea. Ochii lui nu mai au duritatea obișnuită.

– Mulțumesc! Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost aici. Ultima oară, era la volan și a făcut accident.

– La naiba! exclam eu uimită.

– A fost bine, adaugă el repede, încrucișându-și brațele la piept.

Își încordează maxilarul, și simt un junghi de durere pentru el. Pare îngrijorat.

– E bine, îi spun eu, cu ce sper că e un zâmbet liniștitor.

– Da.

Îmi analizează fața și părul, care îmi cade pe umeri.

Felul în care mă privește îmi stârnește o căldură în stomac.

Apoi arată spre garaj.

– Hai să mergem!

– Mă gândeam s-o iau pe jos.

– De ce? Doar mergem în același loc. În plus, nu e sigur să mergi singură spre casă, spune el, uitându-se în jur.

Pufnesc amuzată.

– Jamie, în comparație cu unele locuri unde am fost în timpul turneului, Vancouver e un oraș foarte sigur.

Mă privește încordat.

– Nu, Pippa.

Felul în care-mi spune numele, pe un ton sever și strict, îmi provoacă fiori.

Înainte să apuc să-i răspund, își pune mâna pe spatele meu. Simt ceva calm și umed în partea de jos a stomacului și rămân fără aer.

Când ajungem la mașina lui, care e neagră și de lux și probabil valorează mai mult decât casa părinților mei, îmi deschide ușa și, după ce intru, se duce și el la locul lui.

Parfumul lui masculin și proaspăt îmi invadează nările, și aproape îmi dau ochii peste cap. Miroase incredibil. A fost o greșeală imensă să fiu într-un spațiu închis cu el. Mă uit la mâinile lui, care sunt pe volan, când ieșim din parcare. Sunt mari.

„Dumnezeule, Pippa!" Îmi mut privirea și mă uit pe geam, în timp ce conduce.

– De asta m-am mutat înapoi acasă, spune el încet.

E încruntat, și am senzația că încă-și face griji pentru mama lui. Mă gândesc la ce a spus Donna în timpul meciului, că Jamie preia problemele tuturor.

Nu e corect. Nu e corect că Donna are atacuri de panică și nu e corect nici faptul că Jamie simte că trebuie să repare asta. Înțeleg că așa funcționează familiile, ai grijă de cei dragi. Cu toate astea, mi-ar plăcea ca Jamie să-și facă mai mult spațiu pentru el însuși. De el cine are grijă?

E tăcut și atent la drum. Observ că e un șofer bun. Încrezător, dar atent. Ca și cum nu are nimic de demonstrat.

Privirile ni se intersectează, apoi se uită din nou la drum.

– Mulțumesc c-ai venit la meci!

– M-am simțit bine.

Îmi amintesc felul în care Jamie s-a mișcat pe gheață.

– Ești așa rapid! Ești făcut să fii jucător de hochei.

E ceva amuzant în privirea lui, și pare că vrea să spună ceva. Dintr-odată, mașina pare prea mică, și simt un fior cald.

– Mulțumesc, Pippa! spune el încet.

Când ajungem acasă, Daisy ne întâmpină fericită. O salut și mă întind după lesă, ca s-o scot, însă Jamie îmi atinge mâna când îmi ia lesa.

– O să ies eu.

– Nu mă deranjează s-o fac eu, îi spun.

– Îmi ia ceva timp să mă relaxez după un meci. O să fiu treaz ore întregi de acum încolo.

În minte îmi apare o imagine cu el relaxându-se în alt fel. Stând la duș, noaptea târziu, cu o mână pe faianță, în timp ce apa îi curge pe pieptul și abdomenul perfect lucrat, iar cu cealaltă mână își mângâie penisul. Pun pariu că și-ar întredeschide gura și ar avea o expresie chinuită când ar termina.

– Bine.

Mă înroșesc când dau imaginea laoparte.

Nu pot să mă gândesc la astfel de lucruri.

– Noapte bună!

Privirea i se îndreaptă spre gura mea, și pulsul mi-o ia razna, în timp ce el se încruntă.

Sunt blocată pe loc, în timp ce el se uită la gura mea de parcă îl ofensează. Daisy așteaptă la picioarele noastre, dar Jamie nu pare s-o observe. Are privirea arzătoare, și sunt mai conștientă ca oricând de cât de mare și lat e tipul ăsta.

Sunt excitată.

– Noapte bună! îi spun eu pe un ton ascuțit, în timp ce o iau repede spre camera mea.

Mai târziu, când stau în pat, sunt pierdută în gânduri. Mă gândesc la faptul că Jamie are grijă de toată lumea. Dar cine are grijă de el?

Un gând murdar mi se strecoară în minte. Eu și Jamie suntem înfășurați în cearceafuri, cu el deasupra mea. Se reazemă în brațe, blocându-mă. Mă pătrunde. Deschide gura, și privirea îi devine delicios de încețoșată. Simt o vagă presiune caldă între picioare, și pulsul mi-o ia razna.

Așa aș avea grijă de Jamie.

Dar e mult prea bun pentru mine, și m-am mai ars cu tipi de nivelul lui. N-ar trebui să-mi doresc să fac sex cu Jamie, dar chiar vreau asta.

CAPITOLUL 17

Jamie

Duminică dimineață, stau în pat și mă uit pe geam la munții aflați dincolo de apă. E abia octombrie, dar, după valul rece de curând, e zăpadă pe ei, alb presărat pe copaci.

Mă gândesc și la Pippa, și la curba dulce a gurii ei. Așa am fost toată săptămâna. N-am reușit să-mi scot din minte un anumit gând.

Îmi doresc atât de mult să fac sex cu asistenta mea cea drăguță.

Mormăi frustrat și închid ochii. Știu că nu e bine. Tot ce ține de Pippa e periculos. Gura ei voluptuoasă, zâmbetul ei, cât de dulce e. În liceu, a fost singura fată de care am fost fascinat, dar, pe măsură ce o cunosc, fascinația se transformă în mai mult de atât. Simt asta.

Însă n-o să acționez. Să-mi fac de cap cu femeia care e asistenta mea e un mod fantastic de a-mi strica viața – și pe a ei. Am încredere în Pippa după ce a ajutat-o pe mama în timpul atacului ei de panică. Am început să țin la Daisy și abia aștept să mă întorc acasă, să o văd cum dă din coadă, încântată că m-am întors. Fără Pippa, ar trebui ori să am o asistentă nouă, ori să găsesc o altă casă pentru Daisy.

Nu vreau nici unul din lucrurile astea.

Și, după ce s-a întâmplat cu Erin, știu mai bine de atât. O relație nu face parte dintre planurile mele. Mă gândesc la Erin și la expresia ei devastată când a înțeles că nu eram pregătit pentru

mai mult. Am rănit-o atât de mult, că a renunțat la cariera ei. A meritat mult mai mult decât ce am putut să-i ofer.

La fel și Pippa.

Ea și mama au planuri să meargă cu Daisy într-o drumeție în North Van weekendul viitor. Îmi place că locuiește aici. Să o aud făcând cafea în bucătărie e cel mai bun mod de a mă trezi.

Îmi imaginez gura Pippei în jurul penisului meu. Mă fixează cu ochii gri-albaștri, așteptând să-mi vadă reacția. Sângele mi se duce tot în penis. Sunt tare.

Bun, deci poate cafeaua e *aproape* cel mai bun mod de a mă trezi.

Îmi imaginez din nou buzele ei catifelate și părul mătăsos în care aș vrea să-mi înfig mâinile, în timp ce-i pătrund vaginul strâmt. Penisul mi se întărește. Îmi dau jos boxerii și mă mângâi. O picătură de lichid apare în vârf, și inspir adânc, apoi mormăi.

N-ar trebui să fac asta.

O altă parte din mine îmi reamintește că nu mă gândesc decât la ea. E mai bine să fac asta decât să trec la acțiune cu Pippa.

În timp ce mă mângâi, mă gândesc la Pippa. La părul ei întins pe perna mea. Spatele arcuit, în timp ce o ling între picioare. Mă gândesc la felul în care mușchii abdomenului ei s-ar încorda când ar termina și cum i-ar flutura genele. Pun pariu că și-ar mușca buza în timp ce aș pătrunde-o cu degetul.

Testiculele mi se umflă. Dumnezeule! Mâna mi se mișcă repede, și, cu cealaltă, strâng cearceaful. Mă gândesc la cât de caldă ar fi gura ei și la cât de incredibil ar arăta cu penisul meu între buzele ei pline. Mă gândesc la scânteia plină de tachinare din ochii ei când ar încetini și m-ar ține la limită.

Presiunea și căldura de la baza spatelui sporesc, și am orgasm. Mă revărs peste abdomenul și pieptul meu, gemând.

La naiba! Respir greoi și mă uit la tavan. Am terminat pe mine, deși aș fi vrut să fie Pippa.

După duș, ies din cameră, și în fața mea e fundul Pippei în colanți de yoga.

Penisul îmi zvâcnește când o văd aplecată, curățând cafea de pe jos. Se întoarce și se îndreaptă, timp în care-mi zâmbește.

– Bună dimineața! Se uită la părul meu ud, apoi arată spre o cană de pe tejghea. Ai cafea acolo.

Mă încrunt. Pippa îmi tot pregătește cafea, și nu știu ce părere să am despre asta. Nu sunt obișnuit să facă cineva astfel de lucruri pentru mine.

O căldură amuzantă mi se răspândește în stomac, și încuviințez repede.

– Mulțumesc!

Când trec pe lângă ea, mă învăluie parfumul ei. E vanilie, poate cocos. Ceva ușor și dulce, ca ea. Testiculele mi se întăresc din nou.

Sunt iarăși excitat, deși tocmai am terminat.

Pippa mă privește răbdătoare.

– Uau, se pare că îți trebuie neapărat cafeaua aia.

Îmi dau seama că mă holbez. Tușesc, mă îndrept spre ușă și iau o gură de cafea.

La naiba, ce bună e!

– Daisy, hai la plimbare! o strig eu.

Daisy e ghemuită pe canapeaua din sufragerie și doarme. Întredeschide ochii, apoi se culcă la loc.

– Am scos-o deja, spune Pippa.

– Dar e ziua ta liberă.

Ridică din umeri și îi zâmbește lui Daisy.

– Îmi place s-o scot dimineața devreme. E liniște pe străzi, și ne plimbăm prin parc. E foarte drăguț. Chiar nu m-a deranjat. Își pune cana în mașina de spălat vase și se îndreaptă spre ușă. Gata, trebuie să plec. O să mă întorc la prânz.

Privirea mi-e fixată pe coapsele ei în colanții de yoga. Mă gândesc cum ar fi să le simt în jurul capului meu.

– Unde te duci?

– Hazel predă un curs de yoga la cald. Celelalte profesoare de la studioul ei nu sunt prea de treabă, așa că-mi place să mă duc s-o susțin, îmi spune ea, în timp ce se încalță.

Simt ceva ciudat în piept, de parcă nu vreau să-mi iau bun-rămas. Fără să gândesc, îmi pun cana de cafea pe masă și încuviințez o dată.

- Bine. Hai să mergem!

Mă privește confuză.

Mă încalț și eu, ignorând panica de la marginea rațiunii. Îmi spun că e doar yoga. Deja sunt îmbrăcat în haine sport, pentru că aveam de gând s-o scot pe Daisy la alergat azi. Așa c-o să fac asta în schimb.

- Am dureri azi. Yoga ajută cu flexibilitatea.

Își mușcă buza, și mă uit la conturul buzelor ei.

- Ești sigur?

- Da.

Deschid ușa.

- După tine.

Când îmi aruncă un zâmbet timid în lift, panica se potolește. Poate și ea vrea să petreacă mai mult timp cu mine.

CAPITOLUL 18

Pippa

– Respirăm, ne spune Hazel, în timp ce se plimbă printre noi, ca să ne ajusteze poziția.

Își pune palma pe spatele meu, și mă întind mai mult în poziția câinelui cu fața în jos.

Îmi curge transpirație pe nas și pe saltea. Deși e un curs de yoga la cald, am uitat cât poate fi de cald. Am băut două sticle de apă în patruzeci de minute. Transpirația mi se strânge în sutien și, când mă înclin și întind mâna dreaptă în sus, se revarsă. Chiloții îmi sunt uzi, și nu la modul plăcut.

Mă uit la Jamie, și privirile ni se intersectează. Are obrajii roșii de la căldură. Și-a dat bluza jos la câteva minute după ce a început cursul. Nu mă pot concentra la poziții sau la vocea lui Hazel. Mai sunt doar trei alți oameni la curs, dar nu-i observ.

Corpul lui Jamie Streicher e perfect. Picături de transpirație îi curg pe abdomenul lucrat. Pe pieptul lat are o brumă de păr închis la culoare și tuns. În timpul pozițiilor se susține în brațele lui groase și musculoase. Pectoralii lui și gambele parcă sunt sculptate cu dalta. Dunga de păr de pe abdomen dispare în pantaloni, și mintea îmi tot zboară în direcția aia.

De fiecare dată când se mișcă, i se încordează mușchii. În combinație cu ochii lui luminoși și puterea intimidantă, e imaginea perfectă a vitalității și a puterii.

Excitația pulsează în mine, și mi-l imaginez ridicându-mă și aruncându-mă peste umăr.

Poate am vorbit prea devreme despre chiloții mei?

De asemenea, e incredibil de flexibil. Judecând după echilibrul din timpul pozițiilor, e clar c-a mai făcut yoga.

– Poziția copilului, spune Hazel lângă mine, pe un ton anume, de parcă nu e prima oară când zice asta.

Se uită la mine cu ochii mari și o privire tăcută în ei, prin care mă întreabă ce fac. Mă grăbesc să mă așez în poziție.

A fost o idee groaznică să-l iau pe Jamie cu mine. Nu pot să-mi iau ochii de la el. E atletul olimpic perfect – tata mi-a spus c-a reprezentat Canada la ultimele Jocuri Olimpice de Iarnă –, și, în momentul ăsta, eu arăt ca un șobolan din canal.

Stăm ceva timp în poziția copilului, și Hazel ne reumple sticlele de apă. Când mă uit la Jamie, mușchii spatelui lui nu par la fel de încordați ca înainte.

Are mulți mușchi pe spate. Închid ochii și-mi las capul în jos, adâncind poziția. N-am genul ăla de relație cu Jamie, și n-are cum să iasă nimic bun din faptul că mă holbez la el.

Îmi amintesc geamătul pe care l-am auzit dimineață din camera lui. Îmi tot repet că doar se întindea, se trezea. A spus că are dureri. Probabil de la asta a fost.

Asta însă nu mă împiedică să-mi imaginez că geamătul a venit de la altceva.

Hazel mă împunge în coaste. Restul sunt deja în poziția scaunului, în timp ce eu sunt încă în poziția copilului.

– Concentrează-te, îmi șoptește ea.

Sunt foarte concentrată, dar asupra jucătorului de hochei aflat la bustul gol, care e mult prea bun pentru mine.

După ce se termină cursul și fac un duș, mă duc în hol. Elevii de la curs fac poze cu Jamie. Cele două profesoare de yoga care erau la recepție când am venit așteaptă, cu privirile ațintite asupra lui, și, când le vine rândul, ajung imediat lângă el și-l iau de talie. Simt un junghi.

Jamie nu zâmbește, dar nici nu pare nemulțumit. Una din fetele se apropie mai mult de el, iar Jamie se uită la mine.

Stomacul mi se întoarce pe dos, și mă încordez. N-am nici un motiv să fiu enervată. Nu e al meu. E șeful și colegul meu de apartament, atâta tot. Doar că nu-mi place să-l atingă așa și să-l privească de parcă sunt îndrăgostite.

– Ce naiba? L-ai adus aici? șuieră Hazel lângă mine.

N-am apucat să vorbim doar noi două înainte de curs.

– Nu mi-a dat de ales.

Ne uităm la celelalte profesoare, care fac o mulțime de poze cu el.

– E foarte flexibil, îmi spune ea cu subînțeles.

– Oprește-te! exclam, încercând să-mi ascund un râset.

Expresia ei e inocentă.

Jamie termină de făcut poze și vine spre noi.

– Bun curs, îi spune lui Hazel. Mulțumesc! Eu sunt Jamie, spune el, întinzând mâna.

Sora mea dă mâna cu el, reticentă.

– Hazel.

– Lucrezi cu echipa.

– Da, spune ea surprinsă.

Îi pomenește pe fizioterapeuții seniori cu care lucrează, și Jamie încuviințează.

– Ceilalți jucători ar avea de câștigat dintr-un astfel de curs.

Hazel ridică din umeri, dar îmi dau seama că încearcă să nu zâmbească. Poate să fie destul de reținută, mai ales cu bărbații, dar, în adâncul sufletului ei, vrea ca oamenii să plece de la cursurile ei simțindu-se bine, chiar dacă sunt jucători profesioniști de hochei.

– Vino să iei prânzul cu noi! îi spune el.

Yoga și acum prânzul. Simt fluturi în stomac, pe care încerc să-i opresc. Probabil moare de foame și nu știe cum să scape de mine sau nu vrea să fie nepoliticos. Mă uit la Hazel, și ea mă privește. Purtăm o conversație întreagă doar din priviri.

– I-ar face plăcere, spun eu, zâmbindu-i lui Jamie.

Jamie ne duce într-un bar ciudat și întunecat de pe o alee din Gastown.

– The Filthy Flamingo, citesc eu semnul de deasupra ușii.

– Să nu spuneți că e o bodegă, ne avertizează, în timp ce ține ușa deschisă.

Eu și Hazel ne oprim la ușă, ca să ni se adapteze privirea la întuneric. Se aude *Tangerine*, cântecul meu preferat de la Led Zeppelin. Înăuntru, barul e cald și comod. Îmi place totul imediat, de la afișele vintage de la concerte la pozele din spatele barului și luminile care licăresc din tavan.

În spatele tejghelei, o femeie amestecă băuturi. E superbă. Are un aspect grunge din anii '90 pe care-l ador imediat.

Se uită la Jamie.

– Tu din nou.

El scoate un zgomot care pare un râset sugrumat. Barmanița ne salută pe mine și pe Hazel.

– Stați unde vreți!

Privirea mi se oprește la un poster pentru albumul „*Quandrophenia*", al trupei The Who.

– Hazel, uite! spun eu, arătând spre el.

– Tare, zice ea zâmbind.

– Vă place „*Quandrophenia*"? întreabă barmanița.

– E albumul preferat al tatălui nostru, am crescut ascultându-l, spun eu, în timp ce ne așezăm la bar.

Tipa ne zâmbește mulțumită.

– Are gusturi bune. Eu sunt Jordan.

O plac imediat.

– Eu sunt Pippa. Ea e Hazel și el e Jamie.

O salută pe Hazel, iar, când se întoarce spre Jamie, ridică dintr-o sprânceană.

– Aici, nu se vorbește despre hochei.

Jamie scoate un alt sunet care ar putea să fie un râset. Comandăm prânzul, și, în timp ce mâncăm, Jamie face conversație cu Hazel despre yoga.

– Mi-ar plăcea să fac un curs pentru atleți accidentați. Ceva cu un ritm mai lent.

– Hazel vrea să-și deschidă propriul studio într-o zi. Un spațiu unde să se simtă confortabil oamenii cu toate tipurile de corp, nu doar cei slabi.

Jamie ridică din sprâncene și o privește pe Hazel cu ceva asemănător respectului.

– Este o idee grozavă. Lumea are nevoie de mai mulți oameni ca tine.

– Credeam că ești un nemernic.

Jamie se uită la mine, și îi apare o licărire în ochi.

– Tu i-ai spus asta?

Clipesc.

– Păi... nu? „Bravo, Pippa, foarte convingător." Scâncesc, dar zâmbesc. Doar m-ai concediat.

Privirile ni se intersectează, și simt furnicături în stomac. Apare din nou zvâcnirea aia fascinantă de la colțul gurii lui. Îmi vine să mă întind și să-i mângâi buzele. Hazel ne privește cu o expresie amuzată. Ne uităm una la cealaltă, și ridică din sprâncene.

Chiar încearcă să nu-l placă, dar n-are nici o șansă, având în vedere întrebările lui atente, interesul pe care-l arată față de profesia ei și lipsa de ego.

Cred că nici eu n-am nici o șansă. Cine e versiunea asta a lui? Nu seamănă deloc cu nemernicul morocănos care credeam că e.

Jamie își termină sendvișul și se reazemă de spătar.

– Faci și ore private?

– Da, spune ea.

Jamie încuviințează o dată.

– Instructorul meu o să te contacteze.

Mai târziu, când Jamie se duce la toaletă, îi zâmbesc lui Hazel.

– Ai dreptate, toți jucătorii de hochei sunt malefici.

Își dă ochii peste cap, dar zâmbește.

– Cum spui tu. Apoi mă fixează cu privirea. Te place.

Roșesc și sunt inundată de sentimente îmbătătoare de fericire.

– Nu mă suportă.

– Glumești?

– Hazel, tipul m-a concediat. M-a reangajat doar pentru că i-a părut rău pentru mine. Și, după, m-a văzut plângând, iar asta doar a înrăutățit situația. Îi e milă de mine. Nu sunt decât tipa care-i plimbă câinele. Nu mă place.

– Te place, îmi spune ea, cu o privire atotcunoscătoare.

Nu suport fluturii pe care-i simt în stomac când îi aud cuvintele.

Telefonul lui Hazel începe să vibreze pe tejghea.

– Am o groază de notificări. Dumnezeule, spune ea, încruntată, în timp ce verifică iute comentariile.

A fost etichetată într-una dintre pozele cu Jamie postate de ceilalți cursanți. Fotografia a devenit virală pe rețelele de socializare, pentru că Jamie nu face aproape niciodată poze cu oamenii. Primește un e-mail și-l citește.

– Cursul meu de săptămâna viitoare e plin, spune ea șocată.

Rămân mască.

– E incredibil.

Citește în continuare și clatină din cap.

– Toată luna. Cursurile mele de yoga la cald de sâmbătă sunt pline pe toată luna. Studioul vrea să adauge un curs după-amiaza.

Sunt încântată. Mă privește cu un zâmbet amuzat și surprins, iar pieptul mi se umple de recunoștință. Îmi place s-o văd pe Hazel așa fericită și mândră.

Când se întoarce, Jamie insistă să plătească prânzul, ca semn de mulțumire pentru cursul lui Hazel. După ce ne luăm rămas-bun de la ea, ne îndreptăm spre apartamentul nostru.

Atunci, am o revelație și mă întorc spre el.

– Știai c-o s-o ajuți pe Hazel mergând la cursul ei.

Ridică din umeri, dar are și un început de zâmbet. Inima îmi tresaltă.

– Acum, înțeleg ce se întâmplă, îi spun eu, zâmbind.

– Ce e? întreabă el.

– Ești de treabă.

Se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap, iar eu încuviințez.

– Exact. Chiar ești. Ai grijă de mama ta, ai grijă de un câine al străzii care avea nevoie de o casă și m-ai convins să mă mut cu tine. Arăt apoi peste umăr, spre locul din care venim. Ne-ai făcut cinste cu prânzul. Jamie, ești de treabă.

Folosește cartela la intrarea în clădire și-mi deschide ușa, fără să se uite la mine.

– Nu e mare lucru.

– Ți-am spus că Hazel are niște colege nesuferite, așa c-ai venit ca să mă ajuți s-o ajut.

Cât așteptăm liftul, mă privește cu o anumită căldură.

– Poate am vrut doar să petrec timp cu tine.

Chicotesc.

– Cum să nu! Probabil ai supermodele pe apelare rapidă, așa că are tot sensul din lume să-ți petreci ziua liberă cu mine.

Intrăm în lift, iar el mă privește amuzat.

– Pe apelare rapidă?

– M-ai auzit bine, zic eu râzând.

Ceva din felul în care mă fixează cu privirea și felul în care poate îl amuz mă entuziasmează.

Ne privim, și simt un gol în stomac. O să-l pun pe seama faptului că liftul urcă. Ochii îi licăresc, și îi simt parfumul proaspăt și pătrunzător.

Uau!

Nu zâmbește, dar privirea lui e caldă. Sunt încântată și mă abțin să-mi ridic mâinile la piept. Sentimentul ăsta e nou.

– Îți rămân datoare pentru ziua de azi, șoptesc eu.

Sunt conștientă de cât de mic e liftul și de cât spațiu ocupă el.

Jamie continuă să mă fixeze cu privirea.

– Vrei să te revanșezi?

Buzele mi se despart, și simt un fior pe spate. Văd pasiune în ochii lui și clipesc, uimită.

Cuvintele lui sunt încărcate cu aluzii. Sunt un fior între picioare. Dumnezeule! Nu pot să fiu excitată într-un lift. Nu sunt genul ăla de fată.

Își ridică colțul gurii, într-un zâmbet, și inima îmi bate mai tare.

De fapt, sunt genul de fată care se excită într-un lift. E prea târziu. Se întâmplă. Am ajuns în punctul ăla. Sunt într-un lift și îl doresc pe șeful meu, care e jucător de hochei.

Nu pot să fac asta. Jamie e fructul interzis. E prea sexy, prea de treabă și miroase prea bine. N-o să am decât de suferit dacă o să las ca o simplă pasiune să se transforme în ceva mai mult.

– Bine, spun eu, susținându-i privirea electrizantă.

– Cântă-mi un cântec!

Tresar. O mare apăsare îmi face toată excitarea să dispară, iar gândurile îmi îngheață.

– Orice cântec. Unul dintre preferatele tale, nu-mi pasă care, spune el.

Simt fiori când îi aud tonul jos.

Ușa liftului se deschide. Mă pregătesc să-i spun că nu pot, dar el își lasă capul în jos ca să-mi întâlnească privirea și să fim la același nivel. Ține ușa deschisă cu brațul.

– Ba da, poți s-o faci, spune el pe un ton exigent.

Își ridică un colț al gurii, și mă întreb dac-aș obține un zâmbet întreg de la el dacă i-aș cânta ceva la chitară.

Mă tentează ideea.

Stau pe loc, înghețată. Își pune mâna pe spatele meu și mă ghidează ușor afară din lift. Căldura lui îmi trece prin straturile de haine, și nu vreau decât să mă las în atingerea lui.

Înăuntru, Daisy sare și aleargă în întâmpinarea noastră. Jamie îi ia lesa de pe masă. Eu încă n-am spus nimic.

– Bun, deci, am stabilit. Mulțumesc pentru o dimineață distractivă, Pippa, spune el, în timp ce-i pune hamul lui Daisy.

Am stabilit ceva?

Nu știu ce expresie am, cert e că îl face să-mi arunce din nou zâmbetul ăla sexy.

– Pa.

Apoi ieșe.

Rămân pe loc mult timp. Mă gândesc la zâmbetul lui Ian și la atingerea de pe spate.

Vrea să-i cânt, dar, de fiecare dată când mă gândesc să mă iau chitara, mă umplu de îngrijorare și de ezitare.

„Ba da, poți s-o faci", a zis el și a părut așa sigur. Poate are dreptate. Poate chiar pot. Mă sprijin de ușă și expir prelung.

CAPITOLUL 19

Jamie

Peste câteva zile, stau în bucătărie, îmbrăcat doar în boxeri, și mă uit pe geam. E miezul nopții, și bucătăria e luminată doar de luminile din oraș.

Nu pot să dorm.

Abia am văzut-o toată săptămâna. Când vin acasă, ea se duce în camera ei sau pleacă să se vadă cu Hazel. Îmi torn un pahar cu apă și beau jumătate. Mă gândesc la electricitatea pe care am simțit-o duminică după-amiază între noi. Mi-am dorit așa mult s-o sărut.

Încă-mi doresc asta.

– La naiba! bombăn.

Teama din ochii ei când i-am cerut să-mi cânte un cântec mi-a întors stomacul pe dos. Fostul ei s-a jucat cu mintea ei, și acum Pippa nu mai poate să facă tocmai lucrul pe care-l iubește.

Vreau mai mult pentru ea. Nu vreau să trăiască mereu cu teama asta. Vreau să facă ce-i place și să fie mândră. Pippa e puternică, am văzut asta când a ajutat-o pe mama cu atacul de panică.

Îmi frec nasul. Vreau mai mult pentru ea? Dar cine sunt eu pentru ea? Nimeni. Pippa lucrează pentru mine. Nici măcar nu-și amintește de mine. Simt un fior de vinovăție. Poate am întrecut măsura când i-am spus să cânte pentru mine.

Aud un zgomot în spate. Pippa stă în bucătăria slab luminată, la fel de surprinsă ca mine.

Poartă o pijama verde mentă. Pantalonii sunt foarte scurți, iar picioarele ei sunt lungi și catifelate. E ciufulită, de parcă s-a tot foit, și nu știu de ce-mi place ideea asta mult. Când mă uit la triceul ei, dorința îmi inundă sângele.

Are sfârcurile tari. La naiba! Scrâșnesc din dinți și îmi folosesc toată voința ca să-mi ridic privirea.

– N-am putut să dorm, spune ea cu un zâmbet agitat.

– Nici eu.

Trece pe lângă mine și pune ibricul pe foc, apoi își scoate ceaiul preferat din dulap. Ceai de vanilie fără cofeină. Mereu găsesc ambalaje în gunoi. Bea foarte mult.

– M-ai evitat săptămâna asta, îi spun.

Se oprește din deschis ambalajul.

– Ba nu, spune ea, cu privirea în jos.

O fixez cu privirea, și, într-un final, se uită la mine. Un zâmbet îi plutește pe față, și râde puțin.

– Bine, te-am evitat, oftează ea vinovată.

– Da.

Mă aplec pe blat, și se uită la abdomenul meu.

Oare se cuvine să stau în fața ei îmbrăcat doar în boxeri? Probabil că nu.

Îmi pasă? O văd cum își mușcă buza de jos, în timp ce-și plimbă privirea peste abdomenul meu.

Nu, nu-mi pasă. Sângele îmi freamătă, plin de satisfacție, în timp ce ea mă admiră.

– Nu credeam că ești genul de persoană care nu-și plătește datoriile, îi spun.

– N-aș spune că e o datorie, pufnește ea și râde.

– „Îți rămân datoare." Așa mi-ai spus.

– Jamie.

Își dă ochii peste cap și zâmbește.

Ador felul în care-mi spune numele, ca o tachinare.

Îmi încrucișez brațele la piept, și se uită la bicepșii mei.

– Ce te împiedică?

Se întoarce și se concentrează la ceai.

– Ai avut meciuri și altele.

N-am avut mai mult decât de obicei.

Gândul îmi zboară la acum câteva nopți, după ce m-am întors de la un meci. Când am aprins televizorul, era deja pe canalul sportiv. Oare s-a uitat la meciul meu?

Gândul mă umple de mândrie.

– Amână.

Se uită la ceai, și mirosul emanat de acesta e la fel cu al produselor ei pentru păr. Dulce, condimentat și cald. Liniștitor, dar sexy și incitant. Vreau să-mi îngrop fața în gâtul ei și să inspir.

Își ridică privirea spre mine. Ochii ei sunt plini de vulnerabilitate.

– Ultima oară când am cântat pentru cineva, au râs de mine, spune ea încet.

Furia îmi pulsează în vene. O să-i omor.

– Cine? întreb cu voce letală. Spune-mi numele! Acum!

Își dă ochii peste cap.

– Jamie.

– Acum.

– Zach.

Se înroșește la față, și o pată de roz îi apare pe obraji. Îmi strâng pumnii.

– Și managerul lui.

După expresie, parcă retrăiește totul, după care revine în bucătărie, alături de mine.

Tocmai când cred că tipul ăsta nu poate fi mai rău, îmi demonstrează contrariul.

Încuviințez o dată.

– Ăla e cântecul pe care vreau să-l aud.

Sunt un nemernic.

Pippa face ochii mari.

– Ce? Nu.

– Ba da.

Vocea mea e fermă și exigentă. Sunt un nemernic insistent și arogant, dar nu-mi pasă.

Își freacă mâinile și încearcă să-și mascheze agitația cu un zâmbet fals. Îi e frică.

Mă aplec, ca să fiu la același nivel cu ea, și îmi pun mâinile pe brațele ei. Simt din nou mirosul incredibil de ceai.

– Când aveam nouă ani, am fost lovit cu un puc.

– Serios? mă întreabă ea, în timp ce face ochii mari.

Încuviințez și arăt spre încheietură.

– Fix aici. Pucul a ricoșat în marginea porții, și eu îmi uitasem mănușile, așa că purtam unele prea mari, care s-au mișcat. M-a durut îngrozitor.

– Sunt sigură, spune ea înțelegătoare.

Îmi pun mâna din nou pe brațul ei. Îi simt căldura prin materialul mătăsos. O mângâi cu degetul mare, și buzele i se despart.

– N-am vrut să mă întorc pe gheață. Mi-era teamă c-aveam să fiu lovit din nou.

Ridică din sprâncene și, la cum mă privește, nu vreau decât s-o iau în brațe și să nu-i mai dau niciodată drumul. Felul în care mă privește mă face să vreau s-o protejez de lume și de nemernici precum fostul ei.

Îmi zâmbește tristă.

– Nu vreau să mă întorc pe gheață, îmi șoptește. Mi-e teamă c-o să fiu lovită din nou.

Chiar și în lumina slabă, pistruii ei sunt așa frumoși.

În momentul ăsta, în bucătăria mea, simt că suntem singurii doi oameni de pe planetă. Simt o doză de panică, dar o ignor. O să mă ocup de ea mai târziu. În momentul ăsta, Pippa are nevoie de mine.

O strâng încurajator de braț.

– Poți s-o faci. Eu m-am întors pe gheață, și a fost bine. Îți amintești când mama a avut un atac de panică? Te-ai descurcat excepțional, privighetoareo. Ai făcut tot ce trebuia. În adâncul tău, ești o dură, știu asta.

– Privighetoareo?

N-am vrut să-i spun așa, mi-a scăpat. I se potrivește perfect.

– Da.

Își mușcă buza de jos. Vrea s-o facă, știu asta.

– Uite cum facem! Cântă-mi jumătate de cântec! Atât.

O strâng din nou de braț, în timp ce-i studiez albastrul ochilor.

Înghite cu noduri și mă privește de parcă sunt un colac de salvare. Asta și vreau să fiu pentru ea.

Îi dau drumul și mă îndrept.

– Haide, să mergem! îi spun eu pe un ton autoritar.

– Acum? În momentul ăsta? mă întreabă ea surprinsă.

– Da. Mă așez confortabil pe canapea. Acum.

Privirea ei se plimbă pe canapeaua mea, pe abdomen, pectorali, brațe și, pentru o fracțiune de secundă, pe zona mea inghinală. Penisul îmi zvâcnește, interesat, și simt un freamăt undeva jos în stomac.

Poate să se uite cât vrea.

– Nu mai tot amâna!

– Ești așa autoritar, spune ea, clătinând din cap.

Apoi dispare pe scări, ca să-și ia chitara. O spune pe un ton resemnat, dar e și altceva în vocea ei. Ceva amuzat de cât de autoritar sunt.

Mă reazem și-mi unesc mâinile la ceafă. Când se întoarce, cu chitara în mână, se uită la mine și se oprește pe loc.

– Ce e?

– Poți să-ți pui o bluză pe tine?

Se uită la abdomenul meu, și-mi vine să zâmbesc din nou. Știu cum arăt.

– De ce?

Știu motivul, dar nu-mi pasă. E distractiv să-mi văd asistenta cum se fâstâcește.

Mă privește în ochi și arată spre pieptul și brațele mele.

– Pentru că arăți așa.

Simt o presiune în piept, caldă și sfârâitoare, ca un râset. Însă pe buze îmi apare doar un zâmbet.

– Nu.

– Mai ești și încăpățânat, bombăne ea, și îi zâmbesc.

Rămâne pe loc și mă privește într-un mod ciudat, de parcă ar fi uimită sau ceva asemănător.

– Ce e?

– Zâmbești.

Buzele i se curbează într-un zâmbet. Îmi analizează fața, și mi se face pielea de găină.

Dintr-odată, vreau să fie mult mai aproape. În poala mea. Poate să mă încalece. Mâinile ei să fie în părul meu și ale mele într-al ei.

Își lasă privirea în jos și roșește din nou.

– Bine, Jamie Streicher. Zâmbetul tău îmi face poftă să cânt.

Inspiră adânc și începe să cânte. Se aud primele note.

Începe să cânte, și ceva din pieptul meu își găsește, în sfârșit, locul.

CAPITOLUL 20

Pippa

Zâmbetul lui Jamie Streicher mă fascinează. Chiar şi când buzele lui revin la poziţia normală, de despicătură nemiloasă, în ochi îi rămâne licărirea caldă.

Cânt la chitară cântecul pe care l-am scris acum câteva luni, despre schimbare şi înaintarea în vârstă. Cel de care a râs Zach.

Am vocea mai aspră, de la somn. Nu m-am încălzit, şi notele au o anumită asprime, dar îmi place cum sună. Le tot aud râsetele. Văd expresia lui Zach. Era atât de şocat şi de ruşinat, dar în acelaşi timp distrat. Dau însă toate gândurile astea laoparte.

„În adâncul tău, eşti o durâ. Ştiu asta." Aşa a spus Jamie.

Mi-a mai zis şi „privighetoareo".

În tot timpul ăsta mă priveşte, cald şi ferm, şi mă readuce în prezent. În momentul ăsta, când stau în sufrageria lui, în miezul nopţii, şi cânt la chitară pentru prima oară în ultimele luni, nu este atât de greu pe cât am crezut c-avea să fie. E natural, de parcă n-am făcut vreo pauză. Pe geam, luminile oraşului strălucesc dincolo de apă şi luna luminează pe cerul nopţii.

Mă relaxez când ajung din nou la refren, şi ceva din mine se activează. Cântecul e distractiv. E ca o melodie de la Fleetwood Mac, cântată într-un fel modern, ca Taylor Swift, şi mai are un alt element, care mi-e specific.

Are un ritm rapid și o melodie care te prinde. De asta n-am putut să-mi scot melodia din minte după ce a apărut. A trebuit să fac ceva cu ea, s-o transform într-un cântec.

Mă opresc după a doua strofă, mă uit la Jamie și încerc să-mi amintesc continuarea. Ridică dintr-o sprânceană, intrigat.

Mi-o amintesc și cânt. Jamie ridică un colț al gurii, într-un zâmbet leneș.

Dumnezeule, e superb. Privirea îmi coboară la pieptul lui. Îmi distrage atenția cu toți mușchii ăia. Și felul în care și-a întins picioarele și poartă doar niște boxeri negri?

Îmi ridic imediat privirea și văd o licărire de interes în ochii lui. Dumnezeule! M-a văzut când mă uitam la zona lui inghinală.

Cântecul este despre a deveni o persoană nouă, și gândul mi se duce înapoi la Zach când cânt a treia și ultima strofă, afundându-mă în muzică. Credeam că eu și Zach aveam să fim împreună pentru totdeauna. Când eram la aeroport și-mi așteptam avionul, m-am simțit distrusă. Persoana în care avusesem cea mai mare încredere voise să scape de mine, și am crezut că n-aveam să mai simt niciodată apropierea pe care o avusesem cu Zach.

Acum, mă întreb dac-am avut vreodată apropierea aia sau totul a fost în mintea mea.

Jamie stă și ascultă în continuare. Ceva îmi licărește în piept. Puțin, dar spumos. Zach n-a fost alesul meu, dar felul în care mă face Jamie să mă simt acum, atât de protejată, de specială și susținută, mă face să cred că poate o să găsesc sentimentul ăsta din nou.

Nu cu Jamie, evident. Chiar și dac-ar ieși la întâlniri, ar alege pe cineva din liga lui. Mereu am fost la niveluri diferite, chiar și în liceu. Nu sunt naivă. Știu exact cum stau lucrurile.

Dar asta nu înseamnă că n-o să găsesc pe cineva. Poate. Într-o zi.

Termin cântecul și mă simt mândră. Încerc să-mi ascund zâmbetul. E penibil să fiu mândră de mine pentru ceva așa prostesc. Ceva îmi curge prin sânge, o explozie de entuziasm pentru c-am cântat ceva ce-mi place. Pasiune amestecată cu provocare și mândrie. Mă îmbată. Sau poate simt asta pentru că stau așa aproape de Jamie în timp ce el e aproape gol.

Jamie se apleacă în față și mă fixează cu privirea.

– Tu ai scris asta?

Încuviințez. Inima îmi bate cu putere în piept.

Mă studiază, apoi mormăie și încuviințează din cap, ca pentru el.

– Tipul ăla n-a fost niciodată destul de bun pentru tine. Nici în liceu, nici acum, sper că înțelegi asta.

Îi absorb cuvintele. Dacă acțiunile lui Zach au creat o fisură în inima mea, cuvintele lui Jamie au umplut-o cu ceva liniștitor. Ca atunci când dai cu aloe peste o arsură. Ce a spus înseamnă ceva pentru mine.

Apoi mă gândesc din nou la cuvintele lui și îmi înclin capul, curioasă.

– Stai un pic, nu ți-am zis că eu și Zach am fost împreună în liceu.

Jamie face ochii mari, și îl privesc surprinsă. Oare e posibil să-și amintească de mine din liceu? Nu, în nici un caz.

Are o expresie vinovată, și rămân mască.

– Jamie.

Tonul meu e acuzator, iar zâmbetul – curios.

– La naiba! exclamă el, în timp ce-și freacă ceafa.

Are o expresie timidă și adorabilă.

– Probabil nu-ți amintești, dar am fost la același liceu.

Izbucnesc în râs. Eu *să nu-mi amintesc* de el? Cum ar putea cineva să *nu* își amintească de el?

– Sunt cu doi ani mai mare și n-am prea venit la ore, pentru că jucam hochei, continuă el.

Expresia lui serioasă mă readuce cu picioarele pe pământ.

Vorbește serios. Chiar crede că nu-mi amintesc de el.

– Îmi pare rău că n-am zis nimic mai devreme! M-ai luat prin surprindere când te-am văzut prima oară, după care n-am vrut să creez o situație ciudată, spune el, privindu-mă.

Aș putea să mă prefac în continuare, dar ce rost ar avea? E epuizant. Faptul că-și amintește de mine îmi face inima să salte fericită, cum face Daisy când ne vede.

– Îmi amintesc de tine. Bineînțeles că-mi amintesc de tine.

Expresia lui îngheață.

– Serios?

Îmi dau ochii peste cap.

– Jamie, fii serios! Erai în drum spre NHL. Erai unul dintre tipii populari. Toate fetele erau îndrăgostite de tine. Erai superb chiar și atunci...

Ridică din sprâncene și are din nou privirea aia.

Concentrată, determinată și plină de tachinare.

– Mă consideri superb?

Scântei îmi dansează în gât, și înghit. Apoi roșesc.

– Ăăă.

E singurul lucru pe care pot să-l spun.

Colțul gurii îi tresaltă.

– Ai spus „chiar și atunci". Asta înseamnă că mă considerai superb atunci și mă consideri și acum.

Pulsul îmi răsună în urechi, și nu pot să-mi mut privirea. Mă fixează cu ochii, sunt ca un fluture într-un borcan. Buzele mi se deschid și mi se închid, în timp ce încerc să găsesc un răspuns.

M-a prins. Acum, clar știe că mi-a plăcut foarte mult de el, și o să fie ciudat între noi.

Se apleacă în față, cu un zâmbet încrezător, care-mi face inima să bată și mai tare.

– Și eu te consideram superbă. Chiar și atunci, șoptește el.

Mă privește într-un mod care mă lasă fără aer.

N-are cum să fie adevărat. Îi studiez privirea. Caut minciuna, dar nu găsesc nimic. Nimeni nu mi-a mai spus că sunt superbă în afară de mama, și aia e cu totul altceva.

În mintea mea se întâmplă ceva ciudat. Evaluez repede tot ce credeam că e adevărat.

– O! Exclamația îmi alunecă de pe buze, și el zâmbește pieziș. Atunci, bine.

Par buimacă.

Privirile ni se intersectează, și între noi apare o scânteie. Sunt emoționată și, pentru o clipă, vreau ca Jamie să fie tipul care mă face să uit de Zach.

Își coboară privirea la buzele mele, și o foamete concentrată îi licărește în ochi. Sfârcurile mi se întăresc, pentru că niciodată n-am mai fost privită așa, și clar nu de către un tip care arată ca Jamie.

O concentrare de prădător îi apare în ochi, și simt presiune între picioare.

Pare c-o să ne sărutăm.

O parte mică din mine se panichează și încearcă să-mi atragă atenția. Ce se întâmplă e o nebunie, nu e real. Energia dintre noi este fierbinte, plină de tensiune și periculoasă, și nu vreau să am de-a face cu asta. Nu vreau nici măcar să-mi imaginez că Jamie mă place.

O să mă devasteze. După Zach, sunt plină de fisuri. Nu pot să am sentimente pentru Jamie, pentru c-o să mă sparg dacă între noi o să se termine cum s-a terminat cu Zach, lucru care sigur o să se întâmple.

Mă ridic repede și-mi țin chitara ca pe un scut.

– Ar trebui să mergem la culcare.

Mă privește cu expresia aia care-mi face interiorul să se fâstâcească.

– Noapte bună, Pippa!

Îl las în sufragerie, întins pe canapea, și alerg pe scări, înapoi în camera mea. Îmi pun chitara în cutia ei și mă bag în pat.

Inima îmi bate cu putere în timp ce mă uit pe geam, la cerul nopții, și mă gândesc la felul în care m-a privit Jamie când am cântat.

CAPITOLUL 21

Jamie

– Prima lor linie de apărare e slabă, având în vedere că Hammond e rănit și nu joacă, le spune Ward fundașilor noștri peste două seri, în vestiar.

Hayden Owens și Alexei Volkov, un fundaș mai în vârstă, încuviințează.

Ward continuă să ne prezinte strategia de joc. Energia din încăpere e la cote maxime. Chiar și aici auzim fanii entuziasmați din tribune.

Calgary Cougars sunt cei mai mari rivali ai noștri, și în seara asta jucăm primul meci împotriva lor din acest sezon.

Ward trece prin toate schemele de joc exersate săptămâna asta, dar mintea mea e altundeva.

La asistenta mea drăguță, în maioul ei mic și pantalonii scurți de pijama. La picioarele ei catifelate strânse sub ea în timp ce cânta la chitară în miezul nopții și arăta ca un înger coborât din rai.

Sau poate a fost trimisă de diavol, pentru că Pippa e al naibii de ispititoare.

„Erai superb chiar și atunci."

O anumită încântare îmi umple pieptul. Își amintește de mine și crede că sunt sexy.

Mă gândesc la ea de când m-am trezit azi-dimineață.

Pe tot parcursul antrenamentului, nu m-am gândit decât la cântecul ei. La duș, mi-am imaginat că era cu mine, goală, udă

și zâmbindu-mi, cu licăriri în ochi. Când am luat prânzul la The Filthy Flamingo, mi-am amintit cum îi dansa privirea peste luminițele de pe tavan.

După ce mi-a cântat la chitară, mi-am dorit așa mult s-o sărut! Felul în care i s-au întărit sfârcurile sub maiou m-a torturat în ultimele zile. Nu-mi amintesc ultima oară când am fost așa atras de o femeie.

Sunt terminat.

Mă opresc însă. Nu sunt terminat. Sunt bine. M-am antrenat cu cei mai buni psihologi sportivi din lume, știu cum să blochez distragerile. Pippa nu e o opțiune. Nu face parte din plan, și așa trebuie să rămână lucrurile, pentru că, dacă eu și Pippa o să începem să ne facem de cap, am senzația că n-o să ne mai putem opri.

Unul dintre psihologii sportivi din New York a apelat la latura mea competitivă. „Oferă-ți o provocare", mi-a spus. Să stau departe de Pippa, fata de care mi-a plăcut în liceu și pe care se pare că nu pot s-o refuz, se dovedește a fi o provocare. Însă nu una căreia să nu-i pot face față.

Îmi amintesc zâmbetul care i se tot mărea pe față în timp ce cânta, de parcă era mândră și surprinsă. Inima îmi tresaltă, și mă frec pe piept, peste protecții. La naiba, era așa frumoasă! Iar faptul că știam că îi era frică de asta m-a făcut așa mândru.

Sper că știe că nu e nici o problemă cu ea. Sper că înțelege de ce e capabilă.

A venit din nou în seara asta cu mama. Simt scântei în piept când mă gândesc că Pippa o să se uite la meciul meu. Poate chiar o să-și muște buza plină de jos în momentele mai încordate.

– Streicher.

Înalț capul. Ward și ceilalți din vestiar se uită la mine.

– Ești bine? mă întreabă el, în timp ce mă frec pe piept.

Îmi las mâna jos.

– Da, sunt bine.

În drumul spre gheață, mă trage într-o parte.

– O să fie vreo problemă în seara asta? mă întreabă, în timp ce ceilalți jucători trec pe lângă noi.

Muzica răsună în arenă, în vreme ce jucătorii intră pe gheață pentru încălzire.

La naiba! Mi se citește pe față că sunt distras din cauza Pippei. „Adună-te, Streicher!"

Clatin din cap.

– Nu.

Ward îmi studiază fața.

– Nu-l lăsa pe Miller să-ți intre-n cap. Se uită în jur și așteaptă până când managerul de echipament iese din hol. Știu c-aveți un trecut.

Gândurile mi se opresc pe dată. Rory Miller a fost mutat de curând la Calgary. Știam asta, doar c-am uitat complet.

Atât de acaparatoare e chestia cu Pippa. Am uitat că tipul cu care am crescut, care era cel mai bun prieten al meu până s-a transformat într-un nemernic, o să fie pe gheață în seara asta.

Mă încrunt la Ward.

– De unde știi despre asta?

– Face parte din sarcinile mele.

Cu o carieră de șapte ani, Miller are reputația de petrecăreț, afemeiat și nemernic pe gheață. Pe măsură ce a devenit un atacant de dreapta incredibil, egoul i s-a mărit și el. Antrenorii îl țin pentru că înscrie goluri, dar nu e preferatul fanilor.

Nu-mi place să joc împotriva lui. Calgary e una dintre cele mai apropiate echipe de Vancouver din punct de vedere geografic, așa că jucăm împotriva lor de șase ori sezonul ăsta.

El are una dintre cele mai bune medii de punctaj din ligă, și o să arunce cu pucul în mine toată seara. La asta ar fi trebuit să mă gândesc toată săptămâna. Ar fi trebuit să mă pregătesc și să analizez meciurile lui.

– Ai mai jucat cu el. Îi știi slăbiciunile? mă întreabă Ward.

Miller e vedeta. Mereu a fost, de când eram mici. E cea mai competitivă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Dacă n-aș fi fost portar, n-am fi devenit niciodată prieteni.

Mă gândesc la meciurile din trecut. Nu ascultă schemele antrenorului. Jucătorii din prima linie vor crede că fac o anumită

schemă, dar Miller o să schimbe totul doar ca să înscrie. Și asta o să i se treacă cu vederea, pentru că, de obicei, îi iese.

Știu că trebuie să fiu atent la el, chiar și când colegii lui se așază pentru o anumită schemă. Știu că nu e cazul să am încredere în el.

– Da, îl cunosc, îi spun lui Ward.

– Bine. Hai să mergem și să avem un meci grozav! zice el și mă bate pe umăr.

Intru pe gheață, și mi se ridică părul de la ceafă. În cealaltă parte a terenului, se încălzesc oponenții noștri. Patinează și trag la poartă. Arena e deja plină, debordând de energie.

Rory Miller e acolo, cu un zâmbet încrezut și arogant care mă face să vreau să-i dau una. Își înclină capul, se întoarce și patinează spre poartă, bagă pucul în ea, după care se întoarce la loc. Zâmbetul lui se întinde de la o ureche la cealaltă, și simt cum mă cuprinde iritarea.

Încearcă să mi se strecoare în minte. Asta face el.

Mă duc spre poarta mea, concentrându-mă. Mă încălzesc, și privirea mi se intersectează cu a Pippei. Stă în spatele porții, cu mama și prietena mamei.

Pippa poartă o șapcă cu Vancouver Storm. O privesc și simt din nou scântei în piept.

Se luminează la față și îmi face cu mâna repede, lucru care mă face să zâmbesc. Îi fac și eu cu mâna, și toată frustrarea pe care o simțeam acum câteva minute se topește. Arată spre șapcă, și încuviințez, dându-mi voie să-i zâmbesc. Îmi place s-o văd purtând însemnele echipei mele.

Mama vorbește și zâmbește lângă ea. Îi spune ceva Pippei, care încuviințează și râde. Mama o place și întreabă de ea de fiecare dată când o sun. Îmi place asta.

Îmi place și că, după meci, Pippa și Daisy vor fi acasă.

Se aude fluierul și începe a treia repriză. Sângele îmi pompează în vene cu putere când pucul e la Calgary.

Privirea Pippei se odihneşte pe umerii mei ca o pătură. Mă calmează şi mă ajută să mă concentrez. Am blocat toate loviturile, şi fanii scandează „Streicher a blocat".

Atacantul de stânga îi pasează lui Miller, care îl ocoleşte pe Owens. Patinează concentrat cu pucul, cu privirea aţintită asupra mea. Are zâmbetul ăla arogant. Coechipierii lui se aşază în poziţie, dar îi ignor.

E frustrat. Zâmbetul lui arogant e forţat. Am început să-l afectez. A venit în seara asta ca să înscrie împotriva mea, ca să-mi demonstreze ceva, poate că nu are nevoie de mine sau că sunt doar un alt jucător pentru el.

Se uită la ceva în spatele meu şi face ochii mari.

Pippa. Inima îmi stă în loc. Ştia că am plăcut-o în liceu. Nu i-am spus niciodată, dar ştia.

Până să devin eu conştient de ce a făcut, fanii mormăie dezamăgiţi şi pucul e în poartă.

Miller patinează pe lângă mine, cu un zâmbet mulţumit. Fanii îl huiduie, şi el se întoarce spre ei zâmbind, chestie care-i enervează şi mai mult. Simt un gol în stomac, îmi scrâşnesc dinţii, dar dau toate gândurile laoparte când meciul reîncepe.

Eram atât de concentrat la slăbiciunile lui, când a mea stă fix în spatele meu.

Câştigăm şi, după ce antrenorul revizuieşte meciul la vestiar, fac duş şi mă duc sus, la boxă.

Inima mi se opreşte când îl văd pe afurisitul de Rory Miller zâmbindu-i Pippei, cu o privire de prădător. El spune ceva, ea râde, şi zâmbetul lui se măreşte. Miller se apropie de ea.

Un sentiment primar de protecţie apare în mine. Nu e ceva ieşit din comun ca jucătorii din cealaltă echipă să viziteze boxa, mai ales dacă au prieteni sau familie în echipa rivală. Însă nu-mi place că e aici şi vorbeşte cu ea. Scrâşnesc din dinţi şi mă aşez între ei, fixându-l cu privirea.

Părul lui blond-închis e încă umed, şi e îmbrăcat la costum. Încearcă s-o impresioneze?

Mă priveşte cu un amuzament arogant.

– Aici erai.

– Ce naiba faci aici? șuier eu, fixându-l cu privirea.

Zâmbetul i se lărgește, iar mie îmi vine să-l omor.

– Doar vorbeam cu minunata Pippa, spune el, arătând peste umăr, unde vorbesc mama, prietena ei și Ward. Și am vrut s-o salut pe Donna.

– Îi spuneam lui Rory că acum sunt asistenta ta.

Pippa îi aruncă un zâmbet timid, și privirea îmi devine mai intensă.

Nu-mi place când îi zâmbește.

– Și locuiți împreună, adaugă Rory, uitându-se la noi.

Mi se face pielea de găină. Tipul ăsta mă citește ca pe o carte deschisă.

– Nu vorbi cu ea, spun eu scurt, și cei din jur se uită la noi, din cauza tonului meu.

Are tupeul să râdă.

– Amice.

Îmi încleștez pumnii, și pulsul îmi răsună în urechi. Pe gheață, orice e permis, dar aici, de față cu...

Cu asistenta mea, îmi reamintesc eu și inspir adânc.

– Ar trebui să plec, îi spune Pippei, zâmbindu-i de parc-a găsit o comoară îngropată. Am zborul dimineață. Mă bucur că te-am văzut, Pippa. Poate data viitoare o să-mi prezinți orașul.

Pippa râde.

– Dar ești de aici.

Ochii îi licăresc.

– Sunt sigur că orașul s-a schimbat în ultimul deceniu și mi-ar plăcea să mai vorbim.

Mă privește, iar aluziile sugestive îmi fac sângele să fiarbă.

Să nu-l prind că face așa ceva.

Îmi zâmbește.

– Poate data viitoare o să păzești mai bine poarta.

Miller pleacă înainte să apuc să-i răspund. Le face cu mâna câtorva oameni înainte să iasă.

Înainte să pot spune ceva, Owens vine în fața noastră și mă bate pe umăr. Încerc să nu tresar.

– Grozav meci, amice!

– Mulțumesc, îi răspund eu sec.

Nu vreau decât să ajung acasă, să plec naibii de aici. Poate Pippa o să-mi mai cânte un cântec diseară.

Pippa îi aruncă lui Owens un zâmbet înțelegător. A fost lovit cu pucul în gleznă în a doua repriză.

– Cum ți-e glezna, Hayden?

Nu știu de ce, dar, când Pippa îi zâmbește, nu mă afectează la fel de mult. Poate pentru că instinctul îmi spune că Owens e un tip de treabă și e prietenos cu toată lumea.

Se întinde să-și ridice pantalonul, arătându-i umflătura roșie și vânătaia care se mărește.

– Arată destul de nasol, dar o să supraviețuiesc. Sunt un dur, Pippa.

Pufnește într-un mod exagerat, iar ea râde.

– Bine.

Câțiva jucători sunt la ușă. Unul îl strigă pe Owens, iar acesta îi face semn să aștepte puțin.

– O să ieșim, ne spune el și, spre deosebire de Miller, nu vorbește doar cu Pippa, ci arată și spre mine. Antrenorul a spus că trebuie să-ți petreci timpul cu noi.

Îmi dau ochii peste cap și pufnesc, dar nu pot să-l contrazic. La toate antrenamentele, Ward vorbește despre apropierea echipei și m-a scos în evidență de câteva ori. Chiar dacă adrenalina încă îmi curge în vene după meci și n-o să dorm câteva ore, tot n-am chef să ies.

Nu vreau decât să stau cu Pippa. Poate putem să ne uităm la un film acasă.

Are zâmbetul plin de speranță și privirea luminoasă.

– Ce spui? Vrei să te relaxezi?

O privesc mirat.

– Chiar vrei să ieși cu ei?

Ridică din umeri, și are un zâmbet timid foarte drăguț.

– Da.

Owens nu e un nemernic, ca Miller, dar tot nu vreau ca niște jucători singuri de hochei să-i dea târcoale Pippei ca rechinii.

– Haide!

Owens mă lovește ușor în abdomen, și îl împing, pufnind. Tipul ăsta este ca Daisy în formă umană, entuziasmat și plin de energie.

Mă răzgândesc într-o fracțiune de secundă. Vreau s-o văd pe fata asta în afara apartamentului meu. Vreau s-o văd râzând și simțindu-se bine.

– Bine, încuviințez eu.

Pippa se luminează toată, și nu pot să-mi iau privirea de la ea.

– Grozav!

CAPITOLUL 22

Pippa

După ce ieșim, Donna se urcă în Uber cu prietena ei și promite c-o să-l anunțe pe Jamie când ajunge acasă. Noi mergem după echipă la The Filthy Flamingo.

Jordan ne privește cu o expresie seacă.

– Glumești? îl întreabă pe Hayden.

– Salut, micuță rază de soare ce ești! Am câștigat în seara asta, zice el râzând, apoi o ia în brațe.

Ea îi dă un cot în stomac, și Hayden se preface că-l doare.

– Nu-mi pasă.

Când mă vede, îmi zâmbește și mă salută.

– Hei!

– Salut! Arăt spre jucătorii de hochei care ocupă jumătate din barul mic. E în regulă?

– Da. M-am obișnuit cu idioții ăștia, zice ea și pufnește.

Se aude scârțâit de scaune și mese, în timp ce băieții le rearanjează ca să stăm toți împreună. În spatele barului e un tip cu chitară în fața unui microfon. Acesta se uită la Jordan și-i face cu ochiul.

– Ai angajat cântăreți live? o întreb și-i zâmbesc.

– Nu, e doar Chris, îmi răspunde ea, dându-și ochii peste cap.

Chris ne face cu mâna.

– Sunt iubitul ei.

– Nu e iubitul meu, spune ea destul de tare cât și Chris, și toți din jur s-o audă. Doar facem sex.

– Ce drăguț, zic eu râzând.

Poate cândva o să ajung și eu în punctul în care o să pot face sex fără angajamente cu un tip de care nu-mi pasă.

Simt mâna lui Jamie pe spate. Mă ghidează spre un loc într-un separeu, apoi se așază lângă mine. Își pune brațul deasupra canapelei. Coapsa lui e lipită de a mea și parfumul lui mă învăluie. Felul în care s-a așezat pare posesiv, de parcă sunt a lui.

Mă gândesc la noaptea trecută și la faptul că-și amintește de mine din liceu. La cum a spus că eram superbă. Mă gâdilă gândul. Mă gândesc întruna la privirea intensă pe care a avut-o când a spus asta.

O parte mică din mine se întreabă dacă Jamie e atras de mine. Am fost fata tăcută, din umbră, atâta vreme, că pare imposibil.

Hayden se așază în cealaltă parte a separeului împreună cu Alexei, un apărător dur, de 35 de ani, care nu spune prea multe. Are nasul strâmb, de parcă a mai fost rupt, dar, ca toți ceilalți tipi, e chipeș, însă într-un mod mai aspru.

– Miller ne-a pus la muncă în seara asta, nu-i așa? spune Hayden, iar Alexei încuviințează cu un mormăit.

Spre surprinderea mea, și Rory și-a amintit de mine din liceu. Mi-a cerut să-i arăt poze cu Daisy, așa că i-am arătat una cu mine, Daisy și Hazel, în ziua când am fost în drumeție în North Van, și a studiat-o cu interes. A început să se poarte ca un nemernic doar după ce a venit Jamie.

Jordan ne aduce băuturile, și îl analizez pe Jamie, care mă studiază la rândul lui peste sticla de bere.

Știu că Rory nu e interesat de mine în felul *ăla*. Conversația noastră a fost una platonică, dar încerca să-l enerveze pe Jamie.

Imaginea cu Jamie în boxa de sus, cu maxilarul încordat și gelozie în ochi, mă face să-i zâmbesc. Vreau să văd ce o să se întâmple cu Rory și Jamie. Oare vor mai fi prieteni?

– E ceva amuzant, privighetoareo? mă întreabă el încet, și simt cum mă străbate un fior.

– Nu, zic și îi zâmbesc și mai larg.

Chiar dacă are o expresie serioasă, privirea lui este caldă și amuzată.

– Foarte bine. Ține-o tot așa!

Chicotesc. Îmi vibrează telefonul în buzunarul gecii, iar, când îl scot, citesc un mesaj de la prietena mea, Alissa, cu care am lucrat în turneu.

O să fim în Vancouver săptămâna viitoare. Ultima oprire din turneu înainte de pauză!

Simt un gol în stomac. Mă gândesc la toți din turneu și mi se face rușine. Într-un grup de oameni apropiați, care lucrează ore lungi, cot la cot, nu există secrete. Nimeni din turneu nu mi-a scris după ce n-am apărut la următoarea oprire, deși sunt sigură că toți știau exact ce s-a întâmplat.

Mă încrunt. Nu-mi place să mi se reamintească de vechea mea viață.

Telefonul îmi vibrează din nou.

E o petrecere de final marți seară, și numele tău e pe listă. Jenna a spus că n-a primit încă răspunsul tău.

Privesc șocată mesajul. În nici un caz n-o să merg la petrecerea aia, unde o să fie toți. Cât de penibil ar fi? Nu pot. N-o s-o fac.

Recitesc mesajul, încruntată. N-am primit nici o invitație. Îmi deschid e-mailul și mă uit prin mesajele necitite.

E acolo. Dumnezeule! E-mailul a fost trimis tuturor din turneu, iar Jenna uită mereu să trimită mesajele privat, așa că toți văd c-am fost invitată.

Jamie mă atinge pe braț.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Îmi pun telefonul la loc.

Mă privește într-un mod care-mi provoacă fluturi în stomac.

– Spune-mi!

– Cam autoritar.

– Da.

Ridică un colț al gurii, și simt că și eu dau să zâmbesc.

Chris începe să cânte la chitară și din voce. Majoritatea jucătorilor îl ignoră, dar nu pare să fie deranjat de asta. Iau o gură din băutură și fredonez plină de apreciere, pentru că Jordan face un cocktail cu whiskey bun. Ling spuma de pe buza de sus, și Jamie se uită la gura mea, concentrat.

– Ai de gând să-mi spui de ce arăți de parcă ai văzut o fantomă? mă întreabă el încet.

În jurul nostru, jucătorii vorbesc, râd și glumesc, dar Jamie nici măcar nu-i observă.

Îmi mușc buza în timp ce-i admir fața chipeșă. E încă roșu în obraji de la meci și mă privește cu un amestec de răbdare și curiozitate. Ceva din ochii lui verzi profunzi mă face să vreau să-i împărtășesc lucruri.

– O să fie o petrecere de final de turneu săptămâna viitoare.

Mă fixează cu privirea și își încordează maxilarul.

– Turneul din care ai fost concediată?

– Când pui problema așa, par minunată, râd eu fără umor.

– Pippa.

– Da, știu.

Oftez, mai iau o gură din băutură, și privirea lui e din nou ațintită asupra gurii mele. Simt cum o fierbințeală mi se strânge în stomac. Mă atinge din nou pe braț, și mi se face pielea de găină.

Aș vrea să nu am reacția asta în preajma lui. Devine din ce în ce mai greu de ascuns.

– Toți au văzut că am fost invitată. Dacă n-o să merg, o să fie ca și cum...

– Ai fost învinsă.

– Exact. Ca și cum m-aș ascunde de el. O parte din mine vrea să se ascundă și să uite de toți. Dar mai e și o parte din mine care se gândește... La naiba cu el, înțelegi ce spun? N-are decât să se ducă naibii pentru că m-a concediat și a ales pe altcineva. Stomacul mi se întoarce pe dos, și-mi dau ochii peste cap. Îmi pare rău!

– Nu-ți cere scuze, spune el pe un ton tăios, apoi ia o gură de bere. Ar trebui să te duci.

Pufnesc și-i arunc o privire cu subînțeles.

– Sunt sigură c-o să meargă grozav. Dac-o să merg și o să fiu foarte sexy, vor crede că vreau să mă împac cu el; dacă o să merg și o să arăt ca naiba, vor crede că am o cădere nervoasă. În plus, probabil c-o să se sărute cu muza lui toată noaptea.

Beau restul paharului. Nu vreau să mă mai gândesc la asta.

Chris termină al treilea cântec, apoi își pune chitara jos.

– O să iau o mică pauză.

Jamie mă bate pe braț și arată spre scenă.

– E rândul tău.

– Cum să nu! Ești foarte amuzant, zic și îi zâmbesc.

– Vorbesc serios, îmi spune el ferm. Ce ți-am spus despre revenirea pe gheață?

Autoritatea din vocea lui îmi face fața să ia foc.

– Jamie, aici nu e vorba despre revenirea pe gheață. N-am mai cântat pe o scenă din liceu.

– Îmi amintesc.

Simt o scânteie în stomac. Aș vrea să pot vedea în mintea lui.

Jamie mă fixează cu privirea.

– Știu că poți s-o faci.

Felul în care mă privește, siguranța din vocea lui mă încălzesc pe interior.

Hayden se întoarce spre noi.

– Pippa, ești cântăreață?

– Nu chiar, spun și îmi dau ochii peste cap.

– Ba este, intervine Jamie. Cântă din voce și la chitară și e talentată.

Hayden își reazemă fața în mâini și se uită la mine de parcă e ajunul Crăciunului și eu sunt Moșul.

– Pippa.

– Nu. Mă uit apoi la Jamie. Mersi mult!

Hayden le atrage atenția celorlalți jucători.

– Pippa o să ne cânte, spune, apoi începe să bată din palme.

Toți reacționează imediat, bătând din palme, țipând și mutând scaune din calea mea, însă eu rămân pe loc. Îl fixez cu privirea pe Hayden, dar n-am cum să fiu supărată pe el. Inima îmi bate cu putere, dar râd.

– Uite cum facem, privighetoareo, îmi șoptește Jamie. Dac-o să cânți un cântec pe scenă, o să merg cu tine la petrecere. O să-i arătăm fostului tău cui îi e mai bine.

Îl privesc, și între noi se simte electricitate. Îmi imaginez cum intru la petrecere cu brațul lui Jamie în jurul meu, poate buzele lui atingându-mi în treacăt urechea, cum au făcut-o acum câteva secunde.

Îmi imaginez expresia lui Zach. Un amestec de șoc și gelozie. Îmi place ideea asta.

– S-a făcut!

CAPITOLUL 23

Pippa

Toți se uită la mine. Chitara nu e acordată, dar n-am timp s-o aranjez.

Mi-e frică. Inima îmi bate cu putere. Gândurile îmi sunt împrăștiate, bâzâie ca niște albine. Aranjez cureaua de pe umăr și ating coardele. Mișcarea vine natural.

În local se face liniște, dar îmi aud pulsul în urechi. Jordan se reazemă de bar și așteaptă. Ce o să cânt? Mă gândesc la un cântec.

Dacă vor râde, îmi va fi așa rușine. N-aș mai putea merge la vreun meci.

Mă uit la Jamie, și în mintea mea se face liniște. Arată ca noaptea trecută, când i-am cântat. Mă fixează cu o expresie atentă și răbdătoare.

Aș putea să cânt cântecul ăla. Râsetele lui Zach și ale managerului său îmi răsună în minte, și mă crispez. Să cânt doar pentru Jamie și să cânt pentru un bar plin de oameni sunt lucruri cu totul diferite.

Jamie îmi zâmbește și-mi face cu ochiul. Bun. Trebuie să revin pe gheață. Dar nu sunt pregătită să cânt muzica mea.

Toți așteaptă. Îi susțin privirea lui Jamie, și în minte îmi apare un cântec. Unul de la Roxy Music, pe care îl punea tata când eu și Hazel eram mici.

Încep să cânt. Inima îmi bate în continuare cu putere, așa că mă uit la Jamie în tot timpul ăsta, pentru că ceva din prezența lui mă face să simt că totul o să fie bine.

După a doua strofă, emoțiile îmi dispar. Îmi aduc aminte că tata punea cântecul ăsta în sufragerie, în timp ce eu și Hazel dansam. Mișcările noastre haioase de dans îl amuzau.

În timpul refrenului, îmi las vocea să urce cât mai mult, testând reacția publicului. Trec la următoarea strofă și mă simt mai stabilă. Ceilalți jucători sunt foarte concentrați. Hayden îmi zâmbește, și îi răspund la fel. Apoi mă uit la Jamie, și privirea lui e așa caldă, că rămân fără aer la una dintre note.

Termin cântecul, și în bar erup urale, țipete și aplauze. Fața îmi ia foc când pun chitara la loc.

Nu-mi vine să cred c-am făcut asta.

– Vrei să mai cânți unul? mă întreabă Jordan, ridicând dintr-o sprânceană și zâmbind.

Refuz, deși simt c-aș putea s-o fac.

– Nu, mulțumesc, nu în seara asta.

Toată lumea mă privește zâmbind. Nimeni nu râde, ceea ce e bine. Mă uit în jur, în căutarea unei ancore, dar sunt asaltată de oameni care mă felicită. E copleșitor.

– Doar o clipă, șoptesc, apoi ies pe hol, la toaletă.

Trebuie să-mi trag sufletul, să mă liniștesc. Mă reazem de perete, care e rece și solid. Închid ochii și inspir și expir adânc, așa cum tot insista Hazel la cursurile ei de yoga.

Aud niște pași și deschid ochii. Jamie se îndreaptă spre mine cu o expresie furioasă.

– Ce...

Nu apuc să spun mai mult.

Privirea îi lucește de pasiune.

– A fost absolut incredibil.

Mă ia de ceafă și mă sărută.

CAPITOLUL 24

Pippa

Sărutul lui Jamie e apăsat, de parcă a aşteptat ani întregi să facă asta. Mă trage de păr şi-mi înclină capul, plimbându-şi limba peste a mea. Genunchii mi se înmoaie imediat. Mişcările lui sunt disperate, înfometate şi insistente. Parfumul lui masculin ameţitor îmi inundă nările, şi abia mai pot să respir. Nici nu vreau să respir, dacă asta e cealaltă opţiune. Îl mângâi pe piept, şi geme în gura mea.

Dumnezeule! Mă sărută de parcă vrea să mi-o tragă.

Niciodată n-am mai fost sărutată aşa.

– La naiba! şopteşte el între săruturi.

Tot corpul îmi pulsează, înfierbântat.

Sunt udă. M-a făcut să mă ud doar cu un sărut?

Nu ştiu dacă am ochii deschişi sau închişi. Nu simt nimic, decât o presiune plină de dorinţă între picioare, săruturile înfometate ale lui Jamie şi faptul că mă trage uşor de păr. Mă ţine de parcă sunt a lui. Cealaltă mână a lui e la baza gâtului meu, greoaie şi mare. Nu apasă, dar simpla atingere într-un loc aşa vulnerabil mă face să nu mai vreau să mă mişc niciodată. Îmi place prea mult ce se întâmplă.

Îşi trece bărbia peste gura mea, şi gem. Zgomotul declanşează ceva în el, pentru că îşi lipeşte tot corpul de mine şi mă ţintuieşte de perete.

Își împinge șoldurile în mine, și scot un geamăt peste buzele lui.

E tare. Îi simt penisul gros, de oțel, lipit de abdomen. Un vârtej cald de presiune îmi apare între picioare, și gem din nou. Jamie mă sărută, are o erecție imensă, și eu clar mi-am pierdut mințile.

– Dumnezeule, Pippa! mormăie el.

Se retrage și mă fixează cu o privire întunecată. Respiră sacadat și mă privește de sus. Își ia mâinile de pe gâtul meu, și aproape scâncesc, în semn de protest, dar își reazemă brațul de perete, deasupra capului meu. Mă fixează cu o privire încețoșată, care-mi face interiorul să ia foc.

Jamie Streicher e atât de sexy.

– Ce se întâmplă? șoptesc eu.

Clipește și se încruntă, apoi privirea i se schimbă.

– La naiba!

Se îndreaptă, și nu vreau decât să strig „nu!"

– Îmi pare rău! Își trece palma peste față. Mi-am pierdut controlul. Nu gândeam.

Vreau să-i spun sute de lucruri, printre care „Mi-a plăcut" și „Fă-o din nou".

Face un pas în spate. Mi-e frig fără căldura corpului său. Foamea și disperarea i-au dispărut de pe față, lăsând în urmă doar expresia lui morocănoasă obișnuită. Doar că, de data asta, nu mai vreau să-l tachinez cu asta.

Mă simt rănită. Am o conștientizare neplăcută – și anume, că exact așa m-am simțit și la aeroport.

Ce fac? E sexy, protector și, în secret, dulce. Sărutul lui n-a semănat cu nimic altceva din ce am mai experimentat. La naiba, se poartă frumos cu mama lui. E perfect. Dac-o să-l las, o să mă devasteze. Ce a făcut Zach o să fie o nimica toată în comparație cu ce ar putea face Jamie.

E ca și cum aș fi aruncat o găleată cu gheață peste gândurile mele, și mintea mi se limpezește.

Jamie e serios și își trece mâna prin păr.

– Nu am decât relații superficiale și, având în vedere că lucrăm împreună...

– Știu, nu e o idee bună.

Mă joc cu părul și îmi mut privirea, ca să-mi revin. Îi întâlnesc apoi privirea, și mă studiază. Pare afectat.

– Ești asistenta mea, spune el.

Simt o greutate în stomac și sunt furioasă pe mine însămi, pentru că are dreptate. E o idee groaznică. Mă îndrept spre toaleta femeilor și mă forțez să zâmbesc, de parcă ce s-a întâmplat n-a însemnat nimic.

– Mă întorc imediat, îi spun și intru în baie înainte să apuce să-mi răspundă.

Nu mă grăbesc. Mă spăl pe mâini și umezesc un șervețel cu care mă tamponez apoi la ceafă. Pielea mi-e în continuare încinsă de la felul în care Jamie i-a tras-o practic gurii mele cu limba.

Deși nu vreau, îmi imaginez penisul de oțel al lui Jamie în gura mea. Închid ochii din nou și gem.

I-am spus că nu e o idee bună, deci nu pot să mă gândesc la asta.

CAPITOLUL 25

Jamie

Am maxilarul încordat când mă întorc la grup. Ceva din mersul meu îi face pe băieți să se dea laoparte.

La naiba! A fost incredibil s-o sărut pe Pippa. Parc-a fost făcută pentru mine.

N-ar fi trebuit s-o fac, dar ceva din ea mă face să-mi pierd controlul. Nu pot să-i ofer ceva serios, și știu că asta nu e de ajuns pentru ea. Nu e de ajuns nici pentru mine când vine vorba despre ea, iar asta mă îngrozește.

Mă așez și beau restul de bere. Mă uit spre intrare, în timp ce-mi aduc aminte cât de catifelate au fost buzele ei, felul în care formele ei s-au lipit de mine și felul în care a gemut și s-a frecat de penisul meu. Nu cred că și-a dat seama c-a făcut asta. Privirea ei încețoșată mi-a făcut sângele să ia foc. Toate celulele din corpul meu voiau s-o arunc peste umăr și s-o duc acasă, apoi să i-o trag cu putere.

Dacă eu și Pippa am fi împreună, n-aș lăsa-o să se odihnească. Gândul ăsta mă excită.

Mă uit la halba goală. Pulsul îmi galopează în continuare. Sunt încordat la maximum. N-am fost atât de surescitat nici măcar în timpul meciului din seara asta.

Nu-mi vine să cred c-am făcut asta. Închid ochii. I-am spus „ești asistenta mea", când, de fapt, voiam să spun „ești specială și nu vreau să te rănesc". A trecut prin foarte multe. N-aș putea

să trăiesc împăcat cu mine însumi dacă aș răni-o așa cum a făcut Zach.

– Ești bine? mă întreabă Owens, ridicând dintr-o sprânceană.

Încuviințez și trag aer în piept.

– Sunt bine.

În spatele lui, o văd pe Pippa cum își face loc printre jucători, ca să ajungă la locul ei. Toți o felicită pentru cum a cântat, și ea doar zâmbește timid. Simt o presiune în piept, iar barul mi se pare prea mic.

Owens se uită la Pippa, apoi la mine.

– Am înțeles.

Îl fixez cu privirea, provocându-l să comenteze, dar el doar zâmbește.

Pippa ajunge la masă.

– O să plec.

Se uită la mine, apoi își mută privirea.

Mă ridic, scot portofelul, iau câteva bancnote și le pun pe masă.

– Nu pleca din cauza mea! O să merg pe jos, îmi spune ea.

– E întuneric, zic eu fără să gândesc. Ideea c-ar putea să meargă singură pe alei întunecate îmi dă fiori. În plus, sunt obosit.

Se uită la mine, și regret c-am plecat de pe hol acum câteva minute.

– Bine. Îi aruncă un zâmbet luminos lui Owens. Hayden, mersi că m-ai invitat!

Acesta se ridică și o îmbrățișează strâns. O ridică de pe podea, și Pippa râde.

– Oricând. O să te punem să cânți din nou.

Simt o presiune când îi privesc și scrâșnesc din dinți. Știu că se poartă așa cu toată lumea, dar nu-mi place. Vreau s-o ating doar eu așa.

Când o pune jos, Pippa e roșie la față.

– Poate.

Toată lumea o îmbrățișează pe Pippa când plecăm, iar, când ieșim, ea zâmbește ca de obicei.

– A fost înfricoșător, dar mă bucur c-am făcut-o, îmi spune ea.

– Să cânți în fața tuturor?

Încuviințează și se uită la mine.

– Mulțumesc că m-ai încurajat!

Simt un nod în gât. Când a cântat, parcă era în al nouălea cer. A zâmbit și a cântat de parcă idiotul de Zach n-a trecut prin viața ei. De parcă nu era rănită sau de parcă se vindecase.

Chiar îmi doresc asta pentru ea.

De asta nu putem să facem mai mult decât ce s-a întâmplat în seara asta. Merită pe cineva mult mai bun decât mine.

Ne oprim la o trecere de pietoni și așteptăm să se facă verde. Își freacă brațele și tremură.

– Ți-e frig? o întreb.

E începutul lui noiembrie. Nu plouă, dar temperaturile au scăzut, iar ea nu poartă decât o geacă subțire de ploaie fără dublură.

Încuviințează.

– O să ajungem acasă repede.

Îmi dau geaca jos, iar ea își dă ochii peste cap.

– Jamie, sunt bine.

– Puneți-o! Acum, îi spun încet.

Văd că rămâne fără aer.

– Autoritar, șoptește ea și se îmbracă.

Geaca e imensă pe ea, iar mânecile – prea lungi.

Arată absolut adorabil.

Mergem spre casă în tăcere, ascultând zgomotele orașului. Claxoanele mașinilor, conversațiile oamenilor pe lângă care trecem, zgomotul din restaurante și baruri. Când intrăm în apartament, Pippa îmi aruncă un zâmbet crispat și se duce la etaj. O scot pe Daisy la o plimbare lungă și, în tot timpul ăsta, mă gândesc doar la Pippa. Când mă bag în pat, sunt convins că ea doarme, așa că-mi mângâi penisul întărit, amintindu-mi geamătul Pippei în gura mea.

Lui Erin i-am frânt inima pentru că n-am fost atent, și știu că nu e cazul să risc.

Între mine și Pippa n-o să se întâmple nimic mai mult.

CAPITOLUL 26

Pippa

În seara petrecerii, Jamie rămâne mască în clipa când cobor scările.

Sunt încântată, dar încerc să-mi ascund zâmbetul. Știu c-arăt bine. Am părul lăsat liber, în valuri lungi. Rochia de catifea turcoaz-închis îmi vine mulată. Jamie se uită la bretelele subțiri, la decolteu și la broderia care coboară pe rochie spre coapse.

– Asta o să porți?

Tonul lui lasă de înțeles că nu e de acord, dar scânteile din ochii lui îmi spun altă poveste. Fața îmi ia foc.

„Nu e o idee bună", i-am spus după ce ne-am sărutat. „Ești asistenta mea", mi-a zis el.

Săptămâna asta ne-am purtat de parcă sărutul n-a avut loc. M-a însoțit la câteva plimbări cu Daisy prin Stanley Park și în North Van, iar Donna ni s-a alăturat o dată, când am urcat pe Seymour Mountain. Nu părea să fi observat ceva ciudat între noi. Ar fi spus ceva sau m-ar fi tachinat.

– Arăți bine. O să se îndrăgostească femeile de tine, îi spun, în timp ce-i admir costumul negru.

Dumnezeule, ce bine arată! Costumul e, probabil, făcut la comandă, pentru că-i vine perfect. Nu poartă cravată, și cei doi nasturi de sus ai cămășii albe sunt desfăcuți.

Îmi susține privirea și își încordează maxilarul. Îmi mușc buza și încerc să nu-mi amintesc sunetul pe care l-am auzit în noaptea când ne-am sărutat.

Însă nu mă pot abține.

În noaptea aia, m-am tot foit în pat. Am încercat să adorm, dar nu m-am gândit decât la buzele lui Jamie lipite de ale mele și la felul în care limba lui mă atingea, de parcă eram a lui.

Când Jamie s-a dus în camera lui, am auzit un geamăt prin perete. Același geamăt pe care îl auzisem și cu câteva săptămâni în urmă. Atunci, îmi spusesem că se întindea, dar nu asta făcea.

În clipa în care l-am auzit, am făcut ochii mari, șocată, și zona dintre coapse mi s-a încins. Pentru prima oară de nici nu știu cât timp, mâna mi-a alunecat în chiloți, și m-am atins. Am terminat în mai puțin de un minut. Nu mi-a venit să cred.

De fapt, acum, că mă uit la Jamie în costumul lui negru, îmi vine să cred.

Mă uit la gura lui, care e o dungă morocănoasă, și-mi aduc aminte cât de înfocat a fost sărutul lui. Simt un fior pe spate.

– O să-ți fie frig, spune el.

– O să-mi iau haina. Ce autoritar!

Îmi dau ochii peste cap, și maxilarul îi zvâcnește din nou. Trec pe lângă el, spre ușa din față, și, când mă aplec să-mi pun tocurile, mă împiedic de lesa lui Daisy.

Jamie oftează și vine la mine.

– Sunt bine, îi spun.

Se apleacă și-mi ia pantoful.

– Pune-ți mâinile pe umerii mei!

– Sunt *bine*.

– Pippa.

Oftez și mă reazem de umerii lui, apoi îmi pun pantoful, și el leagă bareta delicată.

– Ești surprinzător de îndemânatic.

Îi zâmbesc, iar, când își ridică privirea, emană ceva sexy și arogant. Are o stare ciudată în seara asta.

– Am degete abile.

Rămân fără aer. Stă îngenuncheat în fața mea, mă ține de gleznă cu mâna lui mare și-mi spune că are degete abile. Mintea mea o ia într-o direcție foarte deocheată. Scântei îmi explodează între picioare, și ne privim.

Dac-aș fi mai curajoasă, aș spune ceva îndrăznet și sexy, precum „Arată-mi" sau „Demonstrează-mi". Însă nu spun nimic. Doar îl privesc, în timp ce fierbințeala îmi pulsează între picioare.

Jamie întrerupe primul contactul vizual și se uită în jos, ca să-mi pună al doilea pantof. Când termină, se ridică, îmi scoate haina din șifonier și mi-o ține să mă îmbrac. Mă simt ciudat de timidă când îmi atinge glezna, dar trec peste și-i arunc un zâmbet rapid.

– Ești gata? îl întreb.

Încuviințează o dată.

– La revedere, Daisy! strigă el.

Aceasta deschide ochii pe jumătate, după care se culcă la loc.

Mergem în lift, spre parcare, fără să vorbim. Îmi deschide ușa, și îi mulțumesc, dar el doar bombăne. Mă uit cum își ocolește mașina. Are maxilarul încordat din nou și pare nemulțumit.

Îmi dau seama că regretă c-a zis c-o să mă însoțească. A spus asta înainte să ne sărutăm. Simt un gol în stomac. Dacă are impresia că asta e o întâlnire?

– Asta nu e o întâlnire, îi spun când se urcă în mașină.

Mă privește de parcă sunt o insectă pe trotuar.

– Știu.

E iritat.

Ieșim în trafic. Plouă, iar starea proastă a lui Jamie mă face să cred că seara asta e deja o greșeală.

– N-am vorbit despre invitați care rămân peste noapte, spune el din senin.

Mă întorc spre el și-l privesc mirată.

– Poftim? Despre ce vorbești?

Nici măcar nu pot să-mi imaginez că aș aduce un tip acasă. Unde aș găsi unul? După ce s-a întâmplat cu Zach, ideea de a mă dezbrăca în fața unui tip, de a-l lăsa să mă atingă îmi întoarce stomacul pe dos. Urăsc simplul gând.

Mă gândesc apoi la tipul de lângă mine, cu umerii lați, părul des și maxilarul tăios. La atingerea lui delicată pe gleznă. La geamătul pe care l-am auzit prin perete.

Nu m-a deranjat să mă atingă.

Se uită peste umăr și schimbă banda. Este atent la drum, și atmosfera din mașină e tensionată.

– Lui Daisy nu i-ar plăcea.

Sunt șocată. Nu știu dacă să râd sau să-i dau un pumn.

– Lui Daisy îi plac vizitatorii, spun fără să gândesc.

Privirea pe care mi-o aruncă mi-ar arde pielea.

Nici nu știu ce-aș putea să-i spun acum. Mergem restul drumului într-o tăcere ciudată și apăsătoare. Regret decizia asta din ce în ce mai mult. La petrecere o să fie foarte ciudat. Jamie găsește loc de parcare chiar în fața restaurantului unde e petrecerea.

– Stai pe loc, spune el, apoi iese și deschide portbagajul.

Deja mă enervează. A fost de acord să vină cu mine, iar acum se poartă ca un nemernic. Nu mai vreau să fac asta, vreau doar să mă duc acasă.

Îmi deschide ușa și, când mă pregătesc să-i spun să ne întoarcem, deschide o umbrelă și-mi face semn să ies. O ține deasupra mea și îmi privește încruntat părul.

– Nu vreau să te uzi la păr.

Ceva din piept se entuziasmează la imaginea cu el stând acolo, așteptându-mă. Sunt o femeie în toată firea, care poate să aibă grijă de ea însăși, dar, după ce m-a ajutat să mă încalț, să-mi pun haina pe mine și acum are grijă să nu mă ud pe păr, mă topesc toată.

Nu vreau să-l compar cu Zach, dar nu mă pot abține. Zach se aștepta ca toată lumea să aibă grijă de el, iar comportamentul lui doar s-a înrăutățit odată cu trecerea timpului. Simt un nod în gât când îmi aduc aminte cum Zach m-a întrebat într-o dimineață unde îi era cafeaua, de parcă eram angajata lui. Presupun că așa era, pentru că lucram pentru el în turneu, dar asta nu făcea parte dintre sarcinile mele.

– Ce ai? îl întreb în timp ce ploaia se aude căzând peste umbrelă.

Mă fixează cu privirea. Stăm aproape, și miroase delicios.

– Îmi pare rău! Își plimbă privirea peste părul meu, peste față și claviculă. Ești frumoasă.

Mă relaxez și-i zâmbesc. E așa chipeș. Deși sunt angajata lui, mă tratează cu atâta grijă și atenție.

„E așa cu toată lumea", îmi reamintesc. Jamie Streicher are grijă de toți oamenii din viața lui. Nu sunt specială.

– Hai să mergem! spune el și-și pune mâna pe spatele meu, ghidându-mă.

Simt un gol în stomac. Abia acum conștientizez ce urmează. Zach e înăuntru, și eu trebuie să mă prefac că ce s-a întâmplat nu m-a afectat deloc.

Mi se face rău.

Jamie mă studiază.

– Hei, nu-i lăsa să vadă că ți-e teamă, privighetoareo!

Simt un nod în gât când îl privesc. Toată tensiunea din mașină a dispărut. Privirea pe care mi-o aruncă e precum cea cu care m-a încurajat să urc pe scena barului. Ca și cum ar crede în mine.

– Da. Bine, încuviințez eu.

– În seara asta, sunt portarul tău. O să blochez toate loviturile venite în direcția ta.

Chicotesc și îi zâmbesc. Ridică un colț al gurii, și privirea i se umple de afecțiune.

Pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc să mă sărute din nou.

CAPITOLUL 27

Pippa

Intrăm și ne lovim de un perete de zgomot – de la muzică, la râsete și conversații. Tipul de la intrare ne bifează numele pe o listă, apoi o femeie îmi ia haina.

Invitații ne privesc interesați, și mi se face pielea de găină sub povara atenției lor. Pulsul îmi răsună în urechi când mă uit în jur și le zâmbesc crispată puținilor oameni pe care-i recunosc. La etajul doi se strâng și mai mulți oameni, iar cineva din capătul scărilor lasă invitații să intre și să iasă. Probabil aia e secțiunea VIP.

Un cap blond îmi atrage atenția, și îngheț pe loc. O disting în lumina slabă, râzând și dându-și părul peste umăr. Mai mult ca sigur că Zach e prin apropiere.

Jamie își pune mâna caldă pe spatele meu.

– Ce zici să ne luăm ceva de băut? îmi șoptește la ureche, și încuviințez.

Mă conduce spre bar și comandă un cocktail cu whiskey pentru mine și o bere pentru el.

– O să beau doar una. O să pot conduce, zice el, în timp ce-mi privește părul.

– Știu, doar ești Domnul Responsabil, râd eu încet.

Privirea îi coboară la gura mea, și sângele îmi clocotește.

– Nu mereu, bombăne el și își ia berea de la barmaniță înainte să-i mulțumească.

– Pippa, ai ajuns! exclamă Alissa.

Tresar când mă ia în braţe şi mă forţez să zâmbesc.

– Bineînţeles.

Se întoarce spre Jamie şi se uită la el de parcă e o prăjitură pe care urmează s-o devoreze.

– Bună!

– El e Jamie, îi spun.

Jamie dă mâna cu ea, iar Alissa practic salivează. Simt un fior de plăcere, dar, apoi mă enervez când o văd cum îşi flutură genele la el.

– De unde vă cunoaşteţi? mă întreabă ea, cu privirea aţintită asupra lui Jamie.

– Sunt iubitul ei, spune el, punându-şi din nou mâna pe spatele meu.

Mintea mi-o ia razna. Mâna îi alunecă pe spatele meu, peste pielea goală de pe umeri, şi se opreşte pe zona dintre umăr şi gât. E un gest posesiv care-mi face inima să-mi bată cu putere. Toate celulele din creierul meu îngheaţă.

– Da, spun eu stupid şi-l privesc.

Îmi face cu ochiul. Nu-mi vine să cred. Îmi aruncă o jumătate de zâmbet, şi sunt fascinată de mişcare.

– Uau! Aşa repede.

Alissa îşi înclină capul, apoi se uită spre secţiunea VIP. Ştim toţi la ce face aluzie.

Furia îmi curge prin sânge, dar nu-i arăt asta. Pun pariu că nimeni nu le-a zis asta lui Zach şi noii lui iubite.

Jamie îmi dă o şuviţă după ureche. Nu mai am aer. Îl privesc şocată şi uimită. Se pricepe de minune la asta.

– Când întâlneşti persoana potrivită, ştii, spune el, susţinându-mi privirea.

Aş putea să-l sărut chiar aici. Cu o singură propoziţie, s-a asigurat c-o să fac impresie în seara asta şi a sugerat şi că Zach nu era persoana potrivită pentru mine. Tipul ăsta merită un Oscar.

Şi mai mulţi oameni din turneu vin la noi, iar Alissa îl prezintă tuturor pe Jamie ca fiind iubitul meu. Unul dintre electricienii din turneu e fan hochei. Asta dă naştere unui nou rând de întrebări şi priviri curioase, dar impresionate îndreptate spre mine.

– Pot să-ți iau ceva de băut? îl întreabă fanul de hochei pe Jamie.

– Mulțumesc, dar în seara asta conduc la plecarea spre casă, spune el, luându-mă de mână.

Mâna lui e imensă, caldă și aspră, și mă sprijin de bar, pentru susținere. Tot ce se întâmplă e prea mult, toată prefăcătoria asta. Începe să-mi placă prea mult.

– Locuim în Gastown.

Se uită la mine, și observ o urmă de amuzament.

– Locuiți împreună, repetă un makeup artist și îi aruncă o privire cu subînțeles unei stiliste.

Toate femeile cunosc această privire. E cea pe care i-o arunc lui Hazel uneori și care înseamnă „vorbim mai târziu despre asta". Simt o strângere în piept și îmi suprim zâmbetul.

Peste câteva minute, apare lângă mine unul dintre organizatori.

– Ai fost invitată la etaj, spune el imperios, de parcă am fost chemată de rege.

– Nu trebuie să facem nimic din ce nu vrei, îmi șoptește Jamie la ureche.

Respirația lui îmi gâdilă gâtul. Mi-e greu să gândesc când face asta. Îi simt mirosul de aftershave. Îmi vine să-l trag pe o alee întunecată și să-l sărut din nou.

Se retrage, ca să se uite la mine cu subînțeles. Sunt așa intrigată de această versiune a portarului morocănos.

– Sau putem să ne distrăm, șoptește el, în timp ce se uită la buzele mele.

Sunt foarte excitată. Jamie Streicher o să mă omoare în seara asta.

Încuviințez și îi zâmbesc.

– Bine.

Ar fi fost oribil să fac asta singură, însă, cu Jamie alături, simt că suntem în treaba asta împreună. De parcă suntem la o petrecere cu costume, unde costumele noastre sunt atât de bune, că nimeni nu poate să ne recunoască. Faptul că ne prefacem că suntem împreună e ca un scut, o glumă doar a noastră.

Sunt bine, atât timp cât îl am alături. Mă descurc.

Organizatorul ne conduce pe scări, către secțiunea VIP, și simt că toate privirile sunt îndreptate asupra noastră. Jamie mă ține de braț și mă ajută să-mi mențin echilibrul pe tocurile astea. La jumătatea scărilor, încep să ezit.

Panica începe să-mi pulseze în piept, și nu mai pot să respir bine. Îmi aduc aminte cum am fost la aeroport, când am plâns în terminal după ce am fost aruncată cu un gumoi.

Jamie mă privește îngrijorat.

– Hei, amintește-ți ce ți-am spus!

Exact. Atară, „În seara asta, sunt portarul tău. O să blochez toate loviturile venite în direcția ta."

Încuviințez. Mă mai liniștesc în clipa când privirile ni se intersectează.

– N-o să-l las să intre prin fisura mea! șoptesc eu, zâmbind.

E o expresie pe care am auzit-o de la unul dintre comentatori, când m-am uitat la un meci de-al lui Jamie. Înseamnă să dai gol, și sună foarte murdar. Încerc să-l fac să zâmbească.

El pare însă dezgustat, și râd.

– În fisura ta, bombăne el. Și, nu, n-o să-l las.

Spune asta tălos, cu gelozie, dar poate doar mi se pare. Când ajung sus, mă sprijin de brațul lui.

– De ce ți-ai pus pantofii ăștia ridicoli?

– Pentru că sunt sexy, zic și ridic din umeri.

Se uită îndelung la picioarele mele.

– Da.

Asta e tot răspunsul lui.

Organizatorul dă la o parte funia de catifea, și încerc să nu-mi dau ochii peste cap. Am fost, oare, vreodată impresionată de chestiile astea? Nu-mi place că petrecerea e așa divizată. Zach nici măcar n-ar fi avut un turneu dacă n-ar fi fost toți oamenii de la parter care muncesc din răsputeri, grăbindu-se să rezolve problemele de sunet apărute pe ultima sută de metri sau căutând să înloculască echipamentul. Zach habar n-are cum sunt făcute jumătate dintre sarcinile lor.

– Pippa.

Zach e în fața mea și mă îmbrățișează. Îi simt parfumul, și inima mi se oprește în gât. Mi se face pielea de găină când face asta și urechile ni se ating. Simt repulsie. Nu se compară cu ce simt când îl ating pe Jamie. E rece și rigid, iar, în secunda în care-mi dă drumul, mă dau în spate și mă izbesc de Jamie.

El mă ia de talie și mă ține lângă el, iar eu respir ușurată. E mult mai bine acum.

Zach mă privește cu un zâmbet surprins și ușor încruntat, de parcă nu mă recunoaște.

– Uită-te la tine!

– Bună!

Încă nu pot să respir, dar Jamie mă strânge de talie, apoi își plimbă unghiile peste materialul catifelat. Mă întreb dacă-i place senzația, pentru că mie clar îmi place.

Concentrează-te, Pippa! Mă forțez să-i zâmbesc lui Zach.

Poartă un hanorac galben fosforescent, cu dungi reflectorizante. Exact asta poartă muncitorii de pe șantier ca echipament de protecție. Îl urăsc pentru asta. Acum câteva luni, mi-a zis că trebuia să înceapă să se îmbrace astfel încât să dea naștere unor trenduri, pentru că devenise faimos. Încearcă să fie la modă, dar nu pare să fie autentic, de parcă prea se strofoacă.

Înghite cu noduri și continuă să mă privească în modul ăla amuzant, apoi arată plin de apreciere spre rochia mea.

– Arăți incredibil!

Sunt mulțumită, nu pot să mint. Expresia de pe fața lui e foarte satisfăcătoare pentru mine.

Ca toți cei de la parter, Zach se întoarce spre Jamie și se uită la el.

– Jamie Streicher. Iubitul Pippei.

Jamie întinde mâna. E mult mai înalt decât Zach, și încerc să nu râd.

Zach îngheață pentru un moment, apoi își revine și dă mâna cu Jamie.

– Da, am fost la același liceu, spune el, pe un ton neutru.

– Exact, încuviințez eu.

Când Zach se uită din nou la mine, are pumnale în priviri. Arată în spate, și apare blonda lui platinată. Plutește, de parcă tocmai a fost invocată.

– Ai cunoscut-o pe Layla?

Jamie mă strânge mai tare de talie. Zach știe foarte bine că n-am cunoscut-o.

Nu-mi place să mă prefac a fi în regulă cu ceva. Nu suport cum toți își joacă rolurile, inclusiv eu și Jamie, și nu suport ce simt, că trebuie să le demonstrez oamenilor ăstora că sunt mai bună.

Zach nu contează, și oamenii ăștia nu sunt prietenii mei, îmi dau acum seama de asta. Știam asta și înainte, dar, în seara asta, mă lovește cu putere în față.

– Bună!

Îi zâmbesc și dau mâna cu ea. Are mâna așa mică, parcă ar fi a unui copil. Încerc să nu-mi dau ochii peste cap.

– Pippa.

Încuviințează și face ochii mari.

– Layla.

Zâmbetul ei e însă blând și timid. Credeam c-o să fie precum Cruella, hrănindu-se cu faptul că mi-a furat bărbatul, dar pare tânără, mică și tăcută. Zach face un pas în față, și ea se dă în spate, fluturându-și genele.

Felul în care e dată laoparte îmi provoacă milă. Sau empatie. Știu cum e.

Zach face semn către grup. Recunosc câțiva oameni din seriale și filme, câțiva tipi din trupa care-mi place. Jamie se așază și, înainte să apuc să iau loc lângă el, mă trage în poala lui.

E atât de cald și de puternic. Își pune mâinile pe talia mea, de parcă acolo e locul lor. Știu că e doar de fațadă, dar fața îmi ia foc. Mă gândesc la ziua când am stat prima oară în fața clădirii lui Jamie și mi-am făcut curaj să intru. Îmi aduc aminte cât de chipeș mi s-a părut. Încă îl consider așa. Însă n-am crezut c-o să ajung să stau în poala lui.

Dar nu mă plâng.

Zach mă fixează cu privirea, dar mă întorc cu spatele la el, de parcă nu-mi pasă.

– Când faci o promisiune, te implici cu totul, îi spun lui Jamie încet.

Privirea îi coboară spre buzele mele, și mă întreb cât de departe o să meargă în seara asta. Pielea îmi ia foc, și, chiar dacă picioarele, umerii și brațele îmi sunt expuse, nu mi-e frig.

Chelnerul îmi mai aduce un pahar de whiskey și apă lui Jamie. Acesta e prins într-o conversație despre hochei cu chitaristul din turneul lui Zach. Mă prefac că ascult, dar, de fapt, sunt atentă la Zach și Layla.

Ea stă lângă el și-l ascultă vorbind cu grupul. Zach nu i se adresează nici măcar o dată, iar zâmbetul ei e forțat. Nimeni nu vorbește cu ea.

Îmi pare rău pentru ea.

Mă întreb dacă la fel am fost și eu. Mă gândesc la genul ăsta de petreceri din trecut și la cât de norocoasă mă simțeam să fiu acolo, să am atenția lui Zach îndreptată asupra mea. Layla se uită la mine și-mi zâmbește, iar eu simt impulsul s-o îmbrățișez. Știu c-ar fi ciudat, dar pare să aibă nevoie de o îmbrățișare. În seara asta, am venit pregătită s-o urăsc, dar, acum, nu vreau decât s-o iau cu mine când o să plec.

Tipul cu care vorbea Jamie se ridică să salute pe cineva, și mâna lui Jamie se mută de pe talia mea pe șold. Privirea îi e ațintită asupra lui Zach.

– Deci tipi de genul ăsta îți plac.

Tonul lui e nemulțumit.

Mă uit cum Zach delectează grupul cu o poveste. Adoră să fie în centrul atenției și, când spune ceva și restul râd, îl observ cum măsoară reacțiile celor din jur.

Își dorește așa mult să fie plăcut.

– Mi-a trecut, îi spun lui Jamie.

Privirile ni se intersectează, și răceala din ochii lui dispare pentru o clipă. Oare se gândește la momentul când i-am spus că e superb sau la sărutul din hol?

– Atunci, toate astea nu sunt pentru el? mă întreabă el, în timp ce mă strânge de șold și îmi analizează fața, părul și rochia.

Râd șocată.

– Ce? Jamie, bineînțeles că nu sunt pentru el.

Respiră adânc, și îmi vine să-l mângâi pe nas.

– Pippa, ce naiba ar trebui să cred?

Ochii verzi îi sclipesc, și mă strânge mai tare de șold.

Cât de mult îmi place.

– Te-ai dat peste cap pentru tipul ăsta.

Își trece mâna prin păr și se ciufulește.

– E răzbunarea supremă, nu-i așa? Să-l faci să te vrea înapoi? Să te implore să ți-o tragă?

Scrâșnește din dinți.

N-am cuvinte. Doar clipesc și sunt șocată.

– Jamie.

Nu știu ce să spun în continuare. Încerc să mă întorc în poala lui, dar mâinile lui mari mă ancorează pe loc.

– Nu te mai mișca! scrâșnește el.

Peste o clipă, îi simt erecția tare în spate.

Fac ochii mari.

Știu că tot ce facem în seara asta e o șaradă și că erecția e probabil doar reacția corpului la faptul că stau în poala lui. Latura asta furioasă și tulburată a lui Jamie îmi înfierbântă însă sângele. Sunt foarte conștientă de penisul lui tare, de mâinile lui pe șoldurile mele, de felul în care atinge materialul moale, de felul în care își încordează degetele când se uită la buzele mele.

Este plăcut să fiu mai mult decât fata care a fost călcată în picioare.

– Nu asta e răzbunarea supremă, spun eu încet.

Mă fixează cu privirea și își încordează maxilarul.

Zâmbesc și nici măcar nu mă mai recunosc.

– Răzbunarea supremă ar fi să fac sex cu tine.

CAPITOLUL 28

Jamie

Niciodată n-am fost atât de aproape de a o lua pe fata asta pe sus, a o duce acasă și a uita de toate regulile pe care le-am stabilit pentru mine.

Pippa îmi zâmbește, și ochii îi sclipesc, tachinându-mă, în timp ce mă gândesc la cuvintele pe care tocmai le-a rostit.

„Răzbunarea supremă ar fi să fac sex cu tine."

Aș vrea eu.

În mașină, i-aș ridica rochia, i-aș rupe chiloții și mi-aș îngropa fața între picioarele ei. Aș face-o chiar pe scaunul din față. Nu mi-ar păsa dacă ne-ar vedea cineva..

Ba nu. Aș face-o chiar aici, în fața lui Zach. Aș face-o să-mi țipe numele în fața tuturor acestor oameni. Și-ar scăpa băuturile din mână și toți ne-ar privi în timp ce aș pătrunde-o și aș face-o a mea pe asistenta mea drăguță. Fata pe care o doresc dintotdeauna ar termina atât de intens pe penisul meu.

Erecția mea o împunge în spate, în timp ce-mi controlez gândurile. Din clipa în care a ieșit din camera ei îmbrăcată în rochia asta, am alternat între fantezia de a o rupe de pe ea și senzația de iritare că se îmbrăcase ca să impresioneze un idiot disperat după atenție.

Pippa se uită la mine și încearcă să vadă ce reacție am. Am dinții încleștați. Trebuie să mă adun. Fac un exercițiu de centrare de la hochei. Inspir adânc, mă concentrez asupra senzației

că plămânii mi se umflă, nu a presiunii din testicule. Ascult muzica din jur, conversațiile și încerc să nu inspir parfumul dulce al părului ei. Cu degetele mari ating catifeaua moale a rochiei și mă concentrez doar asupra acestui lucru.

Deschid ochii. Am încă ditamai erecția. Tot vreau să i-o trag.

– Pippa, zic eu, dar nu știu cum să continui.

Nu pot să gândesc în preajma ei.

Clatină din cap și pare rușinată.

– Nu știu de ce am spus asta. Înghite cu noduri, și mă uit la mâinile ei. Îți rămân datoare pentru asta. Mulțumesc mult de tot!

– Pentru ce?

Tonul meu e tensionat.

Arată în jur, la petrecere, și apoi la noi doi.

– Pentru asta. Pentru că mă lași să stau în poala ta. Pentru c-ai acceptat toată șarada asta.

Am lăsat-o să stea în poala mea? Îmi vine să râd. Fundul Pippei lipit de mine e cel mai erotic lucru pe care l-am experimentat de ani întregi, și o să mă masturbez săptămâni bune gândindu-mă la el. În plus, privirea plină de venin pe care mi-a aruncat-o Zach când Pippa nu era atentă a făcut să merite totul.

Fie că înțelege asta sau nu, Pippa nu mai are nevoie de el. Însă Zach și-a dat seama de asta. O explozie de satisfacție masculină arogantă îmi cuprinde pieptul când privirea mi se intersectează cu a lui Zach. Acesta se oprește pentru o clipă în mijlocul conversației, și știu că am dreptate.

Ce idiot e! Dorința de a o proteja pe Pippa se intensifică.

Ea mă strânge de genunchi, și fiori îmi străbat piciorul, ajungând direct în penis. Ce tortură dulce, să stea așa în poala mea! Singurul motiv pentru care nu o mișc, ca să-i dau penisului meu o pauză, e pentru că n-o să mai am ocazia asta.

Mă uit când la ochii ei, când la buzele ei.

– Promite-mi că n-o să te mai culci cu Zach niciodată!

– Poftim?

– Fă-o! Promite-mi, Pippa! îi cer eu.

Vorbesc ca un nemernic, dar nu-mi pasă.

Clatină din cap, râzând.

– Îți promit. Dumnezeule! După tot ce s-a întâmplat? Nu sunt chiar atât de idioată.

– Nu cred deloc că ești idioată.

– Mă rog, am stat cu el mult prea mult, îmi șoptește ea la ureche, ridicând din umeri și zâmbindu-mi cu autoironie. Respirația ei îmi gâdilă urechea. Și-n plus, nu era deloc bun în pat.

– Serios?

Mă enervez când mi-i imaginez împreună, el peste ea. De fapt, nu, probabil o punea să stea pe ea deasupra de fiecare dată, pentru că e un leneș.

Urăsc imaginea asta.

– O! exclamă ea, foindu-se în poala mea.

Îmi înfig degetele în șoldurile ei, dar le relaxez imediat.

– Îmi pare rău!

– Nu-i nimic.

Îmi zâmbește.

– De ce zici că nu era bun în pat?

O întreb înainte să fiu conștient de ceea ce spun. Nu pot să mă abțin, trebuie să știu.

– N-o să-ți zic detaliile.

– M-am îmbrăcat la costum pentru asta.

– Te îmbraci la costum de mai multe ori pe săptămână pentru meciuri, răspunde ea, zâmbind.

Simt o presiune în piept, de parcă urmează să explodez.

Îmi place că nu îi e frică de mine și că nu se teme să-mi răspundă.

Zâmbesc pieziș.

– A trecut ora mea de somn.

– Bine, în regulă, îmi zâmbește ea. Se uită la Zach, apoi din nou la mine. Făcea o chestie cu mâna, îmi șoptește, și mă apropii, chiar dacă o aud foarte bine.

Își întinde degetele și le mișcă în față și-n spate foarte repede, de parcă e un DJ, și își arată dinții.

Izbucnesc în râs.

– Asta ce ar trebui să fie?

Pippa râde, și, când privirea ei sclipitoare o întâlnește pe a mea, pulsul mi-o ia razna.

– Așa îmi freca Zach clitorisul.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Nu-mi place să-i folosească numele în aceeași propoziție cu clitorisul ei.

– Mereu parcă era pe fugă, și mă îngrijoram că sunt prea lentă, și după... Ridică din umeri și scâncește. Nu reușeam să ajung nicăieri.

Cu noi, nimic n-ar fi grăbit. Aș lua-o lent. Ar dura toată noaptea. La răsărit, ea ar avea în continuare orgasm, deși ar fi epuizată de la toate orgasmele pe care le-a avut în toate pozițiile posibile.

– Spre final, părea mai degrabă o sarcină de bifat. Se uită la mine. Îmi pare rău! Ți-am dat prea multe informații.

O senzație electrică și determinată îmi apare în sânge. Am concurat în sporturi toată viața mea. Concurența mă face să fiu mai bun. Am asta în ADN, și e cea mai bună motivație.

Ideea că Zach n-a putut să-i provoace orgasm Pippei îmi face sângele să fiarbă.

Eu aș face-o să aibă orgasm. Un orgasm atât de puternic!

Pulsul îmi răsună în urechi, și, în momentul ăsta, suntem doar noi doi în acest loc. Îi susțin privirea și înghit cu noduri, în timp ce-mi imaginez cum mi-aș strecura mâna sub rochia ei și mi-aș lipi degetele de chiloții ei umezi. Poate m-ar strânge de genunchi sau poate și-ar îngropa fața în umărul meu, în timp ce ar tremura în poala mea, dezlănțuindu-se.

Trebuie să-i provoc un orgasm.

– Nu sunt prea multe informații, îi spun, pe un ton aspru. Asta s-a întâmplat doar cu el? întreb eu, dintr-un motiv idiot.

Se pare că-mi place durerea. Îmi place să aud despre dificultatea ei de a ajunge la orgasm, deși nu pot să fac nimic în privința asta.

Își mușcă buza, și urmăresc mișcarea. Vreau să-i mușc și eu buza.

Privirile ni se intersectează din nou.

– E singurul bărbat cu care am fost vreodată, recunoaște ea.

Inspir adânc, în timp ce competiția îmi pulsează în vene. „Pot s-o fac să se răzgândească", mă gândesc eu.

Se foiește în poala mea, și-mi încleștez maxilarul când îmi atinge și penisul.

– Uneori, reușesc de una singură.

Chiar și în lumina slabă din restaurant, văd c-a roșit. Mă întreb dacă roșește așa și când se atinge singură.

– De ce ai roșit, privighetoareo? o întreb eu încet.

– N-am roșit, spune ea.

Refuză să se uite la mine, dar se vede la gât că pulsul i s-a întețit.

Privighetoarea drăguță se gândește la ceva indecent, și trebuie să știu la ce anume. Cu o mână o țin în continuare de talie, dar îmi ridic mâna liberă și o pun pe obrazul ei.

– Arzi. Doar n-ai febră, nu-i așa?

Ridic dintr-o sprânceană, tachinând-o.

– Nu cred, îmi șoptește, uitându-se la mine.

– La ce te gândești?

– La nimic.

A făcut ochii mari.

Acum, trebuie să știu. O întorc în poala mea, ca să nu îmi evite privirea.

– Spune-mi!

Pufnește, pe jumătate amuzată și pe jumătate enervată.

– Jamie.

– Acum.

– Ce autoritar, mormăie ea. Bine. Săptămâna trecută...

– Continuă!

– E jenant. Bine. Nu contează. De obicei, îmi e greu chiar și de una singură, dar, săptămâna trecută, am reușit să termin foarte repede. Apoi se înroșește toată. Dumnezeule, de ce-ți spun asta?

– Doar ascultai ordinele, spune, dar vocea mea pare îndepărtată.

Asta pentru că nu mă gândesc decât la Pippa de cealaltă parte a peretelui care ne separă camerele, atingându-se. Gemând. Încordându-se când termină.

La naiba! Sunt atât de tare acum.

– Dumnezeule, șoptește ea, în timp ce penisul meu pulsează.

– Nu te mai mișca! scrâșnesc eu.

– Nu mă mai împunge cu acel zgârie-nori!

Râd. Doar Pippa ar putea să mă facă să râd într-un asemenea moment. Poate sunt amețit, pentru că tot sângele mi s-a strâns în penis.

– Dar tu? mă întreabă Pippa. Toată lumea spune că nu ieși la întâlniri.

– Așa e.

– Niciodată?

Mi-o amintesc pe Erin, fericită și zâmbitoare, și sunt din nou copleșit de vinovăție când îmi aduc aminte cum s-a retras din toate prezentările de modă.

– Am avut o iubită când aveam 19 ani.

Pippa își înclină capul în timp ce mă ascultă.

– Erin. E ciudat să-i spun numele cu voce tare. Era drăguță, dar... Clatin din cap, neștiind ce să spun. Programul meu e intens, chiar și în afara sezonului, iar mama necesită multă atenție.

Pippa încuviințează, și privirea îi e plină de o compasiune caldă. Când îi studiez fața, îmi dau seama că e singura persoană care știe adevărata amploare a situației.

– Nu pot să mă ocup decât de lucrurile astea două.

– Am înțeles, încuviințează ea din nou.

Mă uit în ochii ei, și ceva mă emoționează. E prea simplu să ne prefacem că suntem împreună. E diferit de relația mea cu Erin, pe care am simțit-o mereu mai mult ca pe o prietenă. Conștientizarea asta mă împunge în piept. O mângâi pe Pippa, și închide ochii aproape de tot. Atingerea ori o relaxează, ori o excită. Poate ambele.

Atenția îmi e atrasă de penis. Din nou.

E tare. Din nou.

Îmi dau voie să mă port cu Pippa așa cum vreau și nu știu dac-o să mă pot opri după ce o să plecăm. E magic s-o ating.

Zach o privește din spate, în timp ce prietenul lui vorbește.

Penisul îmi pulsează, și-mi vine o idee. Sunt un nemernic malefic și profit de Pippa, când ar trebui s-o ajut. Există un milion

de motive pentru care n-ar trebui să fac ce urmează să fac, dar nu-mi pasă. În clipa în care o să ieșim pe ușă, totul o să revină la normal. Amândoi știm că toată treaba asta nu e reală.

– Vrei să-l rănești cu adevărat? șoptesc eu.

Mă aplec spre ea și îi ating ușor urechea cu buzele. Tresare, lipită de mine.

Aștept până se uită la mine. Dumnezeule, ce ochi frumoși are!

– Sărută-mă, îi spun.

CAPITOLUL 29

Jamie

Pippa clipește.

– Se uită la noi.

Ridic dintr-o sprânceană și mă uit la buzele ei. Știu cât de catifelate sunt. M-am gândit de sute de ori la sărutul nostru.

– Asta doar dacă vrei.

– Da, încuviințează ea.

Când îmi ridic privirea, se uită la gura mea.

– Dacă se uită, ar trebui s-o facem.

– Da.

– Bine. O să te sărut acum.

Îmi duc mâna la ceafa ei și o trag ușor în față.

Sărutul e diferit de data asta. Mai puțin disperat, mai puțin frenetic, deși simt toate astea pulsând în piept, îndemnându-mă s-o sărut apăsat. Dar nu. Vreau să savurez sărutul, pentru că n-o să mai avem altă ocazie, așa cum n-o să-mi mai stea vreodată în poală. După seara asta, n-o să-l mai vadă niciodată pe ratatul ăla și n-o să mai am ocazia s-o ating.

O sărut pe Pippa cu dorință. De parcă ea e aerul și eu mai am puțin și mă sufoc. Mă trage de guler, și o mușc de buza de jos înainte s-o gust din nou.

O sărut de parcă ne așteaptă o eternitate. Știu că nu e așa. Mai avem poate treizeci de secunde din asta, dacă sunt norocos.

Pippa oftează de parcă și ea s-a gândit la asta toată săptămâna. Totul dispare. Oamenii, muzica. Totul, cu excepția senzației gurii ei sub a mea, ea lipită de mine și mâinile mele în părul ei. Este atât de dulce. Îi simt limba în gura mea, moment în care mă umezesc. Îi sug limba, și geme.

Aș putea s-o fac să termine atât de repede. Aș face-o iar și iar, până m-ar implora să-i dau o pauză.

– Pippa, șoptesc între săruturi.

Ea doar încuviințează și îmi caută buzele din nou. Dorința îmi inundă pieptul, înecând orice altceva. Toate lucrurile rele pe care le-am văzut vreodată sau care mi s-au întâmplat se evaporă în timp ce o sărut, de parcă mă umple cu lumină. Părul ei e mătăsos, și o deschid și mai mult, ca s-o gust mai profund. Trebuie s-o gust mai profund. Trebuie să fie toată a mea.

Știu că ce se întâmplă nu e real, dar tot e incredibil.

Simt o prezență în apropiere și, când deschid ochii, văd un hanorac fosforescent lângă noi. Țin fața Pippei în mâini, dar Zach se întinde și-i aranjează o șuviță.

Mă retrag și-l fixez cu privirea. Sunt tot încordat.

– De ce vă ascundeți într-un colț? întreabă el.

Are un zâmbet forțat și incomod pe față.

– E o petrecere. Veniți să stați cu noi!

Arată spre masa unde stă cu prietenii lui și o spune pe un ton de parcă nu avem de ales.

Pippa se încordează, o simt. Îi simt ezitarea.

– Trebuie să plecăm. Trebuie să ne trezim devreme, și încă n-am terminat cu ea pe noaptea asta, îi spun eu pe un ton sugestiv, în timp ce-l privesc în ochi. În ochii Pippei se citesc surprinderea și pasiunea. Nu-i așa, iubito? o întreb, în timp ce o iau de talie.

Are buzele umflate și pare amețită în timp ce încuviințează.

Simt un fior de aroganță. Expresia lui Zach e deopotrivă neimpresionată și iritată.

Pippa se ridică și, când o urmez, mă apropii de Zach, ca să evidențiez diferența de înălțime. Nu folosesc prea des înălțimea

în avantajul meu, dar, în seara asta, o să profit de orice ocazie ca să-i arăt că sunt mai bun decât el.

– Mulțumesc pentru invitație!

– Da, spune el, forțându-se să zâmbească. Arată de parcă o să i se facă rău. Mă bucur mult că te-am văzut, Pippa!

– Și eu, spune ea tot cu un zâmbet forțat.

O iau de mână. I se potrivește perfect într-a mea. Când coborâm scările, practic, o susțin de brațe. Își ia bun-rămas de la câțiva oameni, și, în clipa în care ajungem afară, se dezumflă. Îi dau drumul la braț. Acum, c-am plecat de la petrecere, șarada s-a terminat.

Mi se întoarce stomacul pe dos. A fost prea simplu, și știu cât de periculos e lucrul ăsta.

– Dumnezeule, au fost multe de gestionat, spune ea, închizând ochii.

Îmi încrucișez brațele la piept, ca să nu fac ceva stupid, cum ar fi să-i ating din nou părul sau talia. Nu ne mai prefacem.

– Pippa, ai fost foarte tare.

Ea pufnește și își dă ochii peste cap.

– Vorbesc serios.

– Asta datorită ție, îmi spune ea zâmbind.

Inima îmi bate cu putere.

– Oricând.

Nu pot să-i spun adevărul. Că seara asta a fost o favoare pe care mi-am făcut-o mie însumi.

CAPITOLUL 30

Jamie

Mă gândesc numai la ea.

– Mai vrem o rundă, îi spune Owens chelneriței, arătând spre grupul nostru mare.

Am ieșit toți jucătorii în seara asta, după ce am pierdut împotriva echipei din Houston.

Mă simt neliniștit în timp ce-mi beau berea. De fiecare dată când s-a auzit fluierul la meciul din seara asta, mi-a venit să mă uit peste umăr. Mi-o tot imaginam stând acolo, zâmbind și privindu-mă cum joc. Sunt plecat de șase zile, și e timpul să înfrunt adevărul urât.

Mi-e dor de privighetoare.

Chelnerița îmi mai pune o bere în față, și dau pe gât ce mai am în halbă, apoi i-o dau și-i mulțumesc.

– Ești prost dispus în seara asta, zice Owens, zâmbind.

Îl fixez cu privirea.

– Ce mai face fata ta?

Fata mea. Cuvintele îmi încălzesc pieptul.

– E asistenta mea, îi răspund, dar deloc convingător.

– Da, asta voiam să spun, îmi zice el zâmbind.

Beau jumătate din bere.

– Nu e treaba ta.

Owens râde din tot sufletul

– Streicher, relaxează-te! Nu vreau să fiu cu Pippa.

Mă relaxez și mai iau o gură de bere.

Mă gândesc la conversația pe care am avut-o cu Pippa în mașină, când i-am spus să nu aducă tipi acasă. Cât de stupid! Oare puteam să fiu mai evident de atât? Probabil crede că sunt un nemernic toxic.

Și apoi, a mai fost și petrecerea, unde am sărutat-o, am atins-o și am ținut-o în poală. Toată săptămâna m-am gândit la asta.

– Probabil o să mă decapitezi pentru ce o să spun, zice Owens.

– Atunci, n-o spune!

– Nu, o s-o zic orice ar fi. Joci mai bine când Pippa e în public, spune el zâmbind.

Îmi încrucișez brațele la piept. Simt că mă enervez și am o presiune ciudată în piept.

– Asta pentru că, atunci când vine la meciurile mele, e mama cu ea. Îmi fac griji pentru mama, îi spun eu tăios.

– Nu cred că e asta.

– Ești beat.

Owens râde din nou.

– Așa e, dar asta nu înseamnă că n-am dreptate.

Îmi dau ochii peste cap. Începătorii ăștia au impresia că le știu pe toate. Alexei Volkov, care se află în celălalt capăt al mesei, îl strigă. Owens se duce la el, iar eu mi-o imaginez pe Pippa stând lângă poartă. Mă calmez imediat.

La naiba!

Îmi frec nasul. Nu sunt pregătit să înfrunt problema. E las din partea mea și contrazice tot ce am învățat de la sportul meu despre rezistență și duritate mentală, dar...

Nu pot să fac chestia asta cu Pippa de-adevăratelea. Nu pot s-o dau în bară și după să fiu în aceeași categorie cu Zach, idiotul ratat. După ce am auzit-o cântând la chitară și din voce pentru mine, știu că are tot ce-i trebuie pentru o carieră în muzică.

Doar că încă nu e conștientă de asta.

Îmi vibrează telefonul în buzunarul de la spate. Am primit o poză cu Pippa și Daisy în drumeție după-amiaza asta. Soarele se vede printre copaci, și ochii Pippei sunt atât de luminoși. Are obrajii roz, de la frig. Simt un fior. Îi studiez privirea,

trăsăturile și părul caramel. Mă încrunt când văd că poartă o geacă subțire.

Îmbracă-te mai gros, îi scriu.

Se face frig în munți.

Mă concentrez doar la telefon, așteptându-i răspunsul. Simt un fior de entuziasm, ca în momentele dinainte ca un jucător să încerce să tragă la poarta mea.

Autoritar, îmi răspunde ea.

Pufnesc, îmi sprijin bărbia de palmă și mă uit din nou la poza cu ea. Berea mă amețește, și mă întreb dacă ar spune asta și în pat.

Mintea mi se umple cu imagini cu noi doi împreună, goi, respirând sacadat. Poate o țin de încheieturi când o pătrund și văd cum privirea i se încețoșează.

Penisul mi se întărește, și strâng ochii, frecându-mi fața. La naiba, Streicher! Revino-ți!

Problema Pippei cu orgasmele m-a bântuit toată săptămâna.

Mă uit la mesajele noastre și vreau să-i spun atâtea lucruri. „Cum ești?", și „Te-ai gândit la mine?", și „Știu o sută de moduri prin care să-ți provoc orgasm".

Cum sunt lucrurile la apartament săptămâna asta? îi scriu eu într-un final, pentru că e mai puțin personal.

Totul e bine. Lui Daisy îi e dor de tine.

Pulsul mi-o ia razna. Mă aplec, îmi pun coatele pe genunchi și mă uit la ecran.

O să mă întorc acasă înainte să-și dea seama.

Răspunsul Pippei vine imediat.

Abia așteaptă.

Zâmbesc.

– Dumnezeule, zâmbește! exclamă Owens din capătul mesei, arătând spre mine.

Clatin din cap și cred că încă zâmbesc.

– Du-te naibii, Owens! îi strig, pe un ton amuzat.

Owens îmi zâmbește.

Povestește-mi despre drumețiile pe care le-ați făcut săptămâna asta, îi scriu Pippei.

Vrei un program detaliat?

Da. Vreau să știu totul, inclusiv ora.

Autoritar.

Mă uit la telefon și zâmbesc, în timp ce bat din picior, agitat.

Peste o jumătate de oră, încă ne scriem. Nici nu știu câte beri am băut. Nu sunt genul care bea – mama a fost mereu îngrijorată că o să moștenesc alcoolismul lui tata –, dar îmi tot repet că băutul cu echipa face parte din ritualurile de apropiere care-i plac lui Ward. Momentan, sunt în zona aia de amețeală în care totul pare mai distractiv.

Mulțumesc din nou c-ai venit cu mine la petrecere, scrie ea.

Am plecat la meciurile din deplasare în dimineața de după petrecere, așa că n-am avut ocazia să vorbim despre asta.

Nici o problemă.

Aș vrea să-mi cer scuze pentru subiectul despre care am vorbit.

Detaliază, spun eu încordat.

Răspunsul nu vine imediat, și o simt cum își mușcă buza, în cealaltă parte a continentului.

Chestiile pe care ți le-am zis despre Zach și mine. A fost neprofesionist.

Îmi frec pieptul, unde simt o durere. Mi-o imaginez îngrijorată. Oare regretă că mi-a spus asta?

Te-am forțat să-mi spui.

Chiar și așa, nu e problema ta, și mi-e rușine.

Nu știu ce e senzația asta pe care o simt în piept. E un amestec între dorința de a o îmbrățișa ore întregi și nevoia feroce de a-i demonstra că se înșală în privința acestei „probleme" pe care crede c-o are.

N-are de ce să-ți fie rușine, privighetoareo.

Îi trimit mesajul înainte să-mi dau seama că poate n-ar trebui să-i spun așa. Nu e potrivit, dacă e să vorbim despre profesionalism. Se pare, însă, că nu mă pot opri.

În cazul ăsta, mulțumesc că m-ai ascultat!

Poți să vorbești cu mine despre chestiile astea oricând, îi scriu, de parcă sunt amantul ei.

Gândul vine la pachet cu o apăsare în piept.

O imagine oribilă îmi apare în mine. Mă imaginez stând pe canapea cu Pippa în apartament, iar ea îmi povestește despre problemele ei sexuale cu tipul cu care se vede. Sunt copleșit de furie. Urăsc imaginea.

O să mă duc la culcare. Noapte bună, amice!

Noapte bună, Pippa.

La mult timp după ultimul ei mesaj, recitesc conversația noastră.

Zach n-a reușit să-i provoace orgasm, iar eu îmi doresc cu disperare să fac asta. Nu doar din cauza naturii mele competitive, dar și pentru că Pippa e minunată și merită tot ce e mai bun. Am văzut durerea de pe fața ei când mi-a povestit despre asta. E ceva care o întristează.

Trebuie să repar asta. Trebuie să am grijă de ea.

Îmi îngrop capul în mâini. Există un milion de motive bune să uit că mi-a spus lucrurile astea. Pippa lucrează pentru mine și am încredere în ea cu casa mea, câinele meu și mama mea. O plac și nu vreau să-i dau viața peste cap, așa cum am făcut cu Erin. Și știu de anul trecut că mama are nevoie să fiu cu ochii pe ea, chiar dacă nu e pregătită să recunoască asta.

– Streicher, când am spus c-ar trebui să petreci mai mult timp cu echipa, nu la asta m-am referit, spune Ward zâmbind și arătând spre telefonul din mâna mea.

Mă uit în jur. Toți vorbesc între ei, beau și râd, dar mintea mea e în Vancouver, la femeia de care ar trebui să stau departe.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar, și Owens îmi mai comandă o bere.

E târziu când ajung înapoi în camera mea. Sunt stângaci și abia reușesc să bag cheia în ușă, ca s-o deschid. După ce mi-am vârât telefonul în buzunar, Owens ne-a făcut să râdem spunându-ne povești din călătoria lui din vară prin Europa. Seamănă cu Miller, înainte să devină un nemernic. Ward chiar ne-a povestit câte puțin despre perioada când a jucat în Toronto, înainte să se rănească.

Însă, în tot timpul ăsta, eu mă gândeam la problema Pippei.

Îmi dau cămașa și pantalonii jos și mă arunc în pat. Îmi scot telefonul și citesc din nou conversația cu Pippa.

E doar o chestiune de timp până o să-i spună și altui tip chestia asta, și el o să vrea s-o ajute.

Mormăi și-mi așez capul pe pernă. Gândul că ar trebui s-o împart cu altcineva mă irită. O plac pe Pippa – și nu doar pentru că vreau să mă culc cu ea. Îmi place să vorbesc cu ea, să petrec timp cu ea și să locuiesc cu ea. Îmi face brioșele alea bune. E amuzantă, dulce și frumoasă.

Cred că suntem prieteni. Nu vreau să-i facă brioșe altui tip sau să cânte la duș în timp ce el ascultă de cealaltă parte a ușii.

Mintea mi se învârte, și-mi dau seama că sunt beat. N-am mai fost beat de ani întregi.

Îmi las mintea să se ducă înapoi la Pippa, și mi se strecoară o idee printre gândurile lente. Caut pe telefon o jucărie sexuală de care am auzit. Pulsul îmi răsună în urechi, și am ditamai erecția când pun jucăria în coș, trec adresa de la apartament și numele Pippei, după care fac plata.

CAPITOLUL 31

Jamie

Trei zile mai târziu, sunt în avionul privat, alături de restul echipei. Cât aşteptăm să decolăm, îi scriu Pippei că sunt pe drum.

Daisy abia aşteaptă să te întorci! îmi răspunde ea, şi zâmbesc, uitându-mă la telefon. Ne-am scris tot timpul cât am fost plecat şi ne-am trimis poze. Îi studiez fotografiile, le memorez şi o aştept cu nerăbdare pe următoarea.

Pe ecran îmi apare un e-mail, cum că pachetul e pe drum.

Nu-mi amintesc să fi comandat ceva la apartament. De obicei, Pippa se ocupă de chestiile astea şi foloseşte cardul de credit pe care i l-am dat.

Avem veşti bune! Achiziţia a fost livrată şi ar trebui să ajungă în cursul zilei de azi.

(1) Satisfyer – jucărie personală cu sucţiune a clitorisului, pentru plăcerea ei devastatoare.

Inima mi se opreşte.

Am uitat cu totul de asta.

La naiba! Pulsul mi-o ia razna când îmi amintesc. Stăteam întins în pat, în boxeri, aveam erecţie şi i-am cumpărat Pippei o jucărie sexuală.

La naiba! Nu. La naiba! Nu-mi vine să cred c-am făcut aşa ceva. Nu e în regulă. Doar lucrează pentru mine. Şi nu mi-a cerut

niciodată așa ceva. Încearcă să mențină interacțiunea la nivel profesional. Și eu încerc același lucru. Mă sufoc.

– Ești bine, Streicher? întreabă Volkov, care stă lângă mine.

– Da, bombăn eu, în timp ce inima mi-a luat-o razna.

La naiba!

Linkul de urmărire arată c-o să ajungă la o jumătate de oră după ce o să ajung eu. Pielea mi-a luat foc, și transpir. Dacă mă grăbesc, poate o să ajung la timp cât să interceptez pachetul.

Mi-o și imaginez pe Pippa primindu-l, cu o expresie oripilată și dezgustată. După toate mesajele de săptămâna asta, toate zâmbetele pe care mi le-a oferit, toate plimbările la care am ieșit, am reușit să stric tot.

Tocmai am stricat orice reprezintă Pippa pentru mine.

– Echipajul din cabină să se pregătească pentru decolare, spune pilotul.

Însoțitoarele de zbor se asigură că toată lumea are centura pusă și ușa avionului se închide. Inima îmi bate cu putere, și sunt blocat în avionul ăsta afurisit cinci ore, în care nu fac decât să mă rog ca Pippa să nu primească afurisitul de colet înainte să ajung eu acasă.

În clipa în care aterizăm, sar de pe scaun și îmi scot geanta de sus. Băieții mă privesc circumspecți.

– Pardon! spun eu tăios în timp ce o iau spre partea din față.

Avionul încă nu s-a oprit, iar una dintre însoțitoarele de zbor își dă ochii peste cap din cauza comportamentului meu.

Nu-mi pasă că sunt nepoliticos. Trebuie să ies primul din avionul ăsta. Dacă nu ajung la timp, o să fiu un om terminat. Nici măcar nu e vorba că va trebui să-mi caut o asistentă nouă. Dacă Pippa o să vadă că i-am luat o jucărie sexuală, o s-o pierd pe singura persoană din orașul ăsta de care chiar îmi place.

Simt că mi se face greață.

Sunt fix în spatele echipajului de zbor când ușa e deschisă. Dac-ar fi un zbor normal, nu cu un avion privat, sau dacă n-aș fi cunoscut în oraș pentru faptul că joc hochei, probabil aș fi arestat

din cauza felului în care mă port. Însă echipajul pare neimpresionat și-mi face semn s-o iau înainte.

– Îmi pare rău, e o urgență, bombăn eu când trec pe lângă ei.

Alerg prin aeroport. La cât sunt de mare, sunt foarte ușor de recunoscut în orașul ăsta. Oamenii se holbează, fac poze și filmează. Probabil arăt ca Terminatorul la cum alerg. Geanta mi se agață de cotul cuiva, și persoana respectivă se dezechilibrează.

– Îmi pare rău! strig peste umăr, însă nu mă opresc din alergat.

Din fericire, în aeroport există o ieșire specială pentru zborurile private. Aștept după persoana din fața mea. Respir greoi și sunt transpirat tot.

Nu există vești noi despre locația coletului. Încă n-a fost livrat. Înghit cu noduri. Nervii îmi sunt întinși la maximum. În viața mea n-am mai fost așa încordat. Nici înaintea unui meci, nici când am aflat că mama are atacuri de panică. Niciodată.

Nu știu ce înseamnă asta și nici n-o să aprofundez problema acum. Persoana de la ieșire mă privește cât îmi procesează pașaportul. Văd în privirea ei momentul în care mă recunoaște. Mă simt și mai vinovat. Dacă n-aș fi jucător profesionist de hochei, îmbrăcat într-un costum mai scump decât salariul multora pe o lună, aș fi luat la întrebări, la cât de dubios arăt.

– Să aveți o zi bună, domnule Streicher! spune el, făcându-mi semn să trec. Să ne oferiți mai multe apărări de poartă!

– S-a făcut, strig eu, în timp ce mă grăbesc să trec de ușă.

Uberul mă așteaptă în față, și urc repede. Mi-am lăsat mașina la apartament, în caz c-avea Pippa nevoie de ea.

– 500 de dolari ca să mă duci acasă cât de repede poți, îi spun șoferului, în timp ce scot banii din portofel.

Următoarele douăzeci de minute sunt absolut oribile. Șoferul conduce cu mult peste limita de viteză și e claxonat de foarte multe ori. Bat nerăbdător din picior și scrâșnesc din dinți. Ba mă uit la geam, ba verific pagina de urmărire a coletului.

Când oprește în fața blocului meu, îl plătesc și țâșnesc afară din mașină. Durează o eternitate până vine liftul și o altă eternitate până ajunge la etajul meu. O femeie în vârstă coboară

la etajul zece. Cu greu reușesc să nu o împing afară din lift. Nu mai am răbdare.

Într-un final, ușa liftului se deschide la ultimul etaj, și ajung la ușă într-o fracțiune de secundă.

Nu e nici un colet pe jos. Pulsul îmi răsună în urechi. Încă n-am scăpat. Ar putea fi înăuntru sau jos, la portar.

În apartament e liniște. Daisy vine la mine, dând din coadă, iar eu o iau în brațe absent și o mângâi în timp ce scanez apartamentul și deschid ușa de la dulapul de sub chiuvetă, ca să verific cutia cu reciclări.

N-o văd pe Pippa. Nu văd nici un colet. Nu văd nici o cutie goală. Sun jos la intrare, unde mi se confirmă că n-au primit nici un pachet. Respir ușurat și, încet, revin la normal. Coletul n-a ajuns încă.

Oftez și mă reazem de ușă, ca să-mi trag sufletul. Tocmai am îmbătrânit un deceniu. O mângâi din nou pe Daisy, apoi o las jos. Se întoarce pe canapea și se culcă la loc. Pe măsură ce mă liniștesc, îmi trec mâna peste față.

A fost prea aproape.

Urc la etaj, spre camera mea, ca să mă schimb, când aud un zgomot care mă face să înlemnesc. Un geamăt. Mă uit spre ușa camerei Pippei.

Se aude un zgomot ca o vibrație rapidă, ritmată, urmat de un geamăt sugrumat.

Tot sângele mi se duce la penis. Nu am ajuns înaintea jucăriei. Ea a ajuns înaintea mea și e folosită chiar acum de asistenta mea cea drăguță.

CAPITOLUL 32

Pippa

Val după val de plăcere intensă radiază din punctul în care îmi lipesc jucăria de clitoris. Tremur. Îmi arcuiesc spatele, sunt încordată. Am gura deschisă și ochii închiși, în timp ce mă bucur de cel mai intens orgasm din viața mea.

Când nu mai pot, opresc jucăria și mă prăbușesc pe perne, încercând să-mi revin.

A fost incredibil. Înalț capul și mă uit la jucăria trimisă de Hazel. Nu-mi vine să cred. Tot corpul mi-e relaxat, și râd.

Chestia asta a funcționat, și încă repede. Poate până la urmă chiar nu e nimic în neregulă cu mine. Îmi mușc buza și-mi zâmbesc. Faptul că m-am gândit la Jamie în timp ce-am folosit jucăria a făcut momentul și mai intens.

Bun, și ce dacă am o pasiune pentru el? Mereu am avut. N-o să fac nimic în privința asta. Inspir adânc și mă îmbrac, apoi cobor.

Jamie e în bucătărie și scoate vasele din mașina de spălat vase. Arată absolut delicios în pantalonii lui de sport și bluza gri cu mâneci lungi. Ceva din felul în care materialul subțire i se lipește de piept și umeri mă face să vreau să mă întorc în camera mea și să folosesc jucăria din nou.

– Te-ai întors! exclam eu, cu un zâmbet imens pe buze.

Săptămâna asta i-am scris că lui Daisy i-a fost dor de el, dar adevărul e că mie mi-a fost dor de el.

Mă priveşte cu o expresie pe care nu reuşesc s-o deslușesc în clipa când îl iau în braţe. Doar când faţa mi-e lipită de pieptul lui şi închid ochii, îmi dau seama că poate nu ăsta e modul în care asistenţii îşi întâmpină şefii.

Însă n-am destulă energie cât să-mi pese. Jucăria aia m-a epuizat.

– Cum a fost zborul?

Când fac un pas în spate, Jamie nu mă priveşte în ochi şi e roşu în obraji. Se îndepărtează de mine şi îşi încrucişează braţele la piept.

– Bine. În regulă.

– Bine.

Îi zâmbesc din nou.

Sunt atât de relaxată. Hazel o să fie atât de plină de ea, iar eu o să-i cumpăr flori, în semn de mulţumire. De fapt, nu, o să-i iau toată florăria. Merită toate florile din lume.

Mă uit la Jamie, care înghite cu noduri. Se uită la mine, apoi închide ochii şi se încruntă.

– Eşti bine?

– Da, spune el, apoi pleacă valvârtej la etaj.

Îl privesc mirată cum dispare.

– Morocănosule! strig după el.

Îşi trânteşte uşa şi, când mă întorc în camera mea peste câteva minute ca să iau ceva, aud c-a dat drumul la duş. Probabil e obosit după zbor.

Deschid sertarul noptierei, unde am pus jucăria, şi zâmbesc. O s-o folosesc din nou în seara asta.

CAPITOLUL 33

Pippa

În dimineața următoare, eu și Daisy tocmai ne întoarcem de la plimbare, când ne întâlnim cu Jamie în holul din fața apartamentului său.

– Pleci?

Nici nu poate să mă privească în ochi, doar își pune geanta pe umăr.

– Da.

– Succes la antrenament!

– Mulțumesc! Într-un final, se uită la mine, și mi se pare c-o să fugă spre lift, dar nu se mișcă. Ce planuri ai pentru azi?

Nu pot să-i spun primul lucru care-mi vine în minte. „O să mă joc cu noua mea jucărie, în timp ce o să-mi imaginez că stau în poala ta și mă frec de erecția ta imensă."

Clar nu pot să spun asta. Fața îmi ia foc și corpul mi se încordează.

Am folosit jucăria aia continuu.

N-am avut niciodată una, așa că nu știam cât de incredibile sunt. În turneu, nu aveam intimitate, deci n-aveam cum să folosesc una. Și, chiar dac-aș fi avut, sunt sigură că mi-ar fi căzut din geantă în cel mai prost moment posibil, de față cu toată lumea.

– O să mergem într-o drumeție cu Hazel. Și poate o să cânt la chitară puțin.

Privirea lui devine caldă și tandră, iar asta trezește un sentiment ciudat în mine. Îmi place expresia aia pe fața lui chipeșă, cu trăsături tăioase. Îmi place să mă privească așa.

– Asta e grozav, privighetoareo! spune el și zâmbește pieziș.

Inima îmi bate cu putere. Aș face orice ca să zâmbească din nou. Îmi susține privirea, și fluturii din stomac se intensifică.

– Să-mi trimiți o poză din drumeție.

Încuviințez și-i zâmbesc. Îmi readuc aminte că nu vrea decât să știe cum e Daisy.

După ce ne luăm rămas-bun, mă duc în camera mea și scot chitara. Cânt la ea cam o oră și încerc să scriu niște versuri, dar n-am inspirație. Așa scriam muzică. Cream câteva părți ale cântecului, poate un vers, refrenul, poate partea de început, după care completam restul. Însă azi, nimic nu pare să fie destul de bun. Nimic nu pare demn să creez un cântec în jurul său. Mi-i tot imaginez pe Zach și pe managerul lui.

Expir frustrată. Halal muzician aș fi! Nu pot să fac asta nici măcar ca hobby fără să fiu copleșită de îndoieli.

– Săptămâna viitoare vor scoate la concurs postul din marketing pentru solicitările interne, îmi spune Hazel după-amiază, în timpul drumeției.

– Grozav!

Mă imaginez în ședințe, discutând despre parteneriate cu branduri, strategii de campanie sau refacerea logoului. În comparație cu programul haotic și lung din timpul unui turneu, o slujbă de birou îmi va permite să am o viață normală.

Poate chiar mă voi împrieteni cu oamenii de acolo. Dar dacă cineva o să râdă de mine sau de ideile mele? O să fiu bine, pentru că o idee de marketing nu face parte din sufletul meu, precum cântecele.

Cad pe gânduri. Dac-o să lucrez pentru Departamentul de marketing, n-o să-i mai văd pe Jamie și pe Daisy.

Buna mea dispoziție dispare imediat. Dar este cel mai bine așa. Mă gândesc la cum am încercat să scriu muzică dimineață

și la cât de paralizată am fost de ideea unei critici. Nu sunt ca Zach, care mereu reușește să ignore lucrurile negative.

– Nu trebuie să depui un CV pentru job, șoptește Hazel, doar pentru că asta își doresc mama și tata....

– Dar vreau, o întrerup eu. Pentru asta am mers la școală.

Mă privește circumspectă. Nu mă crede. Hazel a reușit mereu să vadă prin mine.

Deja știu cât de fericiți vor fi părinții mei doar când vor auzi că m-am înscris pentru jobul ăsta. M-au bătut la cap non-stop cu asta.

În plus, abia am reinceput să fac muzică. Nu vreau să pun presiune pe mine și să fac din asta centrul vieții mele. Nu vreau decât să-mi placă din nou.

Schimb subiectul și îi arunc un zâmbet cu subînțeles lui Hazel.

– Să nu uit. Mulțumesc pentru cadou! A întrecut orice limită? Absolut. Îmi pasă de asta? Nu chiar.

Ea mă privește nedumerită.

– Poftim?

– Jucăria.

– Ce jucărie?

– Cea pe care mi-ai trimis-o.

– Dar nu ți-am trimis nimic.

– Ba da. *Satisfyer*-ul.

Hazel râde.

– Nu ți-am trimis așa ceva, deși este o alegere grozavă. Toată lumea optează pentru vibrator, dar e cam zgomotos, zice ea și încearcă să redea sunetul. Uneori, e prea mult.

Mă opresc.

– Tu mi l-ai trimis.

– Ba nu, zice ea.

Atunci...

Dumnezeule! Rămân mască. El e singura persoană, în afară de Hazel, care știe unde stau. Până și cei de la birou au trecută tot adresa lui Hazel, deși știu că locuiesc cu Jamie.

– Ce-i cu fața asta? mă întreabă Hazel.

Mă uit în gol. Fața mi-a luat foc, și o să mor de rușine, excitare sau șoc, una din trei.

Jamie Streicher mi-a trimis o jucărie sexuală, pe care am folosit-o non-stop în timp ce mă gândeam la el.

Îmi apare în minte imaginea cu el în bucătărie, când m-a privit incomod, după ce ieșisem din cameră având strălucirea dată de orgasm. Îmi duc mâinile la față. O să mor. În orice clipă, o să mă evapor.

– Dumnezeule, șoptesc eu.

– Ce e?

– Cred că Jamie mi-a trimis-o.

– Minunat, zice ea amuzată.

– Ba nu, nu e deloc minunat.

– Te plaaaaaace, spune ea entuziasmată.

– Ba nu mă place.

Privirea ei spune însă contrariul.

N-are cum. A subliniat că sunt asistenta lui. O privesc nedumerită pe Hazel, în timp ce pulsul mi-o ia razna.

– Am mers cu el la o petrecere unde a fost și Zach, și Jamie s-a prefăcut că e iubitul meu și a avut erecție când m-am așezat în poala lui.

Hazel rămâne mască, însă în ochi i se citește în continuare amuzamentul.

– Spune-mi tot!

Când termin de povestit, Hazel clatină din cap.

– Vrea să se culce cu tine.

Mi se face pielea de găină și nu pot să respir bine.

– Nu știu ce să fac.

– Vrei să te culci cu el?

„Răzbunarea supremă ar fi să fac sex cu tine." Nu-mi vine să cred că i-am zis asta.

– Da, dar nu putem.

Hazel oftează.

– Știi ce părere am despre jucătorii de hochei, dar, dacă amândoi vreți, de ce nu?

Pentru că deja îl plac mai mult decât ca pe un prieten. Dac-o să mă îndrăgostesc de el, doar ca să mă mut de la el peste câteva luni și să nu mai vorbim niciodată? Dac-o să-l plac prea mult, și el o să mă trateze ca Zach?

Deja am fost distrusă o dată anul ăsta. Nu mai pot să trec prin asta din nou. Jamie e incredibil de sexy și e prea bun pentru mine. E imposibil să nu-mi frângă inima.

– Pippa, doar ai grijă să menții relația cu el la un nivel superficial! Bărbații sunt doar la fel de fideli ca opțiunile pe care le au, mai ales tipii ăștia. Nu uita cine e și nu-ți implica emoțiile în asta!

E ușor pentru ea să spună asta. Hazel are mereu relații temporare și necomplicate, dar eu nu știu cum să fac asta.

Locuiesc cu Jamie. Lucrez pentru el. Ne scriem și vorbim despre cum ne-a fost ziua. Câinele lui e prietenul meu cel mai bun. Îmi petrec timpul cu mama lui.

Nimic din toată situația asta nu e simplu. Deja sunt implicată emoțional, și, dac-o să continui, o să mă doară al naibii de tare.

În după-amiaza aia, ajung acasă mai devreme decât mă așteptam. Văd pantofii lui Jamie la intrare, dar în apartament e liniște. Daisy e obosită după plimbare, așa că se urcă pe canapea să doarmă. Eu mă duc în camera mea, să-mi încarc telefonul.

Când trec pe lângă ușa lui Jamie, îl aud șoptindu-mi numele.

Îngheț pe loc. Vorbește despre mine la telefon? Mă apropii ca să trag cu urechea. Știu că nu e frumos, dar vreau să aud ce spune, dacă e vorba despre mine. Mi se face pielea de găină când îmi lipesc urechea de ușă.

– La naiba! șoptește el, pe același ton pe care l-a avut și când ne-am sărutat.

E ca un geamăn plin de dorință.

Fac ochii mari și simt că iau foc când mi-l imaginez de cealaltă parte a ușii mângâindu-și penisul și scâncind de plăcere.

– Pippa.

Îi aud geamătul prin ușă și simt cum mă umezesc.

Șeful meu se masturbează și-mi geme numele. Mă străbate un fior și îmi imaginez că am fi împreună. Îmi închipui corpul lui lucrat în timp ce mă atinge și mă stârnește.

Jamie ar fi atât de diferit de Zach în pat. „Poți s-o faci." Asta mi-a spus Jamie când ezitam să cânt în bar.

Pun pariu că ar spune asta și în pat.

CAPITOLUL 34

Jamie

Pippa se întoarce acasă seara următoare, cu Daisy, şi se opreşte în bucătărie, cu un zâmbet surprins pe faţă.

– Ce e asta?

Arată spre dezastrul pe care l-am făcut.

Îmi frec ceafa şi mă simt stupid. Nu pot să cred că mi s-a părut o idee bună.

– Cina, şoptesc eu, apoi îmi mut privirea. Am pregătit cina pentru noi.

Sunt o epavă. Mă gândesc întruna la ea şi la orgasmele pe care le are în cameră datorită jucăriei şi-mi fac griji c-o să afle că eu i-am trimis-o. Sigur nu ştie că eu am trimis-o. Altfel, ar fi demisionat sau ar fi sunat la Resurse umane. Mi se face rău doar când mă gândesc c-ar putea să se mute. Îmi vine să-mi iau câmpii când îmi imaginez expresia ei după ce o să afle că eu i-am luat jucăria.

Am încercat să separ gândurile legate de Pippa. Am încercat s-o pun într-o cutie separată în mintea mea şi să păstrez gândurile legate de gura ei voluptuoasă, sânii perfecţi şi fundul rotund şi numai bun de pălmuit pentru momentul când mă bag în pat în fiecare seară.

Planul nu funcţionează însă. Mă gândesc mereu la ea, iar faptul că i-am cumpărat jucăria aia ameninţă să ne afecteze relaţia, oricare ar fi ea.

Simt că-mi pierd controlul, așa c-am pregătit cina pentru noi doi. Nu știu de ce. Nu par să mai gândesc rațional, nu când vine vorba despre Pippa.

– Nu știam că gătești.

Ridic din umeri, de parcă nu e important.

– Nu trebuie să mănânci dacă nu vrei.

– Vreau, sunt doar surprinsă, atâta tot. Îmi zâmbește, și mă mai liniștesc puțin. Sunt plăcut surprinsă.

Oare văd bine? A roșit? Se duce la cuptor și se uită înăuntru.

– *Enchiladas?*

Încuviințez.

– Fasole neagră, cartof dulce și spanac. Vor fi gata în douăzeci de minute.

Merge la etaj, ca să-și ducă lucrurile, și expir ușurat. Peste cinci minute, când se întoarce în bucătărie, eu umplu mașina de spălat vase. Îmi întinde un castron, și ni se ating degetele. Simt fiori de electricitate și mă dau în spate.

– Ce ai pățit? Ești așa agitat, mă întreabă ea amuzată.

– Sunt bine, zic eu în timp ce mă încordez.

– Jamie, umerii ți-au ajuns la urechi. Ai nevoie de un masaj?

Penisul mi se întărește când mă gândesc la mâinile ei atingându-mi ceafa. La naiba!

– N-am nevoie de un masaj.

Pippa ridică mâinile.

– N-am spus că ți-aș face eu. Relaxează-te!

O dau în bară. Inspir adânc. Pippa se duce în fața chiuvetei, ca să spele un cuțit. Fără să gândesc, o iau de umeri și o dau laoparte.

– O să fac eu curat. N-am făcut dezastru ca să cureți după mine.

– Știu, dar te ajut cu drag. Și eu locuiesc aici.

– Pippa. Așază-te!

Pune cuțitul curat pe prosopul de uscat și mă privește îngrijorată.

– Am greșit cu ceva?

– Nu. Îmi pare rău! Sunt stresat azi.

Mă urăsc pentru comportamentul pe care-l am.

– Pot să te ajut cu ceva?

Mi-o imaginez din nou stând în genunchi în timp ce penisul meu e în gura ei senzuală. Mă pregătesc s-o refuz, dar îmi apare în minte o altă imagine. Noi doi, în sufragerie, în miezul nopții, în timp ce ea cântă la chitară.

– Muzică. Asta m-ar ajuta.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă sprijin de tejghea.

Zâmbește și se întinde după telefon.

– Pot să fac pe DJ-ul fără probleme.

– Nu.

Mă privește întrebătoare.

– Tu.

Se strâmbă, dar îmi susține privirea.

– Chestia aia s-a întâmplat o singură dată.

Zâmbește de parcă glumește, dar îi observ vulnerabilitatea din ochi și simt o apăsare în piept.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Eu am pregătit cina.

Și eu o tachinez, dar nu chiar.

Ne privim, și simt cum determinarea îi dispare.

– Haide, privighetoareo! Chiar o să mă faci să implor?

Pufnește și își dă ochii peste cap.

– Bine, dar asta doar pentru că e evident c-ai o zi proastă.

Zâmbește, și îi dispare expresia ezitantă pe care o avea.

Se duce în camera ei și se întoarce cu chitara, apoi se așază pe canapea. Stau în mijlocul bucătăriei dezordonate și mă uit cum își pune chitara în poală și cureaua peste umăr.

Pare prea frumos ca să fie adevărat.

– M-am mai jucat cu niște acorduri, spune ea cu un zâmbet amuzat, aproape rușinat, care mă face să vreau s-o sărut din nou. Nu e un cântec foarte bun.

– Eu o să hotărăsc asta.

– Bine.

Zâmbește din nou și începe să cânte.

Muzica ei umple apartamentul, și simt o presiune caldă în piept. Cântecul e plin de speranță, dulce și distractiv. E despre

cum să-ți revii după un eșec. Vocea Pippei e delicată, dar puternică, și își controlează notele ca o profesionistă. Face totul să pară simplu.

În timp ce cântă despre cum să treci peste perioade grele, mă întreb dacă am ajutat-o în vreun fel. Dacă discursul meu de încurajare pe care i l-am ținut la petrecere, despre revenirea pe gheață, a influențat-o în vreun fel.

Sper că da.

Cântă un vers despre întâlnirea unei persoane mai bune. Atunci, apare un gând urât. Dacă se gândește să meargă mai departe cu altcineva? Mi-o imaginez folosind aplicațiile pentru întâlniri și mi se face greață. Îmi imaginez tipi care bat la ușă, ca s-o scoată la întâlniri, și mă doare maxilarul de la cât am strâns din dinți.

Cântecul se termină, și-mi zâmbește jenată.

– Nu te văd curățând prea mult, mă tachinează ea.

– Tu l-ai scris?

Încuviințează.

– Știu că mai trebuie șlefuit.

– De ce faci asta? o întreb eu fără să gândesc. Mereu te desconsideri.

Îi observ disconfortul pe chip, și se foiește.

– Probabil spun asta prima ca să le-o iau înainte celorlalți.

Când mă privește, îmi vine s-o sărut din nou. Fie și doar ca să-i distrag atenția de la idioții care au făcut-o să simtă că nu e destul de bună.

– N-aș face niciodată așa ceva, privighetoareo.

Îmi susține privirea, apoi încuviințează subtil.

– Știu.

Sunt topit după fata asta.

– Cum poate să te accepte cineva dacă tu refuzi ce ai de oferit?

Își mușcă buza, mă privește, și, în loc să insist, fac un semn cu degetul.

– Următorul.

Râde, și tensiunea se disipează.

– Autoritar.

În timp ce fac curat, Pippa continuă să cânte. Daisy sforăie pe canapea și, când sună cronometrul, scot mâncarea și îi fac semn Pippei să ia loc la masa pe care am aranjat-o.

În aer se simte entuziasmul. Parcă suntem la o întâlnire. Ba nu, e ceva mai mult. E ceva natural, simplu și necesar, de parcă suntem un cuplu. Daisy își mănâncă cina din castronul ei, iar Pippa o privește amuzată cum dă din coadă.

Parcă suntem o familie.

Simt un nod în stomac. Nu suntem, și știu asta. Doar încerc să mă asigur că n-o să pierd o persoană de care chiar am nevoie anul ăsta.

Pippa ia o gură din mâncare și șoptește plină de apreciere.

– Jamie, e foarte bun.

Zâmbesc în timp ce mă uit la farfurie.

– Mulțumesc! Găteam asta pentru mama când eram mic.

Îmi zâmbește, pe jumătate confuză, pe jumătate amuzată.

– Găteai când erai mic?

Încuviințez și strâng paharul cu apă în mână. Amintirile dau buzna. Camera slab luminată a mamei, cu perdelele trase, în miezul zilei, și ea dormind sub pătură. Într-o perioadă, n-a făcut decât să doarmă, săptămâni la rând, până a ieșit din starea pe care o avea. Așa le spunea, stări.

– Bine, spune Pippa, fără să insiste.

Tocmai reacția ei mă face să-mi doresc să-i împărtășesc mai multe. Felul în care-mi oferă spațiu îmi dă de înțeles că ce-i spun o să rămână între noi. Nu ar vorbi niciodată cu presa sau cu prietenii ei.

– Mama a suferit de depresie când eram mic, așa că, uneori, trebuia să-mi gătesc singur.

Mă privește îngrijorată, dar nu cu milă.

– Îmi pare rău să aud asta!

– E-n regulă, m-am descurcat.

Îmi zâmbește înțelegătoare.

– De asta ai grijă de toată lumea.

– N-am de ales, spune el, ridicând din umeri.

Mă strânge ușor de mână. Are pielea catifelată, și mă încordez sub atingerea ei. Mă abțin să o trag în poală, ca la petrecere.

– Îmi pare rău! șoptește ea.

Când îmi vede expresia sumbră, își trage mâna.

Seara asta nu merge deloc bine. Mâncăm într-o atmosferă tensionată. Când terminăm, se ridică să spele farfuriile, dar o opresc.

– O să mă ocup eu de asta, spun eu mai tăios decât voiam.

Se așază pe canapea și își ia chitara din nou. Mai cântă un cântec în timp ce curăț bucătăria mai atent ca oricând. Dacă mă opresc, o să se oprească și ea din cântat. Nu vreau asta, sunt disperat să-i aud vocea. Când cântă pe canapea, atmosfera de aici e caldă.

Când termină, se uită la mine și zâmbește.

– Cred c-ai curățat locul ăla.

Mă uit în jos, la locul unde frec blatul deja curat.

Își mușcă buza. Se vede că e agitată.

– Vrei să te așezi lângă mine?

Picioarele mi-au luat-o deja spre sufragerie. Se pare că nu pot s-o refuz. Mă așez pe scaunul din fața ei.

Face o pauză și mă privește plină de ezitare.

– E totul în regulă între noi?

– Da, Pippa.

Mă studiază și își mușcă buza de jos. Mă gândesc doar la cum a fost când i-am gustat buza de jos, la sărutul de la petrecere.

La naiba, ce n-aș da să simt asta din nou.

Între noi se lasă tăcerea, apoi mă ridic. Sunt la limită. Dac-o să stau în continuare lângă ea, o să fac ceva stupid.

Ajung până pe holul din fața camerei mele, când îi aud vocea.

– E vorba despre jucăria pe care mi-ai luat-o?

Urcă treptele și își încrucișează brațele la piept.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Bineînțeles că a ghicit cine i-a trimis-o.

– Pippa, îmi pare așa rău!

Se uită la mine. Nu reușesc să-i citesc expresia.

– De ce?

Clatin din cap, incredibil de emoționat.

– Am întrecut limita. Tu mi-ai mărturisit chestia aia, și nu vreau să te fac să te simți incomod. Băusem și mă gândisem la tine toată ziua.

La naiba, nu voiam să spun asta.

– Pentru că ne tot trimiseserăm mesaje. Mă gândisem întruna la ce ziseseși la petrecere. Privirile ni se intersectează, și sângele îmi clocotește. Îmi place să fii aici. Îmi place când cânți în apartamentul meu și îmi place să vii la meciuri.

Pippa zâmbește.

– Îmi place să ies la plimbări cu tine și să pregătești cina.

Mă doare inima. Nu pot decât să încuviințez. Nu-mi vine să cred că aproape am stricat totul doar pentru că eram excitat.

Își bagă mâinile în mânecile puloverului.

– Și îmi place să vin la meciurile tale și să petrec timp cu mama ta.

Deja nu facem decât să înșirăm și mai multe motive pentru care n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut.

– Am folosit-o, spune ea, în timp ce-și umezește buzele.

Îmi opresc un geamăt când îmi aduc aminte cum am auzit-o având orgasm. Nu pot decât să-mi imaginez cum arăta. Nu pot să mă opresc din a-mi imagina asta.

Nu pot s-o mint.

– Știu.

– Serios?

Face ochii mari.

– Locul ăsta nu e izolat fonic.

Îmi frec nasul. Acum, că știe, poate o să fie mai atentă, ca să nu fiu nevoit să am erecție toată ziua.

Se foiește și își lipește coapsele.

– Te-am auzit spunându-mi numele când erai în camera ta ieri, șoptește ea, înroșindu-se.

Îngheț. Ieri i-am șoptit numele când mă masturbam gândindu-mă la ea. Doar când îmi amintesc asta, tot sângele mi se duce la penis.

– Nu te-am auzit când ai ajuns acasă.

Ne privim îndelung, și între noi ies scântei. Își mușcă buza de jos și o privesc fascinat. Mă întreb dac-ar face asta și dacă aș pătrunde-o cu degetele.

Închid ochii. La naiba! Oricât de mult încerc, nu pot să-mi scot ideile astea din minte. Simt cum mi se întărește penisul.

– Jamie, șoptește ea.

O privesc. Ceva din ochii ei îmi spune că urmează să se întâmple ceva periculos. O să spună ceva ce n-o să-mi iasă din minte. Știu asta.

– Ce e?

– De ce mi-ai cumpărat jucăria aia? Spune-mi adevărul!

Fac un pas spre ea. Sunt la un pas să-mi pierd tot autocontrolul.

– Pentru c-am vrut să-ți ofer ceva ce el n-a putut.

Își lasă privirea în jos, spre erecția mea, unde mi se duce tot sângele.

Continui să vorbesc, pentru că se pare că nu pot să țin secrete când sunt în preajma ei.

– Pentru c-am vrut să-ți ofer cel mai intens orgasm posibil, și aia părea să fie singura cale. Și nu vreau s-o facă altcineva.

Înghite cu noduri și roșește din nou, dar nu-și mută privirea. Atmosfera dintre noi e tensionată și electrică. Mai fac un pas spre Pippa.

– A funcționat? o întreb, pentru că nu pot să mă abțin.

Respiră greoi și încuviințează, iar eu simt o presiune în testicule. Ar trebui să mă duc în camera mea. O să-mi pierd controlul, la cum mă privește.

Controlul mi se fisurează însă, și înaintez, până când e lipită de perete. Pieptul meu îl atinge pe al ei, și îi simt respirația pe gât când își ridică ochii, ca să mă privească în ochi.

– Nu mă mai privi așa, privighetoareo!

Îmi sprijin antebrațul de perete, deasupra capului ei.

– Sau ce?

– Sau o să-mi pierd mințile, spun, de parcă asta nu s-a întâmplat deja. Nu mă gândesc decât la tine folosind jucăria aia.

Îmi aruncă un zâmbet timid, plin de tachinare. Știe exact ce efect are asupra mea.

„Trebuie să stai la distanță", îmi repet. Însă vocea devine din ce în ce mai îndepărtată.

– Vrei să-mi arăți?

Cuvintele mi se revarsă din gură înainte să le opresc.

Ignor complet vocea din minte care-mi cere să fiu rațional. Ce e între noi nu e o relație. Pippa n-are experiență în pat și eu am. Cine ar putea să-i arate adevărata ei valoare mai bine decât mine, un bărbat care o apreciază?

Pupilele i se dilată în lumina slabă de pe hol.

– Bine.

Îmi pierd controlul, o trag spre mine și o sărut.

CAPITOLUL 35

Pippa

Jamie mă sărută de parcă e supărat pe mine. Apăsat, disperat, aspru, de parcă își varsă toată frustrarea pe mine.

Ador asta.

Oftez ușurată, deoarece buzele lui sunt din nou peste ale mele. Parcă beau apă după un maraton. Atât de necesar, atât de dorit, atât de bine.

Mă trage de păr, îmi dă capul pe spate și îmi acaparează gura. Scântei de plăcere mi se plimbă pe piele, iar sărutul lui mă ameţeşte. Îi sug ușor limba, și geme.

– Mă omori, îmi spune el între săruturi.

E furios. Încântarea și dorința mă încălzesc între picioare. Barba lui mă zgârie, iar buzele lui practic le învineţesc pe ale mele, dar nu-mi pasă. Am nevoie de mai mult.

Geme, de parcă are dureri, și își lipește fruntea de a mea. Îl mângâi pe piept. Dumnezeule, vreau să-l văd din nou la bustul gol, ca în noaptea aia în bucătărie.

– La naiba! Trebuie să văd cum ai orgasm folosind jucăria pe care ți-am cumpărat-o, șuieră el, iar privirea îi scapără.

Îmi caută înfometat buzele, și simt o presiune între picioare când îmi mușcă buza de jos. Îmi scapă un geamăt. Aerul îmi alunecă din plămâni când își folosește șoldurile ca să mă lipească de perete. Îi simt erecția groasă pe abdomen.

Să-l sărut pe Jamie e mai sexy decât orice am făcut vreodată cu Zach.

Mă sărută apăsat pe gât, și eu stau pe loc, în timp ce inima îmi bate cu putere, de parcă sunt într-un vis. Plutesc – și încă n-am făcut nimic. Se dă în spate, și îi simt imediat absența.

Deschide ușa de la dormitorul meu, mă privește și arată spre camera mea.

– Treci înăuntru! îmi ordonă.

Tremur. Felul autoritar în care se poartă cu mine mă face să mă simt dezlănțuită, departe de cum sunt de obicei, și nu mă deranjează deloc.

Inima îmi bate cu putere, și intru în cameră, trecând pe lângă el. Mă opresc și mă întorc când ajung lângă pat. Vine după mine și își încrucișează brațele la piept.

– Ei bine? întreabă el.

Dumnezeule! Stomacul mi se întoarce pe dos, și toată excitarea de mai devreme începe să dispară. Probabil s-a culcat cu sute de femei, iar eu habar n-am ce să fac în momentul ăsta.

O să râdă de mine. Așa cum au râs și Zach și managerul lui. Mă uit la el, și expresia i se schimbă.

– Privighetoareo, vrei să ne oprim? mă întreabă el, în timp ce mă privește în ochi.

– Nu, doar că... Mă opresc și mă uit spre noptieră. Nu știu cum să fac partea asta.

Privirea îi devine tandră. Face un pas în față și își afundă mâna în părul meu.

Dumnezeule, ce bine e! Închid ochii când mă sărută. Toate emoțiile dispar.

– Dezbracă-te și așază-te pe pat!

Se retrage și mă privește. Ceva din felul în care mi-a spus asta îmi dă fiori.

– Ai înțeles?

Încuviințez, amețită.

– Bine.

Îmi dă drumul la păr, se trage în spate și își încrucișează brațele.

Pulsul mi-o ia din nou razna când îmi dau jos puloverul. Când trag de cămașă, Jamie ridică dintr-o sprânceană.

– Mai lent.

Simt un alt vârtej de căldură între picioare. Îmi place latura asta a lui, primară, autoritară, care mă dorește. Îmi dau cămașa jos îngrozitor de lent. Văd cum îi zvâcnește maxilarul și privirea i se umple de pasiune. Își încleștează pumnii.

Privirea îi coboară spre sutienul meu, care e roz pal și din dantelă. Își plimbă limba peste buza de sus, în timp ce privirea îi e ațintită asupra pieptului meu. Mi se întăresc sfârcurile. Mi-l imaginez plimbându-și limba peste decolteu și simt un val de lichid între picioare.

Felul în care mă privește e așa plăcut.

Privirile ni se intersectează.

– Dă-ți tot jos! spune el.

Face semn spre pantaloni, și simt un alt fior.

După ce îmi dau jos blugii, se uită la chiloții mei din dantelă de parcă îl ofensează, dar știu adevărul. Înghite cu noduri în timp ce privește între picioarele mele.

– Chiloții tăi sunt umezi?

Încuviințez.

– Foarte bine. Închide ochii, iar maxilarul îi zvâcnește în timp ce inspiră din nou. Continuă!

Sângele îmi șuieră în urechi când mă pregătesc să-mi deschid sutienul. Nu-mi vine să cred că fac asta. Îmi vine să râd de entuziasm și emoții, de parcă sunt într-un roller-coaster. Când mi-l dau jos, privirea lui Jamie e îndreptată asupra sânilor mei. Mă străbate un fior de emoție.

– La naiba! șoptește el, mutându-și privirea și revenind la loc. Și chiloții, Pippa.

Mi-i dau jos. Mi se face pielea de găină de la privirea lui, care e fixată între picioarele mele. Mormăie și își trece mâna prin păr, apoi arată în spatele meu.

– Pe pat.

El e încă îmbrăcat complet, în timp ce eu sunt complet dezbrăcată. E ori cea mai intimidantă experiență pe care am avut-o

vreodată, ori cea mai sexy. Sau ambele. Îmi aud pulsul în urechi când mă întind pe pătură și perne. Coapsele mi se freacă, și simt o presiune între ele. Sfârcurile mi se întăresc, am pielea de găină și atunci mă lovește un gând.

Dacă n-o să pot avea orgasm?

Mă îngrijorez. Ar fi așa ciudat. Simt tensiune în piept și-mi mușc buza. Mă uit la Jamie, care stă deasupra mea, cu brațele încrucișate.

Deschide sertarul noptierei și, când vede jucăria, se oprește, apoi o ridică. Are privirea întunecată, luminată doar de lampa de pe noptieră. Un alt fior mă străbate și se oprește în centrul meu.

Îmi dă jucăria, apoi se îndreaptă și așteaptă. E atât de înalt, atât de lat în umeri. Pare prea mare pentru dormitorul meu.

– Așa? șoptesc eu.

Inima îmi bate cu putere. O să stea așa, lângă mine?

Încuviințează.

– Exact așa, privighetoareo.

Am emoții, dar nu vreau să mă opresc. O să mă gândesc mult timp de acum încolo la seara asta. La felul în care mă privește și la faptul că nu mă atinge, deși știu că vrea s-o facă.

Îl privesc în ochi când pornesc jucăria. Zumzetul ei umple dormitorul, și privirea lui se întunecă.

– Ce aștepți?

– Autoritar, șoptesc eu.

Îl văd cum ridică un colț al gurii.

Lipesc jucăria de clitoris și închid ochii.

Dumnezeule!

Îmi încordez mușchii coapselor. Felul în care-mi suge clitorisul e perfect, mai plăcut decât orice am simțit vreodată. Mă rog, sărutul lui Jamie de mai devreme e pe aproape.

Poate, dacă m-ar săruta între picioare, ar fi cel mai plăcut lucru pe care l-am simțit vreodată.

Oftez și-mi las capul pe spate. Îi simt privirea ațintită asupra mea. Dumnezeule, e așa sexy să-l simt lângă mine, privindu-mă cu expresia lui furioasă. Niciodată n-am crezut că mi-ar plăcea așa ceva.

Arunc o privire spre el. E în continuare furios. Simt cum căldura se strânge la baza spinării și un geamăt îmi scapă printre buze. Închid din nou ochii.

– Ține ochii deschiși! îmi ordonă el.

Îl ascult și-l privesc. Pare atât de furios, dar, când mă uit la pantalonii lui, îi văd erecția lipită de materialul pantalonilor.

Clitorisul îmi pulsează de fierbințeală și plăcere. Scâncesc.

– Ești aproape? mă întreabă.

Încuviințez.

Își arcuiește o sprânceană și mă privește de parcă mă urăște, dar observ și o afecțiune tandră în ochii lui.

– O să-mi spui numele când o să ai orgasm?

Un alt fior de căldură îmi pulsează între picioare. Sunt udă.

– Nu știu. Poate.

– Greșit. O să-l spui. Mai mult ca sigur.

Încrederea lui mă face să-mi opresc un râset. Mă încordez de la valurile de plăcere care-mi radiază de la clitoris în timp ce jucăria suge. Îmi imaginez gura lui Jamie acolo și privirea lui arzătoare când o ridică spre mine.

Ce bine e! Își trece mâna prin păr și-l ciufulește. E așa sexy! Îmi doresc așa mult să-l ating.

– La naiba, șuieră el printre dinți. Ești atât de sexy, Pippa! Abia aștept să ai orgasm pentru mine.

Încuviințez disperată și strâng pătura cu mâna liberă. Simt cum se strâng presiunea și fierbințeala, și plăcerea îmi străbate corpul.

Zach îmi apare în minte. Tresar, dau gândul laoparte, dar nu pot de tot. Îmi amintesc când eram în pat cu el și cât de mult mă grăbea.

Mi se încordează tot corpul, și presiunea dintre picioare dispare.

Nu. Nu, nu, nu. Nu acum. Eram așa aproape. Închid ochii și încerc să revin la starea de acum câteva secunde.

– Ce se întâmplă? mă întreabă Jamie încruntat.

– Nu știu.

Simt un amestec de rușine, jenă și regret. Chestia asta a fost o greșeală imensă. Ce m-a făcut să cred că pot să trec de la un blocaj sexual la a avea orgasm în fața lui Jamie?

Cine naiba cred că sunt?

Mă înroșesc, și, dintr-odată, sunt prea goală, prea expusă. Ridic jucăria. Oricum, n-are nici un efect. Îmi apropii picioarele.

- Nu merge. Vocea îmi tremură. Închid ochii și îmi trag picioarele sub mine. Nu vreau decât să mă ascund. Dumnezeule, cum o să mai dau ochii cu el? Îmi pare rău! Durează prea mult și mi-e frig și... Îmi pare rău!

Mă simt umilită. Chestia asta o să facă lucrurile ciudate între noi.

Jamie se așază lângă mine pe pat și-mi analizează fața. Are maxilarul în continuare încordat, dar privirea îi e atentă și poate puțin îngrijorată.

- Îmi pare rău, repet eu.

- Nu-ți mai cere scuze!

Îmi dă o șuviță după ureche, iar intimitatea gestului îmi face inima să-mi tresalte.

Chiar voiam să fac asta. Era distractiv, sexy și periculos.

- Ești prea concentrată.

- Nu știu cum să mă relaxez, recunosc eu.

Se uită la buzele mele și privirea i se întunecă din nou. Inspiră adânc și expiră lent.

- Am o idee.

CAPITOLUL 36

Pippa

Jamie își scoate bluza, și sunt copleșită de imaginea pieptului lui bine lucrat. Are mușchi peste mușchi. Umeri rotunzi și tonifiați. Pectorali definiți. Abdomen cu pătrățele. Mușchii i se încordează când își dă pantalonii jos, și simt din nou pulsul cald între picioare.

Aici era.

– Ce...

– O să încercăm ceva nou. Ridică-te!

Mă dau jos de pe pat în timp ce el trage pătura și se așază în locul meu. Își desparte picioarele și îmi face semn să mă așez între ele. Boxerii lui negri mulați sunt așa atractivi. Poate e de la conturul penisului lipit de material.

– Vino aici, Pippa!

Tresar când îi aud tonul, care e plin de tensiune și pasiune, dar îl ascult și mă așez între picioarele lui. Îi simt erecția lipită de spate și o scânteie de fierbințeală între picioare.

În clipa în care mă lipesc de el, oftez de plăcere. E atât de cald. Trage pătura peste noi, acoperindu-ne.

– E mai bine? îmi șoptește la ureche.

– Mult mai bine, încuviințez eu.

– Bine.

Își lipește nasul de gâtul meu și îmi inspiră parfumul, apoi oftează.

– E rândul meu, bine?

Încuviințez și-mi las capul pe el. Mă sărută pe obraz, pe maxilar, pe gât, și mă relaxez complet.

Mă mângâie pe coapse și mă masează. Când se apropie de centrul meu, se oprește.

– Pune-ți mâinile pe coapsele mele, privighetoareo!

Îl ascult. Îmi pun mâinile pe pielea lui caldă, și tresare.

– Ești rece, pufnește el și râde încet.

– Îmi pare rău!

– E-n regulă.

Mă sărută din nou pe obraz. Asta e latura cea mai periculoasă a lui Jamie. Versiunea lui dulce.

– Pune-ți picioarele peste ale mele!

Îl ascult și mormăie, de parcă are dureri.

– Sunt ca gheața, spune el, iar eu râd.

Pufnește, și aerul pe care-l simt pe gât îmi spune că și el râde.

Mă relaxez tot mai mult. Mă mângâie pe coapse, de fiecare dată trecând din ce în ce mai aproape de centrul meu. Mă lipesc de el în timp ce mă cuprinde fierbințeala.

– Cum e? mă întreabă, în vreme ce mă sărută pe umăr.

– Bine, șoptesc.

Mă mângâie apoi pe sâni, și, când îmi atinge sfârcurile, oftez din nou. Mă ciupește și învârte vârfurile. Inițial cu tandrețe, dar, apoi cu din ce în ce mai multă presiune. Oftez și scot tot mai multe gemete, până mă zvârcolesc, lipită de el. Penisul îi pulsează, lipit de spatele meu, când mă arcuiesc în mâinile lui. Fierbințeala mi se strânge între picioare, și simt cât de umedă sunt.

– O să-ncerc jucăria din nou, îmi șoptește el. Crezi că poți să-i faci față?

Încuviințez. Îmi desfac picioarele și le lipesc de coapsele lui.

– Da.

Se întinde după ea și o bagă sub pătură. O lipește de clitoris, înainte să o pornească.

Mă încordez când simt senzația intensă de sucțiune a jucăriei.

– Te-ai jucat cu setările?

– Nu, spun eu, în vreme ce mă zvârcolesc sub el.

Dumnezeule, e așa bine. E perfect. Exact ce-mi trebuia. E atât de cald și solid, în jurul meu. Îmi înfig unghiile în coapsele lui groase și musculoase. Penisul îi pulsează din nou când fac asta.

Micșorează intensitatea jucăriei, și presiunea disperată de mai devreme dispare. Nu de tot, dar nu mai sunt pe punctul de a avea orgasm.

– Hei, protestez eu, deși e mai degrabă o rugăminte disperată.

Mă mușcă ușor de umăr.

– Nu tu deții controlul.

Mâna îi alunecă pe abdomenul meu, sub un sân. Vreau să-mi mângâie sfârcul din nou, să-l ciupească, să-i facă orice. Dar n-o face, doar mă mângâie, încercuind punctul dorinței.

– Spune-mi ce simți acum, îmi șoptește la ureche, micșorând cu încă o treaptă intensitatea jucăriei.

Sucțiunea ușoară mă poartă într-o zonă confortabilă. Nu pot să am orgasm așa, dar nici nu vreau să se oprească.

– Privighetoareo, fii atentă!

Inspir adânc. Așa e. Trebuie să mă concentrez.

– Bine. Simt jucăria între picioare.

– Foarte bine. Ce altceva?

Plăcerea mă străbate și mă încălzește. Închid ochii.

– Te simt pe tine lipit de spatele meu. Ești așa cald!

– Da.

– Picioarele tale sub mâinile mele.

– Foarte bine. Te descurci așa bine.

Are un ton mulțumit, și clitorisul îmi pulsează la auzul laudei.

Pielea îmi ia foc. Am nevoie de mai mult, dar nu pot să ating punctul ăla cu setarea asta. Îmi arcuiesc spatele.

– Jamie, am nevoie de mai mult.

– Nu încă.

Într-un final, începe să se joace cu sfârcul meu, și-mi las din nou capul pe spate.

– Dumnezeule!

– Mai spune-mi câteva lucruri pe care le simți.

Gândurile mi se împrăștie când mă ciupește. Jucăria vibrează între picioarele mele, și încep să respir sacadat.

– Mâna ta pe sfârcul meu.

– Da.

Mă sărută pe umăr, și barba lui mă zgârie.

– Pippa, sânii tăi sunt perfecți. O să mă masturbez ani întregi gândindu-mă la tine în sutienul ăla roz drăguț.

Vaginul mi se umezește.

– Uau!

– Ce altceva?

Gândurile îmi plutesc în aer, și încerc să le prind.

– Pătura pe piele.

– Da.

– Erecția ta pe fundul meu.

Râde.

– Scuze!

– N-ai de ce, îmi place. E sexy.

Mormăie.

– Ce altceva, iubito?

Mă încordez. Îmi place când îmi spune așa.

– Îți simt coapsele lipite de ale mele, spun încet.

Mărește viteza jucăriei și, când gem, îmi ciupește sfârcurile mai tare. Își pune genunchii sub ai mei, așa că-mi ține picioarele desfăcute cu coapsele lui. La cum mă ține, sunt lipsită de orice putere. Vaginul îmi pulsează de la presiune.

– Dumnezeule!

– Cum e?

– Bine. Al naibii de bine! Mai mult.

Mă arcuiesc din nou și-mi opresc un geamăt.

– Mai mult?

– Te rog!

Aud un mormăit, ca și cum îi place că l-am rugat frumos. Mărește din nou intensitatea jucăriei.

– Ești atât de frumoasă, îmi șoptește el, în timp ce mă foiesc în poala lui. Ești superbă, cum stai la mine-n brațe, și folosesc jucăria asta pe tine.

Mărește din nou intensitatea, și-mi dau ochii peste cap. Mi-l imaginez aplecându-mă peste patul ăla și penetrându-mă

cu penisul lui mare. Simt o zvâcnire între picioare. Dumnezeule! Începe.

Funcționează. Nu-mi vine să cred că funcționează.

– E așa bine, spun eu sugrumat.

Simt din nou cum se strânge presiunea și se creează un vârtej între coapse. Jamie e atât de cald, lipit de mine, de picioarele mele, de spatele meu. Îmi cuprinde un sân cu mâna lui mare și-l masează. Plăcerea se intensifică.

– Dumnezeule, nu te opri!

Mă mușcă de gât.

– Și dac-o s-o fac?

Micșorează din nou intensitatea, și presiunea dintre picioare dispare.

– Nu, vreau mai mult.

Îmi înfig unghiile în coapsele lui.

– Imploră-mă, îmi spune pe un ton care-mi dă fiori. Imploră-mă să te las să termini, privighetoareo!

– Te rog, lasă-mă să termin!

– Foarte bine.

Mărește din nou intensitatea jucăriei, și gem.

– Continuă să-mi spui la ce te gândești.

– La penisul tău.

Mărește încă puțin intensitatea.

– Penisul tău în mine.

– Asta vrei?

– Da, încuviințez eu disperată.

– Crezi că poți să mă cuprinzi?

Mărește înc-o dată intensitatea, și mă zvârcolesc în poala lui.

Corpul meu nu mai e al meu, e al lui. Îl controlează cum vrea, iar eu sunt o simplă martoră.

– Nu știu, recunosc eu.

Își pune brațul gros în jurul pieptului meu. Mă lipește de el, și eu îl prind pe el.

– Cred c-ai putea, îmi șoptește. Cred c-ai putea să-mi cuprinzi penisul. Ți-ar întinde vaginul superb, dar ne-am descurca.

Eu doar încuviințez, cu ochii închiși, în timp ce jucăria mă face să simt c-o să explodez de plăcere. Încep să simt primele zvâcniri.

– Trebuie să termin, îi spun, în timp ce-l strâng de braț.

– Atunci, termină, iubito! Termină pe jucăria pe care ți-am luat-o. Arată-mi cât de bine te simți!

Mă mușcă de lobul urechii, și presiunea explodează.

CAPITOLUL 37

Pippa

Valuri de plăcere îmi pulsează între picioare, și nu pot să gândesc sau să vorbesc. Nu pot nici măcar să respir. Doar mă încordez și tremur în poala lui, în timp ce mă ține lipită de el.

– Ce fată ascultătoare, mormăie Jamie. Care mă ascultă și are orgasm pentru mine.

Un zgomot pe care nu l-am mai scos niciodată iese din mine, jumătate geamăt, jumătate plânset. Ține jucăria lipită de clitorisul meu, în timp ce o plăcere intensă îmi radiază prin tot corpul.

– Dumnezeule, Jamie!

Mormăie și micșorează puțin intensitatea.

– Te descurci așa bine, Pippa. Continuă, lasă-te purtată de val, iubito!

Mai micșorează viteza puțin, și plutesc în continuare în euforie, complet paralizată. Niciodată n-am avut un orgasm așa lung și puternic. Simt că sunt întoarsă pe dos. Din centru emană căldură, și simt tot. Senzația pieptului lui tare pe spatele meu, felul în care mă ține pe loc cu un singur braț, atingerea coapselor lui de ale mele, buzele lui pe gât, în timp ce mă îndeamnă să continui.

Într-un final, nu mai pot și îmi pun mâna peste a lui. Dă jucăria laoparte, și mă prăbușesc pe corpul lui.

La naiba!

Încă tremur și-mi frec șoldurile de erecția lui.

– Termină, îmi spune, și râd amețită.

– Sau ce?

Mă lipesc din nou de el, și, de data asta, își împinge șoldurile înainte și-și lipește penisul de fundul meu.

Ceva zvâcnește în mine, știind cât de mult mă dorește.

Ies din îmbrățișarea lui și mă întorc, așezându-mă în genunchi între picioarele lui. Ochii lui verzi sunt plini de dorință, și simt un alt fior de căldură în locul unde a fost jucăria. Văd conturul penisului lui pe boxerii negri și centrul mi se încălzește.

Când îmi ridic privirea spre Jamie, expresia lui e îndurerată.

– Nu mă privi așa! mă imploră. Asta trebuia să fie despre tine.

Mă uit din nou la penisul lui, care pulsează. Îi arunc o privire cu subînțeles.

L-am prins.

În timp ce-mi plimb privirea peste pieptul lui neted, mușchii și liniile clar trasate ale abdomenului, sunt copleșită de dorința de a mă ocupa de el, de a-i oferi ceva ce nimeni altcineva nu poate. E atât de controlat, atât de atent, atât de disciplinat în legătură cu tot, dar, în momentul ăsta, nu vreau decât să simtă plăcerea copleșitoare pe care am simțit-o și eu în urmă cu câteva momente.

Îl mângâi pe penis prin boxeri.

– La naiba, șoptește el și își lasă capul pe spate.

Are ochii pe jumătate închiși.

Reacția lui mă atâță, și-l mai mângâi o dată. E atât de tare și atât de gros! Îmi lipesc coapsele când mă gândesc cum ar fi să-l simt în mine.

Știu deja c-ar fi atât de bine. Poate chiar m-ar durea puțin, iar asta mă excită, în mod ciudat.

La următoarea atingere, mă concentrez pe cap, frecându-l cu degetul mare. Materialul e umed de la excitare, și el îmi spune numele încet.

– La naiba, Pippa!

Își încordează maxilarul din nou, și mă îmbată puterea pe care o simt. Abia îl ating, și scoate toate sunetele astea pe care

o să mi le amintesc data viitoare când o să folosesc jucăria. Devin mai îndrăzneață, și-i trag boxerii în jos.

Penisul lui Jamie e superb. Gros, lung și tare. E cel mai frumos penis pe care l-am văzut vreodată. Nu e de mirare că-i oferă atâta atenție când e la el în cameră. Pe vârf sunt picături de excitare și, când îmi trec degetul prin ele, își ține respirația.

– Îți place? îl întreb.

Încuviințează. Îmi ridic degetul la buze și sug picăturile sărate. Îl văd că înghite cu poftă.

– Dumnezeule! spune el pe un ton sugrumat.

Mă fixează cu privirea, care e atât de luminoasă și de intensă, că tremur.

– Ți-a plăcut?

Încuviințez și îi zâmbesc, apoi îl mângâi din nou.

– E distractiv să mă joc cu tine.

La următoarea mângâiere, geme.

– E distractiv să te joci cu mine, repetă el, în timp ce mă privește cum mă joc cu penisul lui.

Este atât de gros. În vârf apar și mai multe picături, și, când îmi pun cealaltă mână în jurul testiculelor lui, își încordează coapsele imense.

– La naiba! Dacă n-o să te oprești, o să termin peste sânii tăi.

Simt cum vaginul îmi ia foc. Replica m-a luat prin surprindere. Vreau să facă asta. Îmi doresc așa mult să facă asta. Continui să-l mângâi. Fascinată de reacția lui, îi mai strâng puțin testiculele. Se încruntă. Are buzele despărțite. Simt că am control complet asupra lui acum.

Ador asta.

– Dă-ți boxerii jos, îi șoptesc.

După ce face asta, îl mângâi din nou. Îl mângâi mai repede, iar el blestemă din nou.

– Pippa, mă avertizează.

Își încleștează pumnii și închide ochii, de parcă e pe punctul de a leșina. Are abdomenul încordat.

Sunt foarte udă, în vreme ce-l mângâi pe Jamie Streicher. Își încordează umerii și-și înfige mâinile în păr. Expresia lui

e tensionată, respiră sacadat și nu poate să-și ia privirea de la mine. Nu e nevoie să încerc să memorez momentul ăsta. Știu că n-o să-l uit niciodată.

Penisul lui îmi pulsează în mână și încuviințează, apoi geme tare.

– O să termin, iubito. O să termin peste sânii tăi superbi.

– Fă-o! îl îndemn.

Se apleacă și mormăie. Din penis îi iese sperma, care-mi acoperă pieptul. Continui să-l mângâi și, tocmai când cred că a terminat, văd că nu e așa. Continuă să ejaculeze și mă privește cu expresia aia plină de agonie pe care o ador, în timp ce mă acoperă cu sperma pe sâni. E pe mâini, pe sânii mei și mi se scurge pe abdomen.

– Dumnezeule, Pippa! bombăne el, încercând să-și revină. Mă privește cu ceva asemănător venerației. Mi-ai provocat un orgasm așa intens.

Se uită la pieptul meu și zâmbește satisfăcut. Își trece degetul prin sperma lui, apoi se uită la gura mea.

– Deschide!

Îl ascult. Fața mi se încinge, la fel și zona dintre picioare. Ador când îmi spune ce să fac. Degetul îi alunecă în gura mea, și gem când îl gust, îi sug degetul și îmi învârt limba în jurul lui.

Jamie geme din nou când își trage mâna.

– Dumnezeule!

Mă luminez la față, și am un zâmbet încântat. Jamie își dă ochii peste cap, dar își curbează un colț al gurii într-un zâmbet satisfăcut. Se apleacă în față și mă sărută.

– Știam că poți s-o faci, șoptește el.

Mâna îi alunecă pe ceafa mea. E așa caldă, liniștitoare și plăcută. N-o să mă mai dau niciodată jos din patul ăsta.

Mă sărută și, în loc să fie disperat și intens, ca înainte, acum, e tandru și dulce, ca și cum mă prețuiește. Gândurile îmi plutesc, pielea mă gâdilă și oftez în el.

Dumnezeule! Așa e sexul pentru alți oameni? Ce naiba am făcut cu Zach în toți anii ăia?

– Ești bine? șoptește el și se dă în spate, ca să mă privească.

– Da, încuviinţez.

Sunt mai mult decât bine. Sunt de o mie de ori mai bine decât eram când am intrat în camera asta.

Mă mai sărută o dată şi apoi se retrage.

– Stai aici!

Se întoarce repede cu un prosop, ca să mă cureţe. Pulsul mi-o ia razna când mă gândesc la cele două laturi ale lui. Cea autoritară şi cea dulce. Mă uit la fundul lui tonifiat şi la coapsele puternice când se îndepărtează. Când se întoarce, are o pereche nouă de boxeri şi un pahar cu apă. Expresia îi e în continuare satisfăcută când mă analizează. Nu mă pot abţine şi îi zâmbesc.

– Cât e ceasul? Ar trebui să ies din nou cu Daisy.

– Ies eu, spune şi-şi caută telefonul în buzunarul pantalonilor. Tu stai aici.

Îşi scoate telefonul, şi i se schimbă expresia.

– La naiba, şopteşte el şi se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

Deja are telefonul la ureche.

– Am şase apeluri pierdute de la mama.

CAPITOLUL 38

Pippa

Mă îndrept, îngrijorată. Își proptește telefonul de umăr, în timp ce-și trage pantalonii pe el.

– Ce se întâmplă? o întreabă pe Donna.

Îngrijorarea i se citește pe față, deși, în urmă cu o clipă, era relaxat.

Face o pauză, ascultă și face ochii mari. Deja m-am dat jos din pat și am început să mă îmbrac.

– Bine. O să trec pe la ea, să văd dacă e bine. Se uită apoi la mine. Poți să încerci exercițiile alea de respirație pe care le-a făcut Pippa cu tine?

Jamie o ascultă, dar are privirea ațintită asupra mea și e încruntat. Mi se face pielea de găină când îmi trag puloverul pe mine.

După ce-i promite c-o s-o sune înapoi, închide și începe să caute prin lista de contacte.

– Ce s-a întâmplat?

– A invitat-o pe prietena ei Claire la cină și a rugat-o să o anunțe când ajunge acasă, dar Claire nu i-a scris, și mama n-a reușit să dea de ea. Apoi a avut un atac de panică. Mereu își face griji că oamenii vor fi loviți de un șofer beat.

Claire a venit de curând cu noi la un meci de hochei. Locuiește în partea de nord a orașului. O să-i ia o oră și jumătate ca să ajungă acolo și apoi în North Vancouver.

Mă închei la pantaloni.

– O să mă duc eu acasă la mama ta.

– Nu, o să merg acolo după.

– Jamie, o să iau un Uber până la mama ta, și poți să ne iei după sau pot să mă întorc tot cu un Uber dacă ea e bine.

Mă privește, și îi apare ceva în ochi.

– Bine. Mulțumesc, Pippa. Chiar apreciez că faci asta.

– Nici o problemă.

Îmi iau telefonul și chem un Uber care acceptă animale de companie, apoi îmi scot căștile din geantă și o sun pe Donna.

– Pippa?

Are vocea ascuțită.

Îi zâmbesc lui Jamie, și tonul meu e cald și liniștitor.

– O să-ți fac o vizită, cât Jamie merge la Claire. O s-o aduc și pe Daisy. Poate o scoatem la plimbare prin cartier.

– Bine. Pot să fac asta, îmi răspunde ea, deși îi aud ezitarea din voce și observ că respiră greu.

– O să stăm la telefon până ajung la tine, îi spun, în timp ce-mi trag hanoracul pe mine.

Am citit online despre atacurile de panică. Unii oameni care suferă de ele recomandă distragerea atenției ca soluție.

– Ar fi drăguț, spune ea ușurată. Îmi pare așa rău, draga mea. M-am panicat și, după, nu știu ce s-a întâmplat.

– E în regulă. Povestește-mi despre cum ți-a fost ziua!

Cât Donna vorbește, Jamie mă privește de parcă nu știe ce să creadă despre mine. Îi fac semn să plece. Încuviințează și iese din cameră, și, peste câteva clipe, aud cum se închide ușa de la intrare.

– Ăla e Orion? o întreb pe Donna, arătând spre stele, în timp ce Daisy adulmecă un tufiș de trandafiri.

Donna își ridică privirea.

– Credeam că e Carul Mare.

Am vorbit la telefon cât am fost pe drum, și deja, când am ajuns la ea, își revenise aproape de tot. Jamie a sunat ca să ne spună că lui Claire i se închisese telefonul și nu găsea încărcătorul.

În timp ce mă plimb cu Donna prin cartier, nu ai zice c-a avut un atac de panică în ultimele ore.

– Credeam că ăla e Carul Mare, zic și arăt spre est.

Donna râde.

– Nu știu nimic despre astronomie, deci nu te baza pe mine!

– Nici eu nu știu.

Râdem amândouă, și mă strânge de umăr cu afecțiune.

– Mulțumesc din suflet c-ai venit aici așa din scurt, draga mea! Își dă ochii peste cap și pare rușinată. Îmi pare așa rău că ți-am stricat seara!

– Nu e nici o problemă. Serios. Nu voiam să fii singură aici.

– Să nu-i spui asta lui Jamie, altfel o să încerce din nou să se mute cu mine.

Pufnesc.

– E încăpățânat când vrea.

În minte îmi apare o imagine cu el stând cu brațele încrucișate la piept peste tricoul mulat, în timp ce mă privea folosind jucăria. Pielea mi se încălzește, și mă întorc, pentru ca Donna să nu-mi vadă expresia.

– Am crezut c-a avut un accident de mașină ca Paul, tatăl lui Jamie, spune Donna încet. Și apoi doar la asta m-am gândit. M-au copleșit gândurile, și n-am reușit să le controlez. În mod normal, sunt declanșate de mirosul de alcool. Se uită la mine și-mi analizează expresia. Caută ceva, poate un semn că o judec. Uneori, condusul declanșează atacurile. Dar niciodată nu le am din senin.

Încuviințez.

– Mulți oameni au atacuri de panică. Există doctori specializați în asta.

Clatină din cap cu putere.

– Nu, în nici un caz. Nu vreau doctori sau medicamente. Am trecut deja prin asta și n-o să mă întorc.

Mă gândesc la ce a spus Jamie la cină, despre faptul că mama lui a suferit de depresie când el era mic și de asta a învățat să gătească. Mi se rupe sufletul pentru ei. Înțeleg de ce Donna nu vrea să privească în trecut, iar eu nici măcar nu știu toată povestea.

– Ala pare să fie Scorpionul, spune Donna, arătând spre un grup de stele.

– Da, cred că ai dreptate.

Rădem amândouă, pentru că habar n-avem.

În vreme ce ne plimbăm, conversația se leagă ușor, însă eu mă tot gândesc la Jamie și la ce am făcut în pat. Nu-mi vine să cred cât de repede s-au legat lucrurile după ce m-a așezat în poala lui. A fost prima oară când am avut orgasm cu un bărbat. Poate s-a întâmplat pentru că era lipit de mine sau poate pentru că știa ce făcea. Sau poate a fost datorită exercițiului pe care l-a făcut, când m-a întrebat ce simțeam. Sau poate au fost toate combinate.

Jamie nu e doar jucătorul sexy de hochei de care mi-a plăcut în liceu. E mult mai mult. Dincolo de exteriorul lui morocănos și sculptural, e bun, atent și protector. Îi pasă mai mult de oamenii din viața lui decât de el însuși. Mă încurajează în muzică așa cum n-a făcut-o nimeni altcineva. Mă împrietenesc cu mama lui și ador să am grijă de câinele lui.

Simt cum ezitarea din mine se intensifică și mă strâmb. Și Zach credea că sunt specială, dar, apoi, i-a dispărut entuziasmul. Nu suport gândul că Jamie și-ar pierde interesul față de mine, ca Zach.

Simpla idee îmi întoarce stomacul pe dos. Nu mai pot să trec din nou prin asta.

Când ajungem înapoi acasă la Donna, Jamie e deja înăuntru. I-am scris mai devreme c-am ieșit amândouă la plimbare.

– Bună, dragule! îi spune Donna, în timp ce el se apropie și-i studiază fața.

O privește îngrijorat, și mă doare inima. E mult de gestionat pentru o singură persoană, și probabil îi e greu să-și vadă mama suferind. O îmbrățișează strâns, și Donna oftează exasperată.

– Sunt bine, întreab-o pe Pippa, spune ea.

Jamie mă privește recunoscător peste umărul ei. Eu doar zâmbesc și încuviințez.

În următoarea jumătate de oră, Jamie se plimbă în timp ce Donna face ceai și eu stau la masa din bucătărie și vorbesc cu ea.

Într-un final, Jamie se convinge că mama lui o să fie bine pe cont propriu, iar Donna ne dă afară.

Drumul spre casă e ciudat de intens, și-i arunc priviri. Are maxilarul încordat. Privirile ni se intersectează.

– Mulțumesc pentru seara asta, Pippa! spune el pe un ton jos și serios.

– Pentru nimic.

Se uită din nou la drum. Pare frustrat.

– Fără tine, aș fi terminat.

– Știu.

– Umilă, pufnește el amuzat.

Îl privesc cu sprâncenele ridicate și zâmbesc.

– Pentru nimic. Serios.

Încuviințează și se concentrează din nou la drum, dar pe față i se citește tensiunea. Când ajungem acasă, Daisy abia poate să-și țină ochii deschiși când se duce la etaj. Doarme în camera lui Jamie când el e acasă.

Eu și Jamie ne uităm unul la celălalt. Acum, că suntem singuri din nou, mă gândesc la ce am făcut mai devreme, la cât de sexy a fost și la cât de mult vreau să repet experiența.

Dar nu putem, sunt conștientă de asta. Nu pot să nu mă implic și emoțional, așa cum a sugerat Hazel.

– Legat de seara asta, spune el, în timp ce-și freacă ușor ceafa.

– Nu cred c-ar trebui să se repete, spun eu.

Își ridică privirea spre mine. Văd dezamăgire sau ușurare în ea? Nu-mi dau seama.

– Tu o ai pe mama ta, și eu am...

Clatin din cap. Nu pot să-i spun adevărul – și anume, că am o inimă foarte fragilă și că îmi place foarte mult de el.

– Înțeleg. Mă privește cu intensitate, mă studiază și își încordează maxilarul din nou. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți incomod!

– Nu, în nici un caz. A fost grozav. Foarte bine. Acum, încep să roșesc. Doar că lucrez pentru tine, și avem ceva reușit aici.

Încuviințează și mă privește în continuare cu atenție.

– Da, așa e.

înghit cu noduri.

– Grozav.

Mă uit la scări. Pe geamurile imense văd cum strălucesc luminile de pe munți. Știu c-o să mă uit la ele ore întregi, în timp ce o să-mi reamintesc toată noaptea.

– Ar trebui să mă duc la culcare.

– Noapte bună, Pippa!

Vorbește încet, și ceva din privirea lui mă face să vreau să-l îmbrățișez.

– Noapte bună!

Când ajung în camera mea, mă reazem de ușa închisă și-mi adun gândurile. Jamie n-are loc în viața lui pentru mine, iar seara asta mi-a reamintit acest lucru. N-a fost vina lui Jamie, a fost doar o proastă sincronizare, dar știu că se învinovățește pentru ce s-a întâmplat. Genul ăsta de lucruri se vor tot întâmpla, și niciodată n-o să mă pună mai presus de mama lui. Nu poate. Donna are prea multă nevoie de el.

Toată situația are un semn de avertizare fosforescent deasupra ei pe care scrie „PERICOL", cu săgeți roșii care arată spre el. Știu exact cum o să se termine toată treaba pentru mine dac-o să continui.

CAPITOLUL 39

Jamie

Peste câteva zile, jucăm cu Calgary. Pucul e la Alexei Volkov, dar, după ce trage, Miller îl loveşte cu crosa. Pucul se loveşte de cadrul porţii, şi fanii de la celălalt capăt al stadionului sar în picioare şi cer penalizare. Încep să huiduie când meciul continuă.

Când portarul echipei Cougars blochează următoarea lovitură, se aude fluierul, iar arbitrii şi tuşierii vorbesc puţin.

– Fără penalizare, anunţă prezentatorul, şi toată arena huiduie.

Miller le zâmbeşte fanilor, cu braţele întinse, în timp ce patinează. Fanii sunt furioşi, lovesc sticla, iar el se hrăneşte cu asta. Îşi dă mănuşa jos şi le arată degetul mijlociu, iar huiduielile se intensifică.

Acum, se aude din nou fluierul, şi primeşte o penalizare.

Dumnezeule! Abia îl mai recunosc. Era atât de disciplinat şi de concentrat, ca mine. Îi plăcea să joace hochei, chiar şi când tatăl lui îi privea fiecare mişcare şi-l certa după meciuri din cauza greşelilor făcute.

Iau sticla cu apă şi mă uit la Pippa. Îmi zâmbeşte, şi încuviinţez. Hazel e cu ea în seara asta, bea bere şi pare plictisită. Rory s-a uitat direct la ele de cele câteva ori când a trecut pe lângă poarta mea.

Pippa râde la ceva ce a spus Hazel. Îmi face cu ochiul, cu un zâmbet drăguţ, şi penisul îmi tresaltă. Credeam că dimineaţa

de după avea să fie ciudată, dar Pippa s-a purtat normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ar trebui să fiu ușurat că nu e supărată. Ar trebui să dau gândurile astea laoparte și să merg mai departe. Doar că nu pot să-mi scot din minte noaptea trecută.

A avut dreptate că n-ar trebui să ne facem de cap. Ce s-a întâmplat cu mama a fost un avertisment. Mi-a reamintit ce poate să meargă prost dacă nu sunt acolo pentru ea.

Asta nu înseamnă că-mi și convine.

Sunt disperat să-i provoc încă un orgasm Pippei, dar, dacă o să începem să ne facem de cap, n-o să ne mai oprim. O s-o fac a mea, iar și iar, în fiecare dimineață, la prânz și seara. Probabil, și în mijlocul nopții. Este prea dulce, prea catifelată, prea specială, și nu mă mai satur de ea. E mult mai mult decât fata drăguță din liceu, și, cu cât ne apropiem mai mult, cu atât determinarea mea se zdruncină când vine vorba despre ea.

Oricum, merită pe cineva mult mai bun decât mine. Merită pe cineva care să-i ofere toată atenția, să-i ofere tot. Urăsc gândul c-o să aibă un astfel de bărbat în viața ei, dar vreau să fie fericită.

Meciul reîncepe, îmi mut privirea și mă concentrez din nou la joc.

După meci, mă duc în boxă. Pippa mă vede imediat și-mi face cu mâna.

– Bună! Unde e Hazel? o întreb eu, uitându-mă în jur.

– S-a dus la toaletă. O să se întoarcă imediat. Ce meci grozav!

– Mulțumesc!

Privirile ni se întâlnesc, și mă uit la buzele ei. Încă sunt plin de adrenalină de la meci, și singurul lucru pe care vreau să-l fac acum e s-o duc acasă și să-i fac și mai mult din ce i-am făcut noaptea trecută.

– Aici erai, spune Miller când se apropie de Pippa.

O îmbrățișează strâns și o ridică, iar ea râde.

Îmi încrucișez brațele la piept și-i fixez cu privirea.

– Ce faci aici?

O pune jos și se joacă relaxat cu coada ei. Îmi încleștez pumnii și simt nevoia să-i dau una.

– Am venit doar ca s-o salut pe prietena mea.

– Bună, îi spune ea zâmbind.

El ridică din sprâncene la ea.

– Bună.

Amândoi râd.

Urăsc chestia asta.

– Jucătorii din echipa rivală n-au ce să caute aici, spun eu tăios și simt o apăsare în piept.

N-ar trebui să-și zâmbească așa. Pippa e a mea, nu a lui.

Miller își dă ochii peste cap și se uită spre portarul echipei Calgary, care vorbește cu atacantul nostru din a doua linie.

– Thurston practic face schimb de scheme cu omul vostru. Nimănui nu-i pasă.

Îi zâmbește Pippei și o ia pe după umeri. Simt cum furia îmi clocotește în sânge.

– Ce ai mai făcut, puștoaico?

– Ești doar cu doi ani mai mare decât mine, pufnește ea.

– Da, dar tu ești scundă.

– Am o înălțime normală, doar că ești tu ridicol de înalt, îi spune ea.

Urăsc cât de aproape stă de el. Ar trebui să stea aproape de mine, nu de el. Niciodată de el.

Mă doare maxilarul de la atâta încordat. Înghit, în ciuda cuțitelor pe care le simt în gât, și pulsul îmi răsună în urechi. De ce sunt așa nervos în momentul ăsta?

Hazel apare lângă Pippa și mă salută.

– Bună.

– Hazel.

Apoi se uită dezgustată la Miller, care o ține pe Pippa pe după umăr.

Știam eu că-mi place de Hazel.

– Bună, Hartley, spune el. Se uită la Hazel cu un zâmbet încrezător, dar în ochi îi apare o licărire de prădător. Îți amintești de mine?

Spune-mi că e o glumă.

Dispreţul de pe faţa lui Hazel se intensifică.

– Nu.

– Ba da.

Pippa se uită când la unul, când la celălalt.

– Vă ştiţi? Aţi fost în ani diferiţi.

Miller se uită la Hazel de parcă e un desert.

– Am avut câteva cursuri împreună. Hartley e foarte deşteaptă.

– Aşa este! Am uitat c-ai făcut cursuri vara, ca să avansezi, spune Pippa.

Miller pleacă de lângă Pippa şi se duce spre Hazel, cu zâmbetul ăla încrezător pe care vreau să i-l şterg de pe faţă. Măcar de data asta nu-l mai îndreaptă asupra Pippei.

– Ce ai mai făcut, Hartley? Pippa mi-a spus că lucrezi pentru echipă.

Hazel îl priveşte peste halba de bere şi ia o gură.

– Da.

– Mereu ţi-au plăcut jucătorii de hochei.

Pippa scânceşte şi se uită la mine. O privesc întrebător, şi ea îmi transmite c-o să-mi spună mai târziu.

Hazel îl priveşte de parcă e un gândac strivit, şi, dacă nu s-ar fi dat la Pippa cu câteva clipe mai devreme, aş râde. Am auzit bârfele din hochei. De obicei, femeile nu-l privesc aşa.

Însă, dacă e să mă iau după licărirea din ochii lui, nu pare să-l deranjeze.

– Ai crescut bine, îi spune el.

Hazel îl priveşte, şi Miller arată spre el.

– N-o să-mi spui şi tu c-am crescut bine? o întreabă amuzat.

– Felicitări! Acum, arăţi ca genul de tip care are o păpuşă gonflabilă foarte scumpă.

Pippa şi Hazel pufnesc la unison.

– O cheamă Diane.

Miller îi zâmbeşte, şi-mi dau seama că-i place schimbul ăsta de replici.

– Păpuşa ta gonflabilă are şi cap? îl întreabă Hazel.

Miller nu-şi mută privirea de la ea.

– A avut, dar i l-am scos.

Își linge apoi buza de sus.

– Asta e și mai rău.

Miller îi zâmbește lui Hazel de parcă vrea ca ea să fie a lui. Pippa îmi zâmbește amuzată. Pare un gest intim, care mă încălzește.

Hazel îi spune ceva Pippei, și aceasta își întoarce capul ca s-o audă. Îmi atinge brațul cu coada, și sunt transportat în trecut, la ce s-a întâmplat acum câteva zile, când ea a stat între picioarele mele și s-a cutremurat lipită de mine, în timp ce am ținut-o în brațe și a avut orgasm. Încă-i simt părul care mi-a atins pieptul când s-a zvârcolit. Nu mă pot opri din a simți asta.

– Ar trebui să vii cu mine și cu Pippa când o să-mi arate zona, îi spune lui Hazel.

Aceasta se uită la sora ei.

– Despre ce vorbește?

Pippa își dă ochii peste cap.

– Rory are nevoie de cineva care să-i prezinte orașul, chiar dacă a crescut aici.

Rory încearcă s-o împingă pe Pippa în spatele lui, iar ea izbucnește în râs.

– N-o asculta, draga mea! Ar trebui să ni te alături, îi spune el lui Hazel, cu un zâmbet pe buze.

– Sunt ocupată. Și nu sunt draga ta.

– Îmi pare rău, iubito, spune el și-și pune o mână în dreptul inimii.

Hazel îl fixează cu privirea, apoi se întoarce spre Pippa.

– Știi c-o să încerce să ne convingă să avem o partidă în trei, nu-i așa?

Pippa râde.

– Niciodată n-am avut o partidă în trei.

– N-o să participi la o partidă în trei, izbucnesc eu.

Toți trei se întorc spre mine și mă privesc de parcă mi-a crescut un al doilea cap.

– Și n-o să te culci cu Miller.

Mă aud, dar nu mă pot opri.

Pippa îmi dă un ghiont.

– Doar glumeam, îmi spune, apoi se întoarce spre Miller. Când o să mai vii în oraș?

– O să mai stau două zile. Mâine sunt liber dacă ești și tu.

Ochii îi licăresc când o privește. Ochii lui Rory Miller *licăresc* la Pippa mea. Tot ce se întâmplă acum e greșit, și simt o furie posesivă.

Ideea că el o să încerce ceva cu ea îmi întoarce stomacul pe dos. O privesc și-mi doresc să o pot scoate de aici, ca să fim singuri.

– Mâine e perfect, îi spune Pippa.

Miller mă privește de parcă a câștigat ceva. Mă provoacă, dar nu pot să fac nimic. Deja am încălcat limita pe care o stabilisem cu Pippa.

Ce idiot! Îl urăsc pentru că joacă jocul ăsta stupid cu mine. Mă urăsc pentru că sunt așa gelos din cauza unei femei pe care n-o pot avea.

– Minunat, zice și zâmbește larg către mine. Așa rămâne.

CAPITOLUL 40

Pippa

Când ies din cameră în seara următoare, Jamie se plimbă nervos prin apartament. Intru în sufragerie, și se oprește, analizându-mi hainele.

Simt scântei în stomac și mă întreb dacă toată treaba asta nu cumva a fost o idee proastă.

Știu că Rory nu e interesat de mine. Deși a glumit cu partida în trei, o să ne petrecem timpul doar ca prieteni. Pe de altă parte, am fost cu același tip din clasa a X-a și, după ce Jamie m-a dat peste cap cu jucăria, am înțeles câte am ratat.

Vreau să ies și să mă distrez. Vreau să-mi fac prieteni noi și să am experiențe noi. Timp de doi ani, l-am urmat pe Zach în turneu, am muncit din greu și, înainte de asta, l-am urmat la universitate. Toți prietenii mei erau, de fapt, prietenii lui.

În plus, dincolo de toată fațada lui arogantă, Rory vrea să fie din nou prieten cu Jamie. Doar că nu știe cum să facă asta altfel decât enervându-l.

– Asta o să porți?

E iritat, și ochii lui de un verde profund îi scapără.

Mă uit în jos, la fusta mea mini din lână și la tricoul cu o trupă la care am fost cu Hazel acum câteva veri. Peste tricou, am un pulover care ajunge aproape până la tivul fustei.

– Care e problema cu hainele mele?

– O să-ți fie frig, spune el, uitându-se la picioarele mele, cu brațele încrucișate.

Simt un fior când îi aud tonul autoritar și mă întorc. Mă uit la telefon ca să văd cât e ceasul, ca să-mi ascund roșeața din obraji. Rory trebuie să ajungă în orice clipă.

– O să-mi pun cizme.

Le scot din dulap și mă încalț.

Ador cizmele astea și nu le port destul de mult. Sunt înalte până la coapse și-mi fac picioarele să arate grozav.

Când mă întorc, Jamie se uită la porțiunea de piele descoperită dintre cizme și fustă. Are maxilarul încordat.

– Jamie, eu și Rory suntem doar prieteni. Ești supărat doar pentru că ți-a dat un gol seara trecută.

Privirea lui aruncă practic cuțite, și-i simt înțepătura privirii pe coapsele mele.

– Când o să vadă fusta asta, n-o să mai vrea să fiți doar prieteni. Își ridică privirea, frustrat. Dacă veți fi fotografiați? La petrecere le-am spus tuturor că suntem împreună.

– N-o să ne fotografieze nimeni. O să mergem într-un bar slab luminat de pe strada principală, unde servesc cocktailuri incredibile. Oamenii din zona aia sunt prea tari ca să fotografieze un jucător de hochei.

Telefonul îmi vibrează pe masă, și îmi apare mesajul că e cineva la ușă. Îi deschid lui Rory și pun telefonul jos.

Mă întorc și mă lovesc de Jamie. Îmi ridic mâinile la piept, ca să mă echilibrez. Când ni se intersectează privirile, pulsul mi-o ia razna.

Privirea lui e sălbatică.

– Ce se întâmplă? îl întreb.

Se uită la ușă și apoi la mine.

Mă sărută apăsat. Scâncesc în timp ce își strecoară limba printre buzele mele și mă mângâie. Mă împinge în spate, până mă lovesc de perete, și mă fixează de el cu șoldurile.

Fac ochii mari, deși nu văd nimic. Nu-i simt decât erecția tare, lipită de abdomenul meu. Vaginul îmi pulsează și gem.

– Am stabilit să nu facem asta.

Cuvintele mele sunt o șoaptă plină de regret, iar el întrerupe sărutul. Își lipește fruntea de a mea, respirând sacadat.

– Nu-mi pasă.

Dacă e să fiu sinceră, nici mie. Nu-mi amintesc de ce am stabilit să nu facem asta. Mai ales când e atât de plăcut.

Mă sărută atât de apăsat, că sunt sigură că mă voi învineți. Mă pierd în sărutul lui. Îi simt gura cum o acaparează pe a mea, mâinile lui sunt pe mine și mâinile mele în părul lui. Când îl trag ușor, sunetul pe care-l scoate provoacă un fior între picioarele mele. Simt că încep să mă umezesc.

Dumnezeule! Jamie mă sărută de parcă mi-o trage cu doar câteva clipe înainte să vină Rory, și nu-mi pasă. Nu mă pot opri.

– Mă gândesc întruna la asta, scrâșnește Jamie, la fel de furios ca înainte.

Însă fierbințeala din ochii lui mă umple de dorință.

Mă dorește așa mult. Nu pot decât să încuviințez.

– Spune-mi să mă opresc, Pippa, șoptește el.

Gem când îmi suge limba. În nici un caz n-o să-i spun asta.

Tresar când aud bătaia în ușă. Jamie își pune brațul pe perete, deasupra capului meu. Mă blochează pe loc. Sunt foarte entuziasmată.

– Rory a ajuns, șoptesc eu.

Jamie își pune mâna liberă pe gâtul meu și mă ține pe loc.

– Nu te mișca, spune el, și tremur din nou.

Cealaltă mână îi coboară pe coapsele mele, și-și plimbă degetele peste pielea dintre fustă și cizmă. Nu mai pot să respir, iar inima mi-o ia razna. Sânii mi se întăresc, iar, când mâna lui Jamie ajunge la marginea fustei, o ridică, și șoldurile mi se înclină involuntar.

Chicotește și, când Rory bate din nou la ușă, Jamie îmi șoptește la ureche:

– Spune-i c-o să întârzii puțin!

Doar nu vrea să spună...

Îmi simt pulsul între picioare.

Jamie îmi aruncă o privire autoritară. Expresia lui e limpede. „Fă-o! Acum."

– Vin imediat, strig eu pe un ton tremurând, în timp ce privirea îmi rămâne ațintită asupra lui Jamie.

Mâna lui se plimbă și mai sus. Se simt scântei între noi, și nu pot să-mi mut privirea de la el. Mă mângâie pe interiorul coapsei și cu cealaltă mână mă strânge mai tare de gât.

Închid ochii când își plimbă mâna peste chiloți și simt un fior de plăcere când pune presiune pe clitoris. Scâncesc.

– La naiba, șoptesc.

– Șșșttt!

Își ridică un colț al gurii, dar privirea lui e întunecată, de parcă îi place să mă tortureze așa.

– Îți place?

Încuviințez.

– Vrei să te pătrund cu degetul?

Încuviințez din nou și-mi încordez mâinile pe pieptul lui lat. Îmi doresc asta mai mult ca orice.

Jamie ridică dintr-o sprânceană.

– Roagă-mă!

– Te rog!

– Ce fată ascultătoare!

Mă fixează cu privirea și-mi analizează fața, în timp ce-mi dă chiloții laoparte și își plimbă degetul peste mine, făcând cercuri în jurul clitorisului. Încerc să nu scot nici un sunet când trece peste zona mea sensibilă. Respir sacadat și scâncesc, și el mă pătrunde cu un deget.

– La naiba, șoptește el.

Închid ochii și mă bucur de senzația delicioasă.

– Ești atât de udă pentru mine, Pippa.

Încuviințez și-mi lipesc capul de pieptul lui.

– Nu, nu, nu. Uită-te la mine!

Înghit un alt geamăt și-mi mușc buza, apoi îmi înalț capul spre el. I-au căzut șuvițe în ochi, și, chiar și prin voalul de ceață al excitării, mi se pare atât de înduioșător. Mă pătrunde cu un deget și îl mișcă lent, într-un ritm care mă înnebunește. Mă țin de gâtul lui. Practic stau atârnată de el.

Rory bate din nou la ușă, și tresar, strângându-mă în jurul degetelor lui Jamie. Am uitat de Rory. Jamie îmi aruncă un zâmbet întunecat și satisfăcut.

– Pippa, hai că mă plictisesc! Să mergem, strigă Rory.

Jamie se apleacă spre mine.

– Ești a mea, îmi șoptește el, în timp ce-și îndoaie degetul ca să-mi mângâie punctul G.

Îmi scapă un geamăt.

– Imediat, strig eu.

Vocea îmi tremură când Jamie îmi mângâie clitorisul cu degetul mare. Simt presiune și fierbințeală între picioare, ca în noaptea când Jamie a ținut jucăria lipită de clitorisul meu.

Simt c-o să am orgasm.

– Vrei să termini? mă întreabă el cu acel zâmbet satisfăcut.

Încuviințez disperată și-mi dau ochii peste cap, în timp ce mă mângâie între picioare. Îmi opresc un geamăt de plăcere.

– Sunt foarte aproape, șoptesc și-l privesc uimită.

Cum de e așa priceput la asta?

– Știu.

Tonul lui e arogant și determinat, iar asta mă face să mă ud și mai mult în jurul degetelor lui. Încep să respir sacadat și îl fixez cu privirea, în vreme ce presiunea din centrul meu se intensifică.

– Poftim, șoptește el, în timp ce mă privește cu atenție și mărește ritmul.

Cu degetul mare îmi mângâie clitorisul, și valul de plăcere din mine se intensifică.

– În liniște, șoptește când încep să tremur.

Îmi lipesc buzele și scâncesc când mă încordez în jurul degetelor lui. O lumină intensă și uluitoare îmi inundă corpul și pulsează prin mine, pornind din locul unde mă mângâie Jamie. Aud cât de udă sunt, în timp ce scântei îmi dansează peste zonele sensibile. Îmi lipesc capul de pieptul lui, în timp ce mă bucur de ultimele valuri ale orgasmului.

– Perfect. Absolut perfect, îmi șoptește el.

Încă încerc să-mi revin când își ridică degetele la gură și îmi suge umezeala. Mă străbate un alt val de fierbințeală, și clitorisul

îmi pulsează. Se apleacă și mă sărută ușor. Îmi simt gustul pe buzele lui.

Se aude încă o bătaie la ușă, iar Jamie pune mâna pe mâner. Mă grăbesc să-mi aranjez fusta, cât el deschide ușa.

– Era și timpul.

Rory se oprește când îl vede pe Jamie, apoi își pune un zâmbet arogant.

– O să ne sabotezi întâlnirea, Streicher?

– Da.

CAPITOLUL 41

Pippa

A fost cea mai ciudată ieşire în oraş din toate timpurile.

Ne aflăm într-un bar slab luminat de pe strada principală, aproape de apartament. E o bodegă cu o intrare secretă, deghizată ca biroul unui contabil din anii '70. Interiorul e însă elegant, cu catifea maro, opere de artă ciudate şi fascinante şi o pictură murală cu oameni care stau goi în natură.

Beau din cocktailul cu whiskey şi mă uit în spate, la hol, unde sunt toaletele. Probabil e pe acolo o uşă pe care să mă strecor.

Încă sunt ameţită de la ce am făcut cu Jamie în apartament. De fiecare dată când mă gândesc la asta, faţa mi se încinge. Jamie e lângă mine, şi a revenit la starea lui morocănoasă. Ştiu că n-ar fi trebuit să ne facem de cap din nou, dar, în clipa în care mă atinge, toate gândurile din mintea mea dispar. Ce se întâmplă între noi e prea electrizant. Prea intens, prea plăcut.

Dumnezeule, senzaţia degetelor lui în mine... Mă străbate un fior.

– Pippa, am auzit bine că ai cântat la chitară în faţa tuturor? mă întreabă Rory.

– A fost doar de plăcere, îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

Jamie, care stă lângă mine, scoate un sunet de dezaprobare.

– Serios, îi spun, cu un zâmbet indulgent.

Jamie mă priveşte încruntat.

– E talentată, îi spune lui Rory.

Sunt primele cuvinte pe care i le-a adresat de când am ajuns aici.

– Dac-ar vrea, ar putea să lucreze în industria muzicală.

Simt un bloc de gheață în stomac.

– Nu e vorba doar despre talent.

– Așa e. E vorba despre muncă grea și încredere în tine. Ție-ți lipsește doar ultima.

Un sentiment urât, de ezitare, se conturează în mine, și-mi frec mâinile. Mă pregătesc să schimb subiectul, însă Rory intervine:

– Se pare că ai un fan, spune el, zâmbindu-i lui Jamie.

Nu-l tachinează. Nu-i zâmbește cu aroganță. Doar îi zâmbește.

– Cel mai mare fan al ei.

Cuvintele lui Jamie nu sunt tăioase, ca în restul ocaziilor când vorbește cu Rory.

Se privesc îndelung și se analizează.

M-am săturat de situația asta.

– De ce nu mai sunteți prieteni? întreb eu.

Jamie se uită la Rory, care se foiește pe scaun. Văd în ochii lui o licărire de vulnerabilitate, dar dispare repede.

– El e tipul în poarta căruia trebuie să dau goluri. De ce aș fi prieten cu un asemenea tip?

Zâmbetul lui Rory e sardonic.

Jamie își încrucișează brațele la piept.

– Sună ca o lecție de la școala de hochei a lui Rick Miller.

– Exact.

Rory ridică din sprâncene o dată, însă expresia lui e lipsită de umor în timp ce inspectează barul.

Urmează un moment lung în care pare că amândoi vor să spună mai mult.

– Tatăl tău e Rick Miller? îl întreb eu uimită.

Rick Miller e unul dintre cei mai talentați jucători canadieni de hochei. Ar fi unul dintre preferații lui tata dacă nu s-ar purta ca un nemernic cu presa și cu fanii.

Rory îmi aruncă o privire seacă.

– Unicul.

– Uau!

Ridică din umeri.

– Nu fi impresionată, Pippa! E doar un tip normal.

Mă gândesc la Jamie și la cât de intimidată am fost de el în liceu și chiar și acum câteva luni, după care am aflat cât de bun, dulce și protector este, de fapt.

Ceva îmi spune însă că Rick Miller nu e bun și dulce.

– Ar trebui să plecăm. Am antrenament dimineață, și mâine ai interviul, îmi spune Jamie.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Așa e, interviul pentru jobul în echipa de marketing. M-am pregătit pentru el două săptămâni. Mi-am revizuit notițele de la școală, am repetat cu Hazel și am evitat telefoanele entuziasmate ale părinților mei, care vor să știe dacă sunt pregătită.

– Privighetoareo, o să-i dai gata, dacă asta vrei, îmi spune Jamie.

Folosește vocea cu care-mi vorbește când suntem doar noi doi, de parcă a uitat că Rory e și el la masă cu noi.

Nu-mi fac griji pentru interviu, dar nu văd alt drum. Celelalte opțiuni sunt...

Nu. În nici un caz.

Mă forțez să zâmbesc, și Rory ne privește curios. Chelnerița trece prin spatele lui, și Jamie îi face semn.

– Poți să ne aduci nota de plată, te rog?

– A fost plătită deja. Să aveți o seară frumoasă!

Chelnerița pleacă, și ne uităm amândoi la Rory, care-mi face cu ochiul.

– Mulțumesc! Nu trebuia să ne plătești cina, îi spun.

Rory ridică din umeri.

– Măcar atât puteam să fac.

Nu știu ce vrea să spună cu asta și mă întreb dacă are de-a face cu felul în care s-au terminat lucrurile între el și Jamie.

Jamie tușește. E clar că nu-i convine că Rory a plătit ceva pentru el.

– Mulțumesc! șoptește el.

Îmi ascund zâmbetul când plecăm.

În fața barului, Rory arată într-o direcție.

– Hotelul meu e încolo.

– Bine. Mulțumesc mult pentru seara distractivă! îi spun eu zâmbind.

Mă strânge în brațe și mă pupă pe obraz. N-am frate, dar sunt sigură că așa m-aș simți dac-aș avea unul și m-ar pupa.

– Hai să mai ieșim, da?

Se dă în spate și-mi zâmbește.

– Sigur că da.

Apoi se întoarce spre Jamie, care-l privește iritat.

– Și, Streicher, presupun că ai fost și tu pe acolo.

Jamie e iritat. Îmi dau ochii peste cap, îi spun noapte bună lui Rory și-l trag pe Jamie după mine. Mergem spre apartament în tăcere, însă, la un moment dat, se uită la mine.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să vin cu voi!

– Nu mi-ai cerut voie, spun, tachinându-l.

Pufnește, și știu că se gândește la momentul când mi-a cerut să mă mut cu el.

– Și n-a fost o ieșire, a fost o întâlnire.

Mă întorc cu spatele la el și-mi opresc un zâmbet, în timp ce el pufnește nemulțumit.

– N-a fost o întâlnire.

Chicotesc. Ce-mi place să-l tachinez.

Trecem pe lângă magazinul de instrumente muzicale, și oftez când văd chitara mea de vis. Mă opresc s-o admir.

Jamie se oprește lângă mine și își încrucișează brațele la piept, în timp ce o studiază.

– Îți place chitara asta.

– Da.

O privesc și memorez detaliile lemnului. Îmi imaginez cum ar fi să-i ating coardele.

– Data viitoare când mai trecem pe aici, ar trebui să intri și să cânți la ea.

Clatin din cap, zâmbind.

– Dac-o să cânt la ea, o s-o vreau și mai mult.

– Și asta ar fi un lucru rău?

Da, pentru că atunci o să vreau și alte lucruri și mai mult. O să încep să-mi imaginez lucruri. O să încep să visez din nou, și, ultima oară când am făcut asta, din păcate nu s-a terminat prea bine.

– Poate în altă viață, nu în asta. Hai să mergem acasă!

Când deschidem ușa de la apartament, Daisy vine la noi, și Jamie se apleacă s-o mângâie.

– O s-o scot la plimbare, spune el și o ia în brațe.

Privirile ni se intersectează, și mintea-mi zboară la ce am făcut în urmă cu câteva ore, lipiți de ușă. Privirea i se întunecă, și știu că și el se gândește la același lucru. Un val de căldură mă inundă între picioare.

Sunt tentată. Atât de tentată. Însă, în noaptea când Donna a avut atacul de panică, după ce Jamie a folosit jucăria pe mine, se pregătea să-mi spună într-un mod frumos că între noi nu poate să fie nimic, iar eu l-am întrerupt repede, pentru că n-am suportat să fiu respinsă din nou.

Pun pariu c-o să aibă expresia asta când o să-mi spună că nu mai putem să facem asta. E doar o chestiune de timp. Îmi dau seama că niciodată nu mi-ar da papucii cum a făcut-o Zach. Ar face-o cum trebuie. Mi-ar spune-o în față, cu grijă și respect.

Tresar când îmi imaginez momentul. De ce asta pare și mai rău?

Pentru că exact ăsta e și motivul pentru care-l plac. E un om bun, și n-ar răni niciodată pe nimeni în mod voit, dar asta nu înseamnă că nu m-ar răni fără să vrea.

– Nu sunt genul care să aibă relații ocazionale, îi spun.

Cuvintele mele plutesc în aer, iar mesajul e clar. Trebuie să terminăm chestia asta, oricât de distractivă ar fi. Chiar dacă-mi provoacă cele mai intense orgasme pe care le-am avut vreodată. Chiar dacă nu putem să ne luăm mâinile unul de pe celălalt.

– Da, spune el, după ce mă privește.

Am o senzație ciudată în piept, de apăsare și presiune.

– Noapte bună!

Jamie încuviințează. Pare serios.

– Noapte bună, Pippa!

„Poate în altă viață", i-am spus despre chitară. Poate că replica îi se aplică și lui.

CAPITOLUL 42

Pippa

Mă aflu în faţa clădirii în care e biroul de marketing al echipei. Verific ora. Am un apel pierdut de la părinţii mei. Mai am câteva minute, aşa că-i sun.

– Bună, draga mea, spune mama. Voiam doar să-ţi urăm baftă înainte de marele interviu!

Stomacul îmi freamătă. Pare atât de entuziasmată şi plină de speranţă.

– Stai un pic, Ken! îi spune ea lui tata. Ia celălalt telefon. E Pippa.

Peste o clipă, îl aud pe tata:

– Bună, draga mea. Multă baftă azi! Ştim c-o să te descurci excelent.

Mă forţez să zâmbesc, chiar dacă ei nu mă văd.

– Mulţumesc!

– Suntem atât de mândri de tine! spune el.

Îmi imaginez zâmbetul larg şi privirea lui luminoasă.

– Atât de mândri, repetă mama. După ce o să obţii jobul ăsta, totul o să se lege, o să vezi. În câţiva ani, poate chiar o să-ţi permiţi un apartament în afara oraşului.

Dar nu vreau să locuiesc în afara oraşului. Nici nu vreau să mă gândesc la cumpărarea unui apartament.

– Să nu uiţi să întrebi despre beneficii, spune tata. Să-i întrebi ce opţiuni de pensionare au.

– Și să nu uiți să întrebi și despre ortodonție.

– Clar să întrebi și despre asta. Nu e acoperită de toate planurile de sănătate.

– Dar am purtat deja aparat.

– Nu pentru tine, pentru viitorii tăi copii, spune mama.

Viitorii mei copii? Mă crispez, iar mintea mi-o ia razna. Nici măcar nu pot să mă imaginez având jobul ăsta peste câțiva ani, cu atât mai puțin peste cincisprezece ani. Dumnezeule! Conversația asta doar înrăutățește lucrurile. O să mă duc acasă pentru Crăciun în câteva săptămâni, și am senzația că interviul ăsta o să fie subiectul principal de conversație cât o să stau acolo.

– Trebuie să plec. Vorbim mai târziu!

– Bine. La revedere, draga mea. Multă baftă! spune mama.

– Să nu uiți să le spui că ești de încredere, zice tata, în loc de la revedere.

Oftez și mă uit la ușa clădirii. Nu vreau să fac asta, dar nici nu am altă opțiune.

CAPITOLUL 43

Jamie

Ward fluieră când ies de pe gheață, în dimineața următoare.

– Azi ai fost pus la punct, comentează el, și încuviințez.

Nu sunt deloc concentrat. Mă dor mușchii, și picioarele îmi sunt greoaie. M-am foit toată noaptea și m-am gândit la felul în care Pippa mi-a călărit mâna și la geamătul dulce pe care a încercat să-l înăbușe în cămașa mea când a avut orgasm.

Niciodată n-am fost genul gelos, dar, când sunt lângă Pippa, îmi pierd cumpătul doar când mi-o imaginez cu alți tipi. N-am suportat ideea ca ea să iasă cu Miller.

Am urât-o.

Un gând deloc binevenit îmi apare în minte. Erin își petrecea mereu timpul cu diverși tipi, și n-am simțit asta niciodată.

Mă panichez. Gata, n-o să ne mai facem de cap. De data asta, o să mă țin de cuvânt.

Mi-o imaginez pregătindu-se să iasă aseară și mormăi. La naiba, ce cizme avea!

Pippa Hartley habar n-are că e superbă.

– Streicher, mă asculți?

– Ce? revin eu la realitate.

Ward mă privește ciudat.

– Scuze, ce-ai spus?

– N-ai confirmat c-o să vii la gala caritabilă.

Mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap. Vancouver Storm e unul dintre donatorii principali pentru spitalul local de copii și organizează un eveniment caritabil la finalul lui ianuarie, în Whistler. Asta e o stațiune de schi la două ore spre nord de Vancouver. Echipa o să participe, alături de alți donatori. O să fie câteva celebrități cu care chiar nu vreau să-mi petrec timpul. Susțin organizația caritabilă, particip la evenimentele de la spital și chiar fac donații anonime, dar urăsc să merg la gale.

Toate gândurile mi se citesc foarte clar pe față, pentru că Ward îmi aruncă o privire tăioasă.

– Participarea e obligatorie, Streicher. Nu te întreb dac-o să vii.

La naiba!

Mă controlez. Ca să rămân în Vancouver, trebuie să mă asigur că Ward e fericit. Am jucat bine până acum, chiar mai bine când Pippa e în tribune, lucru pe care nu-mi place să-l recunosc, și n-o să-i dau nici un motiv să mă vândă altei echipe.

– Bine. O să vin.

– Vii cu cineva?

Mă pregătesc să spun nu. Ar trebui să spun nu. Pippa poate să stea în Vancouver cu Daisy, și, dac-o să se întâmple ceva cu mama, o să ajungă repede la ea.

Însă ideea de a merge cu Pippa face gala mai suportabilă. Mi-o imaginez într-o rochie de seară, simțindu-se superbă. M-ar ține de braț. Am bea șampanie și am râde.

– Da, o să vin cu cineva.

Mă studiază, și pe față îi apare o urmă de zâmbet.

– Bun. Mă bucur să aud asta.

Stau restul după-amiezii în sală și încerc să nu mă gândesc la ea și la felul în care a spus „Nu sunt genul care să aibă relații ocazionale".

A fost confirmarea a ceea ce bănuiam deja. Pippa vrea mai mult decât pot să-i ofer, la fel ca Erin. Acum, sunt mai matur și știu că nu e bine să mă joc cu sentimentele cuiva. Mă simt vinovat când mă gândesc la cum i-am distrus cariera lui Erin. Acum, lucrează la un serial local, cu buget mic, când, de fapt, voia să fie supermodel. Toate astea din cauza mea.

N-o să fac aceeași greșeală și cu Pippa.
Mă gândesc la interviul ei, care ar trebui să se fi terminat deja. Îi scriu.

Cum a mers?
Grozav. M-am descurcat de minune!

Citesc mesajul. O cred, dar nu-i cred și veselia. N-a spus că nu vrea jobul, dar e ceva în cuvintele ei. Când cântă la chitară și din voce, se revarsă din ea ceva care umple camera și luminează tot. E un contrast așa puternic cu versiunea lipsită de entuziasm a Pippei când vorbește despre jobul în marketing.

Hai să ieșim la cină în seara asta, îi sugerez, înainte să mă gândesc la asta prea mult. Vreau să aflu mai multe despre interviu. Vreau să-mi petrec timpul cu ea.

N-o să ne mai facem de cap, dar nu pot sta departe de asistenta mea cea drăguță.

CAPITOLUL 44

Pippa

În seara aia, ieșim la un restaurant mexican la câteva străzi de apartament. Mâncăm împreună chipsuri și guacamole. În câteva săptămâni, o să fie Crăciunul, și peste tot în jur sunt puse ornamente țipătoare.

– Ar trebui să aflăm când e ziua lui Daisy, spun, în timp ce beau margarita.

– E salvată de pe stradă, așa că nu are o zi de naștere oficială.

– Toată lumea ar trebui să aibă o zi de naștere, spun eu tristă.

Îmi analizează fața. Privirea lui e atât de blândă, că aproape o simt.

– Ai dreptate, e inacceptabil.

Își scoate telefonul și deschide aplicația cu calendarul.

– La jumătatea lui ianuarie? Putem să dăm o petrecere.

– O petrecere? Tocmai tu vrei să dai o petrecere.

– Doar dac-o să fii și tu acolo, spune el, cu licăriri în ochi.

– Fii sigur c-o să fiu acolo. Știi că va trebui să porți un costum de câine, nu-i așa?

Își dă ochii peste cap, și eu râd.

– Vreau să te întreb ceva.

Pe față i se citește ezitarea.

– La sfârșitul lui ianuarie o să fie o gală caritabilă, iar echipa trebuie să meargă. E în Whistler.

Ador locul ăla. N-am mai fost acolo de câțiva ani, probabil de când eu și Hazel eram adolescente.

Ling sarea de pe marginea paharului, apoi iau o gură.

– Bine, o să am grijă de Daisy în weekendul ăla.

Ar trebui să încep munca în echipa de marketing în februarie, cel mai devreme. Asta dac-o să primesc acel job.

Privirea îi coboară la gura mea, și văd pasiunea din ea. Mă gândesc la noaptea trecută, la cât de sexy a fost când m-a lipit de perete, în timp ce Rory mă aștepta de cealaltă parte a ușii. Îmi amintesc felul în care ochii lui s-au întunecat cu posesivitate în timp ce mă pătrundea cu degetele.

Nu mai putem să facem asta, dar nu înseamnă că n-o să mă gândesc la ce s-a întâmplat.

– Nu asta voiam. Își mută privirea de la gura mea. Clipește. Vreau să vii cu mine. Ca asistenta mea.

– Nici o problemă.

Îi răspund pe un ton vesel, dar, în interior, mă dezumflu puțin. N-ar trebui, pentru că amândoi știm că nu putem fi mai mult de atât, dar o parte mică din mine s-a pleoștit când m-a numit „asistenta lui".

– O să rezerv un apartament și o să-ți iau o rochie, adaugă el.

– Grozav!

Îmi termin băutura, și Jamie îi face semn chelnerului să-mi mai aducă una.

Începem să vorbim despre sărbătorile care se apropie. În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, o să-mi vizitez părinții în Silver Falls, orășelul din British Columbia în care s-au mutat după ce au ieșit la pensie.

Am încercat să mă gândesc la un cadou de Crăciun pentru Jamie, dar e imposibil să-i iau ceva.

– O să vorbim și despre interviu? mă întreabă el, întrerupându-mi gândurile.

– A fost în regulă, îi spun eu scurt.

Ridică din sprâncene, și simt greutatea privirii lui când îmi întorc capul și mă uit prin restaurant, la sticlele multicolore din

spatele tejghelei, la faianța din spatele barului, la celelalte mese. Mă uit oriunde altundeva numai la el nu.

Sunt, în sfârșit, pregătită să recunosc că, atunci când mă imaginez în echipa de marketing, o mică bucată din mine moare.

– Pippa, spune el, și toată determinarea mea dispare.

– A mers bine.

Gura mi-e uscată.

Jamie se uită la mine și așteaptă.

– Probabil c-o să-l obțin, zic eu către cuburile de gheață din pahar.

– O spui de parcă e ceva rău.

Inspir adânc. Nu zic nimic, pentru că nu știu ce aș putea spune. Simt că e un lucru rău.

– Privighetoareo.

O altă parte din determinarea mea dispare. Mi-aș dori să nu-mi spună așa, pentru că-mi place prea mult. E imposibil să mă prefac în fața lui când îmi spune așa.

Jamie clatină din cap.

– Pippa, recunoaște că nu vrei postul ăla.

– Bine, explodez eu și simt că sunt la un pas de a vomita. Nu vreau să lucrez acolo. Părinții mei au vorbit despre el ca fiind un loc sigur, dar...

Îmi mușc buza de jos. Ce urmează să spun o să sune stupid.

Privirea lui Jamie e luminoasă.

– Ce e sigur e și plictisitor.

Rămân fără aer.

– Exact.

Mă studiază îndelung, apoi expresia lui devine blândă.

– Bine.

– Bine? Mă aplec spre el și îl privesc amuzată. Ai auzit ce am spus? Toată chestia asta e un dezastru, Jamie.

– Ba nu e, spune el calm.

Toată treaba pentru care părinții mei au muncit din greu s-a dus pe apa Sâmbetei. Toate economiile făcute ca să-și permită să mă trimită la universitate, toate speranțele pe care le au pentru mine s-au dus pe apa Sâmbetei. Mă gândesc la mama, care predă

cursuri de balet și își amintește astfel că n-a reușit să ajungă la nivel profesionist.

„Eșecul doare", mi-a spus ea odată.

Jamie se apleacă în față și-mi caută privirea. Simt impulsul să mă așez în poala lui și să mă prind de el ca un urs koala. Să-mi ingrop fața în gâtul lui și să-i inspir parfumul. E singurul lucru care m-ar face să mă simt bine acum.

– Și muzica? mă întreabă el cu tandrețe.

– Ce-i cu ea?

Inima îmi bate cu putere. Mă doare doar să spun cuvintele. Nu sunt sincere. Sunt crude, ca și cum mă trădez. Asta n-are însă sens, pentru că muzica oricum n-a fost niciodată o opțiune.

„N-ai ce trebuie ca să reușești", mi-a spus Zach.

Simt că mă înfurii și îmi încleștez pumnii. Dar dacă totuși o să urmez drumul ăsta? Dorința de a prelua controlul, de a nu mai fi fata căreia i se întâmplă lucruri mă sufocă.

– Ai ambiția necesară, Pippa.

Tonul lui are o urmă de frustrare. Jamie mă fixează cu privirea.

– Ești atât de talentată! Singura persoană care nu vede asta ești tu.

Îmi dau ochii peste cap și râd ironică.

– Zach n-a văzut nici el.

– Ba a văzut asta. Clar a văzut.

Totul din jur dispare când ni se intersectează privirile. Văd totul în ochii lui de un verde profund. Văd că își dorește asta pentru mine. Văd că urăște ce mi-a făcut Zach și e furios că părinții mei au influența asta asupra mea, fără să știe.

– Cum rămâne cu părinții mei?

Își încordează maxilarul. Pare supărat.

– Cum rămâne *cu tine?*

Închid ochii pentru o fracțiune de secundă. Îmi imaginez dezamăgirea lor și simt că mă destram.

– O să-i distrugă chestia asta.

Privirea i se aprinde, concentrată și furioasă. E aceeași privire pe care o are la recapitularea meciurilor și în prim-planurile cu el în mijlocul acțiunii.

– Te iubesc și o să le treacă.

O spune ca pe o amenințare, ca și cum o să se asigure că lucrurile vor sta așa. Inima îmi bate și mai tare.

– Știi câți oameni mi-au spus că n-o să reușesc? mă întreabă el încruntat și frustrat. Întreabă-i doar pe Owens, pe Miller și pe alți atleți profesioniști. Oricine a făcut ceva îndrăzneț s-a lovit de negativismul altora. Ignoră vocile alea. Singura părere care contează e a ta.

– Părerea ta contează pentru mine, spun eu cu sinceritate.

– Ei bine, eu știu că poți să dai lovitura, așa că de ce nu mă asculți?

Vreau să-l cred. E posibil chiar s-o fac. Nu știu dacă sunt pregătită să eșuez lamentabil la ceva ce contează, dar o parte mică și încăpățânată din mine nu e pregătită să renunțe încă.

Când Jamie spune lucruri precum „Știu că poți s-o faci", partea aia încăpățânată se intensifică. El mă studiază cu o expresie serioasă, și simt un fior în inimă.

Jamie e așa bun. Aș vrea ca toți să vadă latura asta a lui. Mă întreb dacă fosta lui a văzut-o.

– Ce s-a întâmplat cu tine și Erin?

Nu e treaba mea, dar sunt curioasă. Jamie a spus că nu are relații serioase, și mă întreb dacă asta are de-a face și cu ea. Mai mult ca sigur că da.

Clipește și își mută privirea.

– Nu trebuie să-mi spui, dacă e prea personal.

– Nu, e în regulă. E personal, dar...

Mă privește cu adevărat, și, în momentul ăsta, simt că suntem mult mai mult decât suntem de fapt.

– Vreau să-ți spun. Am vrut să-ți spun de ceva timp, dar nu știam cum.

Își încrucișează brațele la piept.

– A crezut că e însărcinată.

Inima mi se oprește.

– Aveați 19 ani.

– Da. Eram în primul an, și cariera ei era la început. Era model.

Încuviințez. Nu vreau să dau de gol că am căutat-o pe Google.

– I-a întârziat ciclul două săptămâni și, când mi-a spus că e posibil să fie însărcinată, a părut așa fericită. Inspiră adânc, și pe față i se citește vinovăția. M-am speriat.

– Bineînțeles.

Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să rămân însărcinată la 19 ani. Aș fi înspăimântată.

– De fiecare dată când aveam timp liber, mergeam acasă, s-o vizitez pe mama. Privirea lui devine pierdută, de parcă s-a întors în acel punct. Am crezut că relația dintre mine și Erin e una superficială, dar ea a crezut că eram mai mult.

– Ce s-a întâmplat?

Jamie oftează.

– N-a fost însărcinată, dar totul s-a schimbat după ce mi-a văzut fața când credea că era. Ne-am despărțit. Își ridică privirea spre a mea. E plină de regret și îngrijorare. O săptămână mai târziu, am văzut c-a renunțat la modeling. Avea o mulțime de contracte pentru Săptămâna Modei și s-a retras. Avea o carieră promițătoare și a renunțat la ea. Știu c-a făcut asta din cauza mea. Am distrus-o, Pippa.

Inima mi se frânge pentru Jamie. Văd cât de afectat e în continuare de asta.

– Jamie.

Privirile ni se întâlnesc, și-i arunc un zâmbet blând.

– Iei prea tare vina asupra ta. Oamenii se despart tot timpul.

– Zach te-a părăsit și ți-a distrus încrederea în tine.

Încerc să mă apăr, dar are dreptate.

– Nu pot să fac asta din nou, spune el.

Deci de asta nu vrea relații. Constatarea mă întristează. Jamie s-a învinovățit pentru asta ani întregi.

– Da, poate că Zach mi-a frânt inima și mi-a spus că nu sunt destul de bună ca să am o carieră în muzică, dar asta nu înseamnă că-l și cred. L-am crezut, dar nu știu dac-o mai fac. Și tu ai jucat un rol important în asta. Ai vorbit cu Erin despre ce s-a întâmplat?

Mă studiază îndelung.

– Nu.

Cântecul din local se schimbă, și gândurile mi se opresc pe loc când îl aud pe Zach cântând primele versuri. Mi se face rău.

– Ce se întâmplă?

Vocea lui Jamie se aude din depărtare.

Versurile plutesc în jurul meu, și fredonez refrenul în timp ce Zach îl cântă. Sunt vag conștientă că Jamie și-a pus mâna peste a mea, dar nu mă pot concentra decât asupra faptului că Zach îmi cântă cântecul.

Cântecul *meu*. Cel pe care l-am cântat pentru el și managerul lui. Cel de care au râs.

Au spus că nu e destul de bun, doar ca să-l fure după.

CAPITOLUL 45

Pippa

Mi se face greață.

– Pippa, ce se întâmplă?

Jamie e lângă mine acum, îngrijorat, și m-a luat de umeri.

– Asta e cântecul meu. E cântecul meu.

Unele versuri sunt diferite. Melodia e schimbată, dar refrenul e al meu.

Jamie îi face semn chelneriței, apoi scoate o bancnotă din portofel și i-o dă.

– Poți să schimbi cântecul, te rog? Acum.

Peste un moment, vocea lui Zach se întrerupe brusc și e înlocuită de începutul unui alt cântec.

A râs de mine. În tot timpul ăsta, am crezut că nu sunt destul de bună.

„A văzut. Clar a văzut." Asta a zis Jamie despre Zach.

– Pippa, șoptește Jamie.

Mâna lui e pe ceafa mea, mare, solidă și liniștitoare. Contactul mă readuce în prezent, și-l privesc. Pare furios și îngrijorat. Are maxilarul încordat și flăcări în ochi.

Sunt confuză, șocată și atât de furioasă. Prezența lui Jamie însă îmbunătățește situația. Jamie crede în mine. Este furios pentru mine.

Acum câteva luni, am plâns în aeroport și n-am vrut decât să dispar. Însă, în seara asta, simt o flacără mică ce arde în mine. Ceva încăpățânat și enervat.

Zach a distrus așa mult, dar nu vreau să strice și seara asta.

– Sunt bine, îi spun.

Cred că e adevărul.

– Vino aici!

Mă ia în brațe, și mă las în îmbrățișarea lui.

Pulsul îmi revine la normal când îmi lipesc obrazul de pieptul lui Jamie. Mă mângâie pe spate, și îi inspir parfumul cald și înțepător.

– Îl urăsc pentru ce ți-a făcut.

– Și eu.

– Vrei să mergem acasă?

– Nu.

M-am săturat de Zach și să tot las trecutul să mă țină la pământ.

Peste câteva minute, mai mănânc o porție de tacos, la insistențele lui Jamie. Văd c-a primit un mesaj. Imaginea de fundal îmi face inima să-mi bată cu putere. E una dintre pozele pe care i le-am trimis cu mine și Daisy în parc, stând pe un buștean imens. Am rugat pe cineva să o facă.

A făcut-o poza lui de fundal. Pulsul îmi galopează. Nu îndrăznesc să-mi fac speranțe. Vede unde mă uit și își bagă telefonul în buzunar, apoi se sprijină pe coate, privindu-mă.

– Promite-mi că n-o să lași asta să te tragă în spate! Promite-mi c-o să te întorci pe scenă!

Clipesc, și vechea ezitare își face din nou simțită prezența.

– Promite-mi, spune Jamie.

Ce am spus mai devreme? Că n-o să mai las trecutul să mă țină la pământ.

– Bine, spun eu. O s-o fac.

CAPITOLUL 46

Pippa

Cu câteva zile înainte să-mi vizitez părinții de sărbători, stau pe canapea, cu chitara în mână, și mă gândesc la ce i-am promis lui Jamie. Pe masă e caietul meu deschis, cu un pix pe el. Mă gândesc când la cântecul pe care l-am auzit în restaurant, când la felul în care Zach a râs de mine și la modul în care m-a întrebat „O știi pe Layla?" în seara petrecerii.

Mă uit pe geam, la cerul gri mohorât. Ce idiot!

Mă înfurii și încep să scriu un cântec despre asta. Versurile curg în timp ce-mi găsesc ritmul. În câteva minute, am umplut jumătate de pagină și am câteva acorduri.

– Sigur credeai că poți să scapi basma curată, cânt eu încet, dar mă crispez.

Nu sună bine, e prea moale.

Încerc din nou, dar de data asta cânt cu putere. Simt scântei sub piele și zâmbesc larg.

Ăsta e sentimentul pe care-l căutam.

Atitudinea deschide ceva în mine, și cuvintele se revarsă mai repede decât le pot scrie. Sunt furioasă, dar cântecul nu e despre a fi călcat în picioare, ci despre a-ți reveni. E despre răzbunare, dar în felul meu, mergând mai departe. E despre a-i spune la revedere tipului care m-a rănit, dar și despre a jura că o să-i arăt cât de mult s-a înșelat. Este despre faptul c-a meritat să simt tot

disconfortul și durerea, pentru c-o să fiu mult mai bine și mai înțeleaptă decât înainte.

Mă simt fantastic în vreme ce scriu cântecul ăsta. Ochii mi se umezesc când aranjez refrenul și-l leg de strofa următoare. Când cântecul e destul de conturat, îmi pun telefonul pe masă și înregistrez o versiune, ca să nu uit melodia. Mă simt din nou ca un copil, când alergam pe deal, fără nici o grijă. Am senzația că ăsta e scopul meu.

Ador cântecul ăsta și sunt mândră că l-am scris. Cred că și Jamie ar fi mândru.

Îi trimit înregistrarea. Inima îmi bate cu putere în piept, și-mi țin respirația. A fost ciudat că i l-am trimis? Probabil e ocupat cu antrenamentul. Mă uit o clipă la telefon, după care îl arunc într-o parte și mă ridic s-o scot pe Daisy la plimbarea de prânz.

Când ne întoarcem, văd că am un mesaj de la el.

Bravo! Ar trebui să-l cânți data viitoare când mergem la The Filthy Flamingo.

Simt cum o căldură îmi explodează în piept.

Poate, îi răspund eu.

O să-l cânți, scrie el, și eu râd.

Autoritar.

Răspunde cu un emoji care-mi face cu ochiul, și-mi muşc buza. Ce mi-am promis acum câteva săptămâni, după ce m-a lipit de ușă și mi-a provocat un orgasm?

Că n-o să mă îndrăgostesc de Jamie Streicher. E aproape perfect, și n-aș suporta să-l văd cum se transformă într-un nemernic, ca Zach. Dacă suntem doar prieteni, nu poate să mă rănească.

Acum, încep antrenamentul. Vorbim mai încolo, privighetoareo!

De fiecare dată când îmi spune așa, un val de fericire îmi cuprinde pieptul. Îmi imaginez că-mi zâmbește. Că-mi aruncă acel zâmbet rar, larg și luminos, care mă face să vreau să mă uit la fața lui pentru totdeauna.

Nu e corect că e atât de sexy. Nu e corect că trebuie să-l văd în fiecare zi.

Dintr-odată, în minte îmi apare o melodie, și chicotesc.

– Nu e corect că ești atât de sexy, cânt și râd din nou.

Scriu un cântec despre cât de sexy e Jamie. Râd în timp ce scriu versuri și încerc diferite combinații. Într-o oră, am schița cântecului.

Deja până la finalul după-amiezii, am schițele câtorva cântece. Unul e despre cum e să vrei pe cineva care știi că nu e bun pentru tine. Unul e despre așteptările pe care le au oamenii și despre a face totuși ce e mai bine pentru tine. Unul e despre partidele foarte, foarte bune de sex cu o persoană nouă. Îmi place ăsta, e seducător și jucăuș. L-am scris gândindu-mă la momentul când stăteam între picioarele lui și mi-a provocat orgasm.

Alimentez flacăra din piept și adaug vreascuri, ca să ardă mai puternic. Ăsta e albumul pe care mi-am dorit mereu să-l scriu, când eram în avion, spre un nou oraș din turneu, sau când Zach era în studio și înregistra.

Un cântec e despre cum Jamie are grijă de toată lumea, mai puțin de el însuși. Cine are grijă de el? Cântecul e serios și protector. Unul dintre versuri a venit natural, și nu știu exact ce părere să am despre el.

„Aș face-o pentru totdeauna dacă nu mi-ar frânge inima."

Înghit cu noduri când îl citesc. L-aș scoate, dar nu pot. Cele mai bune cântece sunt sincere.

Daisy se uită la mine și dă din coadă, așa c-o scot la o plimbare lungă. În tot timpul ăsta, mă gândesc numai la Jamie și la cântecele pe care le-am scris.

Pădurea e întunecată, așa că ne limităm la străzile luminate. Copacii care încadrează trotuarul sunt decorați pentru Crăciun, cu luminițe drăguțe. Atunci, încep să mă îngrijorez. Tot nu i-am luat lui Jamie nimic de Crăciun.

Doar că poate să-și cumpere orice vrea. Are un apartament superb. N-are nevoie de haine sau de echipament de hochei. Pare să-i placă să gătească, dar ce pot să-i iau, un tel? Mă crispez. E jalnic și pare greșit pentru genul de relație dintre noi. Lucrez pentru el, dar suntem și prieteni.

Dacă l-aș întreba, mi-ar spune să nu-i iau nimic, dar asta pentru că nu conștientizează că merită ceva.

Când trec pe lângă magazinul de instrumente, observ o chitară electrică Fender neagră în locul chitarei mele de vis.

Simt un gol în piept. Oricum, nu mi-o permiteam, așa că nu știu de ce sunt așa dezamăgită.

În fața ochilor îmi apar expresia determinată a lui Jamie și privirea lui luminoasă. După ce o să-mi dau seama de ceea ce vreau să fac, orice ar fi, o să pun bani deoparte pentru o chitară nouă. Ceva special, doar pentru mine. Jamie o să se bucure să audă asta. O să fie mândru când o să afle că am scris toată după-amiaza.

Atunci, am o revelație.

Am scris albumul ăsta pentru Jamie. M-am gândit la el tot timpul și, când m-am simțit ca o impostoare, mi-am amintit cuvintele lui de încurajare și expresia lui plină de afecțiune, iar aceste lucruri m-au ajutat să merg mai departe. N-am scris niciodată nici măcar un cântec pentru cineva, cu atât mai puțin o colecție. Și nimeni nu m-a încurajat vreodată așa cum a făcut-o Jamie.

Pare că creadă că pot să fac orice.

Adevărul e evident și n-o să dispară, oricât de mult o să-l neg și oricât o să-l compar cu Zach.

Am sentimente pentru Jamie Streicher.

Acum, trebuie să văd ce o să fac în privința asta.

CAPITOLUL 47

Jamie

Crăciunul a fost acum patru zile. Sunt acasă la mama, stau pe canapea cu Daisy și mă uit din nou la clipul video cu Pippa. Are un zâmbet jucăuș în timp ce cântă din voce. Bate din picior în vreme ce cântă la chitară și în ochi are scântei, de parcă n-ar trebui să cânte despre faptul că e furioasă pe fostul ei și că vrea să meargă mai departe, să se bucure de ceva mai bun.

E atât de frumoasă când e așa. Mereu e frumoasă, dar mai ales când cântă și e așa fericită.

E a cincea zi în care n-o văd pe Pippa, și îmi ies din minți. Ne scriem întruna, dar nu e același lucru cu a o avea în fața mea. Cel mai bun loc unde poate să fie Pippa e aproape de mine.

După cinci zile, e evident că am sentimente pentru frumoasa privighetoare, și am obosit să tot neg asta. Sunt fericit doar când mă gândesc la ea.

Tot caut scuze, dar ceva le anulează. Dacă aș putea face relația asta să meargă?

Pippa și Hazel au plecat în Silver Falls săptămâna trecută. Pentru că zborul meu din Minnesota în Vancouver a fost amânat din cauza vremii, a plecat înainte să ajung acasă. N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la ea sau să-i dau cadourile de Crăciun pe care i le-am cumpărat. Aș fi putut să i le trimit în Silver Falls, dar vreau să-i văd fața când o să le deschidă.

Dacă aș vizita-o? Dac-aș face ceva impulsiv, lucru pe care nu-l fac niciodată, și m-aș duce la ea?

Simt o scânteie în piept, dar apoi îmi amintesc de momentul când eu și Pippa ne-am făcut de cap și m-am trezit cu o mulțime de apeluri pierdute de la mama. N-am fost alături de ea când a avut nevoie de mine. Am fost distras. Îmi trec mâna peste față și dau gândurile laoparte. N-o să mă duc în Silver Falls. O s-o văd săptămâna viitoare, când o să se întoarcă acasă.

O umbră trece pe lângă mine, și mama se apleacă. Vede că mă uit la asistenta mea. Îmi scot căștile.

– Aia e Pippa? mă întreabă ea înainte să bag telefonul în buzunar.

Încuviințez.

– Vreau s-o aud și eu.

Când pornesc clipul video, vocea Pippei umple camera în timp ce o privim pe ecran. Daisy se foiește pe canapea. Își pune capul pe brațul meu și oftează.

– Îi e dor de Pippa, spune mama, în timp ce o mângâie.

Eu și Daisy ne uităm unul la altul.

„Și mie, drăguță."

Mama mă studiază cu o licărire ciudată în ochi.

– Pot să am grijă de Daisy dacă vrei să ieși de Anul Nou.

Singura persoană pe care vreau s-o văd de Anul Nou e Pippa.

– Nu e cazul.

– Jamie.

Mama mă analizează, și văd o scânteie de tristețe și altceva, poate rușine, în privirea ei.

– Nu e cazul. Chiar nu-mi place să petrec, spun eu.

Nu-i zic și că e nevoie de mine aici.

Mă privește îndelung.

– Am început să caut un terapeut.

– Poftim? o întreb eu șocat.

Mama încuviințează, în timp ce se joacă cu unul dintre inele.

– Pippa a pomenit despre asta în noaptea când ați venit la mine. A părut ceva normal la cum a vorbit despre asta.

Inima îmi explodează de mândrie și afecțiune pentru Pippa mea.

– Chiar e normal. Mulți oameni merg la terapie.

Mama ridică din nou din umeri.

– Încă n-am găsit pe nimeni, dar caut.

– Asta e grozav! Mă bucur așa mult să aud asta.

Povara pe care o simțeam se mai micșorează.

– M-am gândit eu. Se așază lângă Daisy și o mângâie. Ce face Pippa de Anul Nou?

– Va merge cu Hazel într-un bar.

Mi-o imaginez pe Pippa în barul aglomerat, cu părul lăsat și ondulat, ca la petrecere. Poate o să poarte o rochie, însă, cel mai probabil, o să fie îmbrăcată normal, pentru că e vorba de un bar oarecare dintr-un orășel și nu vrea să iasă în evidență. M-a pufnit râsul când mi-a spus asta, pentru că nu există spațiu în care Pippa să nu iasă în evidență.

Îmi imaginez cum un tip se așază lângă ea ca să-i vorbească. Îi zâmbește. Îi admiră gura. Sânii. Poate îi dă o șuviță după ureche și o tachinează. Mă enervez.

Urăsc ideea că asta s-ar putea întâmpla. O urăsc atât de mult. Bâțâi agitat din genunchi în timp ce privesc în gol.

– Jamie?

– Ce e?

Mama ridică din umeri.

– De ce nu te duci s-o vizitezi pe Pippa? Silver Falls e un loc minunat, dragul meu, și sunt sigură că i-ar face plăcere să-ți arate orașul ei.

Continui să bâțâi din genunchi în timp ce mă gândesc la sugestia mamei. Îmi ies din minți fără ea.

În ultimele săptămâni, mama a părut să fie mai bine. Pare mai puțin îngrijorată, mai puțin anxioasă, de parcă are mai mult control asupra vieții ei. Poate chiar o să fie bine.

Mama lui Miller stă la câteva minute de ea, și sunt sigur că el e aici de sărbători. Am senzația ciudată c-ar veni aici imediat dacă l-aș ruga.

Și mama își caută terapeut, ceea ce e un pas foarte important.

– Bine, o să mă duc în Silver Falls.

CAPITOLUL 48

Pippa

A fost cea mai lungă săptămână din viața mea.

– Pippa.

Hazel deschide ochii pe scaunul aflat lângă geam, cu vedere spre curtea din spate. E în pijama și ciufulită.

Eu sunt întinsă pe canapea, tot în pijama și ciufulită. Mă uit pe același geam, la copacii acoperiți cu zăpadă. Sunt drăguți, dar nu-mi pasă de asta.

– Ce e?

– Încerc să meditez, dar tot oftezi, îmi spune ea și mă privește deopotrivă iritată și amuzată.

– Îmi pare rău! îi spun eu.

Ridică dintr-o sprânceană, și simt un nod în stomac. Mâine o să fie ajunul Anului Nou și în ziua următoare o să ne întoarcem acasă.

N-am nici cea mai vagă idee ce să fac cu pasiunea față de tipul din liceu, care s-a transformat în sentimente pe bune. Îl plac. Poate simt chiar mai mult de atât, dar nu vreau să mă gândesc la asta. Încerc doar să găsesc o soluție.

Instinctul îmi spune că și el simte același lucru, dar, după toate lucrurile pe care le-a recunoscut despre Erin, e posibil să nu fie pregătit să audă asta. Ar fi devastarea supremă să-i spun toate astea și să nu-mi răspundă la fel.

Sunt stăpână, așa că stau aici, mă uit pe geam și o enervez pe Hazel în timp ce deliberez.

Primesc un mesaj.

Bună.

Simt o explozie de entuziasm în piept. Nu mă pot abține, e reacția corpului meu când îmi scrie. Ne-am scris foarte des în timpul vacanței, și o parte din mine speră că și el se simte la fel de plictisit și de mizerabil fără mine.

Bună.

Am ochii lipiți de ecran și aștept să văd ce-mi scrie.

M-am gândit să fac o excursie.

Serios? Într-un loc cald?

În unul rece.

O speranță naivă îmi apare în piept. Văd din nou că scrie, se oprește, apoi scrie din nou.

N-am fost niciodată în Silver Falls.

Inima îmi sare din piept, și mă uit fericită la telefon.

– Ce se întâmplă? mă întreabă Hazel zâmbind.

– Nimic.

E superb în perioada asta. O să îngheți.

Perfect. Pot să trec să te salut?

Da, te rog.

Super. Avionul o să aterizeze în două ore.

Rămân mască.

Poftim?!

Sunt la aeroport. E în regulă?

Bineînțeles!

Am un zâmbet larg, de la o ureche la alta.

Hazel se așază lângă mine și se uită la telefon, ca să citească mesajele.

– Ce e? Ce se întâmplă?

Nu-mi pasă că mi se citesc pe față toate emoțiile.

– Jamie o să vină în vizită.

Hazel oftează, dar și zâmbește.

– Bineînțeles.

*

Se aude soneria, și mă ridic repede de pe canapea, apoi inspir adânc în fața ușii. Hazel pufnește din bucătărie, unde stă la laptop.

Deschid ușa, și Jamie e în fața mea, cu un zâmbet aproape imperceptibil, ceea ce înseamnă că e la fel de entuziasmat ca mine.

Dumnezeule, e așa înalt! N-am cuvinte. Îl privesc c-o expresie idioată.

– Bună, reușesc să zic.

E roșu în obraji de la frig. Poartă o căciulă verde, care-i scoate ochii în evidență. Poate mi se pare, dar mă privește de parcă sunt cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

– Bună, spune el, iar vocea lui joasă, de tenor, îmi provoacă fiori.

Atmosfera dintre noi e tensionată. Se uită la buzele mele. Pare că vrea să mă sărute. Simt fluturi în stomac.

– Ne-am întors, spune tata din spatele lui Jamie, moment în care ne îndepărtăm.

Părinții mei urcă scările, vorbind, și se opresc în clipa când îl văd pe Jamie. Au fost în vizită la niște prieteni, și credeam că aveau să stea până mai târziu.

Tata face ochii mari, de parcă a văzut o fantomă.

– Dumnezeule! Întinde mâna cu un zâmbet larg pe față. Ce naiba face Jamie Streicher în fața casei mele? Ken Hartley.

Jamie dă mâna cu el.

– Încântat de cunoștință, domnule!

Îi zâmbește lui tata, și Hazel mă privește confuză din bucătărie.

„Domnule?" întreabă Hazel, și eu ridic din umeri.

– A, deci, el e jucătorul de hochei. Am auzit atâtea despre tine, spune mama, bucuroasă.

Jamie îi zâmbește din nou, și simt cum îmi ia foc fața. N-au auzit chiar atâtea despre el. E adevărat, mai vorbesc din când în când despre el. Și ce dacă?

– Bună ziua, doamnă Hartley, spune Jamie în vreme ce dă mâna cu ea.

Mama îl ia în brațe. Abia îi ajunge la umăr.

– Spune-mi Maureen, dragule! Hai înăuntru! O să răcești.

Intrăm în casă, și tata spune din nou că e o mare surpriză să-l aibă pe faimosul Jamie Streicher în casa lui. E și simpatic, și jenant, dar asta nu pare să-l deranjeze pe Jamie. Doar zâmbește și-i răspunde la întrebări.

Hazel vine și ea, și Jamie o salută.

– Hazel.

În mod surprinzător, sora mea nu se uită urât la el.

– Bună! Ai ajuns.

– Da. Sora mea se uită apoi la mine și pare mulțumită. Foarte bine.

– Toată lumea, luați loc, spune tata, arătând spre sufragerie. O să aduc niște gustări. Jamie, vrei o bere?

– Sună grozav!

– Ce preferi?

Am senzația că tata s-ar fi dus la magazin să cumpere orice ar fi spus Jamie.

– Orice aveți la îndemână, nu sunt pretențios.

– Miller Lite e bine?

– Perfect.

– Ce bărbat cu gusturi bune!

Tata dispare în bucătărie, și Jamie zâmbește din nou.

Când ne așezăm în sufragerie, mă uit la mobila demodată, la decorul învechit, la bibelourile de pe rafturi și la pozele cu mine și Hazel de când eram mici. Jamie se oprește în fața pozei cu mine în clasa a II-a. În poză am un zâmbet larg și două codițe. De asemenea, îmi lipsesc doi dinți din față.

– Te-a lovit un puc, Hartley?

Mormăi, și mama râde.

– Am uitat că făceau poze în ziua aia. Ar fi trebuit să-mi vezi fața când Pippa a venit acasă și mi-a spus.

Jamie continuă să se uite la poză, și cred că zâmbește din nou.

– E foarte drăguță.

Tata intră în cameră cu o tavă cu băuturi și insistă ca Jamie să se așeze în fotoliul confortabil pe care stă el de obicei când se uită la hochei. Mă crispez în sinea mea, dar Jamie e politicos

și prietenos. Îi face pe plac lui tata, care i pune întrebări doar despre hochei.

O jumătate de oră mai târziu, mama se uită la ceas.

– Ar trebui să pun puiul în cuptor. Mănânci pui? îl întreabă ea pe Jamie.

Mă privește întrebător.

– Da?

Îi zâmbesc.

– Sper că nu credeai c-o să te lăsăm să pleci fără să iei cina.

– *Trebuie* să rămâi la cină, Jamie, spune tata.

Jamie zâmbește.

– Aș fi încântat, mulțumesc.

– Unde te-ai cazat?

Jamie își trece o mână prin păr.

– Încă nu știu. Am văzut un hotel pe strada principală. O să încerc acolo.

Tata face ochii mari. E așa dramatic uneori.

– Nu ți-ai rezervat o cameră? N-o să găsești nimic. Totul e rezervat în perioada asta a anului, spune el.

Mama încuviințează.

– Trebuie să stai la noi.

– Poftim? întreb eu cu glas gâtuit.

Jamie e obișnuit să stea în hoteluri de cinci stele, cu paturi matrimoniale și HBO la televizor, nu în case cu mobilă mai veche decât mine. Paturile în care dormim eu și Hazel sunt de când eram adolescente, iar cel din camera pentru oaspeți e și mai vechi.

– Jamie nu vrea să stea la noi. Putem să-i găsim un apartament de închiriat sau ceva de genul ăsta.

– Așa târziu? mă întreabă tata, care mă privește de parcă sunt nebună. Pippa, e aproape 17.00. Știu că nu e mare lucru, dar avem un dormitor pentru oaspeți cu numele tău pe el.

Mă pregătesc să protestez din nou, dar Jamie încuviințează.

– Mi-ar plăcea să stau aici.

Îl privesc, și el se uită la mine amuzat.

– Dacă e și Pippa în regulă cu asta.

– Da, sigur, spun eu uimită.

– Grozav! exclamă tata. Mă duc s-o ajut pe Maureen cu puiul și mă întorc. Îți mai aduc o bere?

– Sigur. Mulțumesc, Ken!

Tata îi zâmbește larg. Știu că motivul e că Jamie i-a spus pe numele mic. Îl privesc șocată pe Jamie, dar inima îmi dansează în piept.

De unde a apărut versiunea asta a portarului meu morocănos?

CAPITOLUL 49

Pippa

Mama l-a ținut pe tata cu ea, ca să-i dea lui Jamie o pauză, și Hazel e sus, în camera ei. Am rămas doar eu și Jamie în sufragerie și ne uităm la *Elful*. Bem cidru cald de mere, o tradiție în familia noastră, iar mirosul de scorțișoară, nucșoară, cuișoare și anason stelat ne umple casa.

– Să facem asta și acasă, spune Jamie.

Mă topesc.

Ador felul în care spune „acasă".

Ador faptul c-a venit în Silver Falls.

Ador să-mi petrec timpul cu el, doar stând în sufragerie, ca acum, chiar dacă port pantaloni de trening. Pare mai mulțumit și mai relaxat ca oricând.

– Ești bine aici? îl întreb, arătând în jur, la sufrageria demodată. Putem să mergem într-un bar.

– Exact aici îmi doresc să fiu, spune el.

Pe ecran, Will Ferrell țopăie într-un costum de elf, încântat c-o să-l întâlnească pe Moș Crăciun, și râd.

– Mama caută un terapeut, spune Jamie.

– Serios? E grozav, îi răspund, luminându-mă la față.

Încuviințează ușurat.

– Da. Știi că asta e datorită ție.

– N-avem de unde să știm asta.

– Ba da. Mi-a spus că face asta datorită conversației pe care a avut-o cu tine.

– Serios? îl întreb eu emoționată.

Încuviințează din nou, și mă privește cu drag.

– Mulțumesc!

Îmi vine să mă așez în poala lui și să-l îmbrățișez.

– Mă bucur așa mult, Jamie. Serios.

– Și eu.

Mă strânge de mână. Un sentiment dulce și înflăcărat îmi dansează în stomac, și mă uit la gura lui. Practic îi simt buzele peste ale mele, înfometate și neobosite. Privirea i se întunecă, și simt presiune și căldură între picioare.

– Vreau să-ți dau cadoul de Crăciun, spune el dintr-odată.

Își retrage mâna și mă privește emoționat.

– Pot?

– Bineînțeles. Al tău nu e gata încă.

– E-n regulă, spune el.

– Mă rog, în mare parte e gata. Destul de gata cât să ți-l arăt diseară.

Îmi mușc buza, și acum eu sunt emoționată.

Dacă n-o să-i placă? Dacă o să fie prea mult? Stomacul mi-e plin de fluturi care încearcă să evadeze.

Jamie îmi zâmbește, își pune pantofii și se duce spre mașină. Peste câteva clipe, se întoarce cu două cutii, una imensă și una de mărimea unei cutii pentru pantofi. Trebuie să întoarcă pe o parte cadoul mare ca să intre pe ușă.

Ambele sunt împachetate frumos, cu hârtie lucioasă și funde roșii.

– Dumnezeule!

Le privesc șocată. Cadoul meu o să fie o nimica toată pe lângă ele.

– Pot să-ți dau eu cadoul prima?

Clatină din cap și râde, în timp ce curăță masa și pune cutiile pe ea.

– Nu. Am emoții.

Își ridică un colț al gurii când îmi dă cadoul mai mic.

– Tu prima.

Expir îndelung și analizez cadoul, în timp ce emoțiile mă copleșesc. Jamie ridică din sprâncene și se uită la ceas într-un mod exagerat, iar eu tăd.

– Termină! îi spun, apoi desfac funda.

Bâțâie agitat din genunchi când îl deschid și dau capacul laoparte.

Un zâmbet imens îmi apare pe față.

– Mi-ai luat propriul meu tricou?

Îmi studiază fața cu o expresie ciudată.

– Îți place?

Scot tricoul bleumarin cu alb din cutie și-l întorc. Pe spate scrie cu litere mari și albe STREICHER. Mă cuprinde un sentiment de mulțumire, mândrie și posesivitate.

– Nu trebuie să-mi porți numele, spune el încet, în timp ce mă privește cu atenție. Putem să scoatem partea aia.

– Să nu îndrăznești! Vreau să-ți port numele!

Îi susțin privirea și mă topesc.

– Bine. Și eu vreau asta, spune el.

Îi dispare îngrijorarea de pe față, iar privirea îi devine mai caldă.

Nu pot să-i spun adevărul: că să port tricoul ăsta, cu numele lui, mă face să simt că suntem mai mult decât suntem, de fapt, și că ador asta. Ador cadoul ăsta!

Apoi arată spre cutia mare.

– Următorul!

Sunt curioasă în timp ce-l desfac cu atenție. După dimensiune, cutia seamănă mult cu...

Ba nu, nu vreau să-mi fac speranțe.

– Sper că e o motocicletă, zic și ridic din sprâncene.

Are scântei în privire, de parcă îi face plăcere să mă vadă deschizând cadourile de la el. Nu știu ce să înțeleg din asta. Mă face să mă simt specială și protejată. Simt o altă tresărire în piept și rămân fără aer când termin de desfăcut cadoul.

– Jamie, șoptesc, în timp ce privesc cutia.

M-am emoționat, iar el mă mângâie ușor pe mână.

– Deschide-o!

Ezit, dar apoi dau capacul laoparte.

Exact cum credeam. E chitara visurilor mele, doar că, în loc să fie în vitrina magazinului, e pe masă.

E atât de frumoasă, dar nu doar asta îmi place la ea. Chitara asta reprezintă ceva ce credeam că nu pot să am, însă e chiar în fața mea. Ochii mi se umplu de lacrimi, și clipesc repede, ca să le îndepărtez.

– E prea mult.

Nu pot să-l privesc. Dac-o s-o fac, o să plâng. Sau o să-l sărut, nu știu sigur care din variante.

– Ba nu e prea mult.

– E prea scumpă.

Sentimentele mele față de el iau amploare cu fiecare secundă care trece și se extind, ca un balon.

– Pippa, ți-aș cumpăra toate chitarele din oraș dac-aș crede că m-ai lăsa, spune el pe un ton ferm.

La naiba! Tipul ăsta o să-mi frângă inima.

Când îl privesc, într-un final, are o expresie atât de mândră. Știu că spune adevărul. Chiar ar lua fiecare chitară dac-ar putea.

La naiba!

– Simt că un simplu „mulțumesc" e o nimica toată. Mă răsfeți.

Mângâi numele lui de pe tricou.

Ridică din umeri.

– Atunci, lasă-mă să te răsfăț!

– Mulțumesc!

Îl îmbrățișez, și el mă strânge în brațe. Mă las pe umărul lui și-i inspir parfumul cald și înțepător. Cu o mână mă mângâie pe păr, iar cu cealaltă mă ține lipită de el.

– Cu plăcere, privighetoareo!

Îi simt vocea în piept. Aș vrea să stăm așa pentru totdeauna.

– E timpul să o încerci.

Mă retrag și studiez chitara.

– E prea frumoasă ca să cânt la ea.

– Să n-aud așa ceva! Nu trebuie să le folosești ca să sune bine? mă întreabă el zâmbind.

Izbucnesc în râs.

– Asta durează ani întregi.

– Atunci, ai face bine să începi, spune el, arătând spre chitară.

Sunt emoționată. Ezit, dar ăsta e momentul decisiv.

– Aș vrea să-ți dau mai întâi cadoul.

Îmi iau telefonul și deschid un fișier, pe care i-l trimit.

Mă mângâie pe spate.

– Nu trebuia să-mi iei nimic, Pippa.

– Știam c-o să spui asta. Telefonul îi vibrează în buzunar, și încuviințez, zâmbitoare. E de la mine. Deschide-l!

Când deschide e-mailul, râde, surprins și încântat. Sunetul mă topește. Se luminează la față în timp ce se uită la pozele profesioniste cu Daisy pe plajă. Are privirea luminoasă.

– O să le scot la imprimantă. Mă gândeam să înrămez una și s-o pun în apartament.

Zâmbește larg la poza cu Daisy în aer, în timp ce sare, cu limba atârnată și privirea neastâmpărată.

– Sunt superbe. Le ador!

Ajunge la una cu mine și cu Daisy.

Mi se face rușine, și fața mi se încinge.

– Nu aveam de gând să le scot pe cele în care apar și eu. Ăla e tot fișierul, așa că vor fi și unele în plus.

Jamie încă se uită la poza cu mine și cu Daisy și zâmbește.

– Îmi place la nebunie.

Îmi mușc buza. Am emoții în privința următorului cadou.

– Mai e ceva, îi spun și-mi scot din nou telefonul.

Îmi tremură mâinile. N-am făcut niciodată așa ceva.

Jamie își pune mâna pe genunchiul meu, și căldura lui trece dincolo de material și mă trage înapoi în prezent. Îmi zâmbește. Are acel zâmbet frumos și blând care mă fac să vreau să-l sărut.

– Am scris un album, spun eu.

Mă privește uimit.

– Poftim?

– Da. Am scris un album pentru tine. Adică... L-am scris și pentru mine. Sper că n-o să ai o problemă să împarți cadoul ăsta, dar m-ai încurajat și m-ai făcut să simt că pot face asta, așa

că am tot scris, pentru c-am vrut să am o colecție de cântece pe care să ți le arăt.

Mă privește mândru.

– Arată-mi!

Râd când îi aud tonul.

– *Acum*, Pippa!

Râd din nou și deschid alt fișier de pe telefon.

– Stai un pic! Ce nerăbdător ești!

Nu și-a luat mâna de pe genunchiul meu și mă mângâie ușor în timp ce-i trimit înregistrările video. În mod normal, le-aș fi înregistrat doar audio, dar mi-a plăcut cum cădea lumina în sufragerie, așa c-am lăsat telefonul să înregistreze. După ce am terminat, am tăiat fiecare cântec în propriul său videoclip.

Peste o clipă, vocea mea răsună în sufragerie din telefonul lui. Zâmbește din nou încântat și mă privește.

– Ai scris un album, spune el încet.

Simt un amestec de presiune, fericire și uimire.

– Am scris un album.

Clatină din cap, uimit. Nu-și mută privirea de la mine.

– E incredibil. Sunt așa mândru de tine!

Zâmbesc în timp ce mă uit în jos, la mâinile din poala mea.

– Mulțumesc!

Simt noduri în gât și mă întind spre chitara nouă.

Când o ridic, inima îmi bate cu putere.

Chitara asta are ceva perfect. Greutatea, felul în care o simt în mână și felul în care se așază pe coapsa mea când o pun în poală.

– Chitara asta e sufletul meu pereche, îi spun lui Jamie, care-mi zâmbește.

– O să-mi cânți restul albumului?

– Dacă vrei și tu.

Se reazemă de cotiera canapelei, cu fața spre mine, și-și pune mâinile la ceafă în timp ce cânt. Îi cânt cântecele, și Jamie zâmbește la anumite versuri, pentru că știe exact despre ce e vorba. În ultimele luni, a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Faptul că-i cânt la chitară e intim și special.

Termin cântecul despre răzbunare, cel pe care l l-am trimis acum câteva săptămâni, și degetele mi se plimbă peste coarde.

Singurul cântec care a mai rămas e cel sexy. Ridică dintr-o sprânceană, provocându-mă, de parcă-mi vede ezitarea.

Ar trebui să mă opresc aici. Ar trebui să mă duc la culcare. Serios. Cântecul e despre Jamie, și nu are cum să nu își dea seama.

Însă mă străbate o anumită îndrăzneală și încep să-l cânt.

Unele versuri sunt foarte detaliate. Asta e partea mea preferată la scrisul cântecelor, cât de specifice sunt unele versuri, despre mâncat înghețată de cireșe cu ciocolată și trecut pe lângă vechiul liceu. Te ajută să te imaginezi trăind totul.

„O să mă așez între picioarele tale în timp ce mă faci să tremur, lipită de tine. Fă-mi corpul să simtă lucruri noi, amândoi ne dorim asta."

Jamie se încordează, și privirea i se înceţoșează. Mă opresc din cântat.

– Privighetoareo, mă avertizează, ridicând dintr-o sprânceană.

Gura lui are o formă delicioasă, care-mi încinge fața.

Ai putea să tai tensiunea din cameră cu un cuțit.

– Ar trebui să ne oprim aici, spun eu.

– În nici un caz.

Vocea lui e groasă.

Mă uit la poala lui Jamie. Îi văd conturul erecției prin pantalonii de trening. Fierbințeala îmi pulsează în stomac, dar continui cântecul.

– L-ai scris pentru mine? mă întreabă după ce termin.

Nu-și ia ochii de la fața mea, și încuviințez. Ne privim, și ies scântei.

Privirea lui Jamie se întunecă, și își încordează maxilarul când îmi ling buza de jos. Simt din nou presiune între picioare, și pielea mi se încălzește. Îl doresc așa mult.

Mă fixează, determinat, cu privirea.

– A fost cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

– Și pentru mine.

Ne privim, însă Jamie își mută privirea.

– Ar trebui să mă duc la culcare.

Îmi vine să urlu „Nu". Dar nu fac asta, doar încuviințez.

– Noapte bună!

– Noapte bună!

Se ridică, se aranjează și se duce la etaj, fără să mai spună ceva. Stau câteva minute pe canapea. Am luat foc și sunt agitată. Sunt plină de energie. Cu toate astea, sting luminile și mă duc în vechiul meu dormitor. Iau și cadourile cu mine. Când ajung în camera mea, admir tricoul și zâmbesc.

Îl ador. O să-l port la fiecare meci, și-mi imaginez deja zâmbetul lui Jamie când o să se întoarcă și o să mă vadă în spatele porții, purtându-l cu mândrie.

CAPITOLUL 50

Pippa

– Unde ai mers cu Jamie azi? mă întreabă Hazel în seara următoare, când stăm într-un separeu dintr-o bodegă aglomerată.

E ajunul Anului Nou, și singurul bar din oraș e plin. Mă uit în jur, la oameni. Încă n-au dat jos ornamentele de Crăciun. Jamie așteaptă la bar, pentru încă un rând de băuturi. Mă vede și îmi face cu ochiul, și zâmbesc automat.

– I-am arătat orașul, după care am mers în munți.

Îmi vine să râd când îmi amintesc expresia lui după ce am aruncat cu un bulgăre în el.

– Azi, ți-a ținut partea, spune ea, în timp ce-l privește.

Niște tipi vorbesc cu el cât Jamie așteaptă să ne vină băutura. Toți sunt foarte entuziasmați.

– Așa e.

Simt un fior. La cină, părinții mei au pomenit despre jobul în marketing, iar Jamie le-a spus ce cântăreață și compozitoare bună sunt. Ei au râs și au spus că e important să avem pasiuni.

Jamie le-a zis însă că am tot ce trebuie ca să dau lovitura în industria muzicală. Amândoi au fost uimiți, așa că am schimbat subiectul.

Hazel se apropie de mine, își coboară vocea și mă privește, tachinându-mă.

– Să aveți grijă la volum în seara asta, da? Pereții sunt subțiri.

Fac ochii mari și nu mai pot să respir.

– N-o să se întâmple nimic.

În nici un caz, mai ales cu părinții mei acasă.

Hazel își dă ochii peste cap.

– Oh, Jamie!

Mă întind să-i acopăr gura, râzând.

– Taci din gură!

– Pătrunde-mă mai tare cu crosa ta de hochei.

E ca o actriță de filme porno, și oamenii se uită la noi.

Pufnesc în râs.

– Ce ai spus nici măcar n-are sens.

Mă împinge și-mi zâmbește.

Doi bărbați mari se așază în separeu, de o parte și de alta, oprindu-ne conversația.

– Un An Nou fericit, doamnelor!

Hayden mă ia de umăr și mă înghesuie pe banchetă.

Râd, surprinsă. În fața mea, Rory îi zâmbește lui Hazel. Sora mea însă îl privește de parcă e un gândac care tocmai s-a târât pe masă.

– Ce cauți aici? îl întreabă.

– Streicher a spus c-o să facă o mică excursie spontană aici, ne spune Hayden. Ne-am gândit să-l vizităm.

Jumătate din echipă intră pe ușă.

– I-am implorat să ne lase să folosim autobuzul echipei.

Izbucnesc în râs când văd expresia confuză a lui Jamie, când e înconjurat la bar de colegii lui. Toți atrag atenția.

Hayden azvârle cu un suport pentru pahare spre Rory.

– Și fustangiul ăsta ne place pe noi mai mult decât pe cei din echipa lui.

Rory nu-și ia privirea de la Hazel. Cred că știa că avea să fie și ea aici.

În momentul ăla, Jamie se întoarce cu băuturile. Mă privește cu o expresie nemulțumită, de parcă e iritat că jucătorii au dat buzna peste seara noastră, dar, în secret, e și fericit, pentru că e evident că îl consideră prietenul lor.

– Avem companie, îi spun.

– Observ.

Își dă ochii peste cap și îi face semn lui Hayden să se dea laoparte.

Când Jamie intră în separeu lângă mine, blocându-mă, își trece mâna deasupra canapelei și mă atinge pe umăr. Simt fluturi în stomac și încerc să-mi opresc un zâmbet. Oamenii din bar ne privesc curioși.

– Nu-nțeleg de ce-ți petreci atâta vreme cu tipii ăștia, îi spune Hazel lui Rory.

Pare iritată, dar are privirea luminoasă și evită să se uite la el.

Rory o privește de parcă e singura persoană din lume.

– Îi plac. Nu există nici o regulă cum că nu putem să ne petrecem timpul cu prietenii noștri, chiar dacă fac parte din altă echipă. Doar nu vorbesc despre schemele de joc. Nu că asta l-ar ajuta pe Streicher. Tipul ar putea să-mi știe toate strategiile dinainte, și tot aș înscrie cât stă în poartă.

Jamie strânge paharul, și degetele i se albesc când îl privește pe Rory. Acesta îl provoacă, încearcă să scoată o reacție de la el.

O parte din mine își dorește ca ei să vorbească despre situația dintre ei. Sau să se bată. Ceva, orice, doar să treacă peste asta. Deși nu cred că asta le-ar fi de folos în carieră. Toți și-ar scoate telefoanele ca să-i filmeze, și ar apărea la știri.

Îmi pun mâna pe coapsa lui Jamie, iar el se uită la mine. Își încordează maxilarul, și îi zâmbesc.

– Ignoră-l! îl sfătuiesc.

Îmi zâmbește și, peste o clipă, începe să se joace cu părul meu.

Pentru o seară de Anul Nou, să stau într-un bar dintr-un orășel și să ascult trupa localului, în timp ce beau bere ieftină nu e ceva care să mă dea pe spate. Dar faptul că stau aici lângă Jamie o transformă în cea mai reușită seară de Revelion pe care am avut-o vreodată.

CAPITOLUL 51

Pippa

Două ore mai târziu, sunt ameţită şi fericită, înconjurată de jucători de hochei gălăgioşi. Jamie e lipit de mine şi a băut câteva pahare. E roşu în obraji, ca atunci când iese de la duş, şi chiar a zâmbit de câteva ori. Câţiva jucători beau shoturi din schi-shot. Sunt mai multe shoturi lipite de un schi, şi toţi participanţii trebuie să bea în acelaşi timp. Hayden a comandat un shot special şi, drept urmare, acum, e bătut la fund de barmaniţă cu o paletă, în uralele celor din bar. În colţ cântă o trupă, şi, pe măsură ce ne apropiem de miezul nopţii, petrecerea devine din ce în ce mai distractivă.

– O să mă săruţi la miezul nopţii? o întreabă Rory pe Hazel.

Ea îi susţine privirea, cu un zâmbet arogant.

– Du-te şi sărută-ţi păpuşa gonflabilă!

– Am lăsat-o acasă.

Mă străduiesc să nu râd, iar Hazel pare să facă acelaşi lucru.

Apoi Rory se uită la mine.

– Dar tu, Pippa? Pot să obţin un loc pe carneţelul tău de dans?

– Nu, spune Jamie, care se încordează lângă mine.

Mă uit la el. Are braţul întins pe marginea separeului, dar simt căldura pe care o emană.

– Carneţelul meu de dans e plin în seara asta, dar mulţumesc pentru ofertă.

Jamie se uită la Rory, dar, înainte să se întâmple ceva, Hayden apare lângă Jamie.

– Streicher, o să joci biliard cu noi.

Jamie se uită, nesigur, când la mine, când la Rory.

– Du-te! îi spun eu. Hazel o să mă protejeze cu dinții ei ascuțiți.

Hazel își arată dinții, și râd. Rory o privește cu interes și plin de dorință.

– Mă întorc imediat.

Jamie mă mângâie în trecere când se duce după Hayden.

– Deci, voi doi, spune Rory.

Zâmbesc crispată și ridic din umeri.

– Ce e?

Mă privește curios și mă tachinează.

– Te place.

Râd, și fața îmi ia foc.

– E adevărat. Te place mai mult decât a plăcut pe oricine altcineva, spune el.

Cuvintele lui îmi dau fiori, și-mi ascund zâmbetul. Poate și eu am sentimente pentru el, dar nu sunt pregătită să împărtășesc asta cu alții. Nu i-am spus nici măcar lui Hazel.

– Sunt doar asistenta lui, mint eu.

– Clar ești ceva pentru el, spune el.

Din fericire, mai mulți jucători vin la masă cu băuturi și ne întrerup. Vorbesc cu ei în timp ce-l privesc pe Jamie jucând biliard cu Hayden și Alexei.

– Oameni buni, o să luăm o pauză scurtă înainte de miezul nopții, dar avem o surpriză pentru voi, spune solistul trupei.

Jamie și Hayden se întorc la noi, iar Jamie mă fixează cu privirea.

– Mai avem un muzician aici, și o să ne cânte ceva, spune el.

Jamie zâmbește, iar mie mi se oprește pulsul.

– Haideți s-o salutăm pe Pippa Hartley!

Fac ochii mari, în timp ce toți din bar aplaudă. Jumătate dintre clienți se întorc spre mine, iar eu stau pe loc, înghețată.

– Ce? îl întreb pe Jamie, în timp ce pulsul mi-o ia razna și-mi răsună în urechi.

– Urcă pe scenă, privighetoareo, șoptește el. Vreau să-mi aud cadoul de Crăciun în direct.

Îl privesc și mă pregătesc să spun ceva. Clipesc și îi fixez privirea.

Când am cântat la The Filthy Flamingo, în Vancouver, nu erau decât treizeci de oameni de față, majoritatea din echipă. Însă locul ăsta e plin ochi, și toți cei prezenți stau în picioare. Sunt cel puțin 200 de oameni aici.

Mă panichez.

– Nu pot, îi șoptesc și clatin din cap.

Toată lumea se uită la mine.

Jamie îmi susține privirea. E puternic, ferm și plin de afecțiune, iar pe față îi apare un zâmbet superb.

– Ba poți, știu asta.

Mă uit în jur, la fețele familiare care mă privesc și așteaptă. Jamie mereu crede că pot să fac orice. Până acum, a avut dreptate. O senzație ciudată străpunge panica și tracul. E vorba despre determinare. Dacă n-o să fac asta, o să demonstrez că nu merit un loc în industria muzicală. Că sunt doar fata care a ieșit cândva cu un cântăreț faimos.

Vreau să le demonstrez că se înșală. Însă, mai mult decât orice, vreau să-i demonstrez lui Jamie că are dreptate.

– Bine, o s-o fac, îi șoptesc lui Jamie.

Un zâmbet larg îi apare pe față, și pulsul mi-o ia razna.

– Bine.

Dumnezeule, cât îmi place să-l fac mândru de mine!

Mă îndrept spre microfon și savurez atingerea lui când trec pe lângă el. Mulțimea aplaudă, și iau chitara care mi-e dată pe scenă. Îmi trec cureaua peste umăr, apoi mă așez în fața microfonului și mă uit la mulțime.

E ca prima oară când m-am aflat în fața microfonului, în bar, după ce am făcut înțelegerea aia cu Jamie. Inima îmi bate cu putere, și sunt foarte conștientă că toți așteaptă.

– Sunt Pippa Hartley, iar cântecul ăsta e despre răzbunare, spun eu pe un ton puternic și limpede.

Mulțimea izbucnește în urale. Toți sunt entuziasmați și beți, iar privirea mi se intersectează cu a lui Jamie. Acesta încuviințează cu fermitate, încă zâmbind. Încep cântecul despre cum îți revii după ce ai fost călcat în picioare, cântec care mă face să mă simt puternică. Vocea mea răsună în local, și dau tot ce am. La ultimul refren, cânt doar din voce. Cei din public aplaudă pe ritm. Le zâmbesc în timp ce cânt.

O femeie aflată aproape de scena mică țipă, în semn de susținere și apreciere, și îi fac cu ochiul. Simt o explozie de energie și de mândrie în piept. Plutesc. Termin cântecul, iar, la final, toată lumea izbucnește în urale.

Atmosfera e euforică. Plutesc mai sus ca oricând. Inima îmi bate cu putere, iar pielea mi-a luat foc. N-am mai simțit niciodată așa ceva, și deja știu că sunt dependentă de senzația asta.

CAPITOLUL 52

Jamie

Barul explodează cu o admirație amețitoare pentru Pippa. O privesc când aruncă mulțimii un zâmbet timid, își dă chitara jos și coboară de pe scenă.

Când o văd acolo, devine și mai evident că sunt foarte îndrăgostit de fata asta. Simt asta de mult timp. De mult mai mult timp decât am crezut.

Pippa Hartley mă are la degetul mic. Aș face orice pentru ea și sunt împăcat cu asta. Vreau să fac niște lucruri desfrânate cu ea, să-i provoc orgasm cu gura, mâinile și penisul, s-o fac să-mi strige numele și să-i arăt cât de incredibil poate să fie sexul. Știu că o să mi se schimbe viața când o să îi simt vaginul strâmt și umed.

Însă nu e vorba doar despre sex. Vreau să mă trezesc lângă ea, să ne petrecem serile libere stând pe canapea, uitându-ne la un film, și să ne plimbăm prin pădure cu Daisy.

Nu știu cum, dar o să găsim o soluție la toată treaba cu mama și la îngrijorările c-o s-o rănesc pe Pippa cum am rănit-o pe Erin. O să repar totul. Nu mai vreau să fiu împovărat de asta.

N-o vreau decât pe Pippa.

Când ajunge înapoi la grupul nostru, o iau în brațe și-mi îngrop fața în părul ei, inspirând parfumul ei cald.

– Sunt uimit de tine, îi șoptesc.

Când se dă în spate ca să-mi zâmbească, văd că are scântei în ochi.

– Mulțumesc că m-ai încurajat! A fost incredibil. Am simțit că zbor, spune ea.

Sentimentele îmi bat cu putere în piept. Vor să fie eliberate. Sunt emoționat și îi caut privirea. Dumnezeule, e așa drăguță și perfectă!

S-a urcat pe scenă, într-un bar plin ochi, deși îi era frică. Deși fostul ei iubit idiot a încercat s-o distrugă. Mereu o încurajez pe Pippa să fie curajoasă, iar acum e momentul să-mi ascult propriile sfaturi.

Inima îmi bate cu putere, și tot ce e în jur dispare.

– Am sentimente pentru tine, privighetoareo. Te plac atât de mult! Nu mai vreau să mă prefac că nu e așa. Am venit aici pentru tine. Ceva îmi explodează în piept și mă umple cu o căldură intensă. Ne privim, și o țin în continuare aproape, în brațe. Nu mai vreau să mă împotrivesc sentimentelor pe care le am.

Privirea ei e luminoasă și vulnerabilă.

– Nici eu.

– Serios?

Pippa încuviințează și râde ușor, de parcă se simte ușurată.

Nu știu ce să fac cu sentimentul care mă străbate. Parcă am artificii în sânge. În sfârșit, pot să nu mă mai împotrivesc.

– O să găsim o soluție împreună.

Pippa zâmbește, și mă îndrăgostesc și mai mult de ea.

– Știu.

Am fost la un pas să ratez ocazia asta. Am încercat să mă împotrivesc atâta vreme. Incredibil!

– Zece, nouă, opt, se aude în jurul nostru.

Îmi dau seama că mai sunt câteva secunde până la miezul nopții. Pippa clipește, se uită în jur, apoi din nou la mine.

– Un An Nou fericit, Jamie, șoptește ea.

O trag mai aproape. Simt că ceva din piept s-a așezat la locul lui. Ce se întâmplă e exact ce trebuie. Așa ar trebui să fie. M-am gândit la ea în toți anii ăștia, și acum ne-am regăsit.

– Trei, doi, unu, numără cei din bar, apoi erup în urale.

– Un An Nou fericit, Pippa! îi șoptesc.

Apoi îmi înfig mâna în părul ei și o trag aproape, s-o sărut.

CAPITOLUL 53

Pippa

– Ai tot ce-ți trebuie? îl întreb pe Hayden mai târziu în seara aia, în sufrageria părinților mei.

Băieții n-au unde să stea, pentru că Hayden e un puști de 23 de ani care nu se pricepe deloc la planificat. Nu puteam să-i lăsăm să doarmă în autocar, pentru c-ar fi înghețat, așa că stau acasă la ai mei. Cei mai beți jucători sforăie deja pe jos, și i-am învelit.

Tata o să fie incredibil de entuziasmat mâine. Pun pariu c-o să facă clătite pentru toată lumea.

– Suntem bine, îmi spune Hayden.

Se uită peste umărul meu, unde e Jamie.

Simt fluturi în stomac. Toată lumea ne-a văzut sărutându-ne la miezul nopții. După, Rory m-a privit cu subînțeles.

– Bine. Noapte bună! le spun lui Hayden și Rory, care e pe canapea.

Rory îmi face cu ochiul.

– Noapte bună, Pips! Să nu-l lași pe Streicher să te țină trează toată noaptea.

Fața îmi arde când urcăm scările și corpul îmi sfârâie de energie. Sunt nerăbdătoare de ore întregi.

Îmi ascund zâmbetul când ajungem la etaj și Jamie mă ia de mână. Ne oprim în dreptul ușii dormitorului meu, și atmosfera devine mai tensionată când îmi aruncă o privire pasională.

– Bună, îi şoptesc.

Privirea lui e caldă, şi mă sărută. Îmi desparte buzele cu limba, şi mă las spre el în timp ce mă mângâie, atât de cald şi de atent. Mă împinge uşor, până mă lipesc de uşa dormitorului. Când îşi înfige mâna în părul meu, îmi înclină capul cât să mă sărute mai adânc.

Excitarea îmi pulsează între picioare.

Întrerupe sărutul cu un zgomot de frustrare şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

– Nu putem. Nu aici. Părinţii tăi sunt în camera vecină.

– Putem să nu fim zgomotoşi.

Îmi muşc buza de jos, care e umflată de la cât l-am sărutat, şi-i arunc o privire cu subînţeles.

– Poate tu, dar nu ştiu dacă eu pot.

Inspiră adânc şi, pentru o clipă, cred c-o să cedeze, dar clatină din cap.

– Nu putem, privighetoareo. Habar n-ai cât de mult îmi doresc asta!

Îmi ia mâna şi o pune peste penisul lui.

E tare, şi închide ochii când îl mângâi peste material.

– La naiba, şopteşte el, înainte să se îndepărteze. Nu. Noapte bună! spune şi mă sărută.

Arată spre uşa dormitorului când ridic dintr-o sprânceană.

– Acum, spune el pe un ton ferm, deşi privirea lui e amuzată.

Chicotesc.

– Noapte bună, autoritarule!

Peste o clipă, mă dezbrac şi mă pregătesc să-mi pun pijamaua, când văd tricoul de la el. În loc să dorm într-un tricou vechi, îl îmbrac peste pielea goală.

Excitarea care-mi fierbe sub piele începe să clocotească când tricoul îmi atinge sfârcurile, care mi se întăresc. Ignor presiunea dintre picioare şi mă bag în pat.

Aud scârţâitul patului din camera pentru oaspeţi, unde e Jamie. Îmi imaginez cum îi atârnă picioarele în afara patului şi râd.

E ceva amuzant? îmi scrie el.

Îmi pare rău că ești în cel mai mic pat din lume.

E-n regulă.

Mulțumesc din nou pentru tricou. Îl ador.

Îmi fac o poză și i-o trimit. Nu mi se văd decât umerii, pentru că sunt sub pătură.

Aud un geamăt prin perete.

Îl porți în pat? La naiba, privighetoareo! Încerc să nu mă excit în casa părinților tăi.

Simt cum mă copleșește dorința și mă uit la peretele care ne separă. Mi-l imaginez întins în pat, cu ochii închiși. Respiră adânc, așa cum face când încearcă să se controleze. Simt cum se strânge pasiunea între picioare, și-mi lipesc coapsele.

Mă simt îndrăzneață, după adrenalina de azi, când m-am urcat pe scenă, și după ce eu și Jamie ne-am mărturisit sentimentele.

Doar asta port, îi scriu.

Dumnezeule, cât de sexy. Nu de asta ți l-am luat, dar, acum, doar asta îmi imaginez.

Zâmbesc timid. Urmează o pauză lungă, apoi îmi apare un mesaj nou.

Ești sigură că poți să fii tăcută?

Da, îi răspund, în timp ce inima îmi bate cu putere.

Aud cum patul scârțâie când se ridică și îi aud pașii când se îndreaptă spre camera mea. Deschide ușa și intră, apoi se reazemă de ușa închisă. Mă admiră cum stau întinsă pe pat, îmbrăcată doar în tricoul care-i poartă numele. Își plimbă privirea în josul patului și înapoi la fața mea. Conturul penisului lui tare, care se vede prin pantalonii de trening, îmi dă fiori.

– Bună, șoptește el.

– Bună.

Îmi mușc buza, și asta îi întunecă privirea și mai mult. Vine spre pat, care se lasă în jos când își pune mâinile de o parte și de alta a capului meu, cu o privire plină de pasiune.

Dorința dintre picioare se intensifică, și nu pot să-mi iau privirea de la el.

– Trebuie să fii foarte, foarte tăcută, privighetoareo. Să nu scoți nici un zgomot! Respirația lui mă gâdilă pe față. M-ai înțeles?

Încuviințez și oftez. Aș spune orice ca să-i simt din nou gura pe mine.

– Bine.

Se apleacă să mă sărute.

CAPITOLUL 54

Jamie

Oftează uşurată când îmi strecor limba printre buzele ei. Îmi aşez genunchii de o parte şi de alta a ei.

– La naiba! îi şoptesc în gura atât de caldă şi primitoare.

Are un gust atât de dulce! E fix ce trebuie. Abia pot să mă controlez.

Dau pătura laoparte, ca s-o privesc, şi mintea mi se goleşte când o văd pe Pippa îmbrăcată doar în tricoul meu de hochei.

Un sentiment aparte mi se răspândeşte în piept.

A mea. Pippa e a mea. N-o să renunţ niciodată la ea.

N-am cuvinte în timp ce-mi plimb privirea peste corpul ei. N-o să uit niciodată coapsele catifelate ale Pippei, pielea mătăsoasă, decolteul care se vede când poartă tricoul ăsta. Pistruii de pe claviculă.

Coapsele îi sunt lipite, şi-mi plimb mâna peste interiorul lor.

– Arăţi atât de bine îmbrăcată aşa.

Îşi plimbă mâinile pe pieptul meu, apoi pe gât. Tremur sub atingerea ei. I-am spus să fie tăcută, dar eu sunt cel care se chinuieşte să nu geamă când îşi înfige degetele în părul meu. Mă trage de păr, în felul ăla care mă excită şi mai tare.

Îi ridic tricoul, şi inima mi se opreşte când văd ce are pe dedesubt.

Nimic.

Îi admir sexul perfect.

– M-ai terminat, îi spun, în timp ce clatin din cap.

Întind mâna între picioarele ei și-mi plimb degetele de la intrare spre clitorisul ei. Își mișcă șoldurile și își desparte buzele. Blestem din nou când simt cât de udă este.

– Ești udă leoarcă, Pippa.

Își mușcă buza și-mi privește fiecare mișcare. O mângâi în jurul clitorisului. Se încordează când ating mugurul sensibil. Un zâmbet înfometat îmi apare pe față. Ador cât de ușor reacționează la atingerea mea. Ador că pot s-o fac să simtă asta.

– Urma să te atingi aici? o întreb eu încet.

Încuviințează, și o recompensez penetrând-o cu un deget și găsindu-i punctul G. Se arcuiește, dar nu-și mută privirea de la mine. Ador asta!

– La naiba, Jamie, șoptește ea, gâfâind.

– Șșștt!

O mângâi și mă uit cum își acoperă gura cu mâna și se încruntă. Mă așez între picioarele ei, și face ochii mari.

– Ți-a făcut asta vreodată?

– A încercat, dar nu mi-a plăcut.

Competiția îmi pulsează în sânge cu putere, și o pătrund cu degetele într-un ritm lent.

– Vrei să încerci din nou?

Ezită, și îmi îndoi degetele, atingându-i peretele vaginului. Ador faptul că închide ochii.

Oftează când o penetrez.

– Dacă vrei.

– Vreau.

Mă uit la locul unde o pătrund cu degetele. Mă uit la felul în care vaginul ei le trage înăuntru.

– Chiar vreau. Mă gândesc la asta tot timpul.

Încuviințează, cu o privire încețoșată.

– Bine.

Îi sărut lent fiecare pistrui de pe interiorul coapselor și o încălzesc, până când îi sărut clitorisul. Îmi plimb limba peste ea și îmi opresc un geamăt când simt cât de dulce este. Se arcuiește și se încordează când o pătrund. Își acoperă gura cu mâna.

privighetoarea mea încearcă să nu scoată nici un sunet. Ador asta.

În timp ce-mi plimb limba iar și iar peste clitorisul ei, îi ascult scâncetele înfundate. Cu mâna liberă o mângâi pe fund și o lipesc de gura mea, în timp ce îi sug clitorisul. Îi tremură coapsele, și, peste o clipă, mă trage de păr.

– Îți place? șoptesc eu.

Pippa încuviințează.

– Vrei să mai fac asta?

– Te rog!

Dorința mă străbate. Ador cât de mult își dorește asta.

– Șșștt, nu trebuie să scoți nici un sunet.

Pulsul îmi răsună în urechi când o privesc.

Îi ridic tricoul, ca să-i văd sânii. Dumnezeule, arată așa bine întinsă pe pat, respirând sacadat. Are pielea așa catifelată și sfârcurile întărite. Iau unul în gură. Își înfige din nou mâinile în părul meu, în timp ce-mi plimb limba în jurul sfârcului ei.

Momentul când i-am mărturisit Pippei ce simt a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată, iar faptul c-am venit aici s-o văd e pe locul doi.

O simt cum gâfâie și zâmbesc când o sărut între sâni.

– Vrei să înveți ceva nou, privighetoareo?

– Totul e destul de nou pentru mine. Vocea ei e slabă când o pătrund din nou cu degetul.

– Dumnezeule, scâncește ea. Râd și o zgârii cu barba pe pielea catifelată a abdomenului, când cobor din nou între picioarele ei.

– Spune-mi ce vrei!

Îi las o urmă de săruturi pe piele, pe coapse, mai puțin în locul în care-și dorește cel mai mult.

– Te rog, Jamie, șoptește ea.

– Spune-mi!

– Fă ce făceai acum o secundă!

– Ce anume? Spune-mi, privighetoareo! Poți s-o faci.

Frustrarea ei atinge apogeul.

– Linge-mă!

– Așa, iubito, zic și zâmbesc.

Geme când îi acopăr clitorisul cu buzele și îl sug.

– Trebuie să fii tăcută.

Se încordează în jurul degetului meu, și simt cât de multă nevoie are de asta. Vreau să fiu tipul care-i oferă plăcere, care o privește cum se dezlănțuie.

– Nu pot, șoptește ea.

Respiră sacadat când îmi plimb din nou limba peste clitorisul ei.

Mă opresc. Îmi dau seama c-o grăbesc.

– Spune-mi ce simți!

Gura mi se întoarce la coapsele ei. E atât de udă!

– Nu.

Își înfige mâinile în părul meu și mă împinge din nou spre centrul ei.

– Nu pot să fiu tăcută, dar nu vreau să te oprești. Trebuie să am orgasm. Te rog, Jamie!

Mă cuprinde o satisfacție arogantă și primară. Nu o grăbeam, doar își dorește cu disperare să aibă orgasm.

– N-o să mă opresc.

Mă întorc la clitorisul ei. Îl ling, îl sug și îi trag propria excitare peste pielea sensibilă și umflată.

– La naiba! Jamie, nu mai pot să mă abțin.

Își lasă capul pe spate. Îmi îngrop fața între coapsele ei. Mușchii i se încordează în jurul degetelor mele, în timp ce-i mângâi punctul G. E aproape. Cu mâna liberă îi acopăr gura. Una dintre mâini e înfiptă în părul meu, dar cu cealaltă mă strânge de braț în timp ce se încordează în jurul degetelor mele.

– O să termin, îmi geme ea în mână.

Îi sug clitorisul mai tare. Își lipește picioarele de capul meu în timp ce tremură sub gura mea. Se arcuiește pe pat și-mi călărește fața, în timp ce scoate scâncete înfundate. Penisul mi-e așa tare, că mă doare în timp ce-mi umezește fața cu orgasmul ei.

Se lasă pe spate și încearcă să-și revină. Mă privește de parcă nu-i vine să creadă.

– Bine lucrat, șoptește ea.

Zâmbesc și o sărut pe interiorul coapsei, apoi mă ridic deasupra ei.

Pippa mea. Atât de sexy! E îngerul perfect, roșie în obraji de la propriul orgasm. O mângâi pe buza de jos.

Se uită la partea din față a pantalonilor mei de trening, unde penisul mi-e lipit de material. În ochi îi apare o sclipire plină de subînțeles.

– Nu în seara asta. Dac-o s-o ținem tot așa, o să-ți rup patul, Pippa.

Știu c-o să regret asta.

Vrea să protesteze, dar o sărut și-i mângâi gura cu limba așa cum aș vrea s-o fac cu penisul. Îmi mai dau cinci secunde, apoi mă retrag, mă ridic deasupra patului și îi iau fața în mâini.

– Ești perfectă. Atât de al naibii de perfectă, îi spun.

Îmi aruncă un zâmbet dulce și moleșit. E special să descopăr sexul cu Pippa. Parcă amândoi descoperim cum poate să fie, pentru că niciodată n-a fost așa pentru mine.

E a mea.

Trag pătura în jurul ei și zâmbesc când se cuibărește în perne. Poartă în continuare tricoul de la mine și are părul împrăștiat și ciufulit de la mâinile mele.

O iubesc. Nu-i spun asta însă, pentru că tot ce se întâmplă între noi e abia la început. Însă cuvintele îmi pulsează în sânge, mi se înfiripă în inimă și sunt sigur că mi se citesc pe față.

– Noapte bună, privighetoareo! îi spun în schimb.

CAPITOLUL 55

Pippa

Putem să vorbim?

La zece zile după Anul Nou, stau în bucătărie și mă uit la mesajul pe care tocmai l-am primit de la Zach.

Gura mi se usucă în vreme ce îl citesc iar și iar. N-are cum să fie real și, cu toate astea, ăsta e numărul lui. Ultimele mesaje pe care ni le-am trimis au fost în august, cu câteva zile înainte să-mi dea papucii, când îmi luam cafea și l-am întrebat dacă vrea și el ceva.

Sunt dezgustată. A avut tupeul să-mi fure cântecul și acum vrea să vorbim?

Îl blochez și șterg toate mesajele cu el.

Jamie intră în apartament, și tresar. Îmi aruncă zâmbetul ăla chipeș și dezarmant de care sunt dependentă, și toate gândurile legate de Zach dispar.

În clipa în care Jamie s-a întors acasă din Silver Falls, a trebuit să plece pentru zece zile, pentru meciuri în deplasare, dar acum s-a întors. Mă arunc în brațele lui. Daisy dă entuziasmată din coadă la picioarele noastre.

– Ești acasă, îi șoptesc eu în timp ce mă sărută pe creștetul capului.

E confortul suprem, când mă ține așa strâns în brațe.

– În sfârșit.

Mă mai sărută pe tâmplă, și, când mă dau în spate, ca să-l mângâi, privirea lui se îmblânzește.

– Am așteptat zece zile să fac asta.

Mă sărută, și oftez. Buzele lui peste ale mele sunt ușurare pură, dulce și atentă, până când geme și își strecoară limba în gura mea. Barba lui mă zgârie, și simt cum mă încing.

– Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește el între săruturi. Ador să mă întorc acasă la tine.

Inima îmi explodează ca în ajunul Anului Nou, când am cântat pe scenă. Ca atunci când ne-am spus că ținem unul la altul. Nu cred că e sănătos să am palpitații așa des, dar nu-mi pasă.

Jamie se dă în spate, se uită la Daisy și o ia în brațe.

– Mi-a fost dor și de tine! îi spune.

Daisy îl linge pe ureche și dă din coadă în brațele lui, iar el se strâmbă în timp ce eu râd.

Ar trebui să fie ilegal cât de drăguț e bărbatul ăsta cu Daisy.

– Tocmai mă pregăteam s-o scot la plimbare.

Daisy aude cuvântul „plimbare" și se uită imediat la mine. Jamie zâmbește și o mai mângâie.

– Vin și eu.

Peste douăzeci de minute, ne plimbăm prin Stanley Park. Vancouver trece printr-un val de ger și zăpada cade ușor în jur, acoperind copacii înalți de smarald. Oamenii nu suportă să conducă prin Vancouver când ninge, așa că în centru și în parc e liniște. Nu se aude decât zăpada care scrâșnește sub pașii noștri.

– Mama ta părea să se simtă foarte bine alaltăieri.

Eu și Hazel am scos-o pe Daisy la plimbare împreună cu Donna acum două zile, înainte să ningă.

Jamie încuviințează, mulțumit, și zâmbește.

– Are programare la un doctor marți.

– Serios? Pentru tratament? îl întreb eu încântată.

Încuviințează, și pe față i se citește ușurarea.

– Da.

– Asta e grozav.

Mă bucur așa mult să aud asta. Nu doar pentru că Jamie a avut grijă de ea atâta vreme, ci și pentru că Donna e o persoană

minunată, care a trecut prin foarte multe. Merită să-i fie mai bine și să aibă uneltele necesare ca să gestioneze atacurile de panică.

Ne plimbăm într-o tăcere confortabilă o perioadă, până când Jamie mă înghiontește.

– Clipul video are peste trei milioane de vizualizări.

– Știu, nu-mi aminti, răspund eu emoționată.

Hayden m-a filmat când am cântat în seara de Revelion și, după ce mi-a cerut permisiunea, a postat clipul pe TikTok. A devenit viral, dar eu mă prefac că nu există. Mi se face greață doar când mă gândesc că atâția oameni m-au văzut cântând un cântec original, scris de mine. Am făcut greșeala groaznică de a citi comentariile la videoclip. Chiar dacă majoritatea erau complimente, nu pot să mi le scot din cap pe cele câteva nasoale.

„N-are nimic special. E plictisitoare. Nici măcar nu cântă la chitară, e doar pentru aparențe. Cântecul ăsta e nasol. Au lăsat-o pe scenă doar pentru că e sexy."

N-am fost în stare să scriu muzică luni întregi pentru că Zach mi-a rănit sentimentele. Cum aș putea să am o carieră, când mii de oameni ca Zach spun lucruri și mai rele? Poate mi le spun chiar în față, zi de zi?

– Hei, sunt mândru de tine! A fost nevoie de curaj ca să urci pe scenă, spune Jamie, care își pune brațul în jurul meu și mă trage spre el.

Încuviințez, dar anxietatea provocată de toată situația mi se citește în zâmbetul forțat. Jamie mă privește îndelung.

– Unul dintre psihologii echipei ne-a învățat să facem un exercițiu de vizualizare. Mă pune să-mi imaginez meciul. Îmi imaginez cum atacanții celeilalte echipe încearcă să marcheze și ce senzație am când pucul e în mâna mea sau lovește protecția. Îmi imaginez toți jucătorii rivali și toate configurațiile posibile. Cu cât sunt mai specific, cu atât mai bine. Cred c-ar trebui să încerci și tu asta, dar cu muzica.

Mă încrunt când mă gândesc c-ar trebui să suport comentarii răutăcioase pentru tot restul vieții mele.

– Nu vreau să-mi imaginez că mă huiduie oamenii, îi spun eu râzând, ca să-mi ascund disconfortul.

– Nu la asta mă refeream. Imaginează-ți cariera pe care o vrei! Imaginează-ți visul tău, privighetoareo! Ești blocată în cercul ăsta de luni întregi. E timpul să-ți imaginezi ceva nou, îmi spune el, luându-mă de mână.

Îmi dau seama că are dreptate. Nu fac decât să mă gândesc la trecut, iar asta mă trage înapoi. De fiecare dată când mă gândesc la muzică, îmi amintesc ce s-a întâmplat, ca să am un motiv să stau la distanță. Îmi pun singură piedici.

Înghit cu noduri și-l privesc cu ezitare. Expresia lui caldă și încrezătoare îmi dă curaj, și încuviințez.

– Bine.

– Închide ochii!

Mă uit în jur. Nu suntem decât noi doi și Daisy, care e ocupată să adulmece drumul. Inspir adânc și închid ochii.

Cu excepția zgomotelor scoase de Daisy, în pădure e liniște. Fulgi mici îmi cad pe obraji și pe nas, și aerul e proaspăt și rece.

Mă imaginez pe scenă. Este un spectacol mic, cânt în deschiderea unui artist mai cunoscut. Sunt vreo 200 de oameni în mulțime.

Ba nu. Mă opresc, deschid ochii și-l privesc pe Jamie, care se uită la mine zâmbind. Vreau mai mult decât să fiu doar numărul de deschidere. Închid ochii și încerc din nou.

Sunt pe scenă într-o arenă. Sunt cap de afiș și cânt la chitara visurilor mele. Sunt în turneu pentru noul meu album pe care l-am înregistrat cu producătoarea mea de vis, Ivy Matthews. E cunoscută în industria muzicală pentru faptul că e excentrică și pretențioasă, dar și incredibil de talentată când vine vorba despre crearea unor muzicieni unici și autentici. În spatele meu e o trupă aleasă de mine, formată din muzicieni buni și talentați. Port ceva care mă face să mă simt superbă și puternică și am părul lăsat pe umeri.

– *Sunt Pippa Hartley,* spun la microfon, în uralele publicului.

Toți cei din arenă au cumpărat bilete ca să mă vadă, dar îmi place să mă prezint la începutul fiecărui spectacol. Asta e chestia mea.

Mă uit în lateral. Jamie e acolo și îmi zâmbește mândru.

– *Cântecul ăsta e despre momentul când te îndrăgostești.*

Îmi imaginez că încep cântecul, trupa mi se alătură, arena se umple cu sunet și lumină și totul e spectaculos.

Deschid ochii și îl privesc pe Jamie luminoasă. Îmi apar lacrimi în ochi, pentru că ce mi-am imaginat e al naibii de dulce. Simt o apăsare în piept.

– Nu vreau jobul în marketing, îi spun încet.

– Știu, zice el serios.

Simt o greutate în stomac. Când le-am spus părinților mei că am trecut al doilea interviu cu brio, au auzit veselia falsă din vocea mea.

Aș vrea să poată fi mândri de mine. Aș vrea să nu trebuiască să accept un job pe care nu-l vreau doar ca să le obțin aprobarea. Simt un nod în gât când conștientizez asta. Știu că au intenții bune. Ei asociază fericirea cu stabilitatea financiară, pentru că asta le-a lipsit în copilărie.

Însă pentru mine lucrurile nu stau așa. N-o să fiu fericită să am un job care nu mă face fericită, chiar dacă o să-mi permită să-mi plătesc facturile. Simt un junghi în inimă, și Jamie pare să știe asta, pentru că mă mângâie ușor pe spate.

M-am lăsat influențată de dorințele lor, la fel cum am făcut și cu Zach. Jamie mă privește așa cum o face de fiecare dată înainte să urc pe scenă, de parcă pot să realizez orice. Flacăra din piept e farul meu, alimentată de amintirile spectacolului de Revelion și de cântecele pe care le-am înregistrat în sufragerie. Focul ăla este iubirea pe care o simt pentru muzică, felul în care simt că zbor când cânt. E motivul pentru care nu pot să mă rup de industria muzicală, deși am încercat. Ceva hotărât și strălucitor îmi curge prin vene.

O să văd cum o să le spun părinților mei. Nu-mi place gândul că o să-i dezamăgesc, dar asta trebuie să fac.

– Vrei să-mi spui ce ți-ai imaginat? Nu trebuie, dacă nu vrei.

Jamie nu e Zach. N-ar râde niciodată de mine. Nu mi-ar spune niciodată că visurile mele sunt stupide sau c-ar trebui să stau în banca mea.

– Vreau.

Îi spun tot, și, când termin, privirea lui e luminată de afecțiune și entuziasm.

– Te-ai gândit s-o contactezi?

– Pe cine? Pe Ivy Matthews?

Încuviințează.

Instinctul meu e să spun că nu, dar mă opresc.

N-o să-mi mai pun singură piedici. N-o să mă mai las afectată de ce a spus Zach. Dacă vreau într-adevăr să trăiesc ce tocmai mi-am imaginat, va trebui să fac lucruri care mă sperie, cum ar fi să-mi trimit muzica oamenilor care m-ar putea respinge.

– Aș putea s-o fac, îi spun eu hotărâtă. Da, o s-o contactez.

Jamie îmi zâmbește larg, iar asta îmi deschide inima.

– Ce fată ascultătoare!

Râd, iar el mă ia de umăr, în timp ce continuăm să mergem.

Cât Jamie e la sală după-amiază, studiez website-ul lui Ivy Matthews. Găsesc acolo o adresă de e-mail, dar nu scrie dacă primește și înscrieri. Probabil n-o să vrea să lucreze cu mine decât dacă sunt sub aripa unei case de discuri. N-a vrut nici măcar cu Zach să lucreze. Managerul lui a încercat să stabilească ceva cu ea, dar i-a refuzat. Asta l-a înfuriat pe Zach.

Sunt slabe șanse să-mi răspundă, dar i-am spus lui Jamie c-o să încerc. Scriu un mesaj profesionist scurt despre experiența mea în industria muzicală și atașez linkuri către clipul meu viral și cântecele pe care le-am scris pentru Jamie de Crăciun.

Ezitarea își face apariția din nou, dar devine din ce în ce mai simplu de fiecare dată.

Trimit mesajul și expir îndelung. Chiar dacă n-o să iasă nimic, lucru de care sunt convinsă, măcar o să știu c-am încercat. Am făcut un pas înainte.

În seara aia, mă pregătesc s-o hrănesc pe Daisy, când mă sună un număr necunoscut. Răspund.

– Vorbesc cu Pippa Hartley? mă întreabă o femeie.

– Da, eu sunt.

Îi pun lui Daisy mâncarea în castron, și ea se grăbește s-o mănânce.

– Mă cheamă Marissa Strong. Sunt asistenta lui Ivy Matthews.

Creierul mi se oprește.

Urmează o pauză.

– Mai ești acolo?

– Da. Sunt aici. Doar mă întrebam dacă am halucinații.

Marissa râde.

– Mi se mai spune uneori. Am văzut mesajul tău și i l-am trimis lui Ivy. E în oraș ca să înregistreze, și trupa a terminat mai devreme, așa că mâine e liberă. Dacă ești liberă, ar vrea să înregistreze un demo cu tine.

Mă uit în gol. Nici nu cred că mai am puls.

– Nu avem nici o garanție c-o să se întâmple ceva cu această înregistrare demo, continuă Marissa pe un ton profesionist, însă apoi devine gânditoare. Dar ai ceva interesant și e curioasă în privința ta.

Am ceva interesant. Pulsul mi-o ia razna, și încerc să respir.

– Sunt liberă. O să vin.

Nu-mi vine să cred.

CAPITOLUL 56

Pippa

Ivy Matthews mă analizează în holul studioului din East Vancouver, și mi se face pielea de găină.

De ce mi-am pus tenișii? Arăt ca bona cuiva. Am emoții și mă lupt cu impulsul de a-mi roade buza.

Ivy Matthews e faimoasă pentru faptul că are cât de puțini oameni se poate în studio, așa că suntem doar noi două. Nu sunt nici recepționera, nici asistenta ei, Marissa.

În clipa asta, mi-aș dori să mai fie cineva aici, ca să îi distragă atenția de la mine. E copleșitor să fiu singura asupra căreia își îndreaptă atenția, și nu știu dac-o dau în bară sau nu.

Asta e marea mea lovitură. Nu pot s-o dau în bară.

Mi-aș dori ca Jamie să fie aici, dar e la antrenament.

– Ai mâncat?

Vocea ei e tăioasă și directă.

Contrastează cu pistruii presărați pe pielea închisă la culoare. Părul cu șuvițe albe e prins într-un coc strâns. Poartă negru din cap până-n picioare, și ochelarii ei au rame groase, de un portocaliu fosforescent. Arată ca o profesoară de artă fermă.

Încuviințez repede.

– Pâine prăjită cu avocado și un ou poșat. Și cafea.

Jamie mi-a pregătit micul-dejun, insistând să mănânc ceva, deși aveam emoții.

Mă studiază îndelung.

– Bine.

Își încrucișează brațele la piept, și îmi opresc zâmbetul, pentru că mi-l amintesc pe Jamie, care face la fel.

Mă întreabă despre trecutul meu în industria muzicală, și îi spun pe scurt ce pregătire muzicală am și că am fost în turneu cu Zach. Îi pomenesc numele, ca să înțeleagă amploarea turneului, dar nu-i spun ce relație a fost între noi.

Când pomenesc despre Zach, se strâmbă.

– Niciodată nu mi-a plăcut tipul ăla. Nu părea să simtă ce cânta. Mă studiază și zâmbește cu subînțeles. Însă tu simți ce cânți. Am văzut asta.

Încuviințează. Mă analizează. Mă cataloghează. Simt că am un reflector îndreptat spre mine pe holul ăsta liniștit.

– Mereu am încredere în ce simt.

Deși mi-e frică, deși simt toată presiunea care se pune pe mine acum, vreau să-i demonstrez că are dreptate.

Vreau să-i demonstrez că nu sunt ca Zach absolut deloc.

O senzație aparte mă lovește atunci în piept. Momentul ăsta nu e pentru el, ci pentru mine. Vreau să-i arăt lui Ivy cine sunt eu, ce pot să fac, și o să fac asta arătându-i lucrul la care mă pricep cel mai bine.

Sunt de ajuns, și dacă ea nu vede asta înseamnă că nu e momentul potrivit. Însă o să tot încerc. Am vorbit serios când i-am spus lui Jamie că sunt pregătită să încerc să-mi construiesc o carieră în muzică. Sunt îngrozită, dar pregătită.

Mă îndrept și îi zâmbesc, exact cum i-am zâmbit lui Jamie în ziua în care am apărut în apartamentul lui. Deja mă simt mai bine. Doar pentru că e intimidantă nu înseamnă că trebuie să tremur de frică.

– Ne apucăm de cântat? o întreb eu veselă.

Ivy râde, apoi arată spre studio.

– Intră, drăguțo!

Spune asta pe un ton surprins, dar, apoi dispare în spatele ușii cabinei de sunet, și e timpul să mă duc și eu la locul meu.

– Bun. Din nou, spune Ivy două ore mai târziu în microfonul pe care-l aud în căști.

Iau o gură de apă, apoi încep să cânt din nou. Habar n-am cum merge. Doar îmi cânt cântecele și dau ce am mai bun, pentru că doar asta pot să controlez. Nu încerc să admir cât de profesionist e studioul ăsta. Totul, de la microfoane la lumină și acustică, e de calitate. Expresia lui Ivy, care e în camera de control, nu trădează nimic în timp ce tehnicianul ei de sunet înregistrează. Uneori, o văd că-i dă instrucțiuni, însă, în cea mai mare parte a timpului, doar se uită la mine.

Lipită de corp, chitara mea de vis parcă e o extensie a mea. Faptul că Jamie mi-a cumpărat-o face momentul ăsta și mai special – e un cerc perfect. Momentul ăsta pare un fragment din exercițiul mental pe care m-a pus Jamie să-l fac ieri în pădure. E prea frumos ca să fie adevărat.

– Bun, spune ea din nou când se termină cântecul. Următorul!

Inspir adânc și mă uit în jos până mă decid ce să cânt în continuare. Hotărăsc să fie cântecul scris despre Jamie, despre cum are grijă de toți, mai puțin de el.

E diferit când îl cânt de data asta, pentru că acum, că mama lui e mai bine, pare că și el o să fie bine. Poate să-și trăiască propria viață, acum, că ea poate s-o controleze pe a ei.

– „Aș face-o pentru totdeauna dacă nu mi-ar frânge inima", cânt eu.

Simt o presiune în gât pe măsură ce cuvintele se revarsă și mă emoționez.

E diferit, pentru că știu că Jamie nu e Zach. Lucrurile s-au schimbat între noi. Totul e atât de nou, și sunt îngrozită să mă gândesc la un viitor cu el, dar asta nu înseamnă că nu pot să sper.

Închid ochii, pentru că nu vreau să văd expresia lui Ivy. E neprofesionist să fiu emoționată în studio.

Țin ochii închiși pe toată durata cântecului și-mi dau voie să simt tot. Mă gândesc la Jamie și zâmbesc, pentru că încurajarea lui e motivul pentru care mă aflu aici. Mereu o să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

– Superb, spune Ivy la microfon.

Atunci, deschid ochii.

Jamie e lângă ea, în cabina de sunet, cu brațele încrucișate la piept. Se uită la mine cu privirea lui intensă și luminoasă. Ridică un colț al gurii. E așa serios, chiar și când zâmbește.

A venit. Sunt atât de uimită și de încântată, că nu pot decât să zâmbesc larg, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

A venit, iar eu mă îndrăgostesc și mai mult de Jamie Streicher.

– Interesant, spune Ivy pe hol în seara aia, după ce a decis c-am terminat.

E 20.00, și mor de foame, dar aș sta aici zile întregi dacă mi-ar cere.

Mă studiază îndelung. Abia se uită la Jamie.

– Foarte interesant! Mulțumesc. Am terminat pe ziua de azi.

Apoi dispare din nou în camera de control. Nu-mi dau seama din reacția ei dacă am impresionat-o sau am dat-o-n bară, dar nu aveam ce să fac mai bine de atât.

– Ai reușit, privighetoareo!

Privirea lui Jamie e ca o mângâiere. Ochii lui sunt moi, precum catifeaua, și inima îmi tresaltă când îi zâmbesc.

Simt cum mă inundă emoțiile, și îi zâmbesc și mai larg.

– Cred că da.

Între noi e ceva. Toate sentimentele astea pe care le simt pentru tipul care a devenit mult mai mult decât Jamie Streicher pulsează în aer și-mi cer să le dau atenție. Mă uit la buzele lui, apoi la ochi. Nu văd doar pasiune în ei, ci ceva mai mult. Se uită din nou în ochii mei și-mi zâmbește mândru.

– Hai să mănânci ceva, și apoi mergem acasă!

Încuviințez.

CAPITOLUL 57

Jamie

Ajungem acasă după cină și ieșim cu Daisy la plimbare. Sunt mai îndrăgostit ca niciodată de asistenta mea cea drăguță.

E așa curajoasă! A dat tot ce a putut în studio. Și-a deschis sufletul și le-a arătat tuturor inima ei, chiar dacă-i era teamă.

A revenit pe gheață, așa cum i-am spus acum câteva luni.

– Mulțumesc c-ai venit azi! spune ea, în timp ce se descalță.

– De parc-aș fi lipsit. Sunt așa mândru de tine, privighetoareo!

Aproape am sărit peste antrenament, am fugit la studio în clipa în care s-a auzit fluierul.

Flutură din gene, în timp ce privirea îi e ațintită din nou asupra feței mele. Are buzele așa mari, așa tentante, și mă gâdilă degetele să le mângâi.

– Ador când îmi spui așa.

Pulsul mi-o ia razna când ceva de amploare se extinde în pieptul meu. Îmi dau seama că porecla asta e modul meu de a-i spune că o iubesc. Fac asta de luni întregi, cu mult înainte să devin conștient de acest lucru. Cuvintele îmi stau pe vârful limbii, dar mă abțin.

Relația e la început și nu vreau s-o grăbesc.

Un zâmbet melancolic îmi apare pe față.

– Ador să-ți spun așa!

Mă uit la Pippa, la ochii ei hipnotizanți gri-albăstrui. Niciodată n-o să mai găsesc pe cineva ca Pippa Hartley. E unică și, după ce am văzut azi, în sfârșit conștientizează și ea asta.

– Vreau să te întreb ceva.

Îi dau o șuviță după ureche.

Mă gândesc la asta de la Revelion, când sentimentele pe care i le port Pippei m-au lovit cu forță.

– Vreau s-o contactez pe Erin. Expresia devastată a fostei mele îmi apare în fața ochilor și simt cum mă cuprinde vinovăția. Vreau să îndrept lucrurile cu ea. Eu...

Mă opresc când mă uit la Pippa, care e așa deschisă și curioasă. Dumnezeule, o iubesc. Aș face orice ca să n-o distrug, cum am făcut cu Erin.

– Vreau să îndrept lucrurile cu ea.

Pippa îmi zâmbește tristă.

– Mereu vrei să repari totul.

– Chestia asta e importantă. E în regulă cu tine?

– Bineînțeles.

Știam că n-o să aibă o problemă cu asta, dar, acum, că suntem oricum om fi – împreună, într-o relație, ieșim la întâlniri, toate expresiile astea care sunt prea șterse pentru ce simt pentru Pippa –, vreau să fiu cât mai deschis cu ea.

O sărut pe tâmplă, și închide ochii. Pielea ei e caldă și catifelată. Îmi plimb buzele peste obrazul ei și peste ureche. Mirosul ei e amețitor, liniștitor și excitant.

– Ar trebui să încercăm ceva, îi spun, pentru că n-am atins-o cum aș vrea de la Revelion.

Am avut meciuri în deplasare, iar aseară și-a exersat cântecele în camera ei până după miezul nopții.

– Ce anume? mă întreabă ea excitată când o mușc ușor de lobul urechii.

Îmi înfig degetele în părul ei și-i trag capul pe spate, ca să se uite la mine.

– Vreau să ai orgasm de două ori.

Pippa mă privește uimită.

– Niciodată nu am...

– Știu.

– Nu cred că pot.

O privesc cu o expresie de satisfacție aroganță. *Poate. O să mă asigur de asta.* Știu asta.

Aș face orice pentru asta.

– Tot spui asta, dar nu-mi amintesc ultima oară când ai și avut dreptate.

Mă privește îngrijorată.

– Nu vreau să fii dezamăgit.

Clatin din cap, pentru că se înșală.

– Pippa, lucrurile nu merg așa. *E un vis pentru mine să te ating.* Aș fi dezamăgit doar de mine dacă nu te-ai simți bine. *Dar n-aș putea să fiu niciodată dezamăgit de tine, iubito.*

Văd cum îi dispare îngrijorarea din ochi, lăsând în urmă doar dorință și pasiune. Propria mea nevoie se intensifică.

– Bine, șoptește ea, apoi o sărut.

CAPITOLUL 58

Jamie

Sărutul nostru e înfometat când o duc în braţe pe scări. Picioarele ei sunt înfăşurate în jurul taliei mele, şi o ţin de fund, dându-i o palmă. Geamătul ei îmi vibrează în gură, şi, când îmi suge limba, îmi pierd cumpătul. Mormăi şi o lipesc de peretele de la etaj.

– Dumnezeule, scânceşte ea, când ating punctul perfect cu şoldurile.

– Aici e, deci?

Încuviinţează, cu ochii închişi şi buzele despărţite. În sânge îmi pulsează dorinţa primară de a o satisface.

– Jamie, trebuie să te ating.

Deschide ochii, şi-i văd privirea înceţoşată în timp ce mă frec de clitorisul ei.

Mă îndrept spre dormitorul ei.

– Nu, spune ea, şi mă opresc. În patul tău, zice, cu un zâmbet timid şi ruşinat.

Dumnezeule, îmi place ce aud.

Peste o clipă, o întind pe patul meu, îmi dau jos tricoul şi pantalonii, apoi mă las peste ea şi o sărut. Încă o parte din controlul meu dispare când o mângâi înfometat cu limba.

În sânge clocoteşte adevărul: Pippa e a mea.

– Îţi place să fii în patul meu? şoptesc, în timp ce o mângâi pe sub bluză, spre abdomen.

Are pielea așa catifelată!

– Da.

Își ține respirația când o mângâi sub sutien. Știu ce vrea, dar mă abțin.

– Și mie-mi place.

Se arcuiește sub atingerea mea. Mă retrag, ca s-o tachinez, și mormăie. Mă trage de braț.

– Ce s-a întâmplat? o întreb încet, în timp ce-i zâmbesc.

Mă așez într-o parte și o privesc.

– Jamie.

Felul în care-mi spune numele, iritată și excitată, îmi pune un zâmbet înfometat pe față.

Se ridică și își dă jos bluza. În fața ochilor îmi apar sânii ei perfecți, acoperiți cu un sutien incredibil, din dantelă albă, cu fiori brodate.

Mă copleșește dorința.

– Nu e corect, șoptesc, în timp ce-mi plimb degetele peste dantelă.

Încercuiesc dantela de peste sfârc și simt vârful întărit de sub material. Are privirea încețoșată și își desparte buzele, înainte să mă mut la celălalt. Erecția mea e tare când stau aici, lângă Pippa, și mă joc cu ea, o tachinez și o excit.

E raiul pe pământ.

– Hai să ne facem un plan, privighetoareo! spun eu încet, în timp ce îi mângâi sfârcurile acoperite cu dantelă. Cum o să facem asta?

E îmbujorată.

– Cred c-ar trebui să-mi faci sex oral.

– Serios?

Încuviințează, și amândoi ne gândim la seara de acum câteva săptămâni, când eram acasă la părinții ei și ea îmi purta tricoul.

– Ți-a plăcut, nu-i așa?

Încuviințează din nou, și ceva electric trosnește între noi.

– Și mie.

Mă privește surprinsă, și inima îmi bate și mai tare.

– Ai avut vreun dubiu, Pippa? O mângâi pe deasupra sutienului. Ai avut vreun dubiu că sexul tău e unul dintre cele mai dulci lucruri pe care le-am gustat vreodată? Îmi strecor degetul în sutien și-i găsesc sfârcul întărit, iar ea geme. Pentru că a fost, iubito. Mă gândesc la cât de udă erai de fiecare dată când mă masturbez. Mă gândesc la sunetele pe care le scoteai, la cum gemeai în timp ce te lingeam.

Se arcuiește din nou sub atingerea mea și își desface sutienul.

Îi sărut sânul și încercuiesc sfârcul cu limba. Sunetul pe care-l scoate, plin de dorință și de ușurare, mă umple cu dorință.

– Folosim jucăria în seara asta, Pippa?

Clatină din cap.

– Nu?

Îmi arcuiesc o sprânceană în timp ce-i sug sfârcul, iar ea își ține respirația.

– Vreau să încerc fără, șoptește, mușcându-și buza.

Mă privește cu încrederea că pot să-i provoc orgasm din nou, însă de data asta fără jucărie. Penisul mi se întărește și mai tare, sufocat în boxeri.

– Mă înnebunești, spune ea, în timp ce-i răsfăț celălalt sfârc. Atinge-mă!

– Dar te ating, zic eu rânjind.

– Vreau mai mult.

– Nu vrei să-mi enumeri cinci lucruri pe care le simți?

Privirea ei frustrată mă face să râd. Niciodată n-am mai râs în timpul sexului. Privighetoarea mea e excitată și furioasă, iar eu sunt în rai. În momentul ăsta, simt că e prietena mea cea mai bună, însă, cu toate astea, am și ditamai erecția gândindu-mă cum să-i ofer plăcere. Sexul n-a fost niciodată atât de jucăuș și nu-mi amintesc să mă mai fi simțit atât de confortabil în preajma cuiva.

Atunci îmi dau seama că așa ar trebui să fie sexul.

– Nu mă mai tachina, scrâșnește ea printre dinți, în timp ce-i mângâi sfârcul cât de ușor pot, privindu-i reacția.

– Imploră-mă!

Sângele îmi ia foc când privirea îi clocotește de pasiune, și oftează.

– Te rog, Jamie! Te rog, oferă-mi un orgasm! șoptește ea.

Pasiunea mă străbate, se strânge la bază, și inspir adânc, ținând strâns de ultimele rămășițe de control.

– Îmi pierd controlul când mă implori așa.

– Atunci, pierde-l!

Privirea ei e încețoșată de dorință, dar și fermă.

O dezbrac în câteva secunde. O ating pe interiorul coapselor și le despart, în timp ce mă las între picioarele ei.

E udă leoarcă. Coapsele umede îi lucesc, și mândria îmi curge prin vene. Datorită mie e așa. Eu îi ofer plăcere. Nimeni altcineva.

Pippa e a mea.

La prima atingere a limbii pe centrul ei umed, Pippa se arcuiește.

Gustul Pippei îmi declanșează din nou foametea, mă face lacom după ea, și nevoia posesivă din mine se intensifică. Îmi îngrop fața între picioarele ei. Ling, mângâi și sug zona sensibilă. Sunetele scoase de Pippa sunt aspre, fără filtru, iar penisul meu pulsează de nevoia de a i-o trage tare.

Când o pătrund cu un deget și găsesc locul sensibil, își lipește coapsele de capul meu.

– Jamie, spune ea sugrumat.

Mândria pulsează în mine.

– Erai atât de sexy în tricoul meu, spun, după care îi sug clitorisul.

Coapsele îi tremură de o parte și de alta a capului meu. E atât de udă, că pot să aud când o sug, în timp ce o penetrez cu degetul.

– Atât de sexy! Știi cum mă simt când îmi văd numele pe spatele tău, Pippa?

Îi sug din nou clitorisul, și își înfige mâinile în părul meu. Senzația mă încinge și mai tare. Penisul mă doare și se umezește de la excitare.

– Mă face să simt că ești a mea.

– Și pe mine, spune ea, cu privirea încețoșată.

Pulsul îmi răsună în urechi. Niciodată n-am mai simțit nevoia asta sălbatică, dorința asta primară, instinctivă, scăpată de sub control. Când o văd pe Pippa întinsă sub mine, deschisă, cu părul revărsat pe pat și cu mâinile în părul meu, ținându-se strâns, dispare orice urmă de ezitare.

– Dumnezeule, Jamie! geme ea când o mai pătrund cu un deget și-i mângâi punctul G.

Cunosc tonul ăsta. L-am memorat și mi l-am amintit când mă masturbam, gândindu-mă la ea.

– Ești aproape, îi spun, după care îmi plimb limba peste clitorisul ei.

Încuviințează, cu ochii închiși.

– Mhm.

Ceva fierbinte și arogant mi se cuibărește în piept, și-mi pun buzele peste clitorisul ei. Sug și răsfăț zona cu limba, în timp ce o pătrund cu degetele. Se încordează în jurul meu. Își încordează abdomenul, picioarele în jurul capului meu și vaginul în jurul degetelor mele.

– Spune-mi numele când o să termini, ca o fată ascultătoare.

– La naiba, zice ea sugrumat.

O simt că e la limită. Mă trage de păr așa tare, că mă doare. Ador senzația!

– Jamie.

Tremură în jurul meu, îmi strigă numele și are orgasm. Nu mă opresc până când nu scot fiecare picătură de orgasm din ea. Cât se liniștește, îi sărut clitorisul. Nu pot să mă dezlipesc de Pippa.

Își desface picioarele în timp ce se calmează, cu mâinile în continuare în părul meu. Îmi dă părul din ochi, în timp ce privește tavanul.

– Jamie, ce naiba? șoptește ea.

Râd și-i sărut interiorul coapsei, acoperit cu excitarea ei.

Îmi plimb limba peste pielea catifelată și sensibilă de acolo, iar ea scoate un sunet ascuțit și sugrumat când ajung la clitoris.

– E sensibilă zona.

– Scuze, iubito!

Mă târăsc peste ea și mă sprijin în coate, de o parte și de alta a capului ei, blocând-o. Îi înalț capul și o sărut. Respirația ei îmi gâdilă fața în timp ce stă întinsă acolo, într-o baltă.

– Nu mă pot abține.

O sărut întruna pe față, pe obraji, pe frunte, pe nas, pe ochi, pe gura ei catifelată și ascultătoare, caldă și primitoare.

Pippa mea e perfectă.

Mă mângâie pe brațe, pe piept. Mă zgârie pe gât, prin părul de pe piept, peste abdomen, pe spate. Sunt atât de tare, că mă doare, dar n-aș întrerupe momentul pentru nimic în lume. O iubesc când e așa, satisfăcută și calmă.

În clipa asta, suntem singurii oameni din univers. Nu mai contează nimic altceva. Nu avem drame de familie, foști, griji legate de carierele noastre, de viitor sau de posibilitatea unei suferințe.

Suntem doar noi doi.

– Privighetoarea mea, șoptesc, pentru c-o iubesc.

Mă privește cu afecțiune, și, pentru o clipă, mă gândesc că poate și ea mă iubește. O sărut apăsat și mă înfrupt din gura ei fierbinte. În timp ce mă bucur de privighetoarea mea, Pippa se întinde și-mi scoate penisul din boxeri și îl mângâie.

– La naiba!

Îi gem în gură, apoi îmi dau boxerii jos.

– Stai un pic, iubito!

Sunt aproape de orgasm și vreau să dureze. Cu Pippa nu durează niciodată, și vreau să mă bucur cât mai mult de momentele astea.

Mă așez între coapsele ei. Sexul ei e încă atât de umed, atât de cald. Electricitatea îmi traversează spatele, amorțindu-mi creierul, și instinctele primare preiau controlul.

Îmi plimb penisul prin umezeala ei, și nevoia disperată de a termina învinge toate gândurile din mintea mea.

Am ajuns în Nirvana. Se află între picioarele Pippei.

– Fă-o din nou, mă roagă, în timp ce-şi înclină şoldurile, mă mângâie şi acoperă cu excitarea ei.

Senzaţia e prea plăcută. Penisul mă doare, şi nu mă pot opri din a aluneca din nou peste ea. Sexul ei e umed şi cald, acoperindu-mă cu umezeală.

– Dumnezeule, e atât de bine, spune ea, în timp ce mă priveşte de parcă sunt un zeu.

Puterea îmi pulsează în sânge, şi repet mişcarea, mângâindu-i clitorisul cu penisul. Îşi dă ochii peste cap, şi pulsul îmi răsună în urechi.

– Aşa?

Vocea mea e aspră. Nu ştiu cât mai pot să fac asta. E prea intens.

– Da, şopteşte ea şi se zvârcoleşte în timp ce mă frec de ea. Aşa, Jamie. Da. La naiba!

Ultima chestie o spune surprinsă, de parcă nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

– Când o să fiu, în sfârşit, în tine, Pippa, o să termin în tine.

Îmi găsesc ritmul şi mă frec de ea.

Nu-i spun că, atunci când o s-o pătrund în sfârşit, o să mă distrugă. Cred că deja a făcut-o.

– Asta îmi doresc, geme ea, ridicându-şi şoldurile în întâmpinarea alor mele.

– Şi eu. Habar n-ai cât am aşteptat asta.

Îşi înfige unghiile în spatele meu şi-mi provoacă fiori de plăcere. Gemetele ei devin mai ascuţite, mai şoptite, şi face ochii mari.

– La naiba, Jamie! Te rog!

– Ce mă rogi?

Încerc să rezist cât pot când alunec din nou peste ea.

– Trage-mi-o, te rog! Am nevoie de asta, Jamie.

Expresia ei e plină de afecţiune şi iubire, şi mă imploră.

O iubesc pe fata asta. Nu sunt pregătit să-i spun, pentru că mi se pare periculos şi riscant, şi, mai mult decât orice, vreau ca asta, ceea ce am cu Pippa, să dureze.

Nu pot să-i spun c-o iubesc, dar pot să-i arăt.

Sunt încordat când încuviințez.
– Bine.
Cuvântul iese ca șmirghelul.
În sfârșit, o să-i arăt Pippei a cui e.

CAPITOLUL 59

Pippa

Inima îmi bate aşa tare, că pot s-o aud. Jamie se întinde spre noptieră, să ia un prezervativ. După ce şi l-a întins pe toată lungimea, se aşază la intrarea în mine.

Ezită şi-mi urmăreşte reacţia. Zâmbesc, pentru că Jamie e dulce, atent şi afectuos. Îmi înclin şoldurile spre el, încurajându-l. E încordat când mă pătrunde şi mă priveşte cu atenţie, căutând orice urmă de disconfort.

Dumnezeule! Un geamăt îmi evadează de pe buze când îi cuprind grosimea. E atent în timp ce mă penetrează, şi în minte îmi vin toate înjurăturile posibile când simt presiunea plăcută dintre picioare.

– Eşti aşa strâmtă, spune Jamie.

M-a pătruns doar pe jumătate.

– A trecut ceva timp.

Presiunea se intensifică, şi scâncesc în timp ce atinge toate zonele sensibile din mine.

– Recuperezi acum.

Vocea lui e un murmur jos şi liniştitor, dar în ochi îi licăreşte pasiunea în timp ce continuă să mă penetreze. Îşi pune mâna pe sânul meu şi se joacă cu sfârcul.

Momentul în care-l simt în mine îmi schimbă ADN-ul. Amândoi tremurăm.

Mă pătrunde cu totul, și toate gândurile îmi dispar. Tot corpul mi e sensibil, și plăcerea radiază în el din locul în care suntem uniți. Șoldurile noastre sunt unite. Am picioarele înfășurate în jurul taliei lui, și-mi scapă un alt geamăt de plăcere, în timp ce pasiunea mă cuprinde. Dumnezeule, ce bine miroase!

- Ce fată ascultătoare! Îmi dă o șuviță laoparte. Ce fată al naibii de ascultătoare, mă primește în ea așa bine! Vocea lui e sugrumată, și se înroșește în obraji. Ești bine?

Încuviințez și-l privesc în ochi. Privirea lui e fierbinte, disperată și plină de admirație.

Deja sunt dependentă să fiu privită așa.

- E bine?

- Da. Sunt foarte strâmtă, gem eu.

- Da, știu.

Penisul îi pulsează în mine, și rămân fără aer în timp ce mă strâng în jurul lui.

- Am avut dreptate, șoptesc, iar el mă privește întrebător. Ești o idee prea mare pentru mine.

Pe față îi apare un zâmbet obraznic, și-mi mușc limba.

- Mă gândesc la asta de atâta vreme, Pippa. Îmi dă un sărut intim, și părul lui îmi mângâie fruntea. Ești pregătită să mă mișc? Putem să stăm așa cât vrei.

Jamie tremură deasupra mea. La cât de tare îl simt în mine, știu că se abține. Chiar și așa, e atât de controlat și atent. Îmi înclin șoldurile spre el și mă mișc ușor pe penisul lui. Simpla mișcare mă amețește și mă umple cu nevoie.

- Sunt pregătită.

Iese din mine, chinuitor de lent, apoi mă pătrunde din nou. Gem când simt presiunea delicioasă și, când mă pătrunde complet din nou, atât de adânc, scâncesc.

- E bine? reușește el să spună, încordat.

Încuviințez vehement.

- E bine. Atât de bine. Din nou!

Nici nu reușesc să formulez propoziții întregi. Asta e efectul pe care-l are penisul lui Jamie Streicher asupra mea.

Mă penetrează din nou, și amândoi gemem.

– La naiba, Pippa!

Mă penetrează cu atenție până mă obișnuiesc cu el, apoi înteține ritmul. E fascinant să-l privesc cum se mișcă deasupra mea cu maxilarul încleștat, cu buzele lui superbe, cu ochii verzi care au luat foc datorită mie. Nici măcar nu vreau să clipesc.

Sexul cu Jamie Streicher e o experiență religioasă. Simt cum presiunea se strânge în mine, dar plăcerea se conturează mai adânc, mai jos și mai lent decât mai devreme, când gura lui Jamie era pe mine. În locul unui punct culminant ascuțit, senzația mi se răspândește prin corp. Corpul meu nu-mi mai aparține în momentul ăsta, e doar al lui. Și îl mânuiește exact cum vrea.

– Nu-mi vine să cred cât de bine e, scâncesc.

Jamie înteține ritmul. Fierbințeala din centru se intensifică, și lumea se reduce la mine și la Jamie, aici, în patul lui, conectați în modul ăsta.

Azi, a fost alături de mine la studioul de înregistrare. A fost alături de mine tot timpul. Îl privesc, și emoția explodează în mine, amestecându-se cu pasiunea din ce în ce mai intensă și cu presiunea dintre picioare. Este posibil să ajung în rai înainte să terminăm noi.

Sexul n-a fost niciodată așa.

– Pippa, am nevoie de tine. Mereu am avut nevoie de tine, spune Jamie, care pare că-și pierde controlul.

Plăcerea se răspândește, și sunt aproape. Atât de aproape!

Privirea i se încețoșează, dar nu și-o mută de la mine.

– Crezi că poți să ai orgasm din nou?

Nu sunt în stare să spun „Dumnezeule, da", așa că doar încuviințez.

Își strecoară mâna între noi și-mi mângâie clitorisul în timp ce e atent la reacția mea. Bărbatul ăsta e atât de atent în toate aspectele vieții lui. E atât de atent cu mine!

Un val nou de excitare ne copleșește. În timp ce-mi mângâie clitorisul în felul lui perfect, atât de repede și delicat, mușchii mi se încordează în jurul penisului lui gros.

– Sunt aproape acolo, reușesc să spun, în timp ce mă arcuiesc.

– Da, mă îndeamnă Jamie, concentrat.

Valul de plăcere se înteţeşte, şi mă simt suspendată.

Penetrările lui Jamie devin haotice.

– Eşti acolo. Ştiu că eşti. Arată-mi! Trebuie să văd.

Mă încordez când valurile intense mă cuprinde, radiind din zona în care Jamie mă pătrunde. Vaginul meu are spasme şi-l strânge ca un pumn, şi picioarele îmi tremură în jurul taliei lui când presiunea explodează între picioare. Aud un geamăt puternic şi numele lui Jamie. Îmi dau seama că vin de la mine. Simt că mă prăbuşesc şi mă ţin strâns de pieptul şi de umerii lui. Îi repet numele iar şi iar, în timp ce mă destram. Sunt vag conştientă de pasiunea din ochii lui, în timp ce mă priveşte pierzându-mi minţile. Se uită la mine satisfăcut în vreme ce mă cutremur în jurul lui.

Mai târziu, o să scriu un cântec despre momentul ăsta. Despre cum e să fii atât de conectat cu cineva. Simt că eu şi Jamie suntem singurii din lumea asta.

Expresia lui devine agonizantă, uimită şi îndurerată. Îl simt cum se umflă în mine.

– La naiba! O să am un orgasm aşa puternic!

Îşi îngroapă faţa în gâtul meu, iar eu îl zgârii pe spate. Plăcerea a atins punctul culminant în mine, dar încă mă cutremur şi încă mă resimt în timp ce-şi freacă şoldurile de mine.

– Termin.

Vocea lui e groasă în timp ce mă penetrează, şi memorez momentul când Jamie Streicher mi se oferă complet. Mormăie şi mi-o trage aşa tare, că sânii mei saltă, până când penetrările devin mai lente, şi el începe să respire mai adânc.

Nimic din viaţa mea n-a mai fost atât de real şi de potrivit.

– La naiba, Pippa!

Are gura lipită de gâtul meu. Îmi inspiră mirosul, în timp ce-l mângâi pe piept, braţe şi spate.

Când mă sărută pe obraz, simt că plutesc.

Apoi buzele ni se întâlnesc, şi ne zâmbim.

Nu-mi vine să cred că m-am gândit vreodată că nu pot să trăiesc aşa ceva.

CAPITOLUL 60

Jamie

La două zile după ce Pippa mi-a schimbat cu totul gândirea şi viaţa, mă apropii de localul unde mă întâlnesc cu Erin.

– Domnule Streicher, spune portarul, deschizând uşa, şi eu îl salut.

În mod şocant, Erin chiar a fost dispusă să stea de vorbă cu mine. Din fericire, e în oraş, şi serialul ei e în pauză. Restaurantul unde am rezervat masa e cunoscut pentru cât de discret şi de privat e, aşa că n-o să fim deranjaţi, chiar dac-o să fim recunoscuţi. Ultimul lucru de care am nevoie e să apară poze cu noi şi să înceapă zvonurile. Ce e între Pippa şi mine e încă la început, şi nu vreau să provoc probleme.

Pippa. Mă liniştesc în clipa în care mă gândesc la ea.

Privighetoarea mea frumoasă. Pippa mea cea puternică, frumoasă şi curajoasă, care urcă pe scenă când e terifiată şi revine pe gheaţă.

Acum, că este a mea, nu e o opţiune să o pierd. N-o s-o dau în bară.

Sunt condus la masă, iar Erin e deja acolo şi scrie un mesaj. S-a mai îngrăşat la faţă, are părul mai scurt şi pielea îi străluceşte. Inima îmi tresaltă. N-o iubesc pe Erin, dar tot e plăcut să mă reîntâlnesc cu o prietenă veche, chiar dacă am rănit-o.

Apoi vinovăţia mă loveşte din nou.

– Erin.

Înalță capul, și, când mă vede, îi apare un zâmbet larg pe față. Se ridică și mă uit la burta ei.

E însărcinată.

– Salut!

Se întinde spre mine, și o îmbrățișez. Miroase la fel cum îmi amintesc, a șampon fructat. Ne așezăm apoi la locurile noastre, și tușesc pe măsură ce mă acaparează emoțiile.

– Îți place locul ăsta? o întreb.

– Da, am mai fost aici cu agentul meu, spune ea relaxată.

Un chelner ne ia comanda, și, după ce pleacă, pulsul mi-o ia razna. O să trec direct la subiect, nu vreau să-i irosesc timpul lui Erin. Inspir adânc, iar ea pare să facă la fel.

Încep eu.

– Îmi pare rău...

– Vreau să-ți mulțumesc, spune ea în același timp.

Ne privim derutați.

Erin îmi face semn.

– Tu primul!

– Bine.

Inspir din nou adânc. Un amestec de vinovăție și regret mi se amestecă în stomac.

– Vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat între noi. Știu că trecut mult timp și că eram tineri, dar... Îmi încrucișez brațele la piept și mă gândesc la câte mi-am refuzat atâta vreme. Chestiile astea pot avea un efect de durată. N-am fost clar cu tine legat de ce pot să ofer într-o relație, și aia a fost vina mea.

– Poftim? mă întreabă ea confuză.

– Felul în care am reacționat când credeai că poate ești...

Mă uit spre abdomenul ei. Pe internet scrie că e căsătorită, și văd inelul de pe mâna ei stângă. Pun pariu că soțul ei n-a privit-o cripelat când a aflat că e însărcinată.

– N-ar fi trebuit să reacționez așa. N-ar fi trebuit să te induc în eroare legat de ce suntem. Am stricat totul pentru tine, Erin.

Am văzut ce s-a scris despre tine. Urma să devii supermodel, până ți-am frânt inima, îi spun eu îndurerat.

Erin mă privește șocată, și am o senzație ciudată.

O privesc, dintr-odată nesigur.

– Nu-i așa?

Erin izbucnește în râs, iar eu o privesc confuz.

– Jamie, n-ai stricat nimic, spune ea, cu privirea luminoasă.

Mă încrunt când trec în revistă amintirile. Entuziasmul provocat de posibila sarcină, devastarea provocată de reacția mea. Faptul că s-a retras din spectacolele de modă și a dispărut de pe fața pământului ani întregi. Profilul ei de pe IMDb conține o listă de producții cu buget mic.

– În primul rând, mă simțeam mizerabil să fac modeling. Tu auzeai că urma să devin supermodel, dar eu auzeam doar că eram prea grasă, prea slabă, prea urâtă, prea înaltă, prea scundă. Înghite cu noduri, și văd durerea din ochii ei, în timp ce clatină din cap. Niciodată n-am fost de ajuns. Zâmbește, însă fără umor. Când am conștientizat cât mi-a întârziat ciclul, primul meu gând a fost că o să am, în sfârșit, ocazia să mă las de modeling. E nasol, nu-i așa? Nu e un motiv grozav ca să ai un copil.

Îmi aduc aminte când Erin n-a mâncat la cină pentru că se întâlnea cu un designer în ziua următoare.

Își pune mâna pe abdomen și-mi aruncă un zâmbet amuzat.

– Deja îl iubesc pe copilul ăsta mai mult decât propria viață, dar, la 19 ani, ar fi fost *greu* să fiu însărcinată și să am un copil.

– Dar ai dispărut, spun eu.

Erin ridică din umeri.

– Trebuia să plec. Eram o adolescentă cu o viață nebună și prea mulți bani, cu care nu știam ce să fac. Nici măcar nu-mi plăceau majoritatea prietenilor mei, mi-era foame tot timpul și-mi uram viața. Așa că mi-am luat o casă pe plajă într-un orășel și am făcut yoga câțiva ani. N-am avut internet sau televiziune prin cablu, așa că am citit, am pictat și mi-am petrecut timpul cu femeile pensionate de pe strada mea. Zâmbește din nou, iar, de data asta,

zâmbetul pare autentic. M-am întors la viața reală când am fost pregătită, dar am făcut-o așa cum am vrut.

Urmează o pauză lungă, în care procesez toate informațiile. Îmi imaginez viața ei într-o casă de pe plajă, și mi se strânge inima. Se simțea mizerabil, iar eu n-am văzut asta.

– Uite ce e, nu ești prima persoană căreia îi pare rău pentru mine fiindcă joc într-un serial prost. Expresia ei devine crispată. Dar mie îmi place. Mie și lui Josh ne place să stăm în Vancouver, și programul e foarte bun. Ajung acasă la cină în fiecare seară și am weekendurile libere. Ceilalți actori și echipajul sunt foarte tari și au adaptat totul minunat la sarcina mea.

Înghit cu noduri.

– Îmi pare rău că n-am văzut cât de nefericită erai!

Îmi zâmbește cu tristețe.

– Le aveai pe ale tale în anul ăla. Și-n plus, dac-ai fi văzut asta, ai fi încercat să repari totul, în condițiile în care eu eram singura care putea face asta.

Îi procesez cuvintele și încuviințez. Are dreptate. Aș fi încercat să-i rezolv situația, fără să știu cum.

– Cum e mama ta?

– Mai bine.

Au trecut deja câteva săptămâni. Mama evită să vorbească despre terapie, dar e în regulă. Îi ofer spațiu. O să-mi dea detalii când va fi pregătită.

– Mă bucur, spune Erin.

Stăm în tăcere o clipă îndelungată și, când mă gândesc din nou la vinovăția pe care am simțit-o pentru ce am făcut, nu găsesc nimic.

Mi se ia o povară de pe umeri.

N-am distrus-o pe Erin. Femeia din fața mea e o versiune mai puternică și mai fericită a fetei pe care credeam c-am rănit-o.

Erin e mai rezilientă decât credeam. S-a chinuit, dar a ieșit învingătoare. În ultimele luni, Pippa și-a tot învins fricile. Mi-o imaginez în noaptea de Revelion, când a cântat pe scenă.

Ăla a fost momentul când mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de ea. O senzație caldă și luminoasă mi se răspândește în piept.

– Uau! spune Erin uimită. Un zâmbet rar de la însuși Jamie Streicher? Înseamnă că e ziua mea norocoasă.

Pufnesc și-i zâmbesc și mai larg.

– Foarte amuzant.

– Gata cu trecutul! Ce mai e nou cu tine?

– Am întâlnit pe cineva.

Spun cuvintele fără să gândesc. Pippa e cea mai importantă și mai luminoasă parte a vieții mele, și sunt foarte entuziasmat în privința viitorului nostru. Mi se pare corect să-i spun lui Erin.

Privirea îi devine blândă, și-mi zâmbește.

– E fata pe care am văzut-o la știrile sportive?

Râd. După ultimul meci, posturile de sport au arătat clipuri cu mine zâmbindu-i Pippei din spatele geamului.

„Streicher a blocat după ce a zâmbit!"

Prezentatorii au glumit c-a fost prima oară când m-au văzut zâmbind în public.

– Da, ea e, încuviințez eu, zâmbind.

Erin mă analizează, cu un zâmbet plin de afecțiune. Știu că e fericită pentru mine.

– Spune-mi totul despre ea!

Petrecem restul prânzului vorbind. Îi arăt lui Erin înregistrarea de la Revelion, îi povestesc despre chitara pe care i-am cumpărat-o Pippei și despre excursia în Silver Falls și-i arăt toate pozele cu Pippa și Daisy pe care le am în telefon. Ea îmi arată poze cu nunta ei din Bali de anul trecut. Când îi spun despre gala caritabilă care urmează și că o s-o duc pe Pippa să-și ia o rochie, Erin își scoate telefonul și-mi trimite o listă cu recomandări.

– De acolo îmi iau rochii, îmi spune Erin despre un loc aflat aproape de apartament. Dac-o să vorbești cu proprietara, poți să stabilești să aveți magazinul doar pentru voi. Așa o să se simtă cu adevărat specială, spune ea, cu licăriri în ochi.

– E perfect.

Ceva mi se aprinde în piept când mă gândesc la gală. Eu și Pippa n-avem cum să intrăm în locul ăla fără ca lumea să afle că suntem împreună, și sunt ciudat de entuziasmat de asta.

După ce terminăm prânzul și o îmbrățișez pe Erin de rămas-bun, mă întorc pe jos pe străzile din Vancouver, simțindu-mă mai ușor ca înainte.

Relația cu Pippa o să fie de durată. Simt asta.

CAPITOLUL 61

Pippa

Dimineața, Jamie Streicher e cald, somnoros și al naibii de sexy. Mă trezește cu sărutări pe gât, în timp ce-și plimbă mâinile pe corpul meu. Mă dau în spate ca să-l văd zâmbind, atât de relaxat și de liniștit.

Ador să-l văd așa.

Se uită la buzele mele, apoi simt un puls de dorință între picioare, când mă privește înfometat. Are părul ciufulit, ochii umflați de după somn și barba i se întinde pe maxilar. Știu exact ce senzație mi-ar provoca barba aia pe interiorul coapselor.

Când e așa, în pat, Jamie Streicher e de-a dreptul delicios. Își înfige mâna în părul meu și mă trage spre el, iar, când mă sărută, scoate un sunet de ușurare.

– Hai să facem duș! șoptește el, și încuviințez.

Peste câteva minute, sub jetul cald de apă, Jamie îmi mai provoacă un orgasm doar cu degetele.

– Așa, călărește-mi mâna, privighetoareo! Bucură-te de orgasm, șoptește el, când încep să mă înclin pe pieptul lui și mă încordez în jurul lui. Când termin, se întinde după prezervativul pe care l-a pus pe pervazul de lângă duș, mă întoarce, îmi pune mâinile pe faianță și mă pătrunde. E un pic cam prea mare pentru mine, dar un val de căldură mă copleșește când ne dezlănțuim împreună. Nu mă mai satur de tine.

Cuvintele lui sunt o șoaptă disperată în urechea mea, și simt un val de căldură fericită și satisfăcută.

Și eu simt la fel.

Jamie insistă să mă spele pe păr și-mi masează scalpul cu mișcări lente, ferme și amețitoare.

– Cum e?

– Sunt topită.

Țin ochii închiși și mă relaxez în timp ce-mi masează mușchii de la ceafă. Râsul lui adânc mă face să zâmbesc.

– Foarte bine.

Aș putea să mă obișnuiesc cu asta. Pe cuvânt c-aș putea.

– Reamintește-mi de ce trebuie să mănânc micul-dejun stând în poala ta? îl întreb pe Jamie în timp ce beau cafeaua.

Daisy își mănâncă și ea micul-dejun, eu citesc știri din industria muzicală și Jamie se uită la un meci vechi în care a jucat cu Calgary. Au un alt meci diseară, motiv pentru care are dimineața liberă, și știu că are emoții să joace din nou împotriva lui Rory.

– Îți prinde bine, minte el, în timp ce mă strânge de șold.

– Poate ție.

Râd, și el mă recompensează cu un sărut pe tâmplă.

Mâncăm în tăcere câteva minute, apoi mă mângâie pe spate.

– Ai vreo veste de la Ivy?

– Nu. În primele zile, mi-am verificat e-mailul încontinuu, dar era epuizant să fiu mereu în așteptare. Acum, îl verific doar de câteva ori pe zi. Dar e în regulă. Sunt fericită c-am făcut asta. Nu pot să controlez ce decizii ia ea, dar, dacă ea a fost interesată, poate și alții vor fi.

– Jamie mă ascultă cu atenție.

Ridic din umeri și zâmbesc.

– Sunt mândră c-am făcut asta. A fost greu și înspăimântător, dar am făcut-o.

– Așa e, îmi spune el mulțumit, în timp ce-mi dă o șuviță pe după ureche. Și eu sunt mândru de tine. Ar trebui să plecăm, îmi zice, după ce se uită la telefon.

– Unde?

– Să-ți cumperi rochia pentru gală, îmi răspunde el zâmbind.

Magazinul mic e gol când ajungem acolo. Ne întâmpină doar o femeie trecută de 40 de ani, cu părul tuns scurt și un zâmbet larg. Din exterior, magazinul pare modest, nu are decât o rochie expusă în vitrină, dar, înăuntru, o mulțime de rochii uimitoare se revarsă din tavan, decorate cu pene, paiete și mărgele. Unele sunt simple, dintr-un material moale. Altele sunt opere de artă, cu mii de muguri ca de flori cusuți pe ele. Una are un decolteu până la buric. Rochia aia mă sperie.

– Bine ați venit! Tu trebuie să fii Pippa.

Se prezintă ca fiind Miranda, proprietara.

– Jamie, poți să închizi ușa, te rog?

Când o privesc confuză, îmi explică de ce i-a cerut asta.

– Iubitul tău a vrut să avem magazinul doar pentru noi în dimineața asta.

Jamie îmi face cu ochiul. Când a spus că vrea să-mi ia o rochie, am crezut c-o să mă ducă să mi-o cumpăr cu cardul pe care mi l-a dat. În nici un caz nu m-am așteptat la așa ceva.

– Fiecare rochie e unică și specială.

Ochii Mirandei strălucesc, iar vocea ei are o energie calmă minunată, ca Hazel când predă yoga. Mă simt imediat în largul meu aici.

– Ce zici, începem să căutăm o rochie la fel de frumoasă ca tine?

Roșesc și încuviințez repede. Mă duce în spate, unde zona cu oglinzi e înconjurată de perdele groase din catifea roșie. În fața cabinelor de probă e o canapea maro din piele. Mă așteaptă câteva rochii. Una îmi atrage atenție. E un albastru-gri, cu câteva nuanțe mai închisă decât ochii mei. Flori închise la culoare curg pe fustă, creând iluzia că se revarsă din corsaj. E greu să-mi dau seama de forma rochiei când e pe umeraș, dar culorile bogate strălucesc în lumina caldă a magazinului.

Miranda a scos câteva rochii care s-a gândit că mi se vor potrivi pentru acel eveniment anume. Jamie ia loc pe canapea cât

mă duc în cabina de probă și mă dezbrac. Miranda mai vine din când în când ca să ajusteze dimensiunea, să mă ajute cu fermoarul sau să-mi dau jos o rochie, dar nimic nu mă încântă.

Las rochia albastră ultima, dar, în clipa în care o trag pe mine, știu că ea e.

Materialul e moale, și ceva din greutatea rochiei pare divin. Studiez detaliile în oglindă, culorile îndrăznețe, forma delicată. Asta e rochia. Corsajul e din catifea, și, când Miranda încheie fermoarul, îmi vine ca turnată. Rochia asta e versiunea îmbunătățită a rochiei pe care am purtat-o la petrecere. Miranda iese din cabina de probă, și inima îmi explodează de fericire când mă gândesc c-o să merg la gală îmbrăcată în rochia asta și la brațul lui Jamie.

– Pippa, arată-mi, spune Jamie!

Ies, și, în clipa în care mă vede, în ochi îi apare pasiunea. Dintr-odată, devin timidă, dar nu pot să ignor scânteile care îmi apar pe piele în timp ce el mă admiră. Miranda a plecat, oferindu-ne spațiu.

– Îmi place asta, spun eu.

Jamie mă privește îndelung, apoi închide ochii, de parcă încearcă să revină la realitate. După aceea, își schimbă poziția.

– La naiba, Pippa!

Îmi spune numele ca pe un blestem, și râd.

– Ce e?

Se uită din nou la mine și își încordează maxilarul. Inima îmi bate cu putere când vine la mine și mă sărută.

Nu pot să respir bine și sunt ametită.

– Ești frumoasă, spune el încet.

– Tu mă faci să mă simt frumoasă, îi zic eu zâmbind.

Mă privește de parcă vrea să-mi spună o mie de lucruri frumoase și pline de iubire. Dar doar îmi zâmbește.

– Foarte bine. Apoi se uită spre rochie. Vrei rochia asta?

– Cât costă? îl întreb eu mai întâi.

Jamie pufnește și clatină din cap amuzat.

– Spune-mi, insist eu.

– Nu.

Mă privește amuzat și zâmbește.

– Vrei rochia asta? mă întreabă din nou.

Chitara a costat foarte mult, iar acum asta? Nu știu ce să spun.

– Pippa. Îmi ridică fața spre el, iar privirea lui e fermă, caldă, afectuoasă și serioasă. Privighetoare, orice vrei e al tău. Când e vorba despre tine, banii nu contează, pentru că orice merită ca să te facă fericită.

N-ar trebui să-mi placă asta. Nu sunt o persoană materialistă, și banii nu sunt importanți.

Însă faptul că Jamie e generos și vrea să mă facă fericită mă topește.

– O să-ți cumpăr rochia, și tu n-o să comentezi. O să-ți mai cumpăr lucruri, și n-o să comentezi nici atunci. Ne-am înțeles?

Încuviințez, fără să spun nimic, și încerc să nu zâmbesc când îi văd expresia satisfăcută și posesivă. Cred că sentimentul ăsta care m-a cuprins se numește beatitudine.

– Foarte bine.

Mă sărută, apoi se așază din nou pe canapea, și, pentru a mia oară, admir felul în care se mișcă, cu atâta forță și grație. Nu cred c-o să mă satur vreodată de asta. Arată apoi spre cabina de probă.

– Acum, du-te să te schimbi, ca să te scot la prânz!

Îmi opresc un zâmbet. Miranda apare din nou ca să marcheze modificările, apoi mă ajută să mă dezbrac. Mă leg la șireturi când primesc notificare că am un e-mail. Ar putea să fie de la Ivy Matthews, așa că îl deschid, dar rămân mască văzând de la cine e.

Putem să vorbim? Ți-am trimis mesaj, dar cred că ți-ai schimbat numărul.

Mâinile îmi tremură în timp ce-i citesc mesajul iar și iar.

– Pippa, ești bine? mă întreabă Jamie.

Îmi dau seama că stau aici de ceva vreme. De cât timp mă uit la mesaj, înghețată? Înghit cu noduri. Încă tremur de furie.

– Pot să intru?

Parcă simte când sunt supărată.

– Da, răspund eu încet.

– Ce se întâmplă?

Vocea lui atât de atentă și de îngrijorată mă emoționează.

– Zach mi-a trimis un e-mail. Îi arăt telefonul. Simt cum mă copleșesc furia și resentimentele și expir frustrată. Mi-a trimis un mesaj în ziua când te-ai întors din deplasare, dar l-am blocat. Nu vreau să vorbesc cu el. Nu știu de ce-mi scrie. Nu vreau chestia asta.

Inima îmi bate cu putere în timp ce Jamie se uită la telefon și citește mesajul.

– De ce nu mi-ai spus?

– L-am blocat. Am crezut c-o să se oprească.

Inspir adânc și încerc să dau laoparte toată furia provocată de Zach, dar nu merge.

– S-a întâmplat în ziua de dinaintea înregistrării cu Ivy. Nu voiam decât să uit de el și să mă concentrez.

– Te înțeleg, spune Jamie oftând, apoi se uită la mine. Știi că poți să-mi spui despre chestiile astea și să găsim soluții împreună.

Îl privesc, iar el se uită la mine îngrijorat.

– Știu. Îmi iau telefonul, deschid e-mailul și-l blochez și acolo. Gata. Va trebui să ținem ferestrele închise, în caz c-o să-mi trimită un porumbel data viitoare.

Jamie râde și mă sărută pe obraz, apoi mergem să vorbim cu Miranda. Nici unul nu vrea să-mi spună cât costă rochia, așa că nu-mi rămâne decât să stabilesc o oră cu Miranda când să vin să iau rochia, după ce vor fi făcute modificările.

După ce îi mulțumim și ne luăm bun-rămas, Miranda se apropie și-mi șoptește:

– Lenjeria e inclusă în prețul rochiei.

Îmi face cu ochiul, și îi zâmbesc. Miranda e minunată, dar nu cred că vreau să-mi cumpere lenjerie.

După prânz, ne ducem acasă, pentru ca Jamie să tragă un pui de somn înainte de meci, iar eu îi scriu lui Hazel despre evenimentul din Whistler. Cum face parte din echipă, o să vină și ea.

Avem o problemă. Tocmai am văzut lista cu invitați, îmi scrie ea.

???

Când am verificat ultima oară, încă n-o definitivaseră.

O să-ți trimit e-mailul. Încă încearcă să vândă ultimele mese. Masa 16 o să fie o problemă.

Primesc e-mailul, și mi se face greață când văd cine stă la masa 16.

Zach Hanson.

CAPITOLUL 62

Jamie

În seara aia, atmosfera din arenă e tensionată. Toată lumea e încordată – jucătorii, antrenorii, fanii.

Zach *i-a scris*. Îmi amintesc fața Pippei de dimineață, și sângele îmi clocotește. Pippa e a mea, iar el are tupeul s-o contacteze.

Înainte de meci, mi-a arătat, cu reticență, lista cu participanți. O să vină și Zach la gală, și știu că face asta doar pentru ea.

„Nu trebuie să vii", i-am spus.

Participarea mea e obligatorie, dar nu și a ei.

Însă, în loc să dea înapoi, Pippa s-a îndreptat, hotărâtă.

„O să vin. N-o să-l las să mă sperie."

Dumnezeule! Inima mea e în mâna Pippei.

Pe gheață, celălalt portar prinde pucul, și se aude fluierul. Mă încordez când îi văd pe Miller și Volkov prinși într-un schimb încins de replici.

Nu știu ce plan are antrenorul echipei Calgary, dar echipa noastră a fost ținta unor lovituri urâte toată seara. Arbitrii nu par să le observe însă, iar asta doar îi aţâţă pe fani și pe cei din echipa noastră. Miller a revenit la atitudinea lui arogantă, de om pus pe harță.

Energia negativă plutește în aer precum ceața. Simt c-o să urmeze o bătaie.

Unul dintre fundașii de la Calgary îl împinge cu crosa pe atacantul nostru din linia a treia cu mult după ce acesta pasează pucul unui coleg.

Nu se aude fluierul.

Volkov țipă ceva la jucătorul celeilalte echipe, și tensiunea deja dă în clocot. Miller se duce între ei, rânjind fără umor. În seara asta, e diferit. Mai rece. Nefericit. Enervat.

Arată ca tatăl lui, care e un nemernic bogat și mizerabil. Când mă uit cum Miller îl provoacă pe Volkov, mă întreb cât de multe a moștenit de la tatăl lui.

Meciul se reia. Echipa noastră încearcă să bage pucul în poarta echipei Calgary, dar Miller își trece crosa între picioarele lui Owens. Fanii sunt în picioare, huiduie și cer penalizare.

Se aude fluierul când portarul echipei Calgary prinde pucul. Mă întorc pentru o gură de apă și o văd pe Pippa în spatele geamului. Îmi zâmbește și-mi face cu mâna. O salut și-mi pulverizez apă prin mască. Nu mă gândesc decât la cât de bine arată în tricoul ăla. Tricoul meu. Simt o presiune în piept când o văd aici, cum a venit să mă susțină și să-mi poarte numele cu mândrie.

Fata asta înseamnă tot pentru mine.

Jucătorii se așază în poziții ca să reia meciul. Se aude fluierul, iar Miller îi pune piedică unuia dintre jucători.

Parcă nici măcar nu-și dă silința. Parcă nu-i pasă de hochei. Când îi pasă, e de neoprit, și de asta continuă să fie în echipă. Însă nu mai are pasiunea pentru joc.

Într-un final, e pus în boxa de penalizare, și toți din arenă izbucnesc în urale. Oamenii lovesc geamul, și Miller le răspunde arătându-le degetul mijlociu.

Inspir adânc. Acum, înțeleg ce se întâmplă. Făcea genul ăsta de lucruri când eram adolescenți. Tatăl lui îi spunea ceva ce-l supăra, și el era iritat pe gheață. Îi enervează pe jucători, îi irită pe fani, joacă rolul de tip rău, pentru ca toți să-l vadă așa cum se vede el însuși. Tipul se urăște și se chinuiește pe gheață, în speranța că cineva o să-i ofere ce merită.

Când se termină penalizarea lui de două minute, intră din nou în joc. Ia pucul imediat și se îndreaptă direct spre poarta mea.

Dă cu pucul spre mine. Din fericire, acesta se lovește de poartă, dar, peste o clipă, mă lovește cu crosa.

Sângele îmi ia foc. Aud fluierul în depărtare, deoarece fanii urlă în jurul nostru și lovesc geamul.

- Ce naiba? strigă Owens, punându-se în fața lui Miller.

Miller mă provoacă din priviri. Energia scapără între noi și tensiunea e palpabilă.

- Ce s-a întâmplat, Streicher?

- Ești cam prost dispus în seara asta.

Îi fac semn lui Owens să se dea laoparte, iar acesta mă ascultă, însă rămâne cu ochii pe noi. Restul jucătorilor ne-au încercuit și așteaptă.

„Bătaie, bătaie, bătaie", scandează fanii din spatele geamului.

Bătaia care am simțit că urmează e între mine și Miller.

Ne-am bătut o singură dată. Aveam 16 ani. A venit prost dispus la antrenament, după ce i-a spus tatăl lui ceva, și s-a purtat la fel ca în seara asta.

- Ce, o să mă lovești? Tocmai tu, din turnul tău de fildeș? Jamie Streicher, cel mai responsabil tip din arenă.

Zgomotul din jurul nostru dispare, și-l privesc, scrâșnind din dinți.

- Haide, doar o merit, nu-i așa?

Îmi încleștez pumnii. El a fost cel care s-a schimbat. El a fost cel care a devenit un nemernic. Cândva, îi păsa de hochei, însă, acum, e o mare glumă pentru el.

Totul e o glumă pentru el.

- Haide! mă întărâtă el.

Mi se urcă sângele la cap. În NHL, ambii jucători trebuie să fie de acord cu o bătaie, altfel jucătorul care o instigă primește o penalizare, iar celălalt – nu.

Toată furia pe care am ținut-o în mine ani la rând, provocată de tipul care a fost prietenul meu cel mai bun, iese la suprafață și dă pe dinafară. Îmi scot mănușile.

Mulțimea izbucnește în urale. Portarii nu se bat aproape niciodată.

Îmi dau jos casca, și geamul din spate se zguduie, din cauza fanilor. Arbitrii și tușierii se așază în jurul nostru, pregătiți să întrerupă bătaia dac-o să meargă prea departe. Până atunci însă, ne lasă să ne rezolvăm singuri treburile, pentru că așa se rezolvă problemele în hochei.

Nu îndrăznesc să mă uit la Pippa. Mă descurc la bătăi, dar nu vreau să-mi apară în fața ochilor expresia ei îngrijorată.

– În sfârșit, spune Miller.

Îmi dau jos protecțiile și le arunc într-o parte.

Patinez spre el, și se pregătește să mă lovească, însă îi blochez pumnul. Îl lovesc apoi în maxilar și, peste o clipă, mă lovește în colțul ochiului.

Mă doare, și e bine.

În jurul nostru se dezlănțuie haosul. Zboară pumni peste tot în timp ce jucătorii se eliberează de presiune și îi țin pe adversari de tricouri și împart lovituri. Energia din arenă clocotește. Niciodată n-am auzit atâta gălăgie aici. Sângele îmi ia foc, alimentat de adrenalină, în timp ce eu și Miller ne vărsăm furia unul asupra celuilalt.

Bătaia e furie primară. Îl apuc de tricou, el mă înșfacă de al meu, și ne lovim. Durerea pare cathartică, și sunt ud pe față. Am sânge în gură, și lui Miller îi curge din sprânceană.

Se aud fluiere peste tot, iar pe teren e un amestec de mâini și picioare, căști care se rostogolesc pe gheață, jucători aruncați unul peste celălalt, tricouri rupte.

Fanii o iau razna.

Îi mai dau un pumn și aștept ca Miller să-și revină, în timp ce jucătorii se chinuiesc să ne despartă. Dorința de bătaie din ochii lui se stinge. Miller își trage sufletul și se uită la mine.

– E gata? mă întreabă.

Se referă la bătaie, dar eu cred că vorbește, de fapt, despre tensiunea dintre noi din ultimii șapte ani. Mă șterg la gură cu dosul palmei. Sângele mi se întinde pe piele. Respir greoi, și adrenalina îmi curge prin vene.

Ceva se schimbă între noi, și toată furia mea dispare. Nu mai vreau să fiu furios, vreau doar să merg mai departe. Mă uit

la Pippa, care mă privește cu o expresie îngrijorată, și mi se strânge inima.

Nu mai vreau să-i port pică, pentru că viața e prea scurtă și frumoasă. Îi fac semn Pippei, s-o asigur că sunt bine.

Mă aștept ca Ward să fie supărat când jucătorii sunt trimiși în boxele de penalizare, însă e tot numai un zâmbet.

– Da, e gata, îi spun lui Miller și-l privesc în ochi.

CAPITOLUL 63

Pippa

– Ochiul tău, scâncesc, când Jamie mă găseşte pe unul dintre holurile pentru angajaţi din arenă.

Ridic mâna spre obrazul lui, atentă să nu-l ating. Zona din jurul ochiului e umflată şi se învineţeşte, şi are buza spartă.

– Sunt bine, privighetoareo.

Ridică un colţ al gurii.

În ciuda vânătăilor, pare mai puţin împovărat decât înaintea meciului, mai puţin stresat.

– Arăt oribil?

– Eşti prea chipeş ca să arăţi oribil. Eşti şi mai sexy cu ochiul vânăt.

– Crezi că sunt chipeş? mă întreabă el amuzat.

– Ştii bine că da. Eşti autoritar şi vrei să fie toate ca tine, dar nedrept de chipeş.

Zâmbetul i se măreşte. Observ cum îşi pune mâna pe spatele meu, în timp ce mă conduce pe hol spre parcare. Mă uit din nou la el. E atât de înalt şi are părul încă umed de la duş. Mă uit apoi la buza lui şi ştiu că par îngrijorată.

Jamie râde şi se opreşte.

– Îţi promit că sunt bine. Îmi ridică mâna la piept şi îşi pune palma peste a mea, ca să-i simt bătăile liniştite ale inimii. Simţi asta?

Mă priveşte cu un amuzament plin de afecţiune. Încuviinţez şi nu pot să-mi iau privirea de la el.

– Încă bate.

Mă studiază și pare că vrea să spună mai mult.

– Ce s-a întâmplat pe gheață?

Mă mângâie absent pe mână și își mută privirea.

– Eu și Miller am rezolvat ceva ce s-a strâns de mult timp.

N-am auzit niciodată arena ca-n seara asta. Fanii erau furioși și însetați de sânge. M-a durut să-l văd pe Jamie bătându-se, dar, în același timp, am simțit și o presiune între picioare. Arăta ca un războinic, emana forță, putere și brutalitate.

Era sexy.

Mă mângâie din nou, și-mi amintesc de noaptea trecută, când s-a așezat pe mine. Îmi amintesc expresia lui plină de agonie când a terminat. Simt fiori în centru când mă gândesc la asta.

– Hai acasă!

Își plimbă privirea pe fața mea, iar eu mă uit din nou la tăietura de la buza lui.

În seara asta, o să am grijă de portarul meu.

Jamie se încruntă când vede cada imensă plină cu bule. Baia lui miroase a gel de duș de vanilie. Nu poartă decât o pereche de pantaloni de trening care-i atârnă pe șolduri, și încerc să nu mă las distrasă de mușchii lui în formă de V care duc spre talia pantalonilor.

– Treci înăuntru! îi spun eu, arătând spre cadă.

Ridică din sprâncene și scânceşte. Vânătaia din jurul ochiului are o nuanță mai intensă.

– Vrei să fac baie cu spumă, spune el pe un ton neutru.

– Da. O să te ajute să te simți mai bine.

În ochi îi sclipește pasiunea, și-mi amintesc din nou cum m-a pătruns aseară și mi-a gemut în păr. Se uită la buzele mele și își plimbă limba peste buzele lovite.

– Doar dac-o să intri cu mine.

Presiunea dintre picioare se intensifică, și fierbințeala îmi cuprinde gâtul.

– Bine.

O privire cu subînțeles îi apare în ochi.

Când își dă jos pantalonii și boxerii, are penisul deja tare. Are în ochi ceva ce-mi place. Puțină mândrie, multă excitare și o posesivitate care îmi dă fiori. Îi admir mușchii când intră în cadă. Coapsele groase, șanțurile abdomenului, umerii puternici și rotunzi. Se lasă în apă și mă fixează cu privirea.

– E rândul tău.

Un zâmbet periculos îi apare pe buze.

Anticiparea îmi pompează în vene. Îmi dau jos tricoul și îl pun pe dulap, apoi continui să mă dezbrac.

– Mai lent!

Se reazemă de marginea căzii în timp ce mă privește. Cu toate că limbajul corpului său e relaxat, privirea lui e hotărâtă. Mă cercetează. Așa arată și pe gheață când studiază fiecare mișcare.

Mă dezbrac lent și simt cum căldura mi se strânge între picioare pe măsură ce privirea lui se umple de dorință. Într-un final, sunt goală, și un mușchi îi zvâcnește în maxilar.

Pun un picior în cadă și rămân fără aer.

– E fierbinte, șoptesc eu.

– Treci aici!

Se apleacă și mă ghidează între picioarele lui. Mă lipește de pieptul lui, ca atunci când am folosit jucăria. Penisul lui e lipit de spatele meu și-mi provoacă fiori. Oftez relaxată când mă înfășoară cu brațele, lipindu-mă de el.

– Așa e mai bine.

Îi simt vibrația vocii în piept, și stăm acolo, într-o liniște confortabilă, în timp ce aburul umple baia. Îl mângâi lent pe coapse și îl simt că se relaxează. Într-un final, mă mângâie pe umeri și începe să mă maseze.

– Cum ți-e fața?

– Nu simt mare lucru acum, spune el râzând, apoi mă sărută pe umăr, și zâmbesc. Tu ești modul perfect de a-mi distrage atenția de la asta.

Mă mângâie între sâni. Atingerea lui e ușoară, ca un fluture, dar o simt în tot corpul. N-am mai făcut niciodată asta cu un bărbat. Să stăm pur și simplu în cadă și să ne explorăm corpurile.

Îmi mângâie sfârcul, și rămân fără aer când simt presiunea ascuțită dintre picioare.

Îi simt penisul cum îi pulsează lipit de spatele meu, și mă sărută încet o dată pe umăr.

– Ar trebui să te odihnești, îi șoptesc.

Îmi mângâie un sfârc, apoi trece la celălalt. Senzația mă amețește.

– Cum e? mă întreabă, ignorând ce i-am spus.

– Bine.

Închid ochii când mă ciupește, și centrul mi se încordează. Apa e așa caldă, iar corpul lui lipit de al meu îmi dă o senzație de relaxare. Capul meu vine perfect pe umărul lui când mă topesc în el.

Mă sărută pe tâmplă.

– Unde simți asta, privighetoareo?

– În piept.

Oftez în timp ce mă mângâie, creând o stare delicioasă de amețeală.

– Și unde altundeva?

Dumnezeule, are o voce așa sexy, mai ales când îmi șoptește în ureche.

– Între picioare.

– Nu, zău.

O spune de parcă nu e surprins.

Încuviințez, cu ochii închiși. Și oftez din nou când mă așează pe sân.

– Mă gândesc întruna la noaptea trecută, îmi spune, în timp ce mă sărută pe ureche, și sunt străbătută de un fior.

– Și eu. Și la dimineața asta.

– Pippa, e un vis să te văd cum ai orgasm, și sunt dependent de asta. Mâna îi coboară pe abdomenul meu, lăsând în urmă atingeri ușoare pe care le simt peste tot. Mi-am imaginat cum îți provoc orgasm în mii de moduri diferite. Aplecată peste masa din bucătărie. Pe bancheta din spate a mașinii mele. În patul meu. În patul tău.

Tresar și mă încordez când își trece mâna peste clitorisul meu.

Îmi acoperă vaginul cu mâna, și îmi ridic instinctiv șoldurile, în căutarea atingerii. Clitorisul îmi arde de dorință când îmi împing picioarele înspre ale lui.

– Ce înfometată ești! Fără să-și miște mâna, mă mușcă de umăr, și-mi ridic șoldurile din nou. Atât de înfometată!

– Te joci cu mine.

Îi aud râsetul mulțumit.

– Ce vrei?

– Atinge-mă! Trage-mi-o! Umple-mă, Jamie!

Nu-mi vine să cred ce cuvinte îmi ies pe gură. N-am mai spus niciodată așa ceva, dar, în același timp, nici n-am mai simțit niciodată ce simt acum.

Jamie mormăie, excitat.

– Mă termină gura ta frumoasă și murdară.

Mă sărută pe ureche. Simt cum mi se strânge fierbințeala jos în stomac și știu că, orice o să facă, n-o să dureze mult până când o să-mi provoace orgasm.

– Arată-mi ce vrei acum!

Îmi pun mâna peste a lui și o las mai jos, apăsând pe două dintre degetele lui aproape de intrarea mea. Mă pătrunde cu ele, și scâncesc. Mă arcuiesc în brațele lui când simt cât de delicios e când mă întinde.

– Așa? întreabă el, arogant.

– Știi foarte bine că da, reușesc eu să spun.

– Ce altceva? De ce mai ai nevoie ca să ai orgasm?

– Clitorisul, reușesc să șoptesc eu sugrumat.

Mă țin de coapsele lui și încerc să respir.

Își apasă palma pe clitorisul meu și o trece peste el odată cu mișcarea degetelor. Îmi dau ochii pe spate. Sunt ametită de intensitatea atingerii.

– Așa, îmi șoptește el.

Simt că iau foc când îi aud tonul satisfăcut.

– Ce fată ascultătoare! Ce repede înveți! Ești pregătită să ai orgasm?

Încuviințez disperată.

– Folosește-ți cuvintele!

– Te rog, reușesc eu să spun în timp ce gem. Trebuie să termin.

Mormăitul lui îmi vibrează în ceafă, și îi simt penisul lipit de mine.

– Ador când mă implori.

Își îndoaie degetele în mine și găsește locul care îmi golește mintea. Degetele lui sunt puțin cam prea groase, însă durerea ușoară mă aduce mai aproape de orgasm. Cealaltă mână și-o înfășoară în jurul gâtului meu, tandră, dar posesivă. Nu-mi doresc decât să fiu a lui.

Scâncesc la primii fiori.

– Da.

Are un ton arogant, și aș vrea să-i văd fața.

– Acolo e, nu-i așa?

Tremur în timp ce presiunea se intețește. Când atinge locul ăla, tot corpul mi se umple cu o senzație intensă.

– Jamie, scâncesc.

E prea bine. Prea mult. Fricțiunea de pe clitoris, brațul lui în jurul taliei mele, lipindu-mă de el, buzele lui lipite de tâmpla mea, degetele lui groase care mă pedepsesc. Electricitatea îmi curge prin mușchi în timp ce valul devine mai puternic.

Ating punctul culminant, după care mă prăbușesc.

– O să termin.

Cuvintele sunt niște adieri în timp ce tremur, suspendată, și plăcerea radiază din centrul meu.

Mă încordez pe degetele lui, lipită de el din cap până-n picioare și zvârcolindu-mă sub extazul pur al orgasmului provocat de Jamie Streicher.

– E așa bine. Ce fată ascultătoare! E perfect. Exact așa, iubito. Ești așa strâmtă în jurul degetelor mele, îmi șoptește el în timp ce termin.

Mă las pe spate, și Jamie mă mângâie pe coapsă, cât îmi revin.

Oftează sugrumat.

– Ador să fac asta.

– Te pricepi foarte, foarte bine la asta, spun eu plutind.

Tresar când îmi atinge clitorisul și râd.

– E prea sensibil.

Îi simt râsul în păr, iar asta îmi pune un zâmbet tâmp pe față, în timp ce Jamie mă lipește iar de el.

Când ieșim din cadă, insistă să mă usuce. E încă tare, și, când îmi pune prosopul în jur și-mi zâmbește, îi ating penisul superb.

Mormăie, și îi zâmbesc în timp ce-mi plimb degetul mare peste vârful lui, peste picătura de lichid de acolo. Îl ridic apoi la buze și-l gust, cu ochii închiși. Când îi deschid, are o expresie îndurerată, privirea înceţoșată și maxilarul încordat.

Ador momentul ăsta, când am putere completă asupra lui.

Îmi vine o idee, și-mi mușc buza. Apoi mă întind după tricou. Sunt din ce în ce mai nerăbdătoare, deoarece cred că o să-i placă ce o să urmeze. Cu tricoul într-o mână, îl duc spre dormitor.

– Ce...

Se oprește când îl îmbrac și își plimbă privirea peste silueta mea, plin de dorință.

– La naiba!

Mă las în genunchi, și privirea i se întunecă.

CAPITOLUL 64

Pippa

– La naiba! spune Jamie din nou, cu maxilarul încordat.

Dorința și afecțiunea se amestecă în pieptul meu în timp ce-l mângâi și-i urmăresc expresia concentrată. Jamie e atât de special și merită să fie îngrijit așa cum are grijă de toată lumea. Și, la ce expresie are în momentul ăsta, plină de încredere și disperată după mine, îl iubesc atât de mult.

Își înfige mâinile în părul meu, în timp ce mă joc cu el. Penisul lui e perfect, fără doar și poate. Gros și lung, neted și tare, și, când ling lichidul din vârf, apare și mai mult.

– O să-mi porți tricoul în timp ce-mi faci sex oral.

O spune de parcă nu-i vine să creadă, și-i zâmbesc din nou.

– Da.

Îmi pun buzele în jurul lui și văd cum privirea îi sclipește cu intensitate și concentrare. E gros în gura mea, abia încape. Asta mă face să-mi încordez mușchii intimi. Îl iau cât de mult pot, apoi îl sug, iar el își lasă capul pe spate, scoțând un geamăt torturat.

Zâmbesc și repet mișcarea. Lent. Atât de lent! Știu că i s-a mai făcut sex oral, dar flacăra din piept care a devenit mai intensă în ultimele luni vrea ca asta să fie cea mai bună partidă de sex oral din viața lui.

Îi sug penisul într-un ritm chinuitor. Vreau să se gândească la momentul ăsta mult timp de acum încolo.

– Privighetoareo, mă termini, spune el pe un ton gutural.

Faptul că-l torturez mă face să mă umezesc din nou.

– Mai devreme ai zis că vrei mai lent.

Pufneşte un râset ascuţit şi îndurerat.

– La naiba!

Menţin ritmul lent şi ferm. Îmi plimb limba peste vârful lui de fiecare dată când mă retrag, doar ca apoi să-l iau cât de mult pot.

Mormăie şi îşi înfige degetele în părul meu. E tandru, dar le încordează de fiecare dată când sug.

– La naiba! O să am un orgasm aşa puternic. Se uită apoi la tricoul meu. Tu făcându-mi sex oral în timp ce-mi porţi tricoul e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Simt un vârtej de plăcere şi zâmbesc cât am gura ocupată cu el. Ador asta. Ador să-l fac să se simtă aşa. Ador să-l am pe bărbatul ăsta la degetul mic.

Geme încet şi-mi pulsează în gură, însă nu mă grăbesc. Menţin ritmul ăsta. Îl cuprind cât mai mult şi-mi plimb limba peste el. Sunetele pe care le scoate sunt incredibile. Nişte gemete joase chinuite, de parcă e rănit şi n-o să-şi revină niciodată.

– Da, geme el din nou şi mă priveşte fascinat. Da. Acum. O să termin, Pippa.

Îl încurajez din priviri în timp ce mormăi aprobator. Jamie se încordează.

– La naiba, iubito, da!

Îşi revarsă lichidul sărat în gura mea şi îşi încordează degetele pe capul meu.

– Pippa. Ador ce-mi faci!

Îmi umple gura, şi înghit tot. Mă priveşte de parcă i-am furat sufletul şi nu-l deranjează asta câtuşi de puţin. Se retrage şi încearcă să respire. Privirea îi e aţintită în continuare asupra mea, în timp ce-mi plimb degetul peste buze, ca să iau ce mi-a scăpat.

Mă ridică repede şi mă sărută. Mă mângâie cu limba, are mâinile înfipte în părul meu şi mă duce înapoi în pat.

– A fost al naibii de bine. N-am mai avut niciodată un orgasm aşa intens. Îmi tremură picioarele. Dă-ţi ăsta jos!

Îmi dă tricoul jos, apoi ne întindem în pat şi mă strânge la piept. Are un braţ sub mine şi celălalt în jurul meu.

Ne privim îndelung.

Vreau s-o spun, dar, acum, că dăm o șansă relației, gândul că aș putea să-l pierd mă înfioară. Știu că n-ar face niciodată ce a făcut Zach, dar nu există nici o garanție că ce avem acum n-o să dispară într-o zi. Dacă i-aș spune că-l iubesc, despărțirea ar fi și mai dureroasă. Stau înghețată, de parcă sunt pe o stâncă ce se sfărâmă, pietrele alunecă peste tot în jur și orice mișcare bruscă ar dărâma totul.

Mâine o să mergem în Whistler la gala caritabilă. Îmi imaginez cum o să fie, mâna lui pe spatele meu și zâmbetul pe care mi-l aruncă doar mie. Vreau ca tot ce avem să fie real și să dureze pentru totdeauna.

În ochii lui Jamie văd o emoție pe care nu pot s-o deslușesc.

– Vreau să-ți spun ceva, șoptește el.

Inima îmi bate cu putere.

– Eu...

Se oprește și mă privește în ochi.

Aștept și simt din nou că stau pe marginea acelei stânci. Sunt în mod egal înspăimântată și entuziasmată de ce urmează să-mi spună.

Clipește și își recapătă controlul.

– Abia aștept să merg la gală cu tine.

„Chiar dacă nemernicul ăla o să fie acolo", gândim amândoi, dar nu spunem.

– Și eu, șoptesc.

Mă sărută pe frunte, și adormim așa.

CAPITOLUL 65

Pippa

În ziua următoare, Jamie opreşte în faţa hotelului din Whistler, şi admir clădirea elegantă, ca un castel. E hotelul de lux cu cel mai bun rating din Whistler. Toate vedetele stau aici, şi, datorită luminiţelor de Crăciun şi copacilor acoperiţi de zăpadă, parcă e scos dintr-un basm.

Anxietatea mi se strecoară în minte, pentru că Zach o să fie la gală diseară. Poate stă chiar la hotelul ăsta. Simt o greutate în stomac. De dimineaţă am primit un apel de la un număr necunoscut, dar l-am ignorat. N-a lăsat nici un mesaj vocal, dar am senzaţia că era Zach.

Chiar nu vreau să mă întâlnesc cu el, dar, mai mult de atât, nu vreau să-l las baltă pe Jamie. Mi-a luat o rochie superbă, am vorbit cu Donna să aibă grijă de Daisy tot weekendul şi asta e prima noastră excursie împreună. Nu vreau ca fostul meu idiot să strice asta.

– Bun-venit, domnule Streicher, spune valetul şi-i ia cheile lui Jamie când iese din maşină.

Jamie îi mulţumeşte şi, când valetul vine să-mi deschidă uşa, Jamie îi face semn.

– Mă ocup eu, mulţumesc.

Îmi deschide uşa şi ridică din sprâncene, cu un zâmbet în colţul gurii.

Ieşim şi-i arunc un zâmbet timid.

– Mulțumesc!

Privirea lui e tandră.

– Cu plăcere!

– O să vă luăm bagajele. Sper că veți avea o ședere minunată alături de soția dumneavoastră.

Mă pregătesc să-l corectez.

– Mulțumesc, îi spune Jamie și mă ghidează spre ușa din față.

Îl privesc surprinsă, iar el îmi face cu ochiul.

– Soție?

Nici nu m-am gândit la cuvântul ăsta. N-am decât 24 de ani, dar, când am auzit cuvântul ăsta în apropierea lui Jamie, am rămas fără aer. Soție. Soția lui Jamie. Încerc să-mi opresc un zâmbet. Avertismentele de la periferia minții încearcă să-mi atragă atenția, dar le ignor.

După ce ne cazăm, Jamie mă conduce la ultimul etaj. Când deschide ușa camerei noastre, rămân mască.

– Uau! exclam eu stupid, în timp ce admir camera cu ferestre din tavan până în podea, decor intim și o priveliște incredibilă spre munții înzăpeziți.

Șemineul e aprins, ceea ce intensifică atmosfera caldă, iar în sufragerie e un pat matrimonial cu o pătură albă pufoasă, care mă cheamă să sar pe ea.

Văd un zâmbet în colțul gurii lui Jamie, și are privirea amuzată.

– În genul ăsta de locuri stai când călătorești cu echipa?

Pufnește.

– Nu. De obicei, stau cu alt jucător. Dar am trecut la nivelul superior după ce ai zis c-o să vii cu mine.

Simt ceva dulce în piept și-l tachinez din priviri.

– Nu e decât un pat.

Privirea i se umple de pasiune.

– Da. Face un pas spre mine și își pune mâinile pe brațele mele. E în regulă?

Privirile ni se intersectează, și mi-e greu să respir ca lumea sub intensitatea privirii lui verzi.

– E perfect. Îmi opresc un zâmbet și arăt spre canapeaua uriașă în formă de L. Canapeaua pare destul de mare pentru tine.

Jamie izbucnește în râs, oferindu-mi unul dintre acele zâmbete rare și amețitoare marca Jamie Streicher. Dormim în același pat din ziua când am înregistrat cu Ivy.

Telefonul îi sună, întrerupându-ne.

– Bună. Sunt gata oricând. Mulțumesc! Închide și ridică din sprâncene. O să vină maseuza.

Nu știam că-și programase un masaj. Un sentiment de ezitare ia naștere în mine.

– E femeie?

– Da, pufnește el, de parcă ar trebui să fie evident.

Urăsc ideea c-o să-l atingă o femeie. Știu că cel mai probabil e profesionistă și că el are dureri după meciul de ieri, iar un masaj o să-l facă să se simtă mai bine.

Dar, chiar și așa, tot nu-mi place. Jamie e superb și bine lucrat. Arată ca un zeu, din cap până-n picioare. Nu-mi place nici măcar ideea că o femeie ar avea gânduri erotice pe lângă el.

Jamie se uită la mine, la pieptul meu. Îi port unul dintre hanorace. Mi-e foarte mare, dar se uită la corpul meu așa cum a făcut-o de dimineață la duș.

– Pippa, sunt un tip răbdător, dar nu vreau ca alt tip să atingă ce e al meu. –

Îl privesc confuză. Se referă, oare, la penisul lui? Dar suntem la cel mai scump hotel din Whistler. Slabe șanse să-i facă așa ceva.

– Jamie, un maseur profesionist n-o să ofere o finalizare explozivă, îi spun eu.

Jamie mă privește la fel de confuz.

– Chiar sper că nu. Masajul e pentru tine.

Izbucnesc în râs și simt cum fața îmi ia foc.

– A, îmi pare rău!

Mă fixează apoi cu privirea.

– Ce e? îl întreb, în timp ce mă întorc, ca să ascund cât de mult m-am înroșit.

El mă apucă însă de umeri și mă întoarce din nou spre el.

– Ești geloasă, spune el, în timp ce-mi studiază fața și un zâmbet dă să-i apară în colțul gurii.

– Termină! zic și îmi dau ochii peste cap.

– Chiar ești.

Privirea lui e așa luminoasă. E arogant. Foarte plin de el.

– Ești geloasă deoarece credeai c-o să-mi facă masaj o femeie.

Ridic din umeri, și mă trage în brațele lui.

– Cât de drăguț! De parc-aș avea ochi pentru altcineva.

Peste o clipă, se aude o bătaie la ușă, iar Jamie deschide.

– Pentru păr și machiaj vin la 16.00, îmi spune, în timp ce maseuza își aranjează masa.

Jamie mă sărută pe creștetul capului și zâmbește când îmi vede expresia șocată. Se duce să-și ia lucrurile pentru un antrenament la sală.

– Am vrut doar să te simți specială.

– Ți-a ieșit, îi spun eu. Mulțumesc!

– Cu plăcere!

Când ajunge la ușă, se întoarce să mă sărute din nou, de parcă nu poate să se abțină.

– Dacă n-o să plec acum, n-o să mai plec niciodată.

Îi zâmbesc și-l împing ușor în piept, în timp ce râd. Sunt încântată și nu mă pot opri din zâmbit.

Jamie pleacă și, mai târziu, cât maseuza se ocupă de mușchii mei, mă gândesc la ultimele săptămâni petrecute cu Jamie.

Ceva mi se zbate în piept, disperat să evadeze. Dacă i-aș spune ce simt? Răul oricum e făcut. Sunt îndrăgostită de el. Mi-am tot repetat că e mai sigur pentru mine să țin totul secret. Că așa o să mă doară mai puțin dacă ce e între noi o să se termine.

Dar, oare, chiar așa e? Sau ăsta o să fie unul dintre marile mele regrete, faptul că nu i-am spus ce simt?

Mă gândesc la felul în care m-a încurajat în ultimele luni. Ce rost are să învăț să ies din zona mea de confort dacă n-o fac cu lucrurile care chiar contează?

Jamie contează. Mai mult ca oricine altcineva.

„Să atingă ce e al meu." Asta a spus mai devreme, și ceva mi se zbate în piept.

Începe să nu mai fie destul pentru mine să tot plutesc în zona asta intermediară de extaz și fericire.

Trebuie să-i spun lui Jamie ce simt.

Jamie se întoarce tocmai după ce îmi pun desuurile trimise de Miranda odată cu rochia.

Mă rog, nu le-aș spune desuuri.

Lenjerie. Port lenjerie. O lenjerie din dantelă, scumpă, al naibii de seducătoare, făcută în Franța. Am părul liber, în valuri aranjate, și un machiaj natural, dar sexy, care mă face să arăt ca un model de la Victoria's Secret.

Trebuie să admit că sunt foarte sexy.

– Pippa, strigă Jamie.

Îi aud pașii.

– Sunt în dormitor.

Până acum câteva momente, eram singură aici, așa că nu m-am sinchisit să închid ușa. Jamie apare în prag și se oprește când mă vede.

– Bună! Tocmai mă îmbrăcam.

Îi zâmbesc, rușinată că stau acolo, singură, și mă admir în lenjerie.

– La naiba, Pippa!

Privirea i se întunecă și i se plimbă pe corpul meu, apoi din nou, la față.

– Nu te mișca!

– Ce faci...

Din doi pași, ajunge în fața mea, se așază în genunchi și îmi dă chiloții jos.

– Oh...

Mă opresc când îi simt limba peste vagin.

– Vrei să... să...

Îmi dau ochii peste cap când își plimbă limba în jurul clitorisului repede, în cercuri. Mi-e greu să gândesc când face asta. Sunt deja udă.

– Vrei să mă întind pe pat?

– Nu, mormăie și își îngroapă fața și mai mult între picioarele mele.

Își pune mâna mare în jurul coapsei și mi-o trage peste umărul lui. Îmi înfig degetele în părul lui, ca să am echilibru.

– Nu vreau să-ți stric părul. Cred că este cel mai bine s-o facem așa.

– Bine.

Oftez și închid ochii când mă pătrunde cu două degete.

Mai târziu, după ce termin peste gura lui Jamie, îi răspund cu aceeași monedă.

– O să mai porți asta, îmi spune, în timp ce încearcă să-și tragă sufletul și mângâie portjartierul.

– Mie-mi convine.

Îl sărut și-mi trec mâna prin părul lui des. Probabil ar trebui să ne îmbrăcăm.

După ce mă pregătesc și Jamie și-a făcut duș și s-a îmbrăcat, intru în sufragerie, purtând rochia. Rămân fără aer când îl văd stând lângă ferestrele mari, uitându-se la muntele acoperit de zăpadă, cu mâinile în buzunare. Arată atât de chipeș și de puternic în fracul lui. Se întoarce când îmi aude pașii.

– Pippa, ești așa frumoasă! Îmi spune numele ca pe o rugăciune. Mă soarbe din priviri. Se uită la mine de parcă sunt un vis. Își scoate mâna din buzunar și întinde o cutie neagră mică. Ți-am luat ceva.

O deschide, și rămân mască. Înăuntru e un lănțișor delicat din argint, cu o piatră gri-albăstruie care strălucește orbitor în lumină. Are aceeași nuanță ca rochia mea. Simt o căldură în piept și mi-e greu să respir.

– E superb. Mă uit la Jamie, iar el mă privește atent. E prea mult, îi zic, pentru că inima mea e o explozie de confetti acum.

– Îți place?

Încuviințez, uitându-mă la lănțișor.

– Îl ador.

– Atunci, nu e prea mult.

Ridică lănțișorul și-l desface cu o dexteritate impresionantă. E amuzant să-l văd cum ține ceva așa fragil în mâinile lui mari.

– Întoarce-te, privighetoareo!

Tonul lui e adânc și-mi dă fiori.

Îl ascult, și Jamie îmi pune lănțișorul. Simt și mai mulți fiori când mă atinge pe ceafă.

– Gata, spune el.

Mă întorc.

Se uită la lănțișor și, când îmi aruncă zâmbetul ăla serios, stomacul mi se umple de fluturi.

– Superb.

– Mulțumesc! Îl ador.

Îmi mușc buza și mângâi lănțișorul.

– Mă bucur.

Zâmbesc timid când mă uit la rochie. Tot ce ține de ziua de azi și de viața mea pare un basm. Prințesa se duce la bal într-o rochie frumoasă și e îndrăgostită de prințul cel chipeș.

Însă nu e vorba doar despre rochie, despre lănțișor, lenjerie sau machiaj și păr. Mă simt frumoasă când pur și simplu mă aflu în preajma lui Jamie. Niciodată nu m-am simțit mai specială sau mai frumoasă decât când am stat în poala lui Jamie dimineața trecută, nemachiată, cu părul ud și ciufulit, purtând hanoracul lui vechi de hochei. Încrederea pe care m-a ajutat s-o capăt în ultimele luni mi s-a scurs în vene și acum face parte din mine. Asta datorită tuturor dăților când mi-a spus „Poți s-o faci", „Cred în tine" sau „Ești așa talentată, privighetoareo".

Îi zâmbesc larg.

– Hai să mergem, chipeșule!

Jamie râde surprins, și-mi dau seama că-i place porecla asta.

CAPITOLUL 66

Pippa

Când ajungem în fața sălii de bal, Jamie mă ia de mână și mă privește serios.

Inima îmi bate cu putere. În lift n-a vrut să-mi strice machiajul, așa că m-a sărutat pe gât în timp ce eu îl priveam în oglindă. O parte din mine voia să rămânem în liftul ăla pentru totdeauna, ca să nu fiu nevoită să dau ochii cu Zach. O parte din mine era șocată că bărbatul chipeș, în frac, era al meu. Și o parte din mine era furioasă și plină de resentimente pentru felul în care Zach încearcă să revină în viața mea, după tot ce a făcut.

Jamie mă mângâie pe mână. Urmează să-l întâlnim pe cel care m-a rănit, iar instinctele lui protectoare ies la suprafață, exact ca la petrecere. Doar că, de data asta, e mai rău, pentru că Zach mi-a furat cântecul și l-a prezentat ca fiind al lui.

Inspir adânc, îl privesc și număr genele negre care-i încadrează ochii verzi. Privirea lui îmi spune tot. Jamie n-o să lase pe nimeni să mă rănească în seara asta.

Îmi amintesc ce mi-a zis când ne pregăteam să intrăm la petrecere, despre revenirea pe gheață și cum, de fiecare dată când mi-era teamă să fac ceva îndrăzneț, m-am uimit cu propriul curaj.

– Știu c-o să mă aperi, îi șoptesc. Și eu o să fac la fel.

Un sentiment puternic, încăpățânat, plin de energie, îmi umple pieptul, și mă îndrept.

Acum, pot să mă apăr și singură. Jamie m-a ajutat să-mi dezvolt abilitatea asta, care acum înflorește.

– O să ne prefacem că nu e acolo, îi spun lui Jamie.

Îl văd că-și încordează maxilarul și îi zâmbesc.

– M-am aranjat pentru tine și n-o să-l las să strice asta.

Pare că vrea să mă contrazică, dar expresia lui se îmblânzește.

– Bine.

– Treci aici, chipeșule!

Când se apleacă, îl sărut pe obraz, apoi mergem înăuntru.

– Uau, Hartley! exclamă Hayden în clipa în care intrăm. Poartă frac, exact ca Jamie, și are și el un ochi vânăt. Cineva e sexy în seara asta.

Râd, iar Jamie mormăie.

– Ai grijă, Owens!

Însă Hayden doar râde și-l bate pe umăr.

Suntem înconjurați apoi de alți jucători de hochei. Mă simt ca un pui de elefant într-un cerc de adulți uriași. Mă uit printre ei după Zach. Niciodată n-am mai văzut atâția oameni frumoși într-un singur loc. Sala de bal e plină cu jucători de hochei în frac, și văd fețe familiare de la echipele din Vancouver și Calgary. Majoritatea poartă urme ale bătăii de aseară. Recunosc și câteva vedete, actori și muzicieni. Inima îmi stă în loc când văd o femeie cu părul lung, blond platinat, dar, când se întoarce, expir ușurată. Nu e Layla. E o femeie dintr-un reality-show.

Hazel mă găsește, și mă luminez când îi văd rochia magenta.

– Arăți superb.

Arată spre mine, uimită.

– Ba tu arăți superb.

Îi dau un cot lui Jamie.

– Cineva a angajat oameni care să mă machieze și să mă coafeze pentru seara asta.

El se uită la mine și zâmbește pieziș, apoi o salută pe sora mea.

– Hazel.

– Jamie.

Hazel se uită la noi. Mâna lui Jamie e pe spatele meu, protectoare, dar și posesivă. Hazel zâmbește și-l privește aprobator.

– Bine lucrat, Streicher! Dar tot o să te bat de o să-ți sară capacele la fizioterapie.

– M-am gândit eu.

Își zâmbesc de parcă sunt prieteni, și inima îmi face tumbe.

– Foarte bine, spune ea, apoi mă privește cu o expresie serioasă. Încă nu l-am văzut.

– Care e masa 16? o întreb eu la ureche.

Arată spre o masă aflată în celălalt capăt al camerei.

– Suntem în cealaltă parte a camerei, slavă Cerului! Când o să-l văd pe tipul ăla, o să-l distrug.

– Stai la rând, îi spune Jamie, cu flăcări în ochi.

– Nimeni n-o să distrugă pe nimeni, le spun zâmbind, pentru că-i iubesc pe amândoi. N-o să facem o scenă, pentru c-o să arătăm ca niște idioți. O să-l ignorăm.

– Dar... începe Hazel.

– Îl ignorăm.

Încuviințez și-i zâmbesc.

Mă fixează cu privirea și, după un moment lung, cedează.

– Hai să ne luăm ceva de băut!

Pentru câteva minute, eu, Hazel și Jamie stăm la masa noastră, vorbim cu jucătorii și bem șampanie, când se apropie Rory.

Are o vânătaie mov în jurul ochiului stâng și o zgârietură roșie pe maxilar. Chiar și cu rănile de aseară, tot arată bine în frac și proaspăt tuns.

Mă ia în brațe.

– Bună, Pips! Arăți mult mai bine când nu porți tricoul ăla urât de la Vancouver.

Nu mă pot controla și izbucnesc în râs. Mă uit la Jamie, care-și dă ochii peste cap, însă zâmbește subtil.

Rory îl salută apoi pe Jamie.

– Streicher. Își bagă mâinile în buzunare și studiază urmele pe care le-a lăsat pe fața lui Jamie. Frumoasă vânătaie!

– Și a ta, îi spune Jamie.

Trece o clipă, și aștept să simt tensiunea care apare de obicei între ei, însă asta nu se întâmplă. Jamie tușește.

– Duminica mergem la cursurile lui Hazel de yoga la cald, îi spune el lui Rory.

Hazel e aproape, vorbește cu Alexei.

– Poate te vor ajuta să fii într-o formă mai bună, adăugă Jamie.

– Ce idiot ești, îi spune Rory râzând.

Jamie aproape zâmbește. Îi privesc fascinată. Bărbații sunt ciudați.

– Hartley? zice Rory mai tare, uitându-se la Hazel.

Se vede tachinarea din zâmbetul lui, dar mai e ceva în expresia sa. Sinceritate. De parcă vrea să fie sigur că și Hazel îl vrea la cursurile ei.

– E în regulă pentru tine dacă vin la yoga?

Hazel îl studiază, apoi ridică din umeri, cu o expresie nepăsătoare.

– Cum vrei.

Are un pahar într-o mână, însă cealaltă e lângă corp, și își freacă mâna cu degetul arătător. Ăsta e semnul care o dă de gol când are emoții.

Îl place. Am fluturi în stomac. Hazel nu place niciodată pe cineva anume. Preferă să folosească bărbații și după aceea să-i dea laoparte.

Rory o privește cu tandrețe, cam cum se uită și Jamie la mine.

– Arăți superb, îi spune Rory în fața tuturor.

Nu e nici urmă de tachinare în tonul lui.

Hazel e luată prin surprindere de latura asta a lui.

– Mulțumesc!

Roșește și nici nu poate să-l privească. Mă întorc spre Jamie, ca să-mi ascund zâmbetul.

El îmi face cu ochiul, semn c-a observat scânteile dintre ei.

Prezentatorul le cere invitaților să ia loc, și începe cina. La masa 16 e un loc liber. Zach n-a venit.

Îmi frec mâinile în poală. Poate s-a retras. Urmează discursuri, o prezentare despre munca organizației caritabile de anul ăsta și un video cu jucătorii și alte celebrități la spitalul local

pentru copii. La un moment dat, Jamie apare pe ecran. Stă pe un scaun mic, și o fetiță îi pune o coroniță. E atât de drăguț, că mă doare sufletul.

Își pune mâna în poala mea când ascultăm ultimele discursuri și-mi aruncă un zâmbet.

Inima îmi bate cu putere, și știu că trebuie să-i spun ce simt. În curând. La momentul potrivit.

Când se termină discursurile, începe petrecerea cu adevărat. Răsună muzica și curge băutura. Mănânc toate deserturile pe care mi le aduce Jamie, iar Hayden ne face pe Hazel și pe mine să râdem așa tare, că abia mai putem să respirăm. Locul lui Zach la masa 16 continuă să fie gol, și mă relaxez mai mult. Mă uit la Jamie, care vorbește cu antrenorul Ward. Acesta e prea chipeș în fracul lui ca să fi fost vreodată jucător de hochei. Jamie e relaxat, înconjurat de toți tipii ăștia care e clar că-l admiră. Sunt foarte recunoscătoare că-i are alături.

Îmi termin șampania și-i fac semn lui Jamie c-o să mă duc la toaletă. Când ies de acolo peste câteva minute, Jamie se reazemă de o masă din apropiere și așteaptă răbdător.

– Nu trebuia să mă însoțești, îi spun.

– Păreai puțin amețită, privighetoareo, zice el, ridicând din umeri.

Râd.

– Nu sunt beată. Mă simt doar puțin caraghioasă în seara asta.

Zach n-a venit, și simt că mi s-a luat o povară de pe umeri. Am o amețeală plăcută, dar nu sunt beată.

– Poți să fii ambele, nu-mi pasă. Vine și-mi dă părul de pe umăr, iar în ochi are o licărire de amuzament. O să-ți țin părul cât vomiți.

Izbucnesc în râs când îl aud. Ador latura asta amuzantă a lui.

– N-o să vomit.

Îl iau de braț. Simt că plutesc, atât de fericită sunt. Zach n-a venit, și m-am distrat așa mult la gala asta. Mă simt frumoasă și specială.

Cineva ne iese în cale fix în fața ușilor care duc spre sala de bal. Într-o clipă, toate sentimentele de fericire și plutire se evaporă. Rămân goală.

E Zach.

Nu pot să respir. Jamie se încordează lângă mine.

– Pippa, spune Zach, care mă privește uimit, de parcă mă vede într-o lumină nouă.

Sunt noua Pippa. În loc de tenișI și blugi, pot o rochie scumpă, părul mi-e aranjat în valuri elegante și sunt la brațul unui jucător profesionist de hochei. Zach mă privește de parcă valoarea mea a crescut.

Sunt furioasă, pentru că nimic din toate astea nu contează. Rochia nu contează, coafura și machiajul nu contează. Nu contează că Jamie e sportiv profesionist, pentru că e mult mai mult de atât.

Eu *sunt* mult mai mult decât toate astea. Jamie a ținut la mine cu mult înaintea acestei seri. Îmi amintesc cum m-a privit când i-am cântat cântecul în sufrageria lui, la miezul nopții. Asta contează cu adevărat pentru Jamie. Chestiile reale, nu toate artificiile astea.

– Putem să vorbim? Zach se uită la Jamie. Singuri?

– Nu, spunem eu și Jamie la unison.

Îl iau de mână, iar el mă strânge, ca să mă liniștească. Îi răspund strângându-l și eu.

– Bine.

Iritarea de pe fața lui Zach e evidentă, și familiaritatea acestui gest îmi întoarce stomacul pe dos.

Încerc să-mi amintesc strategia calmă pe care am gândit-o acum câteva ore. „Ignoră-l pe Zach! Nu contează. Nu face o scenă."

Furia îmi pulsează în sânge, și scrâșnesc din dinți. Tipul ăsta m-a făcut să simt că nu sunt de ajuns. Mi-a frânt inima și apoi m-a invitat la petrecerea aia stupidă ca să-mi arunce-n față un „Ai cunoscut-o pe Layla?" A luat ceva ce am creat, a râs de mine, după care și l-a însușit.

– Toată treaba cu Layla nu merge, spune Zach. Am făcut o greșeală. Nu e ca tine.

Ceva îmi străpunge furia. Layla nu e ca mine. Asta pentru că l-a înfruntat? A vrut să fie tratată ca un egal, nu ca o muză, nici ca o admiratoare pe care doar o folosește?

Credeam că momentul ăsta o să fie mai plăcut decât e în realitate. Credeam c-o să mă simt răzbunată, dar, de fapt, mi-e milă de Layla.

Și mai sunt și foarte furioasă.

Îl fixez cu privirea și văd că se simte din ce în ce mai incomod. Mai mult ca sigur se aștepta să mă topească pe dată cu vorbele lui.

„Am făcut o greșeală." Asta a spus, dar sunt curioasă care crede că e greșeala.

Nu-i pare rău că m-a rănit. Nu-i pare rău pentru ce a făcut. Îi pare rău doar că lucrurile n-au mers așa cum voia.

– Ce se întâmplă? întreabă Hazel din apropiere.

Se uită când la Zach, când la mine și Jamie.

– Pippa se descurcă singură, îi spune Jamie.

Când îl privesc, văd că asta și crede.

Jamie știe că pot să mă apăr.

Hazel își încrucișează brațele la piept și se așază lângă mine. Ea și Jamie sunt ca bodyguarzii mei.

– Hai să încercăm din nou, o să fie diferit, spune Zach, iar vorbele lui au o nuanță de disperare frenetică.

La naiba, probabil chiar are probleme. Fac niște calcule. Turneul s-a terminat și probabil casa lui de discuri îl plănuiește deja pe următorul. Între timp, o să înregistreze un album nou.

Asta e. Are nevoie de cineva care să-i dea idei, dar care să nu ceară să-i fie recunoscut meritul.

Din păcate pentru el, nu mai sunt fata aia. Resimt din nou furia de mai devreme.

– Mi-ai furat cântecul. L-am auzit. Cântecul pe care ți l-am prezentat? Ți l-ai însușit, spun eu încrezătoare, în timp ce-l fixez cu privirea, ca Jamie.

Zach dă înapoi, amuzat.

– Ce, ăla? Ăla nu era un cântec, Pippa. Era un haos pe care l-am aranjat.

Furia mi se revarsă în sânge, dar el continuă să minimalizeze ce a făcut.

– Artiștii iau unii de la alții tot timpul. Arta nu are nimic original.

O spune pe un ton atât de arogant și superior, de parcă nu știu cum funcționează industria muzicală. Inima îmi bate cu putere, și n-am fost niciodată așa furioasă. Toată durerea din ultimele luni se amestecă în mine, formând un vârtej care adună energie. Simt că sunt la un pas să scot flăcări pe nări și să ard tot hotelul.

Hazel scoate un sunet furios.

– Termină-l, spune ea încet, ca-n jocurile video pe care le jucam în adolescență.

Ceva puternic mă străbate, și-l eliberez.

– Tu nu vrei ce e mai bine pentru mine. Vrei ce e mai bine pentru tine, mereu a fost așa, îi spun lui Zach, cu un zâmbet ironic.

Mă privește șocat.

– N-am fost niciodată egali.

Chiar dacă mâinile îmi tremură, îmi îndrept umerii, și flacăra din piept devine mai puternică.

– Și nu suntem nici acum, nu-i așa? Ai impresia că-mi faci o favoare.

Zach se albește la față, apoi pufnește. Niciodată n-a fost atât de urât ca acum, când mă privește de sus, de parcă sunt un nimic.

– Chiar îți fac o favoare.

Pufnește din nou, și asta mă doare.

– Ce faci acum? Nimic în muzică, îmi spune el.

– A înregistrat un demo cu Ivy Matthews, spune Jamie pe un ton tăios.

Replica lui își atinge ținta dorită, pentru că Zach pare șocat. Ivy e balena lui albă, și eu am prins-o. Chiar dacă n-o să iasă nimic din caseta mea demo cu ea, măcar m-a ales pe mine, nu pe el.

Îi arunc un zâmbet trist lui Zach. Nu mai vreau să fiu supărată pe el, pentru că toată furia asta o să mă epuizeze, chiar dacă

acum îmi dă energie. Nu vreau decât să scap de el și să merg mai departe, să am o viață mai bună.

– La revedere, Zach!

Mă uit la Jamie și văd mândria din ochii lui.

– Haideți să mergem, le spun lui și lui Hazel.

Jamie își pune brațul în jurul meu, și plecăm, fără să privesc în urmă.

CAPITOLUL 67

Jamie

Sunt uimit de Pippa.

„Nu vrei ce e mai bine pentru mine. Vrei ce e mai bine pentru tine. N-am fost niciodată egali."

O iubesc pe femeia asta şi trebuie să-i spun. Aproape i-am spus-o când eram în pat aseară, dar m-am oprit. Acum, când suntem în liftul care ne duce în camera noastră, abia mă abţin să nu urlu asta cât mă ţin plămânii.

Ador să am grijă de Pippa, dar n-are nevoie de mine. Poate să aibă grijă de ea însăşi, şi o iubesc pentru asta. Îmi imaginez viitorul nostru împreună şi mi-l doresc cu ardoare.

Pippa e persoana cu care o să-mi petrec viaţa, acum ştiu asta. Cred că mereu am ştiut-o.

– Eşti incredibilă, îi spun şi îi văd zâmbetul de pe faţă.

– Datorită ţie.

– Ba nu, tu ai făcut tot, privighetoareo.

O lipesc de perete şi-i susţin privirea. Ies scântei în jurul nostru, şi ador felul în care mă priveşte, atât de încrezătoare şi dulce.

– Ţi-am spus cât de superbă eşti? şoptesc şi-i dau părul pe spate, apoi o sărut pe gât.

– Da, spune ea în timp ce râde încet sub atingerea mea.

– Bun.

O muşc de umăr. Icneşte. Ador sunetul ăsta!

Sunt topit după fata asta. Ador toate sunetele pe care le scoate.

Ușa liftului se deschide la etajul nostru, și o iau de mână. Când intrăm în cameră, admiră priveliștea. Șemineul e aprins, în frapieră e șampanie și pe geam se văd luminile de la pista de schi.

Pippa își ridică mâinile la piept și are o expresie visătoare.

– Nu vreau să plec vreodată de aici.

Decid c-o să cumpăr un loc în Whistler, să venim aici în weekenduri. Un loc exact ca ăsta unde eu, Pippa și Daisy să venim ca să ne relaxăm. Ce rost are să câștig mulți bani dacă nu-i cheltuiesc pentru oamenii pe care-i iubesc, făcând lucruri care contează?

Asta contează.

Când intrăm în dormitor, o iau de mână, și inima îmi bate cu putere când o sărut și mă afund în gura ei caldă și primitoare. Ador felul în care-și ține respirația și toate gemetele tăcute. Îi desfac fermoarul, și rochia cade pe podea.

Pippa stă în fața mea, îmbrăcată în lenjeria aia. Arată de-a dreptul delicios. Fiecare celulă din corpul meu o venerează pe zeița asta. Îmi trec mâna prin păr în timp ce dorința îmi pulsează în sânge.

– La naiba!

Memorez felul în care-i arată decolteul în sutienul de dantelă, felul în care chiloții îi îmbrățișează toate formele, felul în care sfârcurile ei rozalii abia se văd. Îmi trec degetul peste unul din ele, și Pippa închide ochii.

Lângă apartamentul nostru e un magazin de lenjerie. Am trecut de sute de ori pe lângă el și m-am gândit la Pippa. O să merg acolo mâine ca să cumpăr jumătate de magazin pentru ea. Îmi încordez maxilarul când mi-o imaginez pe Pippa purtând chiloții pe care i-i cumpăr. Îmi imaginez cum o să scâncească în clipa când o să-i rup.

Dumnezeule, cât de sexy e!

Pippa mea cea frumoasă îmi desface papionul, și simt un junghi de afecțiune. Pare familiar felul în care ne dezbrăcăm, și îmi amintesc momentul când valetul a zis că e soția mea.

Mi-a plăcut. Zâmbesc când îmi desface nasturii de la cămașă. Mi-a plăcut mult. Mi-o imaginez pe femeia asta purtând verigheta de la mine, și ceva posesiv mi se zbate în piept.

Îmi place și imaginea ata.

Îmi dă sacoul și cămașa jos. Ambele cad pe podea, înainte să-mi mângâie penisul.

– Ador cât de tare te excit, spune ea și își privește mâna cât o plimbă peste pantaloni, apoi îmi aruncă un zâmbet jucăuș.

O, da. Clar o să primească un inel. Unul mare. Țipător. Dezgustător de extravagant. Sunt sigur c-o să-l urască, dar vreau ca oamenii să-l vadă de la depărtare. Din spațiu. Vreau să le arate tuturor că e luată.

– De ce zâmbești? mă întreabă.

E așa drăguță! N-o s-o forțez să poarte un inel care nu-i place. N-aș face niciodată așa ceva. Poate să poarte ce inel vrea.

Îmi lipesc fruntea de a ei în timp ce mă mângâie. Dorința îmi cuprinde corpul, și sângele îmi clocotește pentru ea.

– Stai!

– Ce e?

Inspir adânc. Sentimentele mele pentru Pippa iau amploare și se lovesc ca valurile unui ocean pe timp de furtună, disperate să iasă la suprafață. Intimitatea dintre noi pare incompletă dacă nu-i spun adevărul despre ce simt. Mă dau în spate și o privesc în ochi.

– Te iubesc!

Cuvintele mele sunt o șoaptă. Îi privesc reacția, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept. N-am spus niciodată asta unei fete. N-am simțit niciodată așa ceva, și e în același timp palpitant și înspăimântător.

– Te iubesc atât de mult, Pippa. Sunt îndrăgostit de tine. Vreau să trăiesc tot cu tine.

Deschide gura și respiră sacadat în timp ce procesează ce i-am spus. Mă rog ca și ea să simtă la fel.

– Ești totul pentru mine.

Pippa mea. Cea care-mi distrage atenția. Fata în fața căreia am fost mereu lipsit de putere.

– Te vreau în viața mea. Privighetoareo, mă faci atât de fericit și sper că și eu te fac fericită.

– Da, spune ea imediat, apoi își trece mâinile prin părul meu. Mă faci foarte fericită. Și tu ești totul pentru mine. Te iubesc! șoptește ea.

Inima îmi explodează și se mărește în pieptul meu.

– Speram c-o să spui asta.

O sărut, și sunetul pe care-l scoate îmi face sângele să cânte. Mă iubește și ea, și nu mai trebuie să-i ascund asta. Mă iubește și suntem implicați în relația asta.

Mâinile îmi alunecă pe pieptul ei, și fac cercuri în jurul sfârcurilor ei, peste materialul sutienului. Se arcuiește sub atingerea mea, legănându-se. O mână îmi alunecă în chiloții ei.

E udă. Geme și scâncește de plăcere când o mângâi lent.

– La naiba, ești așa udă!

Încuviințează și mă privește de parcă sunt colacul ei de salvare. Se ține de mine ca să aibă stabilitate, și îmi pun brațul în jurul ei ca s-o țin în picioare cât o mângâi. E atât de catifelată, de udă și caldă, că nu mă mai satur de ea.

– Ai terminat de două ori azi, și uite cât de excitată ești!

Încuviințează din nou și își umezește buzele. Când îi văd limba, mă umezesc. Îmi scot mâna și o privesc în timp ce-i ling umezeala de pe degetele mele. Un geamăt îmi scapă când îi simt gustul și-i arunc un zâmbet cu subînțeles. Mă desfat cu expresia ei uimită.

– Am nevoie de tine goală, privighetoareo, îi spun în timp ce-i desfac sutienul și-i dau chiloții jos. Am nevoie să fii goală, ca să-ți provoc un nou orgasm.

O ghidez pe marginea patului și stau deasupra ei. Îi caut înfometat un sfârc cu buzele, iar de celălalt mă ocup cu degetele.

– E așa bine.

Cuvintele ei sunt o șoaptă sugrumată, și simt că-mi explodează testiculele de nevoie când aud tonul ei disperat și satisfăcut.

Ador să-i ofer plăcere Pippei. Ador s-o fac să se simtă bine și ador să fiu singurul bărbat care a făcut asta așa bine. Părul ei e întins pe pernă, și am parte de una dintre cele mai incredibile imagini pe care le-am văzut vreodată. Pippa sub mine, privindu-mă așa. Mă emoționează.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, iubito! Desfă-ți picioarele, ca să continui să te fac să te simți bine!

Se supune, și simt cum mă străbate o satisfacție întunecată când văd cât de ascultătoare e. Are atâta încredere în mine. Știe că n-aș răni-o niciodată.

Își încordează abdomenul când îi frec clitorisul.

– Jamie, geme ea frustrată.

Zâmbesc și o sărut.

Când îi simt gustul, gem și o pătrund. Îi despart coapsele mai mult, ca s-o penetrez cât mai adânc. Îmi plimb limba de-a lungul despicăturii ei și fac cercuri în jurul clitorisului. O pătrund în centrul ei strâmt și îmi trec limba peste toate zonele sensibile, până când își înfige mâinile în părul meu și mă trage de el.

– Nu mă mai satur, scâncește ea.

– Foarte bine. Nici eu.

Îi sug clitorisul, și se arcuiește pe pat.

În timp ce-mi plimb limba peste ea, îmi desfac cureaua și-mi scot penisul, apoi încep să mă mângâi.

Dumnezeule, sunt aproape. Prea aproape.

– Te joci cu mine, șoptește ea. Mă tachinezi.

– Poți să fii sigură de asta.

Trasez cercuri lente și ușoare în jurul clitorisului ei, apoi sug tare, și își înclină șoldurile, lipindu-se și mai mult de gura mea.

– Doar ești a mea și pot să mă joc cu tine, nu-i așa, privighetoareo?

Încuviințează și mă trage de păr. Senzația îmi provoacă fiori. Îi sug clitorisul într-un ritm care pulsează, și coapsele îi tremură în jurul capului meu. Își încordează mușchii în jurul degetelor mele.

– Vorbește, iubito! Spune-mi, ca să te aud.

– Da, geme ea în timp ce-i frec punctul G. Sunt a ta ca să te joci cu mine. Sunt a ta.

– Ce fată ascultătoare! Asta-mi place să aud. Vrei să termini?

– Da! exclamă ea, în timp ce mă trage de păr.

– Roagă-mă frumos!

– Te rog! Te rog, fă-mă să termin! Te rog, iubitule!

Îi sug cu putere clitorisul și-mi plimb limba peste el. Îi mângâi punctul G într-un ritm constant, care o face să-și piardă mințile.

Îmi pun mâna liberă sub ea și o tachinez. Pippa își înalță capul, ca să mă vadă.

– El te-a atins vreodată aici, privighetoareo?

Îmi plimb degetul de-a lungul intrării ei din spate, umedă de la excitația ei. Pippa scâncește și clatină din cap.

– Vrei s-o fac?

Încercuiesc cu degetul mugurul încordat.

Închide ochii și scoate un geamăt ascuțit și disperat, pe care nu l-am mai auzit.

– Da, te rog!

O pătrund ușor cu degetul, lent și atent. În timp ce o mângâi, se încordează în jurul lui.

– E bine? o întreb zâmbind.

Încuviințează disperată și respiră sacadat, spunând lucruri precum „te rog" și „da". Îmi trec din nou limba peste clitorisul ei, sug, și, în câteva secunde, se ridică de pe pat, scoate un geamăt disperat și se încordează în jurul degetelor mele. Fața mea e udă de la excitație, iar coapsele îi tremură în jurul meu. Sunt atât de tare, că mă doare.

– Jamie, am nevoie de tine.

Se întinde după mine și respiră greoi.

Îngenunchez pe pat și mă așez peste ea, sărutând-o pe gât și piept.

– Ai terminat de trei ori azi, îi amintesc eu.

Ochii îi strălucesc, și îmi zâmbește.

– Tu m-ai făcut să termin de trei ori azi.

Mândria îmi pulsează în piept.

– Exact.

Apoi îmi las șoldurile în jos și-mi frec penisul de centrul ei umed. Tremură când trec pe deasupra clitorisului ei și își deschide picioarele și mai mult.

Își întinde mâna ca să mă ghideze spre intrare, și o pătrund înnebunit. Penisul îmi pulsează de la cât de strâmtă, caldă și udă e.

– Dumnezeule!

Are mâinile în părul meu și o expresie de extaz agonizant, care-mi face testiculele să se întărească.

– Dumnezeule, repetă ea.

În tot extazul, am un moment de luciditate.

– Prezervativ.

Nu mi-am pus. Sunt pe jumătate în ea și tremur de dorință, dar n-aș face niciodată asta fără acordul ei.

– Iau pilula. Revine și ea cu picioarele pe pământ și își umezește buzele cu limba. N-am mai făcut-o fără prezervativ până acum.

Toate instinctele primare din mine se trezesc la viață. Îmi doresc să termin în ea mai mult decât orice. Vreau s-o fac a mea, cu totul.

– Nici eu, îi spun.

Penisul îmi pulsează în ea, și își ține respirația.

Încuviințează și mă îndeamnă să continui. Apoi își înclină șoldurile, dorind mai mult. O pătrund cu totul și toate gândurile din cap dispar.

Să fac sex cu Pippa e cel mai înalt nivel al raiului. Zgomotul care-mi iese din gât nu e lumesc. Când ies și o pătrund din nou, scoate un geamăt jos.

– Trebuie să facem chestia aia? o întreb printre dinții încleștați, în timp ce o penetrez.

Îi simt mirosul și mă întăresc și mai tare. E așa udă, că mă aud în timp ce o pătrund și ies din ea. Simt și cum își înfige unghiile în spatele meu, iar asta mă aduce mai aproape de orgasm.

Nu mai rezist mult.

– Ce chestie?

– Când...

Încerc să găsesc cuvintele, dar nu mă gândesc decât la cât de incredibil e s-o simt în jurul meu. Nu credeam că e posibil să simt nivelul ăsta de plăcere. E mai intensă decât orice durere de la orice rană. Când o să termin în ea, o să-mi explodeze creierul.

– Când nu poți să te relaxezi, reușesc să-i spun. Chestia aia prin care te ancorezi în prezent.

Clatină din cap, iar mișcarea e disperată.

– N-am nevoie de ajutor. Sunt aproape, Jamie.

Slavă Cerului, pentru că nu mai pot să rezist prea mult. Căldura se strânge în mine, într-un vârtej care pulsează.

– Atinge-te! Arată-mi ce poți să faci! Vreau să te văd cum îți provoci orgasm în timp ce faci sex.

Își duce mâna la locul unde suntem uniți, și șuier când se încordează în jurul meu. Face cercuri ușoare și rapide în jurul clitorisului, iar expresia ei e glorioasă. Scâncește de plăcere și disperare în timp ce ne apropiem de orgasm.

Mă privește de parcă nu-i vine să creadă ce se întâmplă. Pierd orice urmă de control și o penetrez mai puternic. Lanțul pe care i l-am luat se leagănă odată cu sânii ei în timp ce i-o trag. Simt cum mândria îmi clocotește în sânge.

– Te iubesc așa mult. Atât de mult, Pippa, îi spun pe un ton aspru.

Presiunea de la baza spatelui se intensifică.

Ea încuviințează iar și iar.

– Te iubesc! Dumnezeule! O să termin!

Icnește și se încordează în jurul penisului meu, iar orgasmul meu e aproape. Lumea mea e doar ea. Sânii ei plini, buzele voluptuoase, ochii superbi albaștri-gri, care sunt încețoșați de dorință și ațintiți în ai mei. O pătrund necontrolat și ajung la apogeu.

Mă destram într-un milion de bucăți când termin în Pippa. Îmi lipesc fruntea de a ei și gem, în timp ce văd doar alb în fața ochilor. Cea mai intensă plăcere din viața mea îmi străbate fiecare celulă din corp când o umplu și-i scâncesc numele.

Revin în prezent și mă chinuiesc să respir. O privesc uimit pe Pippa.

– Dumnezeule!

Izbucnește în râs, și încep și eu să râd. Râdem împreună. Tocmai am trăit cea mai intensă experiență fizică din viața mea, și acum râdem împreună.

O iubesc pe fata asta. Niciodată nu mă simt atât de complet ca atunci când sunt cu Pippa. Am tot ce mi-am dorit în secret.

N-o să-i dau drumul niciodată.

CAPITOLUL 68

Pippa

Mă trezesc în dimineața următoare într-un pat uriaș, confortabil, lipită de pieptul lui Jamie. Razele de soare intră pe geam, și mă simt relaxată și delicios de iritată de la ce am făcut aseară... și din nou la miezul nopții.

– Neața! îmi șoptește Jamie în păr.

Zâmbesc, lipită de pielea lui, și-l mângâi pe piept, până spre boxeri.

– Bună dimineața!

Vocea mea e moale și puțin timidă după seara trecută.

Mi-a spus că mă iubește.

I-am spus că și eu.

Ridic privirea spre el. Și el mă privește zâmbitor. Inima îmi bate cu putere. Sper că senzația asta n-o să dispară niciodată. Îl mângâi peste ochiul învinețit și îi studiez nuanțele de verde din ochi.

– Cum te simți? mă întreabă și mă mângâie pe șold.

După felul în care mă întreabă, și pentru că e vorba despre Jamie, care e atât de grijuliu, știu că se referă la tot. La Zach, la sex, la declarațiile pe care ni le-am făcut.

– Am ceva dureri, dar nu regret nimic.

– Mă bucur.

Îmi studiază fața așa cum n-a mai făcut-o nimeni. Îmi dau seama că a făcut asta din ziua în care am intrat în apartamentul lui, acum multe luni.

Îl mângâi pe piept, și i se face pielea de găină.

– Tu?

Văd un val de vulnerabilitate pe fața lui.

– Am un singur regret.

Sunt șocată.

– Am vrut să te invit la balul de absolvire din liceu, spune el, înainte să mă relaxez.

Mă încrunt și sunt conștientă că mi se citește șocul pe față.

– Nu te cred.

Balul e marea cină cu dans pentru toți cei care urmează să absolve. Elevii din clasa a XII-a aveau voie să vină cu cineva.

– Ba da.

La cum clipește și îmi evită privirea, cred că e puțin rușinat.

– Mă uitam după tine la petreceri, Pippa. M-am dus la toate concertele cu trupa, doar ca să te văd cântând la chitară și din voce. Am întrebat dacă tu și Zach erați împreună, dar nimeni nu știa. Mă gândeam că poate era o șansă să fii singură și mi-am făcut curaj să te invit la bal, dar, după aceea, l-am văzut ținându-te de mână.

Îmi amintesc de momentul ăla, eram în cantina de la liceu când Zach m-a luat de mână din senin.

Jamie scoate un sunet frustrat și se încruntă.

E atât de drăguț!

– Am trecut peste, dar m-am gândit la tine ani întregi după aia. Când ai apărut ca noua mea asistentă, am crezut că am halucinații.

Atunci procesez totul și râd, surprinsă.

– Voiai să mă inviți la bal?

Roșește, ca și cum e rușinat. Îl iubesc. Îl iubesc atât de mult pe bărbatul ăsta. Un zâmbet larg îmi apare pe față, și simt c-o să explodez de fericire.

– Te-am plăcut foarte mult în liceu, îi spun.

– Nu te cred, spune el încruntat.

– Ba da, Jamie, habar n-ai cum arăţi, nu-i aşa?

Jamie râde. Un râset plin de bucurie, uşurare şi amuzament, care mă unge pe suflet.

– Treci aici!

Mă trage peste el, şi-l încalec.

Ne privim o clipă. Are mâna în părul meu, eu într-al lui, şi i-l dau de pe frunte.

– Îţi aminteşti când am vărsat un suc pe mine? îl întreb.

– Da. Mă pregăteam să mă duc să-ţi aduc şerveţele, ca să te ajut, dar ai plecat.

Dac-aş mai fi stat câteva secunde, poate totul ar fi fost diferit. Însă, atunci, n-aş fi învăţat nişte lecţii grele, dar importante, cu Zach.

Mă aplec să-l sărut şi-i simt zâmbetul pe buze.

– Privighetoareo.

– Da?

Îmi plimb buzele peste barba lui, iar senzaţia mă încântă.

– Te iubesc atât de mult!

Când deschid ochii, văd adevărul mărturisirii în privirea lui. Mă topesc după tipul cu care nu credeam c-o să fiu vreodată.

– Şi eu te iubesc! Îl sărut. Chipeşule!

Într-o fracţiune de secundă, mă întinde pe spate în timp ce râd.

CAPITOLUL 69

Jamie

Eu și Pippa conducem spre casă pe autostrada Sea to Sky. Ascultăm muzică, vorbim și admirăm munții împăduriți și lacurile cu apă limpede.

Niciodată n-am mai fost atât de fericit. Niciodată n-am mai simțit asta. Îmi vine să râd când îmi aduc aminte cât de mult am încercat să mă împotrivesc propriilor sentimente.

– De ce zâmbești? mă întreabă Pippa.

Râd când mă gândesc c-am vrut să stau departe de ea. Râd pentru că am crezut că să plâng după ea pentru tot restul vieții mele era mai bine decât asta. Că era mai bine decât să fim împreună. Mai bine decât să ne spunem ce simțim.

– Sunt doar fericit, spun eu, și ea îmi zâmbește.

– Și eu.

– Mă bucur.

Îmi sună telefonul, și se aude prin bluetooth-ul mașinii. E mama.

– Bună! Venim spre casă. Ar trebui să ajungem într-o oră și jumătate.

– Vorbesc cu Jamie? se aude vocea unei femei.

Eu și Pippa ne privim nedumeriți.

Mă panichez.

– Da.

– Sun de la camera de urgențe a spitalului Lions Gate.

Mi se usucă gura. Ăla e spitalul din North Vancouver. Ne apropiem de popasul de pe autostradă, așa că trag acolo.

– Mama ta a avut un atac de panică. E bine, dar am vrea să vină cineva să o ia.

Mintea mi-o ia razna, și strâng volanul. Dar era mai bine. Are un terapeut și voia să ia un tratament. N-a mai avut un atac de panică din noaptea în care am mers la ea cu Pippa. Am trecut peste asta.

E mai bine.

Pippa își pune mâna pe umărul meu și mă privește îngrijorată.

– Am înțeles, spun, pentru că nu știu ce altceva să fac.

– Mașina ei a fost tractată la un magazin local, continuă femeia, și mi se frânge ceva în piept.

– Era la volan? întreb eu și o privesc pe Pippa șocat.

Aceasta își mușcă buza, panicată.

– Se pare c-a avut un atac de panică când conducea, apoi a lovit mașina unui polițist.

Mi se face rău. Nu-mi vine să cred. Nu pare real.

– La naiba, bombăn și-mi trec mâna prin păr. Și tratamentul ei? Nu l-a luat azi?

Urmează o pauză lungă.

– Nu mi-a spus nimic despre vreun tratament, zice femeia. N-a trecut nimic pe formularul de internare.

M-a mințit. Îmi amintesc toate conversațiile în care evita să-mi dea detalii și eu credeam că avea nevoie de spațiu. N-a luat tratament. Începe să mă ia durerea de cap. E mult mai rău decât aș fi putut să-mi imaginez. Conducea și a lovit mașina unui polițist. Dar trebuia să aibă grijă de Daisy...

Pulsul mi-o ia razna.

– Era vreun câine în mașină?

N-aș suporta dacă i s-a întâmplat ceva lui Daisy. N-aș putea să mă iert.

– Nu, a spus că e acasă cățelul.

Eu și Pippa ne privim ușurați. Măcar atât.

– Ajungem cât de repede putem, îi spun femeii.

Închid și mă uit la Pippa. Dintr-odată, mă simt pierdut și confuz. Am iar zece ani și, când mă întorc acasă de la școală, mama doarme după-amiaza la ora 15.00 cu perdelele trase. Am o senzație apăsătoare de dezamăgire și teamă.

– Credeam că e mai bine. Credeam că are totul sub control, îi spun Pippei.

– Știu, și eu. Dar vindecarea nu înseamnă un proces liniar.

Tac. Nu vreau să-i spun că poate nici n-a încercat să se vindece.

În următoarea oră și jumătate, conducem în tăcere, în timp ce trec în revistă tot ce credeam că e adevărat.

Credeam că mama e mai bine și că nu mai are nevoie de mine să-i gestionez viața.

Credeam că pot să mă ocup de tot.

Credeam că pot avea ceva doar pentru mine, măcar acum.

– O să te trimit acasă, îi spun Pippei când ne apropiem de spital. Tremur de stres, îngrijorare și frustrare. Trebuie să mă ocup de asta singur. O să-ți chem un Uber.

Pippa mă privește uimită de pe scaunul pasagerului.

– Ba nu.

– Ba da.

Tensiunea îmi face stomacul ghem. Instinctele mele de a prelua controlul și de a rezolva lucrurile sunt cât se poate de ascuțite. Însă până și eu văd că ce am făcut până acum n-a mers.

Sunt atât de pierdut. Nu știu ce să fac.

– Nu mă duc acasă, spune Pippa, încrucișându-și brațele la piept.

O spune pe un ton încăpățânat, și expir frustrat.

Dacă mama nu poate să facă progrese sau măcar să încerce, nu văd cum ar putea să funcționeze relația cu Pippa, iar asta îmi frânge inima. Poate n-o să ne afecteze relația acum, dar o s-o facă la un moment dat. Nu pot să-i fac asta Pippei. Nu pot s-o tot aleg pe mama în defavoarea ei. Nu pot să-mi consum toată energia făcându-mi griji pentru mama.

Simt o durere în piept. Tot ce ne-am spus ieri a fost în zadar.

– Bine. Atunci stai în mașină, îl spun, când ajungem în parcarea spitalului.

– Nu, spune ea cu durere în ochi.

– Bine.

N-am energie să mă cert cu ea.

În camera de urgențe, asistenta ne dă indicații spre salonul mamei, și mergem repede spre ea.

Când ajungem la ușă, Pippa mă atinge pe braț.

– O să aștept afară. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Mă pregătesc pentru haosul care o să urmeze când o să deschid ușa.

– Mulțumesc!

În cameră, mama vorbește veselă cu asistentele, râde și zâmbește. E o petrecere aici. Când mă vede, oftează și își dă ochii peste cap.

– Dumnezeule! Candace, ți-am spus să nu-l suni!

Scâncește când îmi vede ochiul învinețit.

– Ia uite ce ai la ochi! Cum a fost excursia?

O privesc șocat, și ceva furios și frustrat mi se scurge în sânge.

– Putem să vorbim singuri? le întreb pe asistente, care ies din salon.

Când rămânem singuri, mama se foiește sub privirea mea.

– Dragule, sunt bine...

Mi se face rău.

– Nu spune că ești bine! Nu spune că ești bine, că a fost o nimica toată, că n-ai nevoie de ajutor!

Râde surprinsă, dar fără umor.

– N-am nevoie de ajutor.

– Ai lovit o mașină de poliție.

Se lasă tăcerea pentru un moment, și doar ne privim. Ceva se schimbă în mine, și, când încerc să accesez răbdarea infinită, nu mai găsesc nimic. Nu găsesc decât trădare și frustrare.

Trebuie să se schimbe ceva, și, până acum, eu am fost cel care a făcut schimbările. Cel care s-a adaptat. Am tot încurajat-o pe Pippa să se impună, să se pună pe primul loc, să facă ce este

mai bine pentru cariera și viața ei, dar nu mi-am respectat propriul sfat.

– M-am mutat aici pentru tine, îi spun eu, dar îmi spun și mie.

Mama flutură dintr-o mână.

– Te-ai mutat aici pentru că ți-era dor de Vancouver.

– Ba nu.

Îmi încrucișez brațele la piept. Simt cât de tare îmi bate inima.

– M-am mutat aici pentru tine, pentru că începuseși să ai atacuri de panică și nu te descurcai singură.

Mama mă privește de parcă i-am dat o palmă. Chiar dacă mă doare s-o văd rănită așa, trebuie să audă adevărul. A fugit de el atâta vreme.

– Ai avut un atac de panică din cauza căruia ai făcut un accident de mașină, așa că mi-am mutat toată viața aici, ca să am grijă de tine.

Își încordează maxilarul în timp ce se uită la podea. Parcă mă uit în oglindă. Un nod din piept mi se desface când spun adevărul. Mama începe să se joace cu mărgelele de la brățară, nu poate să mă privească în ochi.

– Asistenta de la telefon mi-a zis că nu iei tratament.

– N-am nevoie de chestiile alea. Le-am încercat, bombăne ea.

Se referă la ce a făcut cu ani în urmă, când depresia ei a atins apogeul.

– M-au amețit.

– Asta a fost acum cincisprezece ani. Acum au apărut medicamente și studii noi. Doctori specializați în anxietate.

Fac o pauză și mă pregătesc să pun o întrebare la care cred că știu răspunsul.

– Ai găsit un terapeut, așa cum mi-ai spus?

– N-a mers, spune ea, în timp ce se uită la mărgele.

– Deci nu, pufnesc.

Acum, văd totul foarte clar. Starea ei o să se tot înrăutățească, iar eu o să tot iau din viața mea până când n-o să mai rămână nimic, pentru că n-o să vreau să-i rănesc sentimentele. În tot timpul ăsta, o să-mi spun că nu pot să fiu cu femeia pe care o iubesc, pentru că n-am timp pentru ea.

Mă doare inima. O iubesc pe Pippa și nu vreau să renunț la ea. O iubesc pe mama și nu vreau să văd că i se înrăutățește starea.

– De ce conduceai singură? o întreb cu blândețe.

Văd că se încordează și își ține privirea ațintită asupra brățării.

– Aveam nevoie de ceva de la magazin. A fost un drum scurt.

Ar fi putut să se rănească grav – sau pe altcineva. Dacă Daisy ar fi fost în mașină...

Nici nu pot să mă gândesc la asta. Țin așa mult la câinele ăsta.

– Știi că ai atacuri de panică când conduci și, cu toate astea, te-ai urcat la volan. Cu ce e asta diferit față de ce a făcut tata?

Înalță capul. Am atins un punct sensibil. Foarte bine.

– Jamie, spune ea pe un ton tăios.

Nu i-am mai vorbit niciodată așa. Nu vorbim niciodată despre el.

Fac un pas în față și-mi încrucișez brațele la piept.

– Ignori problema, care nu face decât să se înrăutățească. M-ai mințit că ai găsit un terapeut.

– Chiar am căutat. Am căutat și după... N-am putut, spune ea, clătinând din cap.

– De ce?

Dă din mâini, și se vede că nu se simte comod, dar nu-mi pasă deloc.

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

– Niciodată nu vrei să vorbești despre asta.

Pulsul mi-o ia razna.

– Nu e problema ta. Lasă-mă să mă ocup singură de asta!

Simt c-o să-mi explodeze capul.

– Nu vreau să treci prin asta singură, pentru că te iubesc și vreau să ai parte de tot ce e mai bun, dar trebuie să mă ajuți și tu. Îmi trec disperat mâna peste față, și sentimentul de înfrângere se adâncește. Nu știu ce să mai fac. Dacă nu poți să ai grijă de tine, dacă-mi fac mereu griji pentru tine, n-o să pot avea o viață normală. Știi ce mi-am tot repetat ani la rând, mamă? Mi-am spus că nu pot să am o relație sau să mă căsătoresc decât după ce termin cu hocheiul, pentru că trebuie să mă concentrez asupra carierei și ca să am grijă de tine.

În ochi i se citește durerea.

– Sunt îndrăgostit de Pippa. Vocea îmi devine tandră când mă gândesc la femeia care se află de cealaltă parte a ușii. O iubesc și vreau să fiu cu ea, dar îmi fac griji că asta o să mă împiedice să am grijă de tine. Nu știu ce să fac.

Mama pare distrusă.

Înghit cu noduri și mă așez lângă ea pe pat.

– Te iubesc atât de mult! Mă termină să văd prin ce treci.

Se joacă în continuare cu mărgelele de la mână și inspiră adânc.

– Mă simt atât de vinovată pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dacă ai fi fost în mașină, nu m-aș fi iertat niciodată, șoptește ea și închide ochii.

– Știu.

N-a spus asta niciodată cu voce tare, dar, cumva, am știut mereu.

– N-am fost niciodată mama de care aveai nevoie. O lacrimă îi curge din ochi, și o șterge repede. Am crezut că am trecut peste toate astea. Mi-am dorit asta așa mult.

Are ochii înlăcrimați când se uită la mine. Știu că se referă la depresie și anxietate.

– Mereu te-ai simțit vinovată că nu l-ai convins pe tata să ceară ajutorul de care avea nevoie, nu-i așa? o întreb.

Se uită la mine și încuviințează.

– Cu ce diferă ce a făcut el de ce faci tu acum? O spun pe un ton blând, pentru c-o să fie adevărul cel mai greu de procesat. În adâncul tău, știi că ai nevoie de ajutor și că ignori problema.

Văd totul în ochii ei: vinovăție, îngrijorare, regret, ură de sine și resemnare.

– Da. Ai dreptate.

– Nu asta mă interesează.

Un zâmbet trist îi apare pe față.

– Este greu să recunosc că există o problemă. Că *eu* am o problemă.

– Știu.

Își ridică privirea spre a mea.

– Vreau să ai tot.

– Eu vreau să-ți găsești un terapeut și să te ocupi de problema asta așa cum știu că poți.

Mă gândesc la Pippa și la toate lucrurile prin care a trecut cu fostul ei. Cum Zach a încercat să-i distrugă încrederea în sine, dar ea a devenit mai puternică și mai înțeleaptă.

– Doar pentru că ai problemele astea nu înseamnă că ești slabă. Toată treaba asta poate să te facă mai puternică, știu că poți să mergi până la capăt.

Un timp, doar ne uităm unul la altul. Lucrurile s-au îmbunătățit, simt asta.

– O iubești pe Pippa? mă întreabă ea cu blândețe, în timp ce mă privește cu o admirație caldă.

– Doar asta ai reținut din tot ce ți-am spus? pufnesc eu.

Mama râde și oftează.

– O să caut un terapeut. O să vorbesc cu el despre tratament și o să încerc să rezolv problema asta. Pentru că nu mai vreau să mă tragă în jos și vreau să fii fericit. În ciuda tristeții și a rușinii pe care le simte, în ochi are scântei. Deci o iubești pe Pippa?

Zâmbesc și simt cum inima mi se mărește și umple toată încăperea.

– Da. O iubesc pe Pippa.

– Și ea te iubește pe tine?

– Da, spune Pippa de pe hol.

Amândoi izbucnim în râs.

Pippa își bagă capul în cameră, cu un zâmbet rușinat. E roșie în obraji.

– Îmi pare rău!

Mama îi face semn să intre.

Pippa o ascultă și se reazemă de masa de lângă ușă.

– V-ați distrat la gală? ne întreabă mama.

Eu și Pippa ne privim zâmbind.

– Da.

Zâmbetul ei se lărgește, și mă întreb la ce parte se gândește.

– Jamie a fost foarte chipeș.

– Și Pippa foarte frumoasă, ca întotdeauna.

– Vreau să văd poze, spune mama, care ne privește încântată. Și vă iubiți?

Îi susțin privirea Pippei, în timp ce inima îmi face salturi.

– Da.

– Speram c-o să se întâmple asta, spune mama.

– Și eu, recunosc.

Mă uit la mâna stângă a Pippei. Oare e prea devreme ca să mă gândesc să-i cumpăr un inel?

Probabil că da.

Dar poate că nu.

Plecăm de la spital și o las pe mama acasă. Când ne vede Daisy, vine în fugă la noi și îmi sare în brațe, dând din coadă, în timp ce Pippa și mama râd.

Pippa a refuzat să mă lase singur azi, deși am vrut s-o trimit acasă, pentru că eram panicat și jenat. A fost alături de mine din prima zi, chiar dinainte să fim împreună, și știu că, și dacă recuperarea mamei o să dureze mai mult decât ne așteptam, nu sunt singur în treaba asta.

Pippa nu e doar iubirea vieții mele, e familia mea.

CAPITOLUL 70

Pippa

O lună mai târziu, eu, părinții mei, Hazel și Donna ne îndreptăm spre boxa arenei, după unul dintre meciurile lui Jamie. Am stat în spatele porții, și când Jamie ne-a făcut cu mâna, am crezut că tata o să plângă de la atâta fericire.

Jamie a sugerat ca părinții mei să ne facă o vizită și a insistat să-i cazeze la un hotel din apropiere. Aseară, ne-a scos pe toți la cină. Parcă vrea să-i cunoască mai bine.

M-am retras din competiția pentru jobul în echipa de marketing și Jamie a vorbit cu echipa să-mi extindă contractul, până când o să pun la punct un plan cu muzica. Ivy Matthews n-a dat nici un semn, dar, chiar dacă sunt dezamăgită, asta nu mă împiedică să scriu în continuare.

În ultima lună, am cântat în șase locuri. Asta vreau să fac și o să dau tot ce am, pentru că e important pentru mine.

Sunt emoționată când intrăm în boxă. Am tot amânat să le spun alor mei toate astea, pentru că știu că nu vor reacționa bine.

În boxă, mama vorbește cu Donna, Hazel și alte persoane. Jucătorii care au vizitat Silver Falls de Revelion îl salută pe tata de parcă e un prieten vechi și-i mulțumesc din nou pentru micul-dejun pe care l-a pregătit atunci pentru toată lumea. Jucătorii pe care nu i-a cunoscut se prezintă imediat. Când vine și Jamie, nu pare surprins să-l vadă pe tata vorbind cu Ward despre schemele de apărare din seara asta.

– Bună, iubito!

Mă sărută, și îi zâmbesc.

– Bună. Tu le-ai spus tuturor să-l salute pe tata?

– Da, îmi răspunde el zâmbind.

Bărbatul ăsta e perfect.

– Mulțumesc!

Privirea lui e așa caldă și mulțumită când îmi privește fața, părul.

– Fac orice pentru tine, privighetoareo.

Mă înroșesc de plăcere. Sunt așa fericită alături de bărbatul ăsta.

Donna și mama râd împreună.

– Se înțeleg foarte bine, îi șoptesc zâmbind lui Jamie, care-și privește mama cu drag.

După accident, Donna a luat în serios găsirea unei soluții pentru anxietate și atacuri de panică. Jamie o duce de două ori pe săptămână la sesiuni de consiliere, o așteaptă în mașină și, după aceea, merg să ia prânzul. Dacă e plecat, o duc eu. Ba chiar a participat și el la câteva ședințe, la cererea consilierului Donnei. Chiar dacă au mult de muncă, se pare că fac progrese. Donna vorbește mai deschis despre problemele ei. Am auzit-o deschizând subiectul și cu mama în timpul meciului.

Îi zâmbesc lui Jamie.

– Mulțumesc că i-ai cazat pe ai mei la hotel!

– Cu mare drag. Nu vreau să trebuiască să fii tăcută diseară, îmi șoptește el.

Mă străbate un fior când îmi mușc buza. Îmi lipesc coapsele când mă gândesc la seara trecută, când limba lui a fost între picioarele mele, apoi Jamie m-a lipit de perete și m-a făcut a lui, în timp ce aveam picioarele înfășurate în jurul taliei sale. În momentul când i-am spus că-l iubesc, ceva s-a dezlănțuit în el, și mi-a arătat cât mă iubește în foarte multe moduri.

Nu mă plâng.

– O să mergem la bar, intervine Hayden, care arată apoi spre părinții mei. Ken? Maureen? Donna? Veniți și voi, nu-i așa?

Tata mai are puțin și o să leșine de fericire.

The Filthy Flamingo e plin de zgomote, râsete, conversații și muzică, și, din când în când, se aude cum mai cade câte o băutură. Toată echipa e aici, chiar și Ward. Încă vorbește cu tata, dar are privirea ațintită asupra lui Jordan, în spatele barului.

Tipul cu care Jordan face sex cântă pe scena mică, și-i ascult cântecul nou. E despre cum e să vrei mai mult de la o fată care nu e interesată. Și el se uită tot la Jordan. Ar trebui să-și acordeze chitara.

– Dragilor, o să iau o pauză, dar sper că prietena noastră, Pippa, poate să cânte pentru voi în timpul ăsta.

Fac ochii mari când toată lumea se întoarce spre mine. Hazel mă încurajează.

– Bine, Pippa, strigă unul dintre jucători.

Altul urlă ca un lup.

Părinții mei mă privesc derutați. Știu c-am cântat de Revelion, toată lumea din Silver Falls știe asta, dar ei nu știu că fac asta în mod regulat.

Nu m-au mai văzut cântând de ani buni. Pulsul mi-o ia razna în timp ce mă cuprind emoțiile. Ei încă spun că asta e doar o pasiune de-a mea și că eu, de fapt, o să am o carieră în marketing.

Însă, dacă vreau să am o carieră în industria muzicală, trebuie să cânt în fața oamenilor, chiar dacă mi-e teamă.

Mă ridic, și oamenii din jur mă aplaudă. Părinții mei sunt uimiți de reacție. Pulsul îmi răsună în urechi în timp ce mă îndrept spre scenă. Știu ce o să cânt, pentru că totul e limpede acum. Faptul că am scris cântec după cântec despre Jamie a fost modul meu de a-i spune că-l iubesc. Faptul că am scris un cântec despre a te lovi de așteptările celorlalți a fost modul meu de a distruge colivia pusă în jurul meu.

– Salut! Sunt Pippa Hartley.

Câțiva chicotesc, pentru că sunt prietenă cu toți din încăperea asta.

Încep cântecul și, când mă uit la părinții mei, văd că ascultă cu atenție. Mama are un zâmbet dulce, dar trist, iar tata mă privește de parcă sunt un jucător de hochei. Mă doare ceva în piept.

Mama îl ia pe tata de mână, iar el îi șoptește ceva la ureche. Ea încuviințează și zâmbește din nou.

Dau tot ce am pe scenă. Cânt despre cum e să vreau mai mult, să vreau să cred în mine, să mă eliberez și să fiu propria persoană. Cânt despre faptul că nu vreau să regret nimic, așa că o să fac tot ce pot ca să îmi îndeplinesc visul. Nu vreau să irosesc nici o secundă făcând altceva decât pasiunea și scopul pe care le am.

Aici, pe scenă, e locul meu. Chiar dacă n-o să iasă nimic din asta. Chiar dac-o să cânt în bodegi pentru tot restul vieții.

Jamie mă privește cu o expresie mândră, de parcă sunt totul pentru el.

Cânt despre cum poate merită să-ți asumi un risc, și, când termin, tot barul erupe în urale și aplauze.

La masă, părinții mei sunt muți de uimire. Nu m-au mai văzut cântând din liceu, și atunci cântam doar coveruri, niciodată o creație proprie. Mă așez la locul meu, iar Jamie se uită când la mine, când la părinții mei. E pregătit să intervină în caz de ceva, dar îi fac semn că nu e cazul.

Jamie s-a impus în fața mamei lui, și pot să fac și eu asta în fața propriilor părinți. Dacă vreau o carieră în industria muzicală, va trebui să mă obișnuiesc să fac asta.

– N-o să accept jobul în marketing, le spun eu.

Mama are o expresie reținută.

– Ți-au făcut o ofertă prea mică?

– Trebuie să negociezi. Se așteaptă să negociezi salariul, Pippa, spune tata.

– Nu e asta. Vă rog, lăsați-mă să termin!

Pe față li se citește îngrijorarea. Jamie stă lângă mine și mă lasă să gestionez singură situația.

– Nu mi-au făcut o ofertă pentru că m-am retras.

Inspir adânc și îi privesc în timp ce procesează informația. Mama se panichează, dar ascunde asta. Îmi dau seama după privire.

– Nu vreau jobul ăla.

– Dar ai spus că-l voiai, zice tata.

– Nu cred că-l voiam de fapt. Credeam doar că e pasul corect pe care trebuie să-l fac. Îmi amintesc exercițiul pe care Jamie m-a pus să-l fac în pădure și toate momentele incredibile pe care mi le-am imaginat. Asta vreau să fac, zic și arăt spre scenă. Vreau o carieră în industria muzicală. Vreau să-mi scriu muzica și să merg în turneu prin lume, să le cânt oamenilor. Asta mă face fericită. Mă uit la Jamie, care mă fixează cu privirea lui fermă. Și pot s-o fac. Sunt talentată și muncitoare.

Părinții mei sunt tăcuți în timp ce se gândesc la ce le-am spus.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ați făcut pentru mine. Ați muncit așa mult ca să-mi plătiți școala, și o să vă dau tot înapoi.

– Nu, nu vrem asta, zice tata încruntat.

– Așa e. Banii ăia i-am investit ca să aveți opțiuni.

– Exact. Am vrut să aveți opțiuni. Am vrut să aveți tot, pentru că noi n-am avut asta, spune tata, uitându-se la Hazel, care e la câteva mese distanță.

Mama inspiră adânc și se foiește pe scaun. Știu că se gândește la faptul că n-a intrat în compania de balet când era tânără. A petrecut trei decenii predând dans, deși nu asta era pasiunea ei.

– Știu ce gândești, îi spun, și ridică dintr-o sprânceană.

Pulsul mi-o ia razna, pentru că nu-mi place să fiu în conflict cu ei.

– E un risc foarte mare, și n-am garanții c-o să meargă. Șansele sunt împotriva mea.

Mama mă studiază, și n-am văzut-o niciodată așa serioasă.

– O să fie greu, Pippa.

– Știu.

– O să fie cel mai greu lucru pe care o să-l faci vreodată, și există posibilitatea să ajungi să le predai copiilor muzică. Tonul ei e foarte ferm, de parcă-mi explică o rețetă. În ochi i se citește durerea. E greu să eșuezi la ceva ce iubești. Doare așa mult.

Mă doare sufletul pentru ea.

– Știu, dar tot trebuie să încerc, altfel o să regret pentru totdeauna.

Se gândește, și-mi fac griji că nu e convinsă, dar, apoi se uită la tata. Poartă o conversație doar din priviri și se încordează.

– Nu vrem să ai o slujbă pe care o urăști. Vrem să fii fericită. Se uită apoi la scenă. E foarte greu să fii falită, draga mea.

– N-o să fie niciodată falită, intervine Jamie.

Privirea lui îmi arată cât de serios e.

Încerc să nu râd când văd cât e de protector.

– N-am nici o problemă cu faptul că lucrurile vor fi grele. O să merite.

Nu spunem nimic în tot zgomotul din jurul nostru.

– Ești foarte talentată, draga mea. Nu te-am văzut niciodată așa. Când cântai, i-am și zis mamei tale că parcă ești o cântăreață profesionistă.

Mama încuviințează și-mi zâmbește de parcă mă privește într-o lumină nouă.

– Acolo părea să fie locul tău.

Ceva se relaxează în mine, și mă simt liberă.

– Așa și e.

Jamie își pune mâna peste a mea, și-mi întrepătrund degetele cu ale lui. Îmi face cu ochiul, și inima îmi tresaltă.

– A înregistrat un demo cu o producătoare, le spune.

– Serios? întreabă tata.

Încuviințez și zâmbesc.

– Da.

Părinții mei se uită unul la celălalt.

– Nu o spunem destul de des, dar suntem mândri de tine. Orice ai face, adaugă tata.

– Chiar suntem, subliniază mama. Te iubim așa mult!

Asta e tot ce-mi doream să aud. Clipesc, ca să îndepărtez înțepătura lacrimilor.

– Și eu vă iubesc, șoptesc, zâmbind.

Tata se ridică.

– Îmbrățișare de grup. Îi face semn lui Hazel, care e la câteva mese distanță. Hazel, draga mea, treci și tu aici!

Râd, și tata ne înfășoară într-o îmbrățișare caldă.

– Hei, voi doi!

Jordan ne strigă pe mine și pe Jamie, și are un Polaroid în mână.

– Veniți aici, vreau să vă fac o poză.

Jamie mă trage aproape, și blițul orbitor se vede tocmai când mă sărută pe tâmplă, făcându-mă să zâmbesc.

Aparatul scoate poza, și, peste un minut, aceasta apare.

Jordan mi-o ia din mână.

– Asta rămâne la mine.

Se duce apoi în spatele barului și lipește poza pe perete.

– Părem fericiți, îi spun lui Jamie, care-mi zâmbește.

– Chiar suntem, privighetoareo.

În seara aia, sunt în fața chiuvetei din baie și mă pregătesc pentru culcare, când primesc un e-mail. Îl citesc, și inima îmi tresaltă.

– Pippa, vii la culcare? strigă Jamie din camera noastră.

Citesc e-mailul din nou, și mâinile îmi tremură.

Chestia asta chiar se întâmplă.

Jamie apare lângă mine.

– Care e problema?

Îi zâmbesc, ametită și extaziată.

– Nici una. Totul e perfect.

Izbucnesc în râs, pentru că Jamie e așa superb și chipeș când stă lângă mine în boxerii lui negri strâmți și Ivy Matthews mi-a oferit un contract cu noua ei casă de discuri.

Nu-mi mai recunosc propria viață.

Când îi arăt lui Jamie telefonul, pe față îi apare un zâmbet larg.

– Privighetoareo!

O spune pe același ton pe care-mi spune că mă iubește.

Emoția mi se strânge în ochi, și am un zâmbet așa larg, că mă doare maxilarul.

– Da.

– Ai reușit.

– Am reușit.

– Mereu ai avut ce trebuie. Mereu.

Mâinile lui sunt în părul meu și-mi ridică fața spre el.

Oftez când mă sărută. Inima mi-e plină. O să scriu un cântec despre momentul ăsta.

– Te iubesc! îi spun pentru a zecea oară pe ziua de azi.

Se retrage și mă privește plin de afecțiune.

– Pippa, te iubesc de mai mult timp decât am conștientizat!

Într-o fracțiune de secundă, mă ia pe sus și ne îndreptăm spre dormitor. Eu râd și-i dau o palmă peste fund.

El mă strânge.

– Hai să recuperăm timpul pierdut!

EPILOG

Pippa

Șapte luni mai târziu

– Am pregătit introul Pippei, îmi spune tehnicianul de scenă în cască.

Arena vibrează de energie. Am lumina reflectoarelor în ochi și văd lanternele telefoanelor în mulțime. În sânge îmi clocotesc milioane de emoții deodată, și inspir adânc, ca să fiu prezentă. Pe parcursul turneului, am găsit un ritual pe care-l fac cu câteva clipe înainte de începerea spectacolului.

Ultimele luni au fost o nebunie.

Ivy Matthews și-a deschis propria casă de discuri, și am înregistrat un album împreună.

Am chitara de vis lipită de corp și degetele pe coardele și gâtul ei. Un zumzet pulsează în arenă, în timp ce mulțimea se liniștește. Toată lumea așteaptă.

Am lansat albumul, și, după aceea, totul a luat-o razna. Două dintre cântece au urcat cu viteză în topuri, și Ivy a tras niște sfori ca să-mi obțină numărul de deschidere în acest turneu. În mod normal, durează ani întregi pentru genul ăsta de progres, dar Ivy a fost hotărâtă.

În arena asta sunt 19 700 de locuri și toate sunt pline în seara asta. Da, sigur, au venit ca să-l vadă pe artistul pentru care cânt

în deschidere, dar eu stau acum pe scenă, îmbrăcată într-o rochie albastră drăguță, cântând muzica pe care am scris-o.

Am un zâmbet larg pe față și inima îmi explodează. Sunt aici, îmi trăiesc visul și sunt atât de recunoscătoare.

– Bună seara, Vancouver, spun eu la microfon, și mulțimea izbucnește în urale. Mă bucur să fiu acasă. Sunt Pippa Hartley.

Aud din nou strigătele mulțimii și mă uit în lateral, unde Jamie mă privește și are un permis VIP atârnat de gât. Afecțiunea și mândria din ochii lui mă alimentează. A venit după mine în turneu toată vara, dar la finalul săptămânii o să aibă meciul de deschidere a sezonului, chiar în arena asta. Prin urmare, o să avem o relație la distanță până în noiembrie, când se va termina turneul.

Îmi mângâi lănțișorul, cel cu piatra gri-albăstruie. Așa îi spun că îl iubesc când sunt pe scenă sau el e pe gheață. Fac asta în mod constant, chiar și când nu e în jur.

– Cântecul ăsta e despre când te îndrăgostești.

Mulțimea izbucnește în urale, și îi zâmbesc lui Jamie.

– Pippa și trupa în cinci, patru, trei...

„Doi, unu!"

Eu și trupa începem să cântăm cântecul pe care l-am scris despre Jamie. Inima mi-e atât de plină.

Peste două seri, suntem din nou în aceeași arenă, doar că podeaua e acoperită cu gheață, nu cu o mare de fani ai muzicii. Jamie și ceilalți jucători termină încălzirea, și eu aștept lângă intrarea pe gheață, cu microfonul în mână. Fanii de hochei sunt foarte entuziasmați după sezonul trecut. Deși echipa Vancouver Storm a fost eliminată în prima repriză de play-offuri, a avut un sezon mai bun decât de obicei, iar antrenorul Tate Ward i-a cucerit pe fanii Vancouver.

– Ești pregătită? mă întreabă coordonatoarea, și încuviințez încrezătoare.

Am fluturi în stomac de la entuziasmul familiar pe care-l simt mereu înainte să urc pe scenă, iar asta îmi dă energie.

– Ridicați-vă, vă rog, pentru imn, spune prezentatorul.

Coordonatoarea arată spre mine.

– Domnișoară Hartley, e semnalul pentru tine.

Port tricoul lui Jamie, am numele lui pe spate și zâmbesc.

– Talentul nostru din seara asta e cineva de-al locului. Vă rog s-o aplaudați pe Pippa Hartley! continuă prezentatorul.

Păşesc pe covorul roşu în timp ce mulţimea aplaudă. Când mă duc spre locul meu, mă văd pe ecranul mare, cu un zâmbet de la o ureche la cealaltă.

Jamie se află pe gheaţă. Se mişcă pe gheaţă ca să se încălzească. Îi arunc un zâmbet larg şi îi fac cu mâna, apoi mângâi automat lănţişorul. Ochii îi strălucesc sub masca de portar. Îmi dau seama că e fericit să fie înapoi pe gheaţă. A fost incredibil să-l am alături în turneu toată vara, dar aici e locul lui.

Mă duc în zona stabilită şi, după ce cameramanul se aşază în poziţia sa, îi fac semn coordonatoarei. Peste o clipă, începe muzica.

Am vocea puternică şi clară când cânt imnul naţional al Canadei. Inima îmi bate mai tare ca oricând, iar sentimentul este incredibil. E un moment pe care n-o să-l uit niciodată. La 100 de ani, o să-mi amintesc clipa asta, când stau pe gheaţă şi dau tot ce am mai bun la microfon, în timp ce Jamie mă priveşte mândru.

Cânt ultimele note, şi, când termin, toţi din arenă erup în urale. Jucătorii din Vancouver aplaudă mai mult decât e cazul, iar asta mă face să râd.

Eu şi Jamie ne privim. Avem zâmbete la fel de largi. Îmi şopteşte ceva.

„Privighetoareo."

– Aplaudaţi-o pe Pippa Hartley, spune prezentatorul.

Fac cu mâna mulţimii, înainte să mă îndrept spre ieşirea de pe gheaţă.

– Pippa, te rog să stai acolo un pic!

Sunt confuză, dar îl ascult şi mă opresc. Coordonatoarea îmi zâmbeşte şi-mi face semn să rămân unde sunt.

În arenă se aude un zumzet, şi mă uit în jur, confuză.

– Pippa.

Jamie e lângă mine. Nu mai are nici casca, nici protecțiile de portar pe picioare. E mai înalt decât de obicei, fiind pe patine.

– Ce se întâmplă? îl întreb, iar pulsul mi-o ia razna.

Toți din arenă se uită la noi și șoptesc.

Jamie e emoționat și își încordează maxilarul din nou. S-a purtat ciudat toată ziua. A fost agitat, puțin iritat. L-am speriat groaznic de tare mai devreme, când am intrat în dormitor și nu m-a auzit.

Mă ia de mâini. Lumina din arenă îl face să pară și mai chipeș, cu maxilarul lui tăios, genele dese și nasul puternic.

– Mai întâi, ai fost fata de care mi-a plăcut în liceu. Fata care nu vedea cât de drăguță, talentată, specială și interesantă e.

I se citesc emoțiile pe față. Ce naiba se întâmplă?

– După, ai fost asistenta mea, femeia seducătoare care și-a cerut slujba înapoi și mi-a zis că sunt un idiot.

Izbucnesc în râs, și Jamie mă privește cu drag.

– Nu cred c-am folosit cuvântul „idiot", îi șoptesc.

Serios, ce face? Toată arena e cu ochii pe noi.

– Ba da. Clar așa mi-ai zis. Iar acum, ești iubita mea.

Privirile ne sunt intersectate, și nu pot să mă uit altundeva.

– Dar vreau să fii soția mea și vreau să fiu soțul tău. Vreau să fim o familie și să avem o viață lungă și fericită împreună.

Atunci înțeleg, în sfârșit, ce se întâmplă, și Jamie se lasă într-un genunchi ca să-și lege șireturile la patină...

Ba nu, nu-și leagă șireturile. Inima îmi bate cu putere. Se uită la mine și are în mână o cutie mică din catifea. Îi vine la fix în palmă și are ceva foarte strălucitor înăuntru. Mă ia de mână și mă strânge ușor, ca să mă liniștească.

Deja aud în minte cântecul pe care o să-l scriu despre momentul ăsta.

În jurul nostru se aude o explozie de zgomote, urale și aplauze. Mă uit la Jamie, și dintr-odată, se face liniște. Toți așteaptă cu sufletul la gură.

Sunt foarte emoționată, și mi se umezesc ochii.

– Și eu vreau tot ce ai spus.

– Știu că suntem tineri și că nu suntem împreună de nici măcar un an, dar nu-mi pasă. Te iubesc, privighetoareo! N-am nici o îndoială că tu ești persoana potrivită pentru mine.

Zâmbește pieziș.

Nu pot să vorbesc. Doar îi zâmbesc și clipesc, în timp ce pulsul mi-o ia razna. Ce se întâmplă nu pare real. Ochii lui au cel mai aprins verde pe care l-am văzut vreodată. Expresia lui e așa dulce și iubitoare.

– Ar trebui să ne căsătorim. Apoi pufnește amuzat. Ar trebui să-ți vezi fața.

– Sunt ocupată să văd altceva, zic eu și râd.

Nu reușesc să respir bine când îl privesc. Cred că plâng, dar nu sunt sigură.

– Și eu te iubesc! îmi scapă. Să-i spun lui Jamie că-l iubesc e ca respirația, ceva atât de natural și adevărat. Îmi curge o lacrimă, iar Jamie o șterge. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Pe fața lui Jamie apare ceva superb. E atât de mândru, fericit și relaxat.

– Speram c-o să spui asta.

Se ridică și mă sărută imediat. Sărutul nostru e moale, intim și plin de iubire. În jur, mulțimea urlă, țipă, bate din picioare, lovește geamul, fluieră.

Nu-mi pasă că mii de oameni se uită la noi. Probabil mai mulți, pentru că meciul e transmis și la televizor.

Totul a meritat. Durerea, suferința, momentele înfricoșătoare. A meritat să trec prin toate doar pentru momentul ăsta. Aș mai trece prin ele de o mie de ori, doar ca să fiu cu Jamie Streicher.

– Probabil ar trebui să te uiți la inel, îmi șoptește el.

Mă uit la cutia pe care o ține și mă topesc din nou.

– E ca lănțișorul.

O piatră gri-albăstruie se află pe un inel din aur alb, cu diamante mici presărate de-a lungul lui și piatra mare în centru. E delicat, unic și perfect.

– Da. Voiam să se asorteze, ca să-l poți purta în fiecare zi. Vrei să-l încerci?

Nu pot să-mi iau ochii de la inel. N-am mai văzut așa ceva.

– Da, te rog!

Chicotul lui Jamie mă face să râd, și mă înroșesc de plăcere când îmi pune inelul pe deget. În arenă e o explozie de zgomote, și jur că gheața ne tremură sub picioare. Jucătorii lovesc cu bețele în podea, zâmbind și scandând pentru noi.

– Îl ador.

Îmi mușc buza în timp ce în piept îmi explodează un milion de emoții.

Jamie mă ține de mână, și, când mă uit în ochii lui, văd tot ce ne așteaptă. Ăsta e doar începutul. Abia aștept să văd încotro o s-o ia viața noastră incredibilă.

– Ești pregătit să fii al meu? îl întreb.

– Privighetoareo, mereu am fost.

Îmi aruncă zâmbetul ăla seducător care mi-e rezervat doar mie. Îmi zâmbește de parcă sunt adorabilă și mă iubește mai mult decât orice pe lumea asta.

Eu și Hazel suntem în boxa de la etaj, cu Donna, și așteptăm să înceapă a treia repriză. Donna mă tot ia de mână și-mi admiră inelul, apoi lăcrimează.

E adorabil cât de încântată e.

Lui Hazel îi sună telefonul, și-l deschide. În jurul nostru, ceilalți membri ai echipei își scot și ei telefoanele, toți primind notificări. Hazel se uită la ecran și se încordează.

– Alo!

Îi dau un cot.

Când ni se intersectează privirile, arată de parcă o să i se facă rău. Sau o să leșine, nu sunt sigură care variantă.

– E un anunț pentru un nou schimb, spune ea încet.

Angajații primesc un e-mail de fiecare dată când un jucător nou e mutat în echipă, pentru ca fiecare departament să se pregătească.

Tonul ei lipsit de emoții mă panichează.

– Cine e?

– Rory Miller, spune ea, în timp ce-și bagă repede telefonul în buzunar.

Văd că se joacă agitată cu degetele, desenând cercuri rapide. E ticul ei nervos care o dă de gol.

Sezonul ăsta o să devină interesant.

NOTA AUTOAREI

Vă mulțumesc că ați citit *Foc pe gheață*. Dacă v-a plăcut cartea, lăsați-mi, vă rog, o recenzie pe Amazon sau dați-i un calificativ! Sau poate le spuneți prietenilor despre ea.

Cineva a zis la un moment dat că am multe personaje feminine care își descoperă sau dezvoltă cariera. Iubirea e importantă, dar la fel e și senzația că meriți și că ești mândră de tine pentru munca pe care o investești în ceva ce iubești. E ceva ce nimeni nu poate să-ți fure. Dragi cititori, sper că știți că meritați să faceți ceva ce vă place. Visurile voastre sunt valide. Ignorați-i pe cei care spun opusul și ascultați-i pe cei care cred în voi!

Și acum, câteva cuvinte de mulțumire! A fost atât de distractiv să scriu cartea asta. Brittany Kelley și Grace Reilly, vă mulțumesc că m-ați încurajat și m-ați ascultat cu răbdare când mă panicam și făceam intrigi inutile. Vă iubesc pe amândouă!

Un milion de mulțumiri cititorilor mei beta minunați, amuzanți și perspicace: Jess, Esther, Marcie, Ycelsa, Brett, Sierra și Wren. Vă mulțumesc! Datorită vouă, cartea e mult mai bună. Și vă mulțumesc și pentru că m-ați lăsat s-o scot pe sora dezastruoasă (îmi pare rău, Esther, știu c-o plăceai, e posibil s-o folosesc din nou într-o zi).

Îi mulțumesc lui Chloe Friedlein pentru altă ilustrație superbă și lui Echo Grayce pentru tipografia perfectă. Amândouă ați fost foarte răbdătoare cu mine, și apreciez tare mult.

Îi mulțumesc lui Ally White, asistenta mea, care este o superfemeie al cărei creier organizat funcționează la un alt nivel

și al cărei entuziasm pentru poveștile de dragoste din hochei m-a ajutat să merg mai departe. Îți mulțumesc din suflet pentru tot ce faci!

Le mulțumesc sufletelor mele pereche: Helen Camisa, Bryan Hansen, Alanna Goobie, Sarah Clarke, Anthea Song și Tim, care chiar au crezut că o poveste de dragoste din hochei înseamnă o femeie *versus* întreaga echipă. Vă iubesc atât de mult și sunt norocoasă că vă cunosc!

Și, nu în ultimul rând, vă mulțumesc și vouă, cititorilor! Voi sunteți motivul pentru care-mi trăiesc visul de a fi autor de cărți de dragoste. Entuziasmul vostru pentru personajele mele, pentru coperte și pentru viitoarele cărți îmi face inima să explodeze în scântei și curcubeie. Sunt atât de recunoscătoare că vă am alături.

Până data viitoare,

STEPHANIE